ИЗДАТЕЛСТВО
ИБИС
БЕЗ
МИЛОСТ
ЛЕКСИ БЛЕЙК

SHOUT
SHARE
IT

Annotation

Братята Дрю, Райли, Бран и сестра им Мия са единствените оцелели членове на семейство Лолес. Преди двайсет години родителите им са жестоко убити, а домът им — опожарен. Полицията хвърля вината за трагедията върху баща им, но и четиримата знаят, че това е дело на неговите съдружници, затова се заклеват да посветят живота си на отмъщението.

След тежко детство, прекарано по сиропиталища и приемни семейства, вече порасналите членове на фамилията Лолес са подготвили всяка стъпка от плана си за възмездие. Всеки един от братята трябва да проникне в компаниите на виновниците и да ги съсипе отвътре.

Първата мисия е на изключително чаровния и умен юрист Райли. Задачата му е да саботира огромна сделка на „Страткаст“ и да съблазни Ели Стратън, наследницата на компанията, чийто покоен баща е съучастник в убийството на съпрузите Лолес.

Макар първоначално да е напълно отдаден на мисията си, Райли започва да се възхищава на благородството на Ели и бързо се влюбва в доброто ѝ сърце. А когато картите падат на масата, Райли трябва да избира между отмъщението, за което се е подготвял през целия си живот, и жената, без която е сигурен, че не би могъл да живее…

- БЕЗ МИЛОСТ
  -
  - Пролог
  - 1
  - 2
  - 3
  - 4
  - 5
  - 6
  - 7
  - 8
  - 9

- 10
- 11
- 12
- 13
- 14
- 15
- 16
- 17
- Епилог

- РАЗПЛАТА
- БЛАГОДАРНОСТИ
- notes
  - 1
  - 2
  - 3
  - 4
  - 5
  - 6
  - 7
  - 8
  - 9
  - 10
  - 11

БЕЗ МИЛОСТ
Лекси Блейк

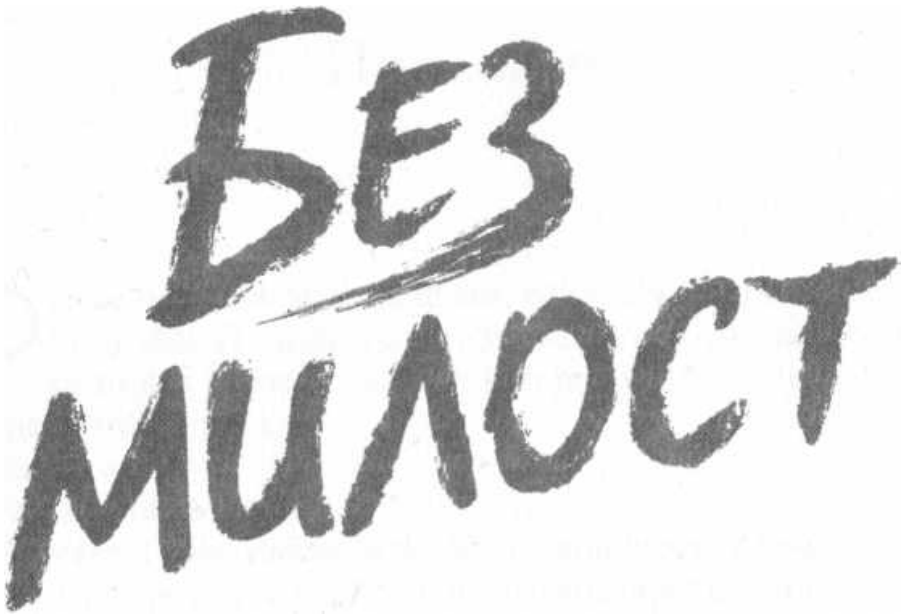

Lexi Blake
RUTHLESS
Copyright © 2016 by DLZ Entertainment LLC.
Excerpt from *Satisfaction* copyright © 2017 by DLZ Entertainment LLC.
c/o Anthea Agency, Sofia
Cover images © Depositphotos

© *Диана Кутева,* превод
© *Милена Ковачева,* оформление на корицата
Издателство „Ибис“, 2017

ISBN 978-619-157-194-9

Пролог

Далас, Тексас

Райли Долес седеше на стола, който му бяха дали, но не беше сам. В тясната стая в полицейския участък имаше само два стола, а те бяха четирима, затова той сложи Мия да седне до него.

Четирима.

А някога бяха шестима.

— Уморена съм, Райли. Кога ще се приберем у дома? — попита Мия. Огромните ѝ сини очи се взираха измъчено в него.

Райли се спогледа с по-големия си брат Дрю. Как трябваше да отговори на това? Самият той още не можеше да повярва. Как да обясни на Мия? Тя беше едва на шест. Само преди две седмици бяха отпразнували рождения ѝ ден с барби парти. Тя носеше диадема като малка принцеса и отваряше подаръците си с широка усмивка, разкриваща първото ѝ липсващо зъбче. Баща им ги бе заставил да присъстват. Три момчета сред море от шестгодишни момичета.

Къде беше баща му сега? Райли нищо не разбираше.

Брандън погледна Мия със сълзи в очите.

— Не мисля, че изобщо някога ще се върнем у дома, Мия.

Дрю сложи ръка върху рамото на брат си.

— Всичко ще бъде наред, Бран.

Райли не беше сигурен дали това бе възможно. Наистина ли бяха минали само два часа? Наистина ли се бе случило всичко това? Може би сънуваше. Мислите му се върнаха назад.

Опита се да се надигне, но чаршафите се бяха омотали около краката му. Отнякъде се чуваше някакво необяснимо пукане. Накрая момчето се измъкна от чаршафите и седна в леглото. Компютърът, който делеше с брат си, все още бе включен и зелената светлина на екрана осветяваше стаята. Райли разтри очи.

Нещо не беше наред. Усещаше миризмата на дим.

Светлината на компютъра внезапно угасна, както и лампичките на аквариума.

Бран?

Брат му спеше на горното легло. Райли се покатери по стълбичката, свързваща двете легла.

Бран, събуди се.

Но вратата на стаята се разнесоха удари и момчето си

спомни за всички онези филми на ужасите, които му бяха забранени, но които той гледаше, когато беше в дома на Томи Фъргюсън, защото неговата майка винаги вземаше хапче за сън и нищо не бе в състояние да я събуди. Бран седна в леглото и Райли го видя, въпреки тъмнината. Той се протегна към ръката на Райли. Бран беше само на осем. Райли бе навършил дванайсет преди няколко месеца. Стисна ръката на брат си. Той отговаряше за Бран.

Скрий се. Скрий се в дрешника, Бран. Аз ще се оправя с това, което става.

Онзи *пукащ звук се чуваше все по-силно, ала нищо не можеше да се мери с трясъка, когато вратата се разтвори. Райли се опита да закрие тялото на брат си със своето, сърцето му блъскаше лудо в гърдите.*

Странна червена светлина изпълни стаята и пушекът нахлу вътре. Всред димната пелена изникна висока фигура.

Дрю. Носеше Мия, а лицето му бе покрито със сажди. Когато заговори, гласът му беше дрезгав и прозвуча като на възрастен.

Хайде. Трябва да се махнем по-бързо. Мисля, че задните стълби все още са проходими. Ако не, ще скочим през прозореца. Тръгвайте. Веднага.

Какво става?

Той не разбираше.

Къщата гори. Трябва да се махнем.

Но мама и татко?

Не трябваше ли техният татко да ръководи всичко?

Дрю поклати глава и Райли осъзна, че светът се е преобърнал и той не знае къде се е приземил.

Улови ръката на Бран и последва брат си.

— Не мисли за това. — Дрю погледна към Райли, изтръгвайки го от мислите му. Мрачното изражение на лицето му го правеше да изглежда много по-възрастен от своите четиринайсет години.

— Искам татко — заплака Мия.

Дрю тутакси я взе на колене и я притисна към мършавото си тяло.

— Съжалявам, Мия. Всичко ще се оправи.

Но Райли не беше сигурен как ще стане това. Изправи се на крака.

— Жаден съм. Те казаха, че отвън има чешма.

— Не се бави — отвърна Дрю с глас, който подсказа на Райли, че сега брат му заповядва.

На Райли всъщност не му се пиеше вода. По-скоро бе сигурен,

че всеки миг ще повърне.

Мъж и жена в сини униформи седяха зад бюрата си и разговаряха. Останалата част от сградата изглеждаше почти зловещо пуста.

— Горките деца. Баща им се е опитал да ги убие всичките. Знаеш ли, че заключил всички врати и ги подпрял отвън, така че децата да не могат да излязат? Негодникът е искал да бъде сигурен, че ще умрат заедно с него. Излязъл навън през един прозорец, но децата нямало как да стигнат до него заради пожара, който запалил, преди да се убие.

— Да, ами чух, че това, което направил с жена си, било още по-ужасно — отвърна полицайката и поклати глава. — Не са сигурни дали е останало достатъчно, за да я идентифицират. Какъв страшен начин да си отидеш от този свят.

Райли усети как стомахът му се преобръща. Те говореха за баща му. И за майка му.

И двамата бяха умрели. Баща му, който играеше футбол с тях и никога не се сърдеше, когато Райли прекъсваше работата му. Неговият татко работеше много, но винаги се усмихваше, когато някой от тях влезеше в кабинета му. Ухилваше се и заявяваше, че се радва на прекъсването, защото работата била досадна, но неговите деца били забавни. Цялата къща бе изпълнена с необикновената енергия на баща му.

— Той не я е убил. — Неговият татко никога не би наранил мама. Той я обичаше.

Двамата полицаи се извърнаха и той видя съчувствието, което се изписа по лицата им. Още повече му се догади.

Полицайката мигом стана и го приближи.

— Миличък, трябваше да останеш в кабинета на началника. Обещавам, че много скоро ще дойде една много добра госпожа и тя ще се погрижи за вас.

— Двамата с Дрю ще се погрижим за нас. — Той не искаше някаква непозната госпожа. Искаше майка си.

— Не, миличък. — Жената поклати глава. — Сега не бива да се тревожиш за това. Всичко ще бъде наред.

Райли се обърна, за да се върне в кабинета на началника, но ги чу как отново зашепнаха:

— По дяволите, отвратително е, че ще разделят децата — промърмори полицаят с приглушен глас, навярно за да не го чуе никой.

Да ги разделят?

— Те нямат никакви роднини. Никой няма да осинови четири деца.

Райли нахлу в стаята, сърцето му се бе качило в гърлото.

— Те ще ни разделят!

Не можеше да ги изгуби. Не можеше да изгуби братята и сестра си. Мия беше толкова малка.

Дрю затвори очи, а когато ги отвори, в тях светеше същият стоманен блясък, както когато се изправяше срещу питчъра на бейзболното поле.

— Без значение какво ще се случи, трябва да знаеш, че аз ще намеря начин да те видя, Райли. Няма да изгубя връзка с никого от вас и когато стана достатъчно голям, ще дойда да ви взема.

Но можеше да минат години.

Бран и Мия седяха сгушени един до друг. Бяха заспали и Райли съжали, че и той не спеше. Искаше му се всичко това да е само един лош сън.

— Те казаха, че татко е убил мама.

— Не — остро заяви Дрю. — Това е лъжа и никога не ѝ вярвай. Каквото и да казват всички. Татко и мама бяха убити.

— Но от кого? Кой би искал да ги убие? — В това нямаше никакъв смисъл.

Дрю поклати глава.

— Не знам, но ще разбера. Аз видях част от това, което се случи. Опитах се да го кажа на полицаите, но те не ми повярваха. Мислят, че съм просто хлапе, което не иска да повярва, че баща му може да направи нещо толкова ужасно.

— Той не би го направил. — Как си бе отишъл баща му? Къде бе отишъл? Райли нищичко не разбираше.

Дрю отпусна ръка на рамото му и в този миг, в сумрака на стаята, сред заобикалящата ги тишина, Райли съзря баща си в лицето на брат си.

— Един ден, когато пораснем, ще открием извършителите и ще ги накараме да си платят. Аз ще ги накарам да си платят.

Мисълта му вдъхна сила. Беше по-добре, отколкото да мисли за това, което бе изгубил.

— Не. Беше прав първия път. *Ние* ще ги накараме да си платят. Ти, аз, Бран и Мия. Ние ще ги накараме да страдат.

Вратата се отвори и една по-възрастна госпожа с куфарче в ръка влезе вътре. Тя започна да говори за временно осиновяване и консултации за преодоляване на мъката от загубата. Внимателно засегна темата за приемните семейства, като обясни колко ще е трудно да се намери дом и за четиримата.

Но Райли само погледна към Дрю.

И се изпълни с увереност, че един ден отново ще бъдат заедно. В крайна сметка имаха да вършат работа.

1

Ню Йорк.
Двайсет години по-късно

— Господин Ланг? Желаете ли нещо? Каквото и да е?

Райли Лолес погледна хубавичката русокоса рецепционистка. Имаше чувството, че тя наистина говори сериозно. Изпиваше го с поглед, сякаш ѝ се искаше жив да го изяде.

— Не мисля, че имаме време за това, което тя има наум — промърмори под нос Дрю, изкиска се тихичко и се облегна назад.

Райли поклати глава, защото брат му беше прав. Той трябваше да се съсредоточи върху едно-единствено нещо, а то беше да направи впечатление на Ели Стратън.

— Благодаря, но мисля, че нямаме нужда от нищо.

Русокосата се изчерви и му подаде визитната си картичка.

— Ако все пак размислите, господин Ланг.

Тя се отдалечи, високите ѝ тънки токчета потракваха по мраморния под. Бяха минали години, откакто Райли бе започнал да използва професионално името Ланг, но все още не бе свикнал с него. Бяха решили, че името ще го отдалечи от историята на семейство Лолес. Двамата с Бран приеха моминското име на баба им по бащина линия, за да не могат да ги свържат с Дрю. Но и до днес не му бе приятно, че не носеше името на родителите си.

Разполагаше с купчина напълно законни документи, идентифициращи го като Райли Ланг, ала това не можеше да го накара да забрави, че беше Лолес.

— Не разбирам. Аз съм много по-привлекателен от теб. Как така всички жени ти се лепят? — Дрю наблюдаваше стегнатото дупе на рецепционистката, докато тя се връщаше на бюрото си.

Райли изсумтя. Водеха тази дискусия поне веднъж месечно.

— Ти плашиш жените. Като че ли усещат хищника в теб.

Дрю му се усмихна.

— Виждаш ли? Мога да се усмихвам. Аз съм напълно безобиден.

Сега беше ред на Райли да се засмее.

— Човече, дори когато се усмихваш, имаш вид на ловец, готов да преследва някого до дупка. Трябва да приличаш на мен.

— Значи, трябва да бъда безмозъчен хубавец?

— Да бе, кажи го на харвардската ми диплома по право. Не. Трябва да изглеждаш по-дружелюбен. Трябва да изглеждаш нормален. Нормалните мъже нямат вид, сякаш всеки миг ще им

поникнат нокти на хищник и ще оголят кучешки зъби.

Дрю не можеше да се оплаче от липса на женско внимание, но годините, през които укрепваше компанията и отглеждаше братята и сестра си, бяха угасили светлината в очите му.

Райли оправи вратовръзката си и си придаде безстрастен и делови вид. Когато мисията изискваше мил и привлекателен мъж, те винаги използваха него. Той беше чаровник, който тутакси успяваше да разпръсне мрачните облаци и да даде на хората това, което желаеха. Дрю беше прекалено хищен, а Бран… Под привидно спокойната повърхност у него винаги клокочеше нещо тъмно. Жените бяха нащрек с Бран.

И така Райли беше най-подходящият, когато бе нужно да се пусне в ход малко съблазняване.

— Готов ли си? — Погледът на Дрю бе прикован към коридора, водещ към двата кабинета на директорите на компанията.

Райли бе сигурен, че Дрю е запознат с целия план на офисите, макар че досега никога не бе влизал в сградата. Дрю никога нищо не оставяше на случайността. Нищо.

— Да. — Той бе готов да се срещне с Ели Стратън. Дъщерята на Филип Стратън и бизнес партньор на Стивън Касталано.

Филип Стратън и Стивън Касталано бяха замесени в смъртта на родителите им. Те бяха убийци и най-накрая щяха да си платят. За съжаление, Филип Стратън беше мъртъв.

Греховете на бащата щяха да паднат върху плещите на дъщерята. Ели Стратън щеше да плати дълга на своя баща.

— Започва се. Успех! — В гласа на брат му прозвуча нотка на дълбоко задоволство, когато Стивън Касталано се появи в коридора.

В думите му имаше смисъл, защото това беше началото на играта, която Дрю бе подготвял двайсет години. Игра, която Касталано нямаше да подозира, че играе, докато не я изгуби.

— Вие ли сте адвокатите? — Касталано не си пилееше времето с любезности. Той беше мъж, преминал разцвета на силите си, и снимките, с които Дрю разполагаше, не отговаряха на действителността. Червендалестото му лице с остри черти, набраздено с дълбоки бръчки, свидетелстваше за дълги нощи, прекарани в разгул и пиянство. Според всичко, което знаеха за този мъж, любовта му към жените и алкохола му бе струвала два брака и огромна част от богатството, с което се бе сдобил точно два месеца след убийството на Бенедикт Лолес и съпругата му. Райли се чудеше дали съпруга номер три подозира истината за парите на половинката си. Касталано бе спечелил състоянието си по старомодния начин — бе убил и откраднал, за да се сдобие с

него.

Едно ППП[1] бе много по-важно за Касталано, отколкото животът на един добър човек.

Да, той щеше да плати скъпо и за това.

Райли се изправи на крака и подаде ръка. Мисълта да докосне този мъж го отвращаваше, но той бе готов на всичко, за да направи тази първа стъпка към привеждане на плана им в действие.

— Райли Ланг. Това е съдружникът ми Анди Хувър. Мислех, че ще се срещнем с госпожица Стратън.

Касталано ги огледа изучаващо през присвитите си очи.

— Да, ами аз винаги обичам да познавам враговете си. — Спря поглед на Дрю. — Изглеждате ми познат.

Дрю приличаше повече на баща им, макар че нито едно от децата не беше точно копие на родителите им. Дрю и Мия бяха наследили пясъчнорусата коса и сините очи на баща им, докато Райли и Бран имаха по-тъмна коса и зелени очи.

По-вероятно беше Касталано да е виждал малкото фотографии, които репортерите бяха успели да направят на скандалния Андрю Лолес, саможивия милиардер и софтуерен магнат. На съвсем ранна възраст, още на двайсет и три години, Дрю бе създал „файъруол“ — защитна система, понастоящем внедрена в почти всяка корпорация, включително и в „Страткаст“. Дрю бе използвал парите, за да завършат братята и сестра му колеж, а много малката програма, скрита в софтуера му — да шпионира враговете им, започвайки с Касталано.

Дрю запази съвършено спокойствие, по лицето му не трепна нито един мускул.

— Често са ми казвали, че ужасно много приличам на онзи актьор, който играе Тор. Обаче обещавам, че няма да метна чук по вас.

Не, Райли беше сигурен, че Дрю по-скоро би го наръгал с нож. Или би го оставил да изгори в пламъци, както Касталано бе постъпил с техния баща.

— Добре — сви рамене Касталано. — Оценявам това.

— А аз си мислех, че това е приятелско изкупуване на акции. — Райли бе готов на всичко, за да отклони вниманието на Касталано от лицето на Дрю, което му се бе сторило познато. Те се бяха постарали всячески да избегнат публичност, но няколко снимки на брат му се бяха появили в пресата.

— Така е — увери ги Касталано. — С Ели начело, компанията ще е в добри ръце, но аз се нуждая от добре обезпечено пенсиониране. Прехвърлянето на пълномощията би трябвало да протече без усложнения, но искам да съм сигурен, че всичко се

върши както трябва, честно и открито. Затова сме наели два екипа от акули. Имам предвид адвокати, естествено. Не желая един ден някой да се опита да оспори собствеността на Ели, която ѝ се полага по право. Тя преживя много през последната година и не искам тази процедура да я подлага на допълнителен стрес. Моите адвокати ще бъдат тук следобед и ви предупреждавам, че плащам за най-доброто.

Лъжеше. Според информацията, която бяха събрали за него, Касталано плащаше на посредствена адвокатска кантора, защото беше почти разорен. Този мъж бе убил бащата на Райли заради ППП и бе спечелил милиони от сделката, които бе пропилял за пиячка и проститутки.

Райли щеше да се постарае подлецът никога вече да не спечели милиони. И възнамеряваше да се постарае, след като тази игра приключеше, „Страткаст“ да бъде напълно съсипана. Компанията бе основана с кървави пари и той щеше да я унищожи.

— Е, ще се смятам за предупреден.

Касталано присви очи.

— Ето и още едно предупреждение. Погрижете се за Ели. Както казах, смъртта на баща ѝ и разводът бяха много тежки изпитания за нея. Идеята да ви наеме беше нейна. Адвокатът, който я представляваше, наскоро се пенсионира. Той ви препоръча. Аз самият никога не съм чувал за вас.

Адвокатът на баща ѝ се бе поддал без особена съпротива на изнудването им. След като разбра, че те разполагат с доказателство, че е измамил партньорите си с повече от един милион долара, господин Робърт Данфорд само се усмихна и се съгласи с всичко, което Дрю поиска.

Те вече и без това имаха достатъчно кръв по ръцете си.

— Уверявам ви, че ще направим всичко по силите си за госпожица Стратън — отвърна Райли.

— Тя е изключителна жена. — Касталано въздъхна и за един миг изражението му омекна и по лицето му се мярна някакво подобие на чувство. — Искам да съм сигурен, че тя е солидно обезпечена. Ели бе ощетена при развода. Негодният ѝ за нищо съпруг отмъкна половината от всичко. Тя беше принудена да похарчи голяма част от наличните си средства, за да изкупи обратно акциите, които той получи при развода, за да запази контролния пакет. Всичко, което Ели притежава, е вложено в „Страткаст“ и ще остане така, докато не приключим с това изкупуване. Тя обича компанията. Постарайте се никой да не може да ѝ я отнеме.

Ели Стратън? Касталано изглеждаше изключително загрижен

за нея. Той не беше от хората, които се интересуват от колегите си. Значи, може би помежду им съществуваше и друга връзка. Възможно ли бе тя да спи с възрастния си бизнес партньор?

— Ще се постараем сделката да бъде желязна. — И след това щяха да съборят първата плочка от доминото и да наблюдават как всички останали ще се срутят.

— Здравейте, виждам, че вече сте се запознали с моя бизнес партньор. — Нежен женски глас привлече вниманието му.

Райли се извърна и за пръв път видя Ели Стратън. И в този случай снимките не отговаряха на действителността. На тях тя беше сериозна, дори някак си строга. Бяха направени за ежеседмични бизнес бюлетини и списания. На Райли му се бе сторила малко невзрачна и с един-два излишни килограма.

Тези допълнителни килограми обаче бяха разпределени на правилните места. Косата на Ели Стратън беше с онзи кестеняворус цвят, който на снимки изглеждаше безличен и скучен, тъй като нито един обектив не можеше да улови деликатните му оттенъци, както предобедната светлина. Косата ѝ се спускаше свободно до раменете. Руси, кестеняви, самурени кичури, с проблясващи меднозлатисти пламъчета. Тя бе зарязала строгия костюм, който носеше на снимките, и го бе заменила с рокля тип „прегърни ме“, която плътно обгръщаше чувствените ѝ извивки. Не носеше чорапогащник. Дългите ѝ крака, покачени на десетсантиметрови токчета, бяха женствени, с леко заоблени бедра и щяха да изглеждат чудесно, обвити около врата му.

И къде бе крила тези прелестни гърди?

Брат му се прокашля, сигурен знак, че Райли бави непохватно топката.

— Госпожице Стратън, за мен е удоволствие да се запознаем. — Трябваше да измисли как да се държи с нея. Налагаше се да се сближат, за да получи достъп до сградата и офисите, и още по-важно — до данните, които Дрю не бе успял да изрови. Нуждаеше се от достъп до всичко, което „Страткаст“ можеше да предложи. Колкото повече успееше да се доближи до Касталано, толкова по-добре.

Отмъщението бе само част от техния план. Другата бе справедливото възмездие.

Райли протегна ръка и тя я пое. Ръкостискането ѝ бе твърдо, но когато понечи да издърпа дланта си, той я покри с другата си ръка, улавяйки я в капан. Погледна право в очите ѝ. Бяха кафяви със златисти точици. Красиви очи. Още едно нещо, което се бе опитала да скрие на онези бизнес снимки. На тях носеше очила, сякаш искаше да изглежда по-сериозна.

— Искам да ви уверя, че сме тук, за да браним интересите ви,

и че ще останете доволна от услугите ни. Ние изцяло се посвещаваме на клиентите ни и ще се постараем това изкупуване да протече гладко и като по часовник.

Очите ѝ се разшириха и в тях избухна пламък, сякаш някаква тръпка премина през нея.

Беше истинско откровение да се срещне лично с нея. Навярно беше доста трудно да си жена шеф в една индустрия, доминирана от мъже. Тя бе принудена да прикрива женствеността си, да я забулва с хладен интелект и познания, за да я приемат на сериозно. Очевидно тази жена се чувстваше уверена и спокойна тук, в кабинета си.

В истинския свят вероятно много внимателно се ограждаше със защитни стени.

Горката Ели. Той смяташе да ги разруши.

Тя му се усмихна и за един миг от сериозно лицето ѝ се превърна в зашеметяващо възхитително. Когато Ели Стратън се усмихваше, сякаш някой запалваше лампа в стая, тънеща в непрогледен мрак.

— Благодаря ви. — Изглежда, осъзна какво бе направила, защото издърпа ръката си от неговата. Страните ѝ леко поруменяха. Според досието, което му бе изготвила тяхната фирма по сигурността, тя беше разведена. Този следобед щеше да знае повече, след като Мия се върнеше от Далас за срещата им. — Ако трябва да съм честна, се чувствам много щастлива да работя с нова правна фирма. Адвокатите на баща ми бяха прекалено закостенели и старомодни. Не съм сигурна, че знаеха какво да правят с мен.

Касталано ѝ се усмихна.

— Ти си истинска природна стихия, скъпа. Те би трябвало да те оставят да си гледаш работата.

Тя се усмихна на този отвратителен старец и Райли усети как пулсът му се ускорява.

— Прекалено си мил с мен, Стивън. Не всички тук мислят като теб.

— В такъв случай е по-добре да напуснат — отсече Касталано със самодоволна усмивка. — Ти се справяш страхотно в компанията. И не се тревожи за адвокатите. Всичко ще мине като по мед и масло. Обещавам ти.

— Всичко е само формалност. — Тя отстъпи и кимна към Райли. — Ако ме последвате, ще можем да започнем. Стивън, моля да ни извиниш. Надявам се, че денят ти ще мине добре.

Лицето на Касталано изведнъж засия. Е, доколкото бе възможно да засияе острото му червендалесто лице.

— Вече е прекрасен, Ели. Ще грабна торбата със стиковете и

ще се срещна с един приятел в „Челси Питърс“ за седмичната ни игра на голф. Струва ми се, че с тези двамата си в добри ръце. Ще се видим по-късно, скъпа.

Тя му махна и се запъти към директорското крило.

— Последвайте ме, господа. Много съм благодарна, че успяхте да ме вместите в програмата си. Знам, че се обадих в последния момент, и оценявам отзивчивостта ви.

Райли вървеше малко зад нея и се питаше дали тя осъзнава колко добре подчертава роклята задните ѝ части. Имаше впечатляващо дупе. Малката госпожица Благоприличие се бе оказала съвсем различна персона от тази, която той си представяше, при това в комплект с великолепен задник. Това, което първоначално изглеждаше като мисия на сексуално мъчение, внезапно се бе превърнало в нещо съвсем различно. Имаше вероятност здравата да се наслади на следващите две седмици.

— Хайде, братко — промърмори той тихо. — Време е да започваме.

Бяха чакали двайсет години и най-после бяха на старта.

Дрю наблюдаваше как Стивън Касталано се отдалечава и върху лицето му се изписа онова мрачно, хищническо изражение, което плашеше всички жени.

Сетне брат му се обърна и се присъедини към него. Погледът на Дрю се спря върху дупето на Ели Стратън.

— Хм, това беше неочаквано. Сигурен ли си, че ти искаш да водиш играта?

О, брат му нямаше да го измести. Не и сега, след като откриха, че мисията можеше да бъде толкова приятна.

— Мисля, че трябва да се придържаме към плана.

Райли нямаше търпение да започнат. Ели се бе спряла и ги гледаше с очакване. Той си спомни, че тя бе казала нещо, на което се налагаше да отговори.

— За нас е удоволствие да работим с вас, госпожица Стратън.

Тя поклати глава и смръщи нос. Да, дори носът ѝ бе сладък.

— Ели, ако обичате. Аз не си падам особено по официалностите.

— В такъв случай, Ели. А ти определено трябва да ме наричаш Райли. — И той закрачи след нея, изпълнен с внезапен оптимизъм за следващите две седмици.

Много професионално, Ели, няма що! Едва не се разтопи пред новия си адвокат. Добър начин да направиш впечатление.

Защо бе избрала точно тази седмица, за да представи новото си Аз? Щеше да удуши най-добрата си приятелка. Лили я бе

убедила да захвърли черното и тя го бе направила. Черните делови костюми прикриваха неоспоримия факт, че не носеше миниатюрния трийсет и четвърти размер, като останалото население на Ню Йорк. Лили я бе убедила, че може да бъде секси, без това да накърни професионалния ѝ имидж.

Но на Лили не ѝ се налагаше да се оправя с господин Сексапил и умопомрачително страхотния му приятел.

На кого, по дяволите, бе притрябвало да учи право, след като изглеждаше така? Райли Ланг и другият тип — чието име тя бе забравила, защото, докато зяпаше Райли Ланг, очевидно бе изгубила няколко пункта от коефициента си за интелигентност — би трябвало да красят билборд на Таймс Скуеър, рекламиращ мъжко бельо. Или нещо друго. Това, което не би трябвало да правят, бе да използват мускулестите си, твърди като скала (Ели не се съмняваше в това) надарености, за да уреждат сделката за изкупуване между нея и мъжа, който от години бе партньор на баща ѝ.

— Надявам се, че лесно ни намерихте. С метрото ли дойдохте? По това време на деня трафикът е ужасно задръстен. — Леле. Това прозвуча много умно.

Сякаш чуваше гласа на баща си. *Няма никакво значение, че си се дипломирала първа по успех в „Уортън“. Ако се държиш като глупачка, ще бъдеш глупачка в техните очи. Никой няма да те възприема на сериозно. За тях няма да бъдеш нищо друго, освен чифт готини цици и дебел задник.*

Баща ѝ наистина искаше да има момче.

Ели не се осмели да погледне назад. Последното, от което се нуждаеше, бе да види как новият ѝ адвокат и неговият суперсекси съдружник се присмиват над една смотана и скучна бизнес дама.

Професионална. Тя трябваше да бъде суперпрофесионална. Такава трябваше да бъде жената на нейната позиция. А това означаваше да не използва думи като „задръстен“, които бяха неприемливи в деловия свят.

— Трафикът наистина беше задръстен. — Райли Ланг внезапно се озова до нея, не му бе трудно да я настигне с дългата си крачка. — За нас беше удоволствие да се качим на метрото. В крайна сметка къде другаде сутринта ти може да започне с хитовото парче на Бритни Спиърс „Още веднъж, бейби“, вдъхновено изпълнено от бездомник.

Младата жена не успя да сдържи усмивката си, защото наистина знаеше за какво говори той.

— Сигурно е бил Оскар. Наричаме го бардът на Деветдесет и шеста. Явно е обновил репертоара си. Понякога пее парчета на „Уан Дайрекшън“. Често съпровожда песните с танци, но гледката

не е особено приятна. Изпълнението му често не е в такт.

Устните на Райли се разтегнаха в лека усмивка и върху бузите му се появиха две от най-сладките трапчинки.

— Ще запомня това. — Той посочи към прозорците. — Имате страхотна гледка.

Минаваха покрай редица прозорци, от които се разкриваше великолепен изглед към Горен Уест Сайд. В далечината се виждаше Ривърсайд Парк, а зад него Хъдсън. Като дете Ели често бе стояла край тези прозорци и си бе фантазирала как един ден ще работи тук. Да стои тук и да се взира към града, я караше да се чувства висока три метра.

Адски сексапилният, но доста заплашителен съдружник на Райли вървеше до него. Мъжът сигурно беше над метър и деветдесет, с пясъчноруса коса, която контрастираше със сапфиреносините му очи. Беше поразителен мъж, който можеше да играе като лайнбекър[2], но не той, а слабото и стройно тяло и по-омекотената красота на Райли събуждаха в нея неочаквани трепети. Не че той наистина беше мек. Просто изглеждаше така, защото бе в компанията на лъв. Съдружникът му имаше вид сякаш може да убие някого, при това скоро.

— Благодаря. — Когато бе с него, се налагаше да си припомня думите. Като че ли беше малко дете. Ето колко много я объркваше и смущаваше този мъж. Не бе сигурна, че чувството ѝ харесва, и Ели реши, че просто трябва да го пренебрегне. Той беше адвокат. Тя се нуждаеше от адвокат. Бе предложила да използват общ адвокат, но Стивън бе отхвърлил идеята. Независимо че това изкупуване беше приятелско, бе обяснил той, сделката все пак беше доста деликатна и изискваше компетентно адвокатско участие, за да мине всичко гладко и без проблеми. — Моят баща и Стивън са купили сградата преди седемнайсет години, когато са основали „Страткаст“. От офиса ми се открива същата гледка. Моля, последвайте ме.

Ако Райли Ланг беше толкова добър, колкото се предполагаше, „Страткаст“ само след седмици щеше да бъде изцяло нейна.

Ели се запита в какво още беше добър Райли. В секса. Тя мислеше за секс. Лили щеше да бъде във възторг, че тя все още имаше сексуални желания. След развода с Колин, Ели бе замразила цялата си сексуалност. Не че имаше заради кого да започне да я размразява. Лили постоянно я запознаваше с мъже, които тя мислеше, че могат да стопят дълбоките ледове, но Ели се криеше зад работата.

И точно това щеше да направи и сега, защото след като срещите ѝ с полицая на Лили, банковия касиер или онзи писател,

за когото бе сигурна, че искаше да се налапа на аванта, под предлог да се срещне с нея, бяха пълен провал, тя не заслужаваше дори да си фантазира за такъв гръцки бог като Райли Ланг. Щеше да бъде прекрасен в тази роля. Можеше да бъде бог на правосъдието, балансирайки между закона и истината, облечен само с тога и нищо друго, която ще се плъзне по бедрата му, почти разкривайки това, което е отдолу.

— Нали смятахте да отидем в кабинета ви? — Дълбокият, плътен глас на съдружника на Райли я изтръгна от разюзданата ѝ фантазия. Как му беше името? Видяла го бе в бележника със срещите, но сега, дори с риск за живота, не можеше да си спомни.

Тя спря. Господи, току-що бе подминала офиса си. Усети как страните ѝ пламват от срам. Държеше се като тийнейджърка на концерт на момчешка рок банда. Налагаше се яко да импровизира, за да замаже гафа. Удостои го с това, което се надяваше, че е най-професионалната ѝ усмивка.

— Помислих, че ще е по-добре да проведем тази среща в заседателната зала. Не е далеч.

Райли се взираше в нея, сякаш знаеше точно какво се вихри във въображението ѝ. Абсурдно чувствената му уста се изви в лека усмивка.

— Всъщност предпочитам офиса ти.

Мъжът, който приличаше на суперсекси лъв в мъжки облик, кимна:

— Определено офисът е за предпочитане. Ние трябва да обясним как смятаме да подходим към работата и ще е по-добре да го сторим в по-интимна обстановка.

Интимна. Той навярно имаше предвид по-малко пространство, но в мислите ѝ изникна спалня. Нейната спалня.

Ели тръсна глава, за да пропъди нелепото видение. Тя не беше сексуална маниачка. Обикновено. По дяволите, та нали тя беше момичето, което можеше спокойно да изкара цяла година без секс. Обърна се и се отправи към офиса си, отвори вратата и ги покани с жест да влязат.

— Много приятно място — промърмори Райли, докато минаваше покрай нея.

Той дори ухаеше приятно. На сандалово дърво. Сигурно беше одеколонът му за след бръснене. Каквото и да беше, тялото ѝ откликна. Дяволите да я вземат Лили. Беше я уверила, че роклята изглежда невероятно, но не бе споменала, че платът е толкова тънък, че зърната ѝ ще изпъкнат.

— Благодаря. Беше на баща ми, преди да се пенсионира. Не съм го обзавеждала наново. Нямах време.

Това не беше истинската причина. Офисите на компанията и

на всички членове на борда на директорите бяха проектирани за петдесетгодишни и по-възрастни мъже. Докато не промени политиката на ръководството да се дават високи постове само на мъже и не започне да назначава повече жени, беше по-добре да играе по техните правила. В мига, в който стане собственик на контролния пакет акции на „Страткаст“, щеше да има някои промени към по-добро. Щеше да пренесе компанията в двайсет и първи век. Ако се наложи насила и против волята на борда.

Ели посегна към пуловера и се уви с него, за да прикрие зърната на гърдите си, щръкнали, сякаш връхлетени от снежна буря.

За съжаление, младата жена бе сигурна, че горещината, а не студът бяха накарали зърната ѝ да пощуреят.

— Заповядайте, разполагайте се удобно. Ще намаля климатика, тук е доста хладно.

Райли и лъвът стояха прави и я наблюдаваха.

— На мен ми се струва, че по-скоро е топло — промърмори Райли, когато тя усили климатика. — Ти какво мислиш, Анди?

Анди. Това беше името му. Прекалено старомодно за лъв. Навярно той смяташе, че ако името му звучи безобидно, ще може да прикрие факта, че изглежда толкова дяволски свиреп.

— Не забелязвам подобни неща — отвърна Анди и остави куфарчето си до бюрото ѝ. — Аз ли да започна, или предпочиташ ти?

Ели пристъпи до бюрото. Бюрото на баща ѝ. Когато се сдобиеше с достатъчно пари, щеше да изхвърли всички тези тъмни мебели и да отвори по-широко пространство, за да стане помещението по-светло и по-ведро.

Достатъчно дълго бе живяла в тъмнина.

— Получихте ли договорите, които ви изпратих? Всъщност не е нужно в момента да се занимаваме точно с това. Мислех, че това е кратка опознавателна среща. Аз самата още не съм прегледала договорите. — Мислеше, че разполага с малко време и се бе занимавала е други проблеми.

— О, разполагаме с договорите. Ти не си длъжна да ги четеш — обясни Райли, докато отваряше куфарчето си. — Нали затова ние сме тук. Анди, можеш да започнеш.

Въпреки това Ели смяташе да ги прочете, но толкова мразеше цялата тази бумащина. Чувстваше се много по-добре, когато работеше с хората. Баща ѝ винаги ѝ бе натяквал, че е прекалено мека, но дори той бе признал, че тя стимулира служителите да работят много повече и много по-творчески, отколкото всеки друг.

Как ли щеше да реагира той, ако знаеше какво възнамерява

да направи тя с неговата компания?

Досега не бе споделила нито дума за това с никого. Не и с баща си, преди да умре. Дори не и със Стивън Касталано. Дори и с адвокатите си. Знаеше какво ще кажат. Накрая щеше да ги застави да се съгласят с нея, но тогава щеше да разполага с цялата власт и никой нямаше да може да я спре.

Ели знаеше точно какво щеше да предприеме в мига, в който осъзна, че баща ѝ беше чудовище.

Анди извади малък уред от куфара си и започна да го прокарва по лавиците.

— Какво прави той? — попита младата жена. Последното, което очакваше, беше адвокатите ѝ да разглеждат внимателно колекцията ѝ от книги за бизнеса.

Райли седна на стола срещу бюрото ѝ.

— Проверява за бръмбари.

Ели имаше усещането, че той едва ли имаше предвид хлебарки. Усети как очите ѝ се разширяват и ченето ѝ леко увисва.

— Защо някой ще ме подслушва?

Това беше абсурдно. И малко неловко, тъй като понякога, когато работеше до късно и наоколо нямаше никой, Ели усилваше музиката и припяваше. Сигурна беше, че е доста далеч от музикалните висини на Оскар от Деветдесет и шеста улица.

Докато съдружникът му старателно проверяваше книга по книга, Райли прелистваше някакви документи, очевидно търсейки нещо конкретно.

— Това е мултимилионна сделка. Трябва да се отнасяме много сериозно към сигурността.

Слава на бога. Той просто беше параноичен особняк.

— Знам, че става дума за много пари, но в същото време това е нещо като семеен бизнес. Стивън иска да ми продаде неговата половина от компанията. Винаги е възнамерявал да го направи, след като се пенсионира. Има син, но Кайл не се интересува особено от бизнеса и честно казано, двамата не са много близки. Той дори узна за съществуването на Кайл чак когато младежът вече беше в гимназията.

— Да, ти говориш за Кайл Касталано. Незаконния син на господин Касталано — додаде Райли, без да вдига глава от бележките си.

Прозвуча малко осъдително.

— Кайл е свестен човек. Просто животът му не е бил лек и Стивън се опитва да постъпва правилно с него. Надявам се, че двамата ще се сближат, след като Стивън се пенсионира. Вижте, господин Ланг…

Той вдигна очи и ги впи в нея.

— Райли.

Следващия път когато наема адвокат, първо ще се увери, че не е толкова страхотен, че да я кара да се изчервява.

— Райли, аз разбирам, че си нещо като акула. Чух, че си щатен консултант на „4Л Софтуер“. Знам, че си свикнал да работиш с параноици.

Райли се засмя.

— Уверявам те, че господин Лолес е един от най-малко параноичните хора, които познавам. Всички наистина му имат зъб. Той е голям гадняр.

— Освен това има уши навсякъде — чу тя да мърмори Анди под нос.

Компанията „4Л Софтуер“ бе направила революция в интернет защитата. Ели бе силно заинтригувана от шефа на компанията и репутацията му на пълен отшелник. Но сега не беше време за клюки.

— Казвам само, че не мога да се меря с Дрю Лолес. Така че можеш да се отпуснеш. Това е взаимноизгодна сделка. Просто имам нужда да прегледаш документацията и да ми кажеш дали всичко е изрядно. — Може би не се бе обадила на правилното място. Когато бе разбрала, че адвокатът на баща ѝ излиза в пенсия, тя бе позвънила на номера, който той ѝ бе препоръчал. Не бе осъзнала колко е влиятелен, преди да си уреди среща с него. Тя бе възложила на шефа на Правния отдел в „Страткаст“ да прегледа договорите, но я бяха убедили, че се нуждае и от външно, независимо мнение.

— Аз никога не се отпускам, а след като съм твой адвокат, няма да позволя това и на теб. Ти се нуждаеш от мен за много повече, отколкото за изготвянето на изряден договор за изкупуване. А сега да поговорим за това, което мога да направя за теб — предложи той. — Искам да гледаш на мен като на генерал във войната, в която много скоро ще се окажеш участничка. Твоя генерал.

— Това не е война, господин Ланг. — Ели отново мина на „вие“. — Аз се нуждая от адвокат, който да прехвърли гладко и без засечки всички активи, а след това имам нужда вие основно да надзиравате работата на Правния отдел. — Тя бе прегледала изискванията му като служител. Струваха ѝ се малко крайни за работата, която се искаше от него. — Затова смятам, че би трябвало да преговаряме по някои от по-щекотливите точки в договора ви. Мисля, че трябва да ги прегледаме по-подробно и да ги изясним.

— Разбира се, госпожице Стратън — възприе учтивата форма

на обръщение и Райли, — макар да се надявам да разбирате, че работата ми по предварителните условия на сделката за изкупуване е моят начин да ви покажа колко полезен мога да ви бъда, така че защо да не пристъпим към същността? — Усмивката бе изчезнала от лицето му и той плъзна към нея купчина документи. Тя позна договора. Изобилието на залепващи листчета, с които бяха отбелязани забележките по страниците, подсказваше, че Ланг има доста проблеми с договора. — Настоящият договор прехвърля много елегантно правата върху интелектуалната собственост на новата охладителна система директно на господин Касталано.

Този път чененото ѝ едва не удари бюрото. Ръцете ѝ се стрелнаха към листовете, нетърпеливи да ги сграбчат.

— Какво?

Новата охладителна система, която в момента се разработваше, трябваше да удвои времето на работа на компютърните батерии и да намали прегряването с около двеста процента. Проектът беше перлата в короната на научноизследователската и развойната дейност на „Страткаст“. И нещо повече — това беше проектът, който тя ръководеше.

— Чухте ме добре. Той се опитва да си тръгне с най-големия ви проект в задния си джоб. Клаузата е вмъкната на седемдесет и девета страница като част от пенсионния му пакет. — Ланг се облегна назад и кръстоса крак върху крак. — Анди, откри ли нещо?

Анди остави тънък диск върху бюрото.

— Това е подслушвателно устройство. Беше сложено под рамката на дипломата ви от „Уортън“, от което мога със сигурност да заявя, че е там отскоро, защото в противен случай сте щели да го откриете, когато сте се преместили в този офис. Аз го деактивирах, но те ще знаят, че сме го открили. Останалата част от помещението е чиста, но аз ще ви покажа как да използвате този уред, за да сте сигурна, че навсякъде, където провеждате лични разговори, няма бръмбари.

Младата жена се взираше в миниатюрното устройство. Някой я подслушваше? Стивън? Не можеше да повярва, но на лице беше и клаузата в договора му. Как можеше той да се опитва да ѝ причини това?

— Не разбирам — промълви тя и усети, че ѝ се повдига.

— Госпожице Стратън, това е бизнес, а един бизнес на този етап винаги означава война. — Райли сви рамене, сякаш намирането на подслушвателно устройство не беше нищо особено. — Сега те ще знаят, че ние знаем. Ще знаят, че вече не сте незащитена. При някои случаи бих оставил бръмбара на

мястото му и бих го използвал за наша изгода, но вие сте права, че трябва да се действа открито, а ние имаме нужда да покажем сила.

Нима Стивън ѝ бе причинил това? Нима подслушваше разговорите ѝ? Тя знаеше, че има репутацията на безмилостен бизнесмен, но почти през целия си живот бе наричала този човек чичо Стивън. Той седеше до баща ѝ, когато ѝ връчваха дипломата в „Уортън“. Той беше човекът, който я съветваше.

Земята сякаш се разлюля под краката ѝ. Тя винаги бе разчитала на Стивън, а сега трябваше да се съмнява във всичко, което бе казал и направил.

Не биваше да плаче. Господи, не можеше да се разплаче.

— Но той настоя да наема външни консултанти.

— Може би е възнамерявал да ме подкупи. Или да ви изпрати при друг адвокат. Или всичко това може да е грешка. Може би неговите адвокати са били прекалено агресивни и той не е разбрал за какво настояват. Не знам. Мога само да ви кажа, че клаузата е в договора и ние няма да се съгласим с нея.

Ели се насили да сподави болката от предателството. Да, клаузата бе добре прикрита, но той трябва да е знаел, че тя ще я открие. Навярно не е бил добре информиран. Може би.

— Не, ние не можем да се съгласим с това.

— Направил съм някои забележки по договора. — Гласът на Райли прозвуча по-меко.

Тя вдигна глава и видя, че адвокатът я гледа съчувствено. Това бе последното, от което се нуждаеше. Събра сили и изпъна рамене.

— Да ги прегледаме.

— Госпожице Стратън… Ели — той отново мина на „ти“, — навярно трябва да отделиш малко време, за да се запознаеш с тях. Може би днес следобед. Разбирам, че това, което ти съобщихме, е доста притеснително. Вижда се, че си объркана и разстроена.

Слаба. Тя изглеждаше слаба. Застави се да си придаде твърд и делови вид. Една жена в нейното положение никога не биваше да показва слабост. По-добре да бъде безчувствена кучка, отколкото мекушава.

— Ни най-малко. Чувствам се отлично. Съвсем очевидно е, че не мога да се откажа от правото върху най-печелившия продукт на компанията. Как ще се противопоставим? Трябва ли да предприемем някакви ответни действия?

— О, ще предприемем. Нает съм фирма, която ще ни помогне да съберем сведения за твоя опонент. Ще се срещна с тях, след като си тръгнем от тук. „Маккей-Тагарт“ са едни от водещите световни експерти по сигурността и разузнаването.

Тя определено бе чувала за тях. Всички те бяха бивши военни или агенти на ЦРУ, които се занимаваха с проблемите на сигурността в двайсет и първи век. Господи, главата ѝ се замая при мисълта, че се нуждае от подобна фирма, за да проучва мъжа, когото тя винаги бе смятала за човек от семейството.

— Отлично. — Явно Райли здравата се бе заловил за проблема. При все че се срамуваше от наивността си, изглежда, не бе сгрешила, като го бе наела. — Като начало днес следобед ще уволня шефа на Правния отдел на компанията. Той е одобрил договора.

Щеше да бъде забавно. Ще нареди на охраната да го изведе от сградата. Наистина се надяваше, че ще създаде работа на онези мъжаги, охранителите.

— Аз съм против това. — Анди бе седнал до Райли.

Не това искаше да чуе тя.

— Този човек е действал срещу интересите на компанията.

— Докато не изкупиш дела му, Касталано представлява компанията. Той може да гласува против решението ти. Баща ти те е поставил в доста рисково положение. Завещал е на сестра ти дял от акциите.

Ели все още изтръпваше при мисълта. Баща ѝ бе оставил на Шари процент акции от „Стратаст“, даващи ѝ право на глас. Шари нямаше мозък в главата си.

— Аз ще гласувам от името на сестра ми. Не се тревожете, ще се разбера с нея.

Веждите на Райли се повдигнаха нагоре, сякаш бе смутен.

— Доколкото разбрах, тя наскоро е продала акциите.

— Какво? — За втори път днес Ели имаше чувството, че стомахът ѝ се преобръща. Шари притежаваше само пет процента от акциите на компанията, но Ели разчиташе на нейния глас.

— На кого? На кого ги е продала? И защо не ми е казала? Без тези пет процента губя контрол върху компанията.

Той вдигна ръка.

— Ти можеш лесно да направиш коалиция. Мога да ти помогна с това. Сестра ти е продала акциите на частно лице. Все още не съм узнал името му. Но това няма да има значение, ако успешно изкупиш дела на Касталано.

Той я превръщаше в параноичка. Трябваше да се успокои.

Райли затвори куфарчето и погледна ролекса върху китката си.

— Що се отнася до уволнението на шефа на Правния отдел, в този случай е по-добре да имаме работа с познато зло. Можеш да го уволниш, след като приключим сделката. Всъщност бих те посъветвал да уволниш всеки, когото подозираш, че е лоялен към

Касталано, но мисля, че изпреварваме събитията. Всичко това ще отнеме известно време. Първо трябва да се срещна с Тагарт. Какво ще кажеш да дойда да те взема за вечеря в осем и да поговорим за това, което той е открил?

Вечеря? С него? Идеята не беше добра. Наистина не беше добра.

— Мисля, че ще е по-добре да се срещнем отново тук, в офиса.

— Където някой е сложил бръмбар, за да те подслушва? — попита Райли с любезна усмивка, докато се изправяше.

Представено по този начин, предложението ѝ наистина не беше добра идея.

— Добре. Хм, нека ти дам адреса си.

Цялата му любезност внезапно се изпари и в очите му лумнаха игриви пламъчета.

— Не се тревожи за това. Мисля, че ще те намеря. До осем часа.

Той се обърна и напусна кабинета, следван по петите от Анди.

В мига, в който двамата излязоха, Ели отново можеше да диша.

После погледът ѝ се спря върху обезвредения бръмбар и стомахът ѝ се сви на топка. Как само за една сутрин всичко се бе преобърнало с краката нагоре?

— Ели, добре ли си? — Асистентката ѝ влезе с чаша в ръка. — Видях двамата мъже модели да излизат от вратата и реших, че ще се нуждаеш от нещо, което да успокои нервите ти. Те изглеждаха напрегнати.

Лили Гало беше нейната петъчна приятелка и въобще най-добрата ѝ приятелка. Бащата на Ели я бе посъветвал да не назначава приятелка, но двете бяха близки още от колежа и тя не беше сигурна какво щеше да прави без Лили. Понякога Лили беше единственото, което имаше.

— Сестра ми ме е прецакала.

Лили остави чашата.

— Типично за нея. Вече нямаш съпруг, за да спи с него. Какво е направила този път?

— Продала е акциите, които татко ѝ остави.

Очите на Лили се разшириха.

— Гадна кучка!

Сега се чувстваше много по-предадена, отколкото когато разбра, че Шари има връзка с Колин. В крайна сметка Ели обичаше работата си много повече, отколкото някога бе обичала Колин.

— Става и по-зле. Изглежда, Касталано се опитва да отмъкне охладителната система.

Лили се свлече на стола пред бюрото.

— Не. О, Ели. Толкова съжалявам. И това не е чай. Водка със сок от боровинки. Както казах, реших, че се нуждаеш от питие.

Ели отпи щедра глътка. Ето защо двете бяха такъв невероятен отбор. Лили винаги знаеше от какво се нуждаеше.

Бизнесът винаги е война, бе казал Райли.

— Искаш ли да си разделим това? — Тя подаде на Лили половината от договора.

Лили може и да не се бе дипломирала от „Уортън“, но по отношение на бизнеса мозъкът ѝ сечеше като бръснач.

— Аха. Хайде да разчепкаме внимателно всичко това.

Ели пое дълбоко дъх и се застави да се съсредоточи върху договора пред нея.

Изглежда, бе време да се включи в битката.

2

Райли влезе в хладното фоайе на офис сградата, която им служеше за щабквартира в Ню Йорк. Върху фасадата отвън се виждаше много елегантна табела, оповестяваща, че тук се помещава кантората на „Ланг и съдружници“.

Рецепционистка с идеален маникюр и прическа обясняваше на всеки, който влезеше, че „Ланг и съдружници“ са много специална фирма, която не приема нови клиенти.

Всъщност „Ланг и съдружници“ се състоеше само от Райли и той имаше един истински клиент.

И един фалшив, който можеше да сложи край на адвокатската му кариера. Той бе завършил Юридическия факултет, защото Дрю се нуждаеше от адвокат, на когото може да се довери. Райли не би и помислил да постъпи по друг начин. Ако имаше избор, не знаеше какво щеше да направи. Единствената му цел бе да помага на семейството си и на нея бяха посветени всичките му усилия. Сега имаше разрешително да практикува в два щата. Тексас, където се намираше главният офис на фирмата, и Ню Йорк, където щеше да се разиграе по-голямата част от играта им. Ако Ели Стратън разкриеше играта им, можеше да го осъди и да го лишат от правото да практикува професията си. Но той знаеше, че това отмъщение си заслужава всяка цена, която трябваше да плати.

Тогава защо, когато я видя как се бори със сълзите, имаше чувството, че някой е забил юмрук в стомаха му?

— Добър ден — поздрави Дрю рецепционистката, когато влязоха.

Гейл чудесно се оправяше с телефоните и с досадните и нахални посетители. Освен това боравеше отлично с всякакви оръжия. Тя бе служила на страната си в Ирак и имаше безупречни препоръки като телохранител.

— Добър ден. Очакват ви в заседателната зала.

Райли бе забелязал, че тя много рядко ги нарича по име. Навярно защото трудно се оправяше с всичките им псевдоними.

Благодаря. Ако Ели Стратън се опита да се свърже с мен, кажи ѝ, че не може да бъда прекъсван и очаквам с нетърпение да се видим довечера.

— Разбира се — кимна Гейл и отново се вторачи в монитора на компютъра. Райли винаги се чудеше какво прави тя по време на дългия си работен ден. Със сигурност не печаташе документи за шефа си.

Той вършеше всичко сам, защото никому не се доверяваше.

Дрю го потупа по гърба, докато двамата минаваха през добре защитената врата, която водеше към кабинет, който не беше точно кабинет.

— Боиш се, че тя ще отмени срещата ви?

Райли не си даде труд да опровергае брат си. Това не беше истинска среща. Поне не и за Ели, но той възнамеряваше да приключи като такава. Най-безопасният начин да е сигурен, че ще получи това, което искаше от нея, бе да спечели лоялността ѝ. А най-лесният начин да спечели лоялността ѝ беше да стане неин любовник.

— Няма да го позволя. Освен това, ако отмени срещата ни на този етап, ще е просто знак за тревогата ѝ. Тя явно го изживя много навътре, когато ѝ съобщих за действията на сестра ѝ и Касталано. Притеснението ѝ може да е свързано по-скоро с това, отколкото с мен. Тя определено бе привлечена от мен. В онзи офис изобщо не беше студено.

Ели Стратън се оказа напълно различна от очакванията му. След като дълги години бе изучавал най-подробно действията и характера на баща ѝ, той предполагаше, че Малкото момиченце на татко ще прилича на своя старец — студена, дистанцирана, с хладен и аналитичен ум. Беше очаквал, че ако притежава някаква красота, тя ще е прекалено префинена и изискана. Определено бе неподготвен за топлата чувственост, която се излъчваше от нея. Изобщо не си бе представял, че усмивката ѝ може да бъде толкова дяволски подкупваща.

Или че зърната ѝ ще изглеждат толкова твърди и закръглени под роклята, която носеше.

Той се бе подготвил да изпълни задълженията си. Сега се чудеше дали тези задължения няма да бъдат и донякъде приятни.

— Може би тя всъщност е била привлечена от *мен.* — Дрю прекрачи прага на двойните врати, водещи към заседателната зала, където, изглежда, всички вече се бяха събрали и ги очакваха.

— Не. Тя определено искаше мен. — Не му се понрави жегналата го ревност при мисълта Ели да флиртува с големия му брат.

Да, той определено не очакваше това.

От елегантната заседателна зала се откриваше гледка към Сентрал Парк. Помещението бе от тези, които впечатляваха хората, и тъкмо поради това бяха купили сградата. Това бе поредната сцена на дълго и добре обмисляната им игра. След като приключат тук, щяха да я продадат и Райли щеше да се прибере у дома, в Остин.

Те пристигаха последни, но Дрю винаги бе обичал ефектните появи. Цялата група седеше край заседателната маса. От едната страна беше Бран, а отсреща седяха Мия и Кейс, преплели ръце.

— Мия, Кейс, радвам се, че двамата успяхте да дойдете. — Дрю протегна ръка към едрия, мускулест тип с безстрастно изражение, за когото сестра им наскоро се бе омъжила. — Чух, че си имал някаква неприятност в Далас. Съжалявам, че те ангажирам в толкова неудобен за теб момент.

Кейс се изправи и стисна здраво ръката на Дрю.

— Ще направя всичко за семейството на Мия.

Мия се ухили и прегърна Дрю. От всички тях, изглежда, само тя бе запазила вродената си нежност и доброта под грижите на приемното семейство. Мия бе осиновена от двойка лесбийки само два месеца след смъртта на родителите им и те ѝ бяха дали стабилност и топлота, от които тя толкова отчаяно се нуждаеше.

Само ако бяха могли да сторят същото и за Бран. Те искаха да го вземат, но съдията, който водеше делото на Бран, не бе настроен благосклонно към двете жени. Имаха късмет с осиновяването на Мия, но не и с Бран. Съдията смяташе, че едно момче не бива да бъде отглеждано от лесбийска двойка.

Системата бе прецакала всички тях.

— А и „неудобен“ е слабо казано — продължи Кейс Тагарт с дълбокия си глас. — По-малкият ми брат се завърна от мъртвите. Това се случва по-често, отколкото си мислиш. Особено в моето семейство. Както и да е, не желаех да оставя Мия да идва тук сама. Когато я изпусна от поглед, тя има навика да се забърква в най-различни каши. Разполагаме с няколко дни, преди да се наложи да се върнем в Далас. По-големият ми брат изпрати по мен доклада си.

По-големият му брат беше Пън Тагарт — легенда във военните и шпионските кръгове. Райли се бе срещал с доста страховити типове през живота си, но Големия Таг, както го наричаха, беше най-страшният. Той все още не можеше да приеме факта, че умната му, забавна сестричка се бе влюбила до уши в брата на Пън Тагарт.

Но в някои ситуации семейството можеше да бъде полезно.

— Да го чуем. Искам да знам всичко. — Той се отпусна на стола и взе копие от доклада. — Ели Стратън не е това, което очаквах. Изчетох всички доклади за нея, но нито един от тях не ме подготви за факта, че тя изобщо не прилича на баща си.

Дрю се настани на стола до него.

— Тя не прилича на баща си и изглежда много по-дружелюбна, но ние нямаме представа в какво е замесена. Не съди за книгата по атрактивната корица.

— Я почакайте — намеси се Бран и се намръщи. — Тя е секси? На снимките не изглеждаше такава. Това не е честно. Аз получавам Злата вещица от Запада, а на него му се падна готиното маце? Искам да се разменим.

Дрю присви очи.

— Никакви размени.

— Не мисля, че е честно. Искам да се бием с палци[3]. Който спечели два от три пъти, получава готиното маце. — Бран вдигна ръка и размърда палец, сякаш бяха деца.

Понякога братът на Райли беше истински идиот.

— Човече, на мен се падна „Страткаст“, защото успях да завърша право и да се дипломирам. Искаш ли седем години да зубриш бизнес право?

Бран имитира повръщане.

— Просто не разбирам защо аз трябва да спя с дракона.

— Никой не очаква от теб да спиш с Патриша Кейн — каза Дрю търпеливо. — Тя е с трийсет и пет години по-възрастна от теб и аз не съм казал и дума, че ти ще се заемеш с нея. Още не съм решил.

Бран прокара длан по тялото си.

— Всички тигрици искат късче от това. Тя няма да може да ми устои.

От другия край на масата се разнесе презрително изсумтяване и Райли осъзна, че и Бил Хачърд е в залата. Хач. Той беше най-добрият приятел на баща им. Пропаднал алкохолик, когото Дрю бе заставил да се вземе в ръце, след като бе пораснал достатъчно, за да се измъкне от грижите на социалните и приемните семейства. Дрю бе открил Хач и го бе използвал, за да си върне братята и сестрата. В замяна Хач бе получил милиони от „4Л Софтуер“.

Хач се протегна и плесна Бран по тила.

— В някой от тези дни ще прочетеш докладите, които съм ти изпратил. Ще имаш късмет, ако не ти забраня да доближаваш на километър до тази мисия. Аз бих се заел лично, ако тя не ме познаваше.

Хач трябваше да стои в сянка. Той познаваше всяка една от мишените им, защото бе работил с тях. Когато те бяха убили Бенедикт и Айрис Лолес, Хач се бе хванал за бутилката и не я бе изпуснал с години. Все още бе истинска борба да го опазят трезвен, но той притежаваше блестящ ум и нямаше равен, когато ставаше дума за бизнес.

— Може ли да се върнем към настоящия проблем? — попита Дрю и отново се извърна към Райли. — Защо мислиш, че тя не е като баща си?

Той изгледа продължително брат си.

— По няколко причини, но една е съществената. Тя беше искрено потресена от подлия номер на Касталано. И беше шокирана, че някой е напълнил офиса ѝ с бръмбари. Бих се обзаложил, че никога не ѝ бе хрумвало. Ти сложи ли един от нашите?

Дрю кимна, докато прелистваше папката.

— Разбира се. И ѝ дадох уред, с който да открие всеки друг. Тя никога няма да намери този, който аз поставих. Ще ти дам още няколко, за да ги сложиш в дома ѝ, ако тази вечер успееш да прекрачиш прага му.

— О, ще успея да вляза в нейната „светая светих“. — Нямаше намерение да я остави пред вратата ѝ, а щом веднъж се озовеше вътре, щеше да постави необходимите уреди.

В спалнята ѝ. Той беше змията в тревата, която щеше да посее подслушвателните устройства, улавящи всяка нейна дума. Включително и разговорите му с нея, които възнамеряваше да бъдат доста интимни.

За пръв път, откакто измислиха този план, стомахът му се сви при мисълта.

Райли трябваше да си напомни, че тя бе средството, с което да постигнат целта си. Ели Стратън бе живяла почти дяволски идеален живот за сметка на семейството му. Тя бе посещавала най-престижните частни училища, бе получавала най-добрите грижи и всичко това само защото баща ѝ бе убил неговия.

Тя бе имала живота, който той трябваше да има. И още по-важно, живота, който Дрю, Бран и Мия трябваше да живеят. Никога не биваше да го забравя. Ели Стратън бе живяла прекрасен живот за сметка на болката и страданията на братята и сестра му, благодарение на смъртта на родителите му.

Нямаше значение какво се бе случило с него. Това беше нищо. Райли изтика болката. Единствено имаха значение братята и сестра му. Само те бяха важни.

Те означаваха много повече от някакво мимолетно привличане към една жена, която би трябвало да мрази.

Защо усмивката ѝ трябваше да бъде толкова дяволски сладка?

— Аз ще се справя със задачата. Ние ще получим това, от което се нуждаем. Има ли някакъв начин тя да разбере, че ти си купил акциите на „Страткаст“? — Мисълта гложделе ума му. — Ние ѝ казахме за петте процента на сестра ѝ. Тя може да започне да разследва.

Дрю завъртя очи, сякаш въпросът бе прекалено глупав, за да си дава труд да отговаря.

— Аз не съм ги купил.

Разбира се, че не. Дрю никога нямаше да си изцапа ръцете, когато някой друг можеше да го стори.

— *Аз* ги купих — заяви Хач. — И преди да си започнал да се пенявиш, трябва да знаеш, че ги купих под прикритието на две „кухи“ компании, които „4Л Софтуер“ притежава. — Хач беше в обичайния си полукостюм, както го наричаше Райли. Възрастният мъж носеше спортен панталон, съчетан с официална риза. Беше надянал абсурдно скъпи мокасини на „Луи Вюитон“, но предпочиташе да го видят мъртъв, отколкото с вратовръзка и сако. — Всичко върви точно по план. Сестра ѝ беше свършила мангизите. И ние услужливо ѝ предложихме.

Премълчаваше, че тъкмо те се бяха погрижили Шари Стратън да го загази. Хач бе изпратил неколцина от сътрудниците си в нощния клуб, който Шари посещаваше. Те се бяха сближили с нея и се бяха постарали Шари да задлъжнее със солидна сума на някои доста противни гангстери. Тя много скоро бе изправена пред необходимостта да продаде нещо и един от новите ѝ приятели ѝ подшушна да изтъргува акциите си.

Не бяха оставили нищо на случайността.

— Ще раздробим акциите — обясни Дрю. — Искам до последния момент да избягна ограниченията, налагани от правилата на Федералната търговска комисия. Ели Стратън не бива да има изход. Затова сме тук. Трябва да сме сигурни, че Касталано няма да получи пари за своята половина от компанията, преди ние да поемем контрола и да се погрижим той да не получи нито цент. Искам тя да не разполага с никакви резерви, когато аз се намеся.

Кейс се извърна към Дрю. Той беше единственият от присъстващите в залата, който не бе планирал от години това отмъщение.

— И какво възнамеряваш да направиш, когато завладееш компанията?

Райли се бе опасявал, че с Кейс няма да е лесно. Той беше типичен американец, честен и почтен войник, който винаги правеше това, което смяташе, че е правилно. Трябваше да обясни действията им с такава терминология, че Кейс да ги разбере.

— Каквото е необходимо. Виж, ние не планираме да разорим Ели Стратън или да изхвърлим служителите ѝ на улицата, но ти трябва да разбереш, че това е война — подхвана той. — И не ние сме я започнали. Касталано, Стратън и Патриша Кейн я започнаха преди двайсет години, когато убиха родителите ни заради пари. Така че парите и бизнесът са бойното поле. Взривявал ли си мост, за да не може врагът ти да те преследва?

— Разбира се — кимна Кейс.

— „Страткаст“ е ресурсът, който те могат да използват. Ние смятаме да им отнемем всички ресурси, за да нямат възможност да избягнат правосъдието. — Райли седна отново на стола. — Ние завземаме вражеската територия, сдобиваме се с доказателството, от което се нуждаем, и изгаряме всички мостове, преди да се оттеглим.

— Ако само открием доказателство срещу тях, те ще използват богатството си, за да се изплъзнат от закона — продължи Дрю. — Вече са го правили, а аз не възнамерявам да им позволя отново да се случи. Трябва да отделя Касталано от „Страткаст“. Това не означава, че ще накажа всички, които работят в компанията. Ако мога да помогна, ще го сторя. Кажи ми нещо, Тагарт. Разбираш ли смисъла на отмъщението? Някой причинявал ли е нещо непростимо на теб или на семейството ти, заради което ти не би се спрял пред нищо, за да го накараш да си плати?

Очите на Тагарт станаха студени като камък.

— Тя. Да, *нея* ще накарам да си плати.

Пръстите на Мия се преплетоха с неговите, довеждайки го обратно от тъмното място, където се бе отнесъл.

— В случая не става дума за отмъщение. Не съвсем. Става дума за справедливост. Ние искаме убийците на нашите родители да получат справедливо възмездие. За съжаление, Дрю беше прав. Ако им оставим достатъчно пари, те ще се откупят и спасят. Мисля, че трябва да намерим начин да постигнем целта си, без да наранява Ели Стратън. Тя изглежда толкова мила. Наистина е добра и забавна. Ти ще я харесаш.

Всички погледи в стаята се насочиха към Мия.

Бран се наведе напред.

— Какво си направила, Мия?

Сестра му въздъхна и отметна пясъчнорусата си коса през рамо.

— Това, за което съм обучена. Опознах своя обект.

Мия беше разследващ журналист. Обичаше да се сближава и да опознава хората, за които пишеше. Както и всички други неща, свързани с Мия, това понякога можеше да бъде опасно. В този случай опасно за всички тях. Мия понякога ставаше неуправляема и вършеше неочаквани неща. Райли и Дрю бяха отраснали в една и съща комуна за сираци. Те се уповаваха един на друг и веднага щом стана възможно, измъкнаха и Бран от приемното семейство. Те всички бяха отраснали и закърмени с нуждата за отмъщение.

Мия беше различна. Мия вярваше в справедливостта. Ако пожелаеше, сестра им можеше да провали целия им план.

Очите на Кейс се присвиха, когато се взря в Мия.

— Мислех, че ще пиеш кафе с приятелка.

Тя сви рамене и погледна съпруга си с огромните си очи на кошута. Да, Райли можеше да каже на Кейс, че тя им пробутваше този номер още откакто беше на две годинки.

— Бебче, аз наистина пих кафе с нея и двете се сприятелихме. Тя наистина е мила. Изобщо не прилича на дъщеря на убиец. Освен това има големи неприятности с онази уличница, сестра ѝ.

— Някой ден наистина ще ме убиеш, Мия — промърмори Кейс. Ръката му се плъзна по облегалката на стола ѝ, придърпвайки я по-близо към него. — Кълна се, че това беше единственият път, когато я изпуснах от поглед, откакто сме дошли в града. Имах конферентен разговор с братята ми. Тя изчака до последната минута, малко преди да се обадя, за да се измъкне.

Бран се втренчи изумено в сестра си.

— Уличница?

Мия кимна.

— Такава е, след като тя е причината за провала на брака на сестра си. Тя излиза с бившия съпруг на Ели. Обзалагам се, че не го знаехте.

Те не бяха проучвали по-подробно живота на сестрата. Бяха възложили на „Маккей-Тагарт“ да се съсредоточат върху Ели. Не се бяха занимавали със сестрата или бившия съпруг. Може би бяха допуснали грешка.

— Не, не го знаехме. Знаехме само, че е профукала парите, оставени от баща ѝ. Проверихме финансите ѝ и открихме кои са любимите ѝ нощни клубове, но не сме чули, че е имала любовна връзка със зет си.

— В досието на бившия съпруг се споменава, че е изневерявал на жена си, но е бил дискретен — каза Кейс. — Не сте ни възложили да се поровим по-надълбоко, иначе щяхме да го открием.

— Добрата новина е, че Мия не ни взема хонорар на час. — Дрю се облегна назад. — Може би това не е чак толкова лошо. Приятелството ти с Ели може да ни осигури допълнително ценна информация. Предполагам, че досега вече сте запознати с ежедневието ѝ.

— „Маккей-Тагарт“ изпратиха свой агент тук преди две седмици — отвърна Кейс. — Подробно проучихме навиците и графика на Ели Стратън. Всичко е описано в доклада. През двете седмици, откакто я следим, тя прекарваше по-голямата част от времето си в офиса. Когато не беше там, обикновено бе сама в

апартамента си. Ходи на кино с приятелка. Лили Гало. Тя е нейната асистентка в службата. Имаше само една среща с мъж, която не мина много добре. И обядва със сина на Касталано.

— Защо срещата ѝ не е минала добре? — Райли определено бе заинтересован, за да не допусне същата грешка.

— Обадиха ѝ се по телефона и тя си тръгна по спешност — обясни Кейс. — Подозирам, че приятелката ѝ се е обадила, за да я спаси от неудачната среща. С изключение на опасностите от срещите по интернет, тя води много тих и спокоен живот. Няма регистрирано оръжие. Нито полицейско досие. Въпреки че разводът ѝ е бил изпълнен с ожесточение и неприязън, докато е продължавал, не е имало оплаквания в полицията за заплахи или насилие. Като цяло бих казал, че животът ѝ не е бил подложен на риск.

Мия кимна.

— А той често получава куршуми, така че би трябвало да се довериш на преценката му.

— Не е толкова често. Случи се два пъти, три… добре де, често получавам куршуми — призна Кейс. — Следващия път ще се опитам да ги избегна, но куршумите, които получих напоследък, бяха насочени към теб, принцесо. Не го забравяй.

Устните на сестра му се извиха в многозначителна усмивка.

— Знам. Задължена съм ти. Изключително много. Продължавай в същия дух, голямо момче.

Дрю поклати глава.

— Никакви сексуални разговори. От тях ми призлява. Запазете всички тези брачни глупости за себе си. За мен ти все още си на шест и с плитчици.

— Тя изглежда много секси с плитчици — изтърси Кейс, сетне целият се изчерви. — Извинявай. Ще го запазим за себе си. Да се върнем към темата. Съпругът ѝ я е обрал до шушка при развода. Нямало е предбрачно споразумение, а тя е тази, която е изхранвала семейството. Ели Стратън не притежава никакви авоари, с изключение на акциите си от „Страткаст“. Дори апартаментът ѝ е ипотекиран. Цялото си наследство е вложила в компанията.

— Кой ще получи акциите, ако тя умре преди продажбата на компанията? — попита Дрю.

Бран се изкиска, макар че звукът не беше особено приятен.

— Нейният бизнес партньор. Касталано получава всичко. Той трябва да заплати на наследниците ѝ — ако има такива — стойността на акциите по пазарната цена и има възможност да заобиколи тази клауза. Това е било заложено в условията за партньорството им още преди години. Жалко, че татко не е

предвидил такава клауза. Тогава поне щяхме да получим някакви пари.

Такъв си беше Бран. Можеше да се усмихва, ако пожелаеше, но горчивината винаги излизаше наяве.

— Защо Касталано е позволил акциите да станат нейна собственост след смъртта на Стратън? — попита Дрю.

— Не е имал пари, за да ѝ ги изплати по пазарната им цена — отвърна Мия. — По документи финансовото му положение изглежда добре, но той има проблеми с паричните потоци. Много проблеми и много дългове. Възложих на съдебен счетоводител да провери всичките му лични сметки. Тя проучва и Патриша Кейн. Едно нещо е много интересно.

— Аз намирам всичко това за доста интересно — промърмори Дрю.

— Фийби Мърдок, счетоводителката на „Маккей-Тагарт“, направи чудеса. Всичко е много сложно и те използват прикритието на различни компании, но едно нещо ги обединява — обясни Мия.

Годините, през които бе работила като разследващ журналист, бяха изострили усета на сестра му, затова, когато в очите ѝ се появи онзи особен блясък, Райли настръхна и се наведе напред.

— Да не би да ми казваш, че си открила доказателство?

Мия пое дълбоко дъх, преди да заговори.

— Казвам ти, че три дни преди нашите родители да бъдат убити, Стратън, Касталано и Кейн са прехвърлили петдесет хиляди долара в една и съща кодирана сметка в швейцарска банка.

Райли усети как космите по ръцете му настръхват. Доказателство. Търсеха го от цяла вечност.

Очите на Бран се разшириха.

— Това е удивително. Всичко, което трябва да докажем, е, че банковата сметка е на наемния убиец.

Мия вдигна ръка.

— Почакайте. Има и още.

Това беше голям пробив. Райли не можеше да разбере защо сестра му изглежда толкова мрачна. Тя бе постигнала нещо невероятно, което те се опитваха да направят с години.

— Ние открихме много отдавна, че убийството е извършено от наемен убиец. Дрю дори го разпозна. Бран е прав. Ако открием начин да свържем банковата сметка с убиеца, ще ги спипаме.

Кейс извади една снимка.

— Да, ние сме го идентифицирали. Името му е Юри Волченко. Той е платен убиец, който работи за няколко

престъпни организации. Със съжаление трябва да докладвам, че е бил убит преди пет години, навярно от същите хора, за които е работил.

Дрю махна пренебрежително.

— Това няма значение. Важни са парите. Райли, можем ли да ги осъдим с това, с което разполагаме?

Брат му поклати глава.

— Като за начало е добре, но трябва да свържем парите с убиеца, а след това да докажем, че тримата са се облагодетелствали финансово. Но всичко това са косвени улики. С един добър адвокат…

— Четирима. — Думата експлодира от устата на Кейс като малка бомба и всички тутакси насочиха вниманието си към него.

— Какво иска да кажеш с това „четирима“? — попита Дрю.

— Той иска да каже, че ние говорихме с хора, които познават Волченко. Моят съпруг има доста интересни семейни връзки. Сумата, която Волченко е поискал навремето, е двеста хиляди долара. А този тип не е подписвал никакви платежни документи. Освен това установихме, че същия ден в банковата му сметка са били внесени двеста хиляди долара — обясни Мия. — Проблемът е, че последните петдесет хиляди долара са били прехвърлени от сметка в банка на Кайманите. От всички сведения, с които разполагам, тя не принадлежи на Стратън, Касталано или Кейн. Сметката е открита в деня преди трансакцията. И е закрита на следващия ден.

Райли усети как му се завива свят.

— Значи, след всички тези години ти ми казваш, че е замесен и четвърти човек?

— Да, и ние смятаме, че единственият начин да открием този човек е чрез Касталано или Патриша Кейн — намеси се Кейс. — Ще продължим да ровим. Нашите софтуеристи вече проверяват бизнеса на Патриша Кейн. Ще сме готови след няколко седмици. Трябва да разполагаме с някаква информация, за да има Фийби основание да докладва за истинското счетоводство на „Страткаст“, но се предполага, че Райли ще ни я предостави. След като я получим, тя ще си свърши работата.

— Райли трябва да успее да го направи за няколко седмици. — Устните на Дрю се стиснаха в тънка линия, сигурен знак, че големият им брат бе обезпокоен от последните новини. — Що се отнася до останалото, трябва да имаме предвид, че Касталано може да се опита да убие Ели, за да загреби акциите ѝ.

— Нямаме никакви признаци за това — поклати глава Мия, вечната оптимистка.

— Така работи този тип — настоя Дрю.

— Тогава защо е цялата тази дандания с договора за изкупуване на акциите? — попита Бран. — Ако смята да я убие, защо се опитва да ѝ отмъкне онази технология? Бих предположил, че няма да иска да се вдига шум за това.

Райли сви рамене.

— Може би просто иска да се подсигури. Или го използва, за да протака нещата, за да разполага с повече време. Той няма пари, за да плати на сестрата, ако Ели умре. Знаем, че веднъж вече е убивал заради компанията. Ще го направи отново.

— Ако наистина мислиш, че тя е в опасност, аз смятам, че трябва да говорим с нея — заяви Мия. — Ще ѝ кажем какво става и ще помолим за помощта ѝ.

Понякога сестра му беше толкова наивна.

— Да бе, тя ще ни помогне да съсипем компанията, от която се надява да спечели милиони.

— Може би тя е достатъчно умна и може да намери друг начин — парира Мия.

— Или може би ние ще се придържаме към плана, защото сме по-близо до целта, отколкото никога досега — обади се Хач внезапно. — Мия, знам, че искаш този свят да бъде само слънце, рози и тям подобни глупости, но истината е, че може да изгубим всичко, за което толкова упорито сме работили, ако Ели Стратън разбере за нашия план и разполага с време, за да се противопостави на действията ни.

— Тя не е убила нашите родители. — Сълзи забулиха сините очи на Мия. — Тя е била само на седем, когато това се е случило.

— Това няма значение — настоя Райли. Мия не разбираше. Мия бе отгледана от любяща двойка, която, за съжаление, ѝ бе набила в главата някои странни идеи за равноправието и справедливостта. — Тя е единствената, която може да ни предостави това, от което се нуждаем.

Той, Дрю и Бран бяха живели с толкова лишения. Без да могат да се подкрепят един друг. Понякога без храна. Без шибана надежда. Единственото, което ги държеше и им вдъхваше сили да продължат, бе мисълта, че един ден ще въздадат справедливост. Ако не това — поне ще бъдат квит.

Не беше справедливо, че върху раменете на сладката Ели Стратън можеше да падне бремето от греховете на баща ѝ, но Райли много отдавна бе установил, че светът не е справедлив.

Дрю прикова в сестра си погледа, от който Райли отдавна се страхуваше. Означаваше, че големият му брат няма да отстъпи.

— Трябва да знам дали си с нас, или не, Мия. Ако не си, можеш да се върнеш в Тексас. Изглежда, си намерила ново

семейство.

Лицето на Мия пламна и Кейс понечи да се надигне.

— Ако смяташ да я наказваш по този начин, ще си имаш работа с мен, Лолес. Ясно ли е? — процеди Кейс с присвити очи.

Мия тутакси се пресегна и хвана ръката му.

— Всичко е наред, Кейс. Всичко е наред. Седни, бебче.

— Нека обясня. — Дрю изглеждаше съвършено спокоен. — Ако не желаеш да бъдеш част от това, върни се в Тексас. Това не означава, че вече не си моя сестра. Означава просто, че ние ще се справим сами. Аз те обичам, Мия. Но планът ще се осъществи.

Мия се наведе и заговори тихо на съпруга си. Той видимо се успокои и пое дълбоко дъх.

— Ще изчакам Мия отвън. Кажи ми, ако имаш нужда моята фирма да свърши още нещо за теб. — Якото момче се изнесе от залата.

Мия присви очи.

— Повече не го разстройвай. Той достатъчно е преживял. Вие какво, искате от мен да убия някого или да докажа по някакъв друг начин, че съм Лолес? Мисля, че трябва да остана в играта, за да наблюдавам всяка ваша стъпка. Аз също те обичам, братко. Обичам те достатъчно, за да застана до теб, но не очаквай от мен да си държа устата затворена, когато виждам, че грешиш.

— Не се нуждая от теб да бъдеш моята съвест — настоя Дрю.

— О, повярвай ми, нуждаеш се. Всички вие се нуждаете. Ако не бях аз, Бран още щеше да бъде в колежа. Райли щеше да се храни като петгодишен. Дрю, ти никога нямаше да можеш да успееш с „4Л Софтуер“, защото щеше да кръстиш компанията на някой динозавър или супергерой, а Хач още щеше да спи с мръсни и вонящи проститутки.

Хач кимна.

— Тя е права за това. Сега спя със стриптийзьорки. Това са жени от много висока класа.

Дрю се намръщи.

— Всъщност все още си мисля, че „Мегараптор Софтуер“ щеше да бъде идеално име за компанията. Според мен крещи *сила.*

Сестра му беше права за някои неща и Райли се чувстваше горд с начина, по който тя отстояваше себе си.

— Крещи *смотаняк.* И аз още се храня като петгодишен. През повечето време. Обаче от време на време се опитвам да ям салата с прибори. Но тя определено е права за Бран. Беше пълен слабак по алгебра.

По-малкият му брат завъртя очи и му показа среден пръст.

— Скъсаха ме само веднъж.

Мия ги удостои с доволна усмивка.

— Защото убедих твоя професор да не ти завърти двойката, а в замяна аз да напиша статия в университетския вестник. Това ти спечели онази готина, готина тройка. И така, всички вие се нуждаете от мен. И бъди мил със съпруга ми. Той преживя тежък период, но въпреки това е тук и се опитва да ни помогне.

Дрю стана, отиде при Мия и я сграбчи в мечешка прегръдка.

— Кейс е добро момче. Доста страховито момче, но добро. Прости ми. Всички сме малко изнервени, защото вече сме толкова близо.

Бран се изправи и се присъедини към тях.

— Скоро всичко ще свърши и тогава ние ще можем… по дяволите, дори не знам какво ще е то, но ще го направим.

— Предлагам, когато всичко това приключи успешно, всички да си поръчаме стриптийзьорки — заяви Хач и се включи в груповата прегръдка.

Райли избута назад стола си и се надигна. Мия беше в средата. Той прегърна Дрю и Бран през раменете.

— Всички ние ще можем да продължим с живота си. Вместо стриптийзьорка ще ти поръчам едно скъпоплатено момиче на повикване. Мия, дори не се опитвай да възразяваш. Нямаш представа какво може да направи една опитна консултантка по удоволствията за мъжкия стрес.

Мия вирна глава, очите ѝ блестяха.

— Обаче знам какво може да направи един почти двуметров бивш морски тюлен за женския клитор.

И моментът отмина.

— Мия, моля те — свъси се Дрю.

— Щом Райли може да дрънка за случайни проститутки, аз мога да говоря за красивото любене между една младоженка и съпруга ѝ. Бях отгледана от две жени, които изобщо не се интересуваха от пениса. За мен бе огромна изненада да открия колко е приятно да го усещам в себе си. — Устните ѝ закачливо се извиха. Да, доставяше ѝ удоволствие да дразни братята си.

— Повече никакви разговори — настоя Дрю. — Ще пийна една бира.

— Слава богу! — въздъхна Хач. — Вече се бях отчаял, че ще се наложи да се оттегля в усамотение.

— Отивам до тоалетната. Кажете на Кейс, че ей сега се връщам — каза Мия и закрачи надолу по коридора.

Райли последва братята си и Хач през срещуположната врата и завариха Кейс да се взира надолу към Горен Ист Сайд, скръстил ръце пред мощните си гърди.

Наистина се надяваше, че всичко това няма да причини

проблеми на сестра им. Тя изглеждаше щастлива с бившия морски тюлен, преквалифицирал се едновременно в консултант по сигурността и частен детектив.

— Хей, Мия отиде до тоалетната. Ще се върне след секунда. Съжалявам, че стана свидетел на всичко това. Нашето семейство, ами то е доста сложно.

Кейс не се обърна към него, а продължи да се взира навън.

— Всички семейства са сложни. Безпокоя се, че точно това не сте взели предвид. Ето къде могат да възникнат проблеми в тази оп.

— Оп?

Кейс най-сетне се извърна и леко се усмихна.

— Извинявай. Моят брат управлява фирмата, сякаш все още сме в армията. „Операция“. „Мисия“. „Задачата, с която си се зает“. Ще загазите, защото не отчитате сложността.

— Мисля, че разбирам сложността. Планираме това от десетилетия. Деловите ходове започнаха преди години. Запознат съм с правните последици, които може да възникнат на всяка стъпка. — Райли почувства огорчение, че този напет и уверен войник смята, че той не може да се справи със ситуацията.

— Не говорех за индивидуалните действия. Макар че фактът, че се отнасяте към задачата като към шахматна игра, все повече ме навежда на мисълта, че всичко ще приключи зле. Става дума за реални хора, а не за шахматни фигури. Цялото ти семейство вярва, че Касталано и Кейн са абсолютното зло. Не бива да гледате на тях по този начин. Да, преди двайсет години те са сторили нещо престъпно, но за две десетилетия могат да се случат много неща. Трябва да подходите начисто към тях. Да забравите всичко, което мислите, че знаете за тях. Да разберете какво искат, какви са истинските им мотиви.

— Парите. — Райли винаги го бе знаел. Дори като дете разбираше, че родителите му са били убити заради пари.

— Това е простият отговор, а при хората нещата рядко са толкова прости. Те израстват и се променят с времето и днес може да не са това, което са били преди двайсет години. Повярвай ми, хората се променят за много по-малък срок в зависимост от обстоятелствата. По дяволите, понякога най-близките ни хора се променят и нищо не е в състояние да ги накара отново да станат такива, каквито са били.

Той не беше сигурен за какво говори Кейс, но явно зет му не смяташе да продължи. Той замълча и Райли се опита да запълни неудобното мълчание.

— Не се тревожи за нас. Ти се грижи за Мия. Пази я.

— Ще го сторя. Тя е безценна за мен, но вие сте безценни за

нея — отвърна Кейс. — Бъди внимателен с Ели Стратън. Има ли начин да получиш това, от което се нуждаеш, без да я вкарваш в леглото си?

Би трябвало да се досети, че може да очаква това от един бойскаут.

— Не се тревожи за нея.

— Не се тревожа за нея. Безпокоя се за теб. Знам, че всички вие ме смятате просто за един тип с оръжие, но зад цялата тази красота се крие доста мозък. Наблюдавам те от дълго време. Знам какво искаш.

Това не доказваше, че Кейс беше умен. Всеки, който се сближеше с Райли, сравнително бързо разбираше какво иска.

— Искам отмъщение.

— Повече от това. Това си научен да искаш, ала не това е нуждата, която действително изпитваш. Ти жадуваш за постоянство. Искаш да имаш някой, който ще се грижи за теб. Но не защото е задължен. А защото го иска. Защото не може да не го прави. Искаш някой, който ще те постави на първо място в живота си, и жената, която го стори… ами тя или ще има късмет и ти ще го приемеш, или ще я разкъсаш на части, защото няма да ѝ повярваш.

Зет му очевидно бе чел твърде много популярни книжки по психология.

— Няма да се забърквам емоционално с Ели Стратън.

— Аха, и преди съм го чувал. Обикновено точно преди сватбата. — Лицето на Кейс се озари от усмивка, когато погледът му се плъзна покрай Райли.

— Ето я и нея.

— Ти казвал ли си си, че няма да се забъркваш с нея? — не се сдържа Райли, подтикван от желанието да предизвика зет си.

— Знаех, че тя ще бъде моя в мига, в който я зърнах. Две минути по-късно знаех, че това беше грешка, и се опитах да се махна, пет минути след това вече бях в леглото с нея и това беше всичко. Най-великолепната грешка, която някога съм правил. Здравей, принцесо.

Мия направо сияеше, когато пристъпи до Кейс. Смигна на Райли.

— Ще отведа това момче у дома. Утре ще поговорим. И бъди мил с Ели. Тя наистина е много готина.

Той ги наблюдаваше как се отдалечават ръка за ръка.

Не желаеше Ели Стратън да бъде много готина. Трябваше да измисли как да я накара да се разгорещи.

Кейс грешеше. Когато всичко това приключи, той щеше да си тръгне и никога нямаше да погледне назад.

3

Ели отново изпрати есемес на адвоката си. Райли Ланг, изглежда, я избягваше. Тя се бе обадила в офиса му, за да се опита да насрочи срещата им за вечеря за по-подходящ час, но секретарката му ловко се отърва от нея. Заяви ѝй, че господин Ланг е на много важно заседание и очаква с нетърпение срещата им довечера.

Младата жена се втренчи в телефона. Нищо. Човекът бе казал, че ще е тук след около петнайсет минути.

Тя се бе облякла, беше си сложила вечерен грим и високи токчета, защото нямаше начин да се измъкне от срещата.

Логика. Логиката бе нейната сила. Това не беше някаква специална среща. Тя просто щеше да се види с адвоката си. Подобни неща се случваха непрекъснато. Хората се срещаха с адвокатите си. Хората трябваше да се хранят, за да живеят. Така че беше съвсем нормално някой да се срещне с адвоката си на вечеря.

Това не означаваше, че в края на вечерта тя ще се озове сред чаршафите, а нейният суперсекси адвокат ще прониква в тялото ѝй , докато тя в захлас крещи много адвокатското му име.

Нищо подобно. Нищо нямаше да свърши така. Независимо че щом затвореше очи, картината постоянно изникваше в съзнанието ѝй.

Денят беше гаден, много гаден.

Тя прекара цял час, изплаквайки очите си заради онази клауза, която Райли Ланг бе открил в договора. Стив Касталано беше неин баща много повече, отколкото злодеят и истинският негодник, който ѝй беше баща.

Всеки път когато бе принудена да мисли за баща си, Ели си спомняше за нощта, в която той бе починал. За тайната, която и бе казал.

А сега имаше общ адвокат с Дрю Лолес. Това не би могло да е съвпадение. Съдбата ѝй подсказваше, че има работа за вършене. Че е поела по правилната пътека. Че един ден ще може да обясни и може би от плещите ѝй ще падне бремето на бащината ѝй тайна.

Трябваше да помисли за това. Не бе сигурна, че изобщо ще може да мисли в компанията на новия си адвокат.

Райли Ланг беше невероятно сексi и, да, зърната ѝй щръкваха, когато той влезеше в стаята. Нужно ѝй бе малко време, за да остане сама и да се окопити.

На вратата се почука. Изглежда, той бе подранил. Ели се бе

надявала, че ще има възможност да подбере по-внимателно тоалета си. Сега съжаляваше, че толкова усърдно бе разчистила гардероба си предишната седмица.

Изхвърлила бе всички старомодни костюми, които притежаваше, всяка плътна блуза и безформена пола. Почти всички дрехи, които бяха черни, бежови или тъмносини.

Ели от години се криеше зад онези глупави дрехи, надявайки се да си спести хапливите забележки на баща си относно професионализма ѝ. Или по-лошо. Баща ѝ никога не пропускаше да изтъкне, че е наследила склонността на майка си към напълняване. Сестра ѝ, Шари, приличаше на баща им. Руса коса, сини очи, стройна и слаба фигура като на супермодел. На Ели постоянно ѝ се натякваше, че никой няма да я възприеме на сериозно в бизнеса, ако не скрие пълното си тяло зад строги костюми и очила.

Собственият ѝ съпруг неведнъж ѝ бе казвал, че трябва да свали няколко килограма, ако има намерение някой да я иска за нещо друго, освен за дойна крава.

Лошите новини? Всичките ѝ пари бяха изцедени при развода, а това, което бе останало, бе вложено в компанията. Притежаваше само толкова, колкото да изкупи дела на своя бизнес партньор, и почти нищо друго.

Добрите новини? Повече не се налагаше да слуша коментарите на баща си и съпруга си.

Изхвърлянето на онези дрехи и купуването на изцяло нов гардероб бе изчерпало и последните ѝ спестявания, но тя се нуждаеше от промяна. Трябваше да стане новата Ели.

Новата Ели не се колебаеше да отвори вратата на безбожно сексапилния мъж, който беше неин адвокат. Новата Ели не съжаляваше, че не е облякла пуловер с висока яка, зад който да се скрие. Новата Ели носеше тоалет с остро деколте.

На вратата отново се почука и тя съжали, че вече не живее в сграда с портиер. Или поне в сграда в Манхатън. Прекрасният ѝ апартамент бе продаден и половината от парите бяха отделени, за да изкупи акциите на партньора си. Този район на Бруклин бе тих и спокоен, но на Ели ѝ липсваха оживлението и забързаният живот на Горен Ист Сайд.

Погледна се в огледалото. Беше решила да убеди Райли Ланг, че не е нужно той да я води на вечеря, за да обсъдят договора. Можеха да го направят в офиса. Нямаше намерение да се сближава с мъж като него.

Не бе успяла да се справи с Колин. А Ланг беше на десетина стъпала по-високо от Колин на мъжката секси стълбица. Нямаше да позволи на един разкошен мъж, който явно искаше да я

манипулира по някакъв начин, да ѝ завърти главата.

Гърдите ѝ изглеждаха добре. Приятен размер С. Хармонираха с бедрата ѝ. Талията ѝ винаги е била тънка. Сега просто бе облечена така, че тоалетът да подхожда на фигурата ѝ. Гримът ѝ беше много добър. Бе оставила косата си пусната.

Беше готова да се срещне с него.

В крайна сметка и тя смяташе донякъде да го манипулира. Нуждаеше се от него не само за договора. Нужен ѝ беше, за да ѝ осигури достъп до Дрю Лолес.

За съжаление, когато отвори вратата, на прага стояха сестра ѝ и Колин.

Шари се намръщи, но тя бе казала на Ели, че никога не се усмихва, защото това причинявало бръчки.

— Слава богу, че си у дома, а не в офиса. Мразя онова място. Не че това изглежда по-добре. Трябва да говоря с теб.

Ели усети как кръвното ѝ се изстрелва нагоре. Колин влезе зад Шари със сведена глава.

Поколеба се дали да не се разкрещи на сестра си, задето е продала акциите си, ала нямаше да има полза. Деляха ги седем години и океан от проблеми. Шари беше галеното второ дете. След като майката на Ели загина при автомобилна катастрофа, баща ѝ се хвана с една много сладка, но не особено умна моделка. Криси Стратън беше разглезила безобразно дъщеря си до точката на непоносимост, нехаеща за злото, което липсата на всякакъв контрол и правила причиняваше на момичето. След смъртта на Криси от рак на гърдата, Ели се бе опитала да вкара сестра си в правия път, но бедата вече бе сторена.

— Какво желаеш? — Нямаше какво да прави, освен да пристъпи направо към същността на проблема, който винаги се отнасяше до нещо, което Шари искаше.

Шари завъртя очи.

— Нужно ли е да си толкова груба? Можеш да се опиташ да бъдеш по-мила с мен. В крайна сметка извървях целия този път до Бруклин, за да те видя.

Шари рядко напускаше Манхатън. Когато го правеше, беше, за да посети екзотични места като Париж или Милано. Работеше като модел, откакто навърши петнайсет, но бе изхарчила всеки цент, който бе спечелила.

Както и голяма част от парите на Ели, тъй като разполагаше с Колиновата половина от тях, която той бе отмъкнал при развода, след провала на скапания ѝ брак.

— Не си дошла да ме видиш. Искаш нещо. Чакам някой да дойде да ме вземе, така че давай по-накратко. — Би използвала всяко извинение, за да накара сестра си и бившия си съпруг по-

скоро да напуснат апартамента ѝ.

Последното, което искаше, бе адвокатът ѝ да стане свидетел на тази мила сценка. Този мъж трябваше да я възприема като хладнокръвна професионалистка, която винаги се владее. Ала Ели постоянно губеше контрол, когато се налагаше да има вземане-даване със сестра си.

— Имаш среща? — удиви се Колин и ококори широко очи.

Когато се запознаха, той сериозно искаше да направи кариера в бизнеса. Беше в нейния курс по счетоводство и тя му помагаше да си взема изпитите. Двамата станаха приятели, а после любовници. Изглеждаше съвсем естествено да се омъжи за него.

Сега ѝ се струваше като напълно непознат. Той винаги е бил привлекателен, но в момента бе облечен като беглец от момчешка банда. Не бе сигурна как изобщо вижда през всички тези рошави кичури, закриващи лицето му.

— Имам среща. — Нямаше намерение да ги осветлява, че Секси Суперготин всъщност е неин адвокат. Не беше нужно да го знаят.

Шари въздъхна и намести абсурдно скъпата чанта „Шанел“ на рамото си.

— Нямам желание да се запознавам с интернет отрепките, с които си уреждаш срещи напоследък, затова минавам направо на въпроса. Имам нужда от малко пари в брой.

— Върви да изтеглиш от банкомат. — Сестра ѝ винаги се нуждаеше от пари в брой.

— Трябва да си направя нови професионални снимки — обясни Шари. — Съжалявам, че идвам при теб, но няма към кого друг да се обърна.

Ели се извърна към Колин.

— Тя е твое гадже. Не искаш ли да си направи нови професионални снимки?

Колин отбягна погледа ѝ.

— Не мога да ѝ дам нищо.

Ели усети как ченето ѝ увисва.

— Миналата година имаше десет милиона.

Толкова бе взел при развода. Това бе сумата, която трябваше да му плати, за да запази акциите си.

За нещастие на Шари, нейният дял от наследството на баща им бе поверен на попечителски фонд и тя не можеше да го пипне, докато не навърши двайсет и пет или не се дипломира от колежа. Ели съжаляваше, че баща ѝ не се бе сетил да постъпи по същия начин и с акциите.

— Аз… ами направих някои лоши инвестиции. Така че се нуждаем от малко пари. Не много. Двайсет хилядарки ще ни

стигнат. Ще ти ги върна — настоя Колин.

Колин беше пристрастен и неговата дрога беше фондовият пазар и инвестирането в безумни мошенически бизнес начинания. Това бе източникът на раздора в брака им. На него му щукваше някаква шантава недомислица и очакваше тя да я финансира. Ели бе принудена да държи здраво юздите на разходите му, защото той имаше навика, без да се замисля, да изхарчи няколко хиляди долара заради някаква жестока информация за движението на борсовите акции, подшушната му от случаен тип в метрото. Играеше на комар със системата, опитвайки се да я излъже.

Колин бе пропилял всичко, което тя бе изградила с толкова труд.

Идеше ѝ да се разплаче с глас, но нямаше да го направи пред тях.

— Не. В момента не разполагам с никакви ликвидни средства — поклати глава Ели. — Вземи заем или убеди агента си да плати фотосесията. Аз не мога.

Изглежда, щеше да се наложи да похарчи всеки цент, който притежаваше, за да запази компанията си.

Шари стисна устни и присви очи.

— Ти обеща на майка ми, че ще се грижиш за мен.

Да, сестра ѝ не се свенеше да я изнудва емоционално, използвайки чувството на вина. Ели бе обещала на мащехата си, че ще се постарае да се грижи за Шари. И наистина се бе опитала.

— Тогава беше тийнейджърка. Беше, преди да решиш да спиш със съпруга ми. Така че повече няма да се опитвам да ти помагам.

Писнало ѝ беше да бъде изтривалка за всички.

— Беше по-силно от нас. — Очите на Шари се наляха със сълзи. Тя наистина умееше да плаче, когато пожелаеше. — Влюбихме се. Ти не можеш да разбереш, защото никога не си го обичала. Ти никога никого не си обичала.

— Ели, не можеш вечно да се сърдиш на Шари и да я обвиняваш — намеси се Колин. — Тя е твоя сестра. Тя е единствената роднина, която ти е останала. Знаеш, че нашият брак не вървеше много преди двамата с Шари да се влюбим. Ти прекарваше прекалено много време в офиса и не отделяше нито секунда за нашия брак или мен. По дяволите, ти дори не се интересуваше от секс. Наистина ли си изненадана, че намерих някой, който вярва в мен? Който наистина ме иска?

— Няма отново да предъвквам всичко това. — Постоянно ѝ бе повтаряно, че тя е тази, която го възпира и му пречи да успее. Тя не желаела да финансира инвестициите му, затова била виновна за провалите му. Шари го накарала отново да се почувства като

мъж. — Двамата трябва да си вървите. Няма да ви дам нито цент.

— В такъв случай ще се наложи да продам акциите си — заяви Шари и стисна упорито устни.

Колин сви рамене.

— Можем да го направим, знаеш го. Можем да ги продадем, когато решим. Онази компания е всичко, което те интересува. Няма да искаш да продадем акциите.

Да, кръвното ѝ налягане определено хвръкна до небето. Нима тези двамата наистина си мислеха, че могат да я измамят? Може би щяха да успеят, ако Райли Ланг не бе доказал, че е толкова голям умник. Беше го възненавидяла, задето бе влязъл в ролята на лошия вестоносец, но той я бе подготвил за този сблъсък.

— Разбира се, че можете. Продайте ги на мен. Да вървим. Ще ви платя два пъти повече, отколкото струват.

Сестра ѝ пребледня и за миг изгуби дар слово.

— Това е всичко, което ми е останало от татко. Не можеш да ми го отнемеш.

Ели тъкмо щеше да я изобличи, когато на вратата отново се почука.

Райли бе улучил най-неподходящия момент. По дяволите. Най-малко искаше нейният невероятно сексапилен адвокат да я завари в компанията на тази предателка сестра ѝ и бившия ѝ съпруг.

Отвори вратата, напрегната като струна. И ето го там, облечен по-небрежно, отколкото по-рано през деня, с панталон и бяла риза. Нямаше вратовръзка и Ели имаше възможност да зърне част от златистата кожа на мускулестите му гърди.

— Здравей, Ели. Готова ли си? Открих приятен италиански ресторант на една пресечка от тук. — Дълбокият му глас достигна до всичките ѝ момичешки чувствителни кътчета — още един сигурен знак, че не бива да ходи никъде с този мъж.

Тя препречи вратата, за да не му позволи да види вътрешността на апартамента.

— Здравей. Имам неочаквани гости. Говориш за ресторанта на Марио, нали? Искаш ли да се срещнем там след десет минути?

— Или бих могъл да те изчакам като истински джентълмен. — Той пристъпи към нея, ръката му се отпусна върху нейната. Наклони се и тя усети аромата на одеколона му. — Пусни ме да вляза, Ели. Ако имаш проблем, мога да помогна. Затова съм тук. Тук съм, за да направя живота ти по-лесен.

Говореше тихо, сякаш бе разбрал, че „гостите“ не бива да го чуят.

Тя също снижи глас.

— Това са сестра ми и гаджето ѝ.

Беше прекалено неприятно да обяснява, че гаджето на Шари някога беше неин съпруг. Достатъчно се срамуваше от факта. Усети как кожата ѝ пламва от притеснение, че те много бързо ще разберат, че това беше просто бизнес среща.

Нямаше начин този фантастичен тип да излиза с нея. Това бе нелепо.

Устните му се извиха в най-сексапилната усмивка.

— Мога да се справя. Да видим дали ще успеем по-бързо да се отървем от тях. Умирам от глад.

Начинът, по който произнесе *глад,* накара кожата ѝ да настръхне.

Защо не приличаше на всички други адвокати, с които се бе срещала? Отегчителен, леко плешив. Интересуващи се повече от броя часове, които им се заплащаха, отколкото от поддържане на идеални мускули.

Изключено бе сестра ѝ да повярва, че този мъж е новото ѝ гадже.

Ели отстъпи назад и го пусна да влезе.

Той направи нещо абсолютно неочаквано. Вдигна ръце и обхвана лицето ѝ. Сетне едната му ръка се плъзна на тила ѝ, придърпа я по-близо и устните му доближиха нейните.

— Бяха най-дългите часове в живота ми. След като напуснах офиса ти, следобедът се влачеше безкрайно бавно. Не можех да мисля за нищо друго, освен за теб.

И преди тя да успее да протестира — сякаш изобщо можеше да ѝ хрумне подобна мисъл, — устните му покриха нейните. Той не ги завладя грубо. Ели не беше голяма почитателка на целувките, защото винаги бяха толкова влажни и лепкави, но не и с Райли. Ни най-малко. Целувката му беше като всичко в него. Гладка като коприна и гореща като ада. Тя тутакси усети как цялата омеква и му позволи да направи нещо, което дори не бе правила дълго време преди развода.

Той я държеше, притиснал гърди о нейните, и онези досадни зърна отново предателски щръкнаха.

Райли прекъсна целувката и се засмя гърлено.

— Май е по-добре да поръчаме храна за вкъщи.

— Кой, по дяволите, си ти? — попита Колин.

Тя се сепна. За една кратка секунда бе забравила, че не бяха сами. Обърна се, но Райли плъзна ръка около кръста ѝ.

Голямата му длан обхвана здраво хълбока ѝ — собственически жест, подсказващ, че няма намерение да я пусне.

— Аз съм Райли Ланг. Аз съм… адвокатът на Ели.

Той натърти достатъчно многозначително на *адвокат,* за да я

накара да се изчерви.

— Той ми помага с изкупуването — призна Ели.

— Изглежда, ти помага за доста неща. — Шари го измери от главата до петите, очевидно доволна от гледката. — На мен може би също ще ми е нужен адвокат.

Ръката на Райли я притисна по-близо.

— Съжалявам, но мисля, че Ели ще ангажира цялото ми време. Трудно е човек да бъде на нейното ниво, ако разбирате какво искам да кажа. Трябва много внимателно да я наблюдавам. Да съм сигурен, че никой няма да се възползва от нея. На приятелско посещение ли си дошла, Шари? Мога ли да те наричам Шари? Или случайно не си наминала да изкопчиш още пари от сестра си, защото си пръснала докрай всичко, получено от продажбата на акциите, по нощни клубове, нови обувки и разходки с лимузини?

— Как узна това? — ахна Шари слисано.

— Просто следя зорко интересите на сестра ти. Защото работата ми е да се грижа за нея, за да може тя спокойно да върши своята. — Райли насочи вниманието си към Колин. — Ти сигурно си бившият. Хм. Мислех, че си по-висок. Тя харесва по-атлетични мъже.

Колин се изчерви.

— Ти спиш с адвоката си? Какво, по дяволите, става, Ели?

— Това наистина вече не е твоя работа. — Как се осмеляваше той да я съди за нещо, което всъщност не правеше? Ели вирна глава и се облегна още малко на фалшивия си суперсекси любовник. — Нашата връзка възникна съвсем спонтанно.

Райли се извърна към нея и ѝ смигна.

— Напълно вярно, бебче. Видях я на работа и не можах да удържа ръцете си далеч от нея.

Колин поклати глава.

— Знаеш ли, мислех, че си умна. Смятах те за корава и здравомислеща бизнес дама. Той трупа пари на твой гръб. Използва те. Не го ли виждаш?

Шари сграбчи ръката му. Лицето ѝ бе придобило яркочервен оттенък.

— Да си вървим. Очевидно сестра ми има други планове за вечерта. Ели, това не е приключило. Само защото съм продала акциите, не означава, че нямам претенции върху „Страткаст“. Ще получа това, което ми се полага. Това, което нашите родители са искали да бъде мое. Не си мисли, че няма да успея.

Те изхвърчаха от апартамента и Ели усети как раменете ѝ увисват.

Райли я пусна и плесна с ръце, сякаш беше много горд от себе

си.

— Отлично. А сега, след като изхвърлихме боклука, да вървим да хапнем. Както казах, умирам от глад.

Странно, но тя напълно изгуби апетит.

* * *

Половин час по-късно Райли наливаше на Ели още една чаша вино. Тя все още изглеждаше малко разтърсена. Откакто безполезната ѝ сестра и онзи идиот, бившият ѝ съпруг, излетяха през вратата, тя се държеше като послушно момиченце. Когато той ѝ каза да си вземе чантата, тя преметна дръжката ѝ през рамо и внимателно заключи вратата след тях. Закрачи редом с него и монотонно отговаряше на всеки негов въпрос.

Приличаше на кукла — седеше на мястото, което той ѝ избра, пиеше това, което Райли ѝ наливаше, позволи му да поръча вместо нея.

Ели бе имала ужасен ден и той се чувстваше ужасно, че се възползва от това. Не че щеше да спре, но бе изненадан от угризенията на съвестта си.

— Защо го направи?

Това беше първият път, когато заговаряше, без да я попитат.

— Направил съм кое?

Лицето ѝ придоби най-сладкия оттенък на розовото. Руменината плъзна надолу по острото ѝ деколте. Гърдите ѝ порозовяха също като лицето ѝ и членът му се втвърди.

— Целуна ме. Защо ме целуна така?

О, поради толкова много причини, но той ѝ сервира най-убедителната.

— Защото исках.

В мига, в който тя бе отворила вратата и той я видя да стои притеснена на прага, разбра как да я успокои. Нужно беше само да обвие ръце около нея и някакво странно привличане пламна помежду им. Тя не се възпротиви. Можеше да продължи да я целува. Той бе този, който пръв се отдръпна.

Като че ли в момента, в който влезе, той беше единственото, което съществуваше за нея. Това го накара да се почувства три метра висок, но в същото време го изпълни с желанието да ѝ достави удоволствие.

Усещането беше смущаващо.

Тя вдигна ръце, пръстите ѝ се вкопчиха в ръба на масата.

— Разбираш какво те питам. Ти знаеше, че не бях сама. Защо се престори, че си мое гадже?

Не беше трудно да се досети, че тя искаше той да изчака в ресторанта, за да избегне срещата със сестра ѝ и бившия ѝ съпруг. Когато Ели отвори онази врата, той мигом бе разбрал, че нещо не е наред. Райли бе зърнал сестра ѝ и знаеше, че Ели навярно ще има нужда от помощта му. Трябва да е много тежко за женското его да изгуби макар и жалкия си съпруг заради по-малката си сестра.

— Ти беше сама със сестра си, която е спала със съпруга ти. Извини ме. Бившия съпруг.

Тя поклати глава.

— По онова време ние бяхме още женени. Откъде разбра, че той е бившият ми съпруг?

— Той е взел половината ти състояние. Аз съм твой адвокат. На този етап един добър адвокат е не толкова правен консултант, колкото военен съветник. Не мога да изпълнявам както трябва задълженията си, ако не знам всичко за теб, включително и факта, че си имала навика да проявяваш ужасен вкус при избора на мъже.

Ели се намръщи.

— Не съм имала стотици мъже. Дори не съм сигурна какъв е вкусът ми.

Райли наистина искаше да проумее защо се бе омъжила за това очевидно нищожество.

— Какво те е привлякло в него? Защото според мен той е просто един тъпанар, който отчаяно иска отново да е на двайсет и една.

Тя прехапа долната си устна и отвърна очи от него.

— Той невинаги е бил такъв. Всъщност се запознах с него, когато наистина беше на двайсет и една. Тогава беше по-зрял от сега.

Искреността ѝ му хареса.

— Били сте заедно в колежа?

— Последната година, преди да получим бакалавърска и магистърска степен. Излизахме заедно две години и решихме, че е време да се оженим. Преместихме се в Манхатън, за да заема мястото си в „Страткаст“. Мислех, че той ще продължи с докторантура, но Колин реши да поеме по друг път.

— И какъв беше този път?

Веждата над дясното ѝ око се изви въпросително.

— Нима не знаеш?

Разбира се, че знаеше. Той знаеше всичко.

— Да не би да имаш предвид страстното желание на съпруга

ти с един удар да улучи джакпота? Имам предвид, когато се отнася за инвестиции.

Райли ги наричаше „идиоти, които финансират абсурдни идеи“. Те никога не искаха да получат обикновена печалба от парите си. Те искаха милиони и наистина се хвърляха в дълбокото. Искаха да направят големия удар, вместо да се задоволят със сигурната печалба.

Трябваше да си истински гений, за да ти хрумне една идея, от която да натрупаш милиони. Дрю го бе постигнал.

Тя изпъна рамене.

— Той търсеше лесното решение. План, с който бързо да забогатее. Отначало не беше такъв. Имаше време, когато Колин беше много буден и любознателен младеж. Точно това ме привлече в него. Интересуваше от света и обичаше да обсъжда всичко — от политиката и социалната справедливост до филмите, които гледахме. Колин се промени. А аз — не. В известна степен обвинявам себе си и връзката му с мен за това, което му се случи. Той се озова в близост до баща ми и истинското богатство и пожела и той да се сдобие със свое. Когато се запознахме, Колин искаше да стане професор. Искаше да преподава.

Поне бе успял да разчупи малко леда. Тя говореше. Сега трябваше да освободи напрежението в раменете ѝ. За един миг, в онзи момент, когато я привлече в обятията си и притисна устни към нейните, тя се бе отпуснала, беше се предала.

Тялото ѝ бе омекнало и тя се бе облегнала на него. Райли не знаеше какво щеше да се случи, ако беше по-настоятелен. Тя може би щеше да продължи да го целува, забравила за останалите хора в стаята. Можеше да обхване гърдите, задника ѝ. Да пъхне ръцете си навсякъде, където искаше.

На нея дори не ѝ пукаше, че не бяха сами. Интересуваше се единствено от него.

— Той така и не е завършил докторантура. Никога не е преподавал на нито един студент. Мисля, че ти си права. Искал е лесно решение. И ти си му го осигурила. — Райли я изгледа изпитателно за миг. Тя бе известна с някои аспекти от кариерата си. — Много те бива да подхранваш егото на служителите си. Подозирам, че си направила същото и със съпруга си.

Носеше ѝ се славата, че може да привлече и най-опърничавия инвеститор и да го превърне в отборен играч. Тя умееше да въодушевява и увлича, беше великолепен мотиватор.

Това беше нейната дарба. Райли не беше сигурен, че тя е точният човек да ръководи сделките на „Страткаст“, но несъмнено можеше да бъде начело на Отдела по

научноизследователска и развойна дейност. От разговорите с нейните служители — под прикритието си на адвокат — той бе научил, че повечето я обожаваха. Тя коткаше подчинените си за разлика от баща ѝ, който бе управлявал компанията с железен юмрук.

Тя бе тази, която бе привлякла един от най-блестящите програмисти в света, за да обнови и укрепне „Страткаст“.

Ели не го знаеше, но тя го бе измъкнала направо изпод носа на Дрю и „4Л Софтуер“. Възхищаваше ѝ се заради това. Не се случваше всеки ден Дрю да губи. По-големият му брат беше свикнал винаги да печели.

— Опитах се в началото — призна Ели. — Той беше прав за едно. Отказах се някъде по средата на дългия път. Колин успяваше да постъпи на хубава работа и аз бях развълнувана и всячески го окуражавах и подкрепях, после той напускаше, защото било изникнало нещо много по-добро или се е скарал с шефа си. Постепенно все повече и повече предпочитах да оставам в офиса. Отдадох се изцяло на компанията. Знаех, че баща ми смята да се пенсионира, а после той се разболя. Имах доста проблеми на главата си.

— Той би трябвало да разбере. Един добър съпруг би трябвало да се старае наравно с теб да запази брака си. — От наученото от докладите, копелето я бе зарязало насред болестта на баща ѝ.

Райли се зачуди дали Колин е знаел за условията на попечителския фонд на Шари. Можеше да се обзаложи, че не. Би било интересно да се наблюдава дали тази двойка ще издържи още две години.

Не му се нравеше мисълта, че Колин ще получи пари. Щеше да бъде забавно да ги разори като допълнителна придобивка към успешния им план.

Тя сви рамене и отпи още една глътка от отлежалото пино ноар, което бе поръчал.

— В една история винаги има две страни. Мисля, че двамата бяхме прекалено млади, когато се оженихме.

— Защо сте го направили? Напоследък много хора просто заживяват заедно.

— Аз исках да започна — обясни тя. — Имам предвид живота си. Бях отгледана в много затворена среда. Посещавах само девически училища. Завърших средното си образование в много строг интернат. Когато постъпих в колежа, исках ново начало в живота си. Жадувах да направя нещо свое. Винаги съм била нетърпелива. Майка ми често ми казваше да намаля темпото. Когато бях млада, не можех да чакам. Поставях си някаква цел и

се втурвах да я постигна.

Това го изненада. Той се запита дали бракът не бе разрушил самочувствието ѝ. Или работата за суровия ѝ баща.

— Това не е нещо лошо. Харесва ми да мисля, че и аз съм такъв.

Макар че понякога Райли се чудеше какво искаше наистина. Прекарал беше повече от половината си живот да работи за унищожението на хората, погубили детството му. Каква щеше да бъде целта му, след като изпълни плана си?

— Както каза, имам лош вкус за мъже. През годините това ми е донесло доста неприятности. В онзи момент исках да бъда зряла и отговорна. Исках да работя в „Страткаст“, да имам семейство и мислех, че обичам Колин. И така ние се оженихме. — Ели остави чашата и поклати глава. — Сигурно ти е адски отегчително да ме слушаш. Убедена съм, че тази вечер едва ли се нуждаеш от терапевтичен сеанс. Защо всъщност определи тази делова среща?

— Делова среща? — Той си мислеше, че е бил ясен.

Сервитьорът остави салатите на масата и погледът му се насочи право към бюста на Ели.

— Желаете ли още нещо, госпожице? Веднага ще ви го донеса.

Тя му се усмихна, но в усмивката ѝ нямаше нищо съблазнително или провокативно. Нима не осъзнаваше, че човекът флиртуваше с нея?

— Не, но много ви благодаря.

Тъпанарят направо ѝ намигна.

— Аз също нищо не желая, благодаря — заяви Райли остро.

— Разбира се, сър. — Сервитьорът се оттегли.

Тя не осъзнаваше колко много мъже ѝ хвърлят погледи. Напълно нехаеше за красотата си. Ели беше привлекателна, макар и навярно не според стандартната мода. Тя нямаше да краси корицата на списание като прекалено кльощавата си сестра. Шари може и да имаше високи скули, които бяха изключително фотогенични, но Ели излъчваше една особена невинна чувственост, която привличаше мъжете към нея като мухи на мед.

Не и непорочност. Райли не изпитваше никакъв интерес към женската девственост. Нейната сексуалност беше нещо съвсем различно. Той имаше чувството, че ако успее да вкара тази жена в леглото си, тя никак няма да е срамежлива. Нямаше да играе игрички — не и от онези, предназначени да манипулират мъжете.

Дамата му въздъхна и отпи още една глътка вино.

— Това вино е наистина много добро. Обикновено

предпочитам бяло, но това е страхотно.

Да, тя щеше да се отдаде на секса по същия начин, както и на храната. Никакви задръжки, само чисто удоволствие.

Той беше възбуден насред ресторанта. Случваше му се за пръв път. Умееше отлично да се владее. Винаги. Беше го научил много отдавна, още в комуната за сираци. *Не губи самообладание. Не се отпускай. Винаги контролирай себе си и ситуацията.*

Нужен беше само един жесток побой, за да научи тези уроци.

— Радвам се, че ти харесва, и това не е делова среща. Това е истинска среща.

Очите ѝ блеснаха и страните ѝ отново поруменяха. Тъкмо заради това тя нямаше да успее в деловия свят. Тази жена не можеше да лъже, дори и за да спаси живота си. Той винаги разбираше кога я е развълнувал или засегнал по руменината, обагрила кожата ѝ.

— Истинска среща? — Отново онова цинично повдигане на дясната вежда. Той започваше да разбира „посланията“ ѝ. — Защо за бога, ще ме каниш на истинска среща?

Райли имаше чувството, че тя ще разбере, ако излъже. Трябваше да е напълно откровен и да ѝ поднесе истината.

— Защото наистина искам да спя с теб. Според традицията първо трябва да излизаме на срещи. Виждаш ли, мъжете обикновено извеждат жените повече от един път, макар че, що се отнася до това, ти можеш спокойно да пренебрегнеш обществените норми. Двамата ще излезем на няколко срещи, за да разберем дали се харесваме. Може би ще се погушкаме и здравата ще се понатискаме, след което ще ми е нужен един студен душ. Тогава ще решиш дали аз съм мъжът, способен да те доведе до безброй оргазми, които ще те накарат да крещиш от удоволствие.

Очите ѝ се разшириха, но лицето ѝ се озари от усмивка.

— Леле, господин адвокат. Това се казва убедителна пледоария.

— Бях сериозен, когато казах, че ти си свободна да избереш хронологията. Ти си изключително съвременна млада жена. Можеш да предпочетеш какъвто график искаш. — Минало беше много време, откакто така открито бе флиртувал с жена. — Макар че бих искал да подчертая, че отговорът на последния въпрос, този за безбройните оргазми, е „да“. Аз съм мъжът.

— Хей, не ти липсва самоувереност. — Тя го изгледа, видимо отпусната. — Винаги ли си толкова прям?

— Да. Аз правя това, което ти казваш, че се опитваш да не правиш. Когато видя нещо, което желая, аз го преследвам. Днес те видях и се уверих, че ти не си жената от фотографиите за пресата.

Защо са били нужни онези старомодни делови костюми? И стегнатият кок? Така си прекрасна. — Погледът му се плъзна към острото деколте на блузата ѝ. Райли не желаеше да има ни най-малко съмнение, че е привлечен от нея.

Не беше никак трудно да е привлечен към нея.

— Баща ми беше много стриктен в представите си за това, как трябва да изглежда една делова жена. Той също така смяташе, че килограмите ми са признак на слабост и затова трябва да прикривам тялото си, колкото може повече. — Тя се облегна назад. — Баща ми беше голям гадняр.

Той се засмя, но стомахът му се сви. Баща ѝ беше негодник и убиец.

— И така, татенцето умира и ти излизаш от черупката?

— Нуждаех се от промяна. Не исках да бъда някогашната Ели, която се омъжи за Колин. Не исках да бъда жената, позволила на баща си твърде дълго да ръководи живота ѝ. Затова изхвърлих всичко, зад което се криех, и си купих дрехи, които ме карат да се чувствам хубава. — Тя се намръщи, но гримасата бе много сладка и нослето ѝ се сбърчи кокетно. — Макар че понякога съжалявам за онези костюми. Те бяха като доспехи. Когато всичко е наред, аз съм уверена в себе си. През по-голяма част от времето не ме е грижа какво мислят хората за това, как съм облечена. Но признавам, че има моменти, когато искам отново да се скрия. Както сега.

— Защо сега? — Той бе направил всичко по силите си да бъде очарователен.

— Не мисля, че е много добра идея да се смесва работата с личния живот.

— Имаш ли личен живот извън работата?

— Не, всъщност не. Излязох няколко пъти на срещи с мъже, с които се запознах в интернет. Не се получи. Може би от сега нататък трябва да се посветя изцяло на работата. Една жена невинаги има нужда от мъж в живота си. — Ели го огледа преценяващо. — Ти не си това, което очаквах.

Защото тя бе свикнала с адвокатите на баща си. Възрастни мъже, които навярно са се отнасяли с пренебрежение към нея, защото са я виждали в училищна униформа и защото са били научени да пренебрегват умните жени.

— Това е добре, защото ти също не си това, което аз очаквах. Кажи ми какво те притеснява у мен.

Тя се забави, сякаш обмисляше какво да каже. Очевидно се опитваше да не действа импулсивно, но той трябваше да я накара да забрави за предпазливостта.

— Безпокои ме фактът, че знаеш прекалено много за мен. Не

мисля, че моите стари адвокати дори помнеха името ми.

— Аз имам точно двама клиенти. „Страткаст“ и „4Л Софтуер“. Бях нает от „4Л Софтуер“ веднага щом завърших право. — Дотук нямаше нито една лъжа. Той бе постъпил в Юридическия факултет, защото брат му не се доверяваше на никого извън семейството. В началото ползваха услугите на един стар приятел на Хач, но в мига, в който стана възможно, Дрю предаде всички правни дела на Райли.

Дали щеше да може да практикува, след като всичко това приключи?

— Той не се ли нуждае от по-опитен адвокат? — попита Ели. — В крайна сметка Дрю Лолес е един от най-богатите мъже в страната. Изненадана съм, че е наел някого още от студентската скамейка.

Райли се бе подготвил за подобен въпрос.

— Ние се сприятелихме в колежа. Дрю цени много лоялността.

— Добре. Предполагам, че мога да разбера това. — Тя сложи ръце върху масата и се изправи в стола. — Тогава защо ти е нужна „Страткаст“ за клиент? Аз дори не мога да се доближа до печалбите на „4Л Софтуер“. Ние далеч не сме толкова успешна компания. Струва ми се, че „4Л Софтуер“ би трябвало да ангажират цялото ти време. На почасово заплащане ли работиш, или притежаваш дял от компанията?

Той притежаваше голям дял от компанията, но нямаше намерение да ѝ го казва.

— Аз не работя на почасово заплащане дори за Дрю. Нашият договор е подобен на този, който предложих на теб. За моите услуги ти ми даваш процент от акциите, както се съгласи. В замяна получаваш ума и опита ми.

— Още не съм подписала договора. Процентът акции, който искаш, не е незначителен.

Райли не беше глупак. Тя вече бе взела решение. Нямаше да бъде тук, ако не го бе сторила. Подписът върху хартията не означаваше нищо.

— Но ти ще се убедиш, че услугите ми струват много повече, отколкото това, което ми даваш. Държа на това, което казах. Работата ми е да се погрижа ти да можеш да вършиш своята. В момента Правният отдел на „4Л Софтуер“ работи като смазана машина. Шефът най-после е напълно удовлетворен от екипа, който назначих, така че разполагам с повече свободно време. Нуждая се от различно предизвикателство. Охладителната система, която разработвате, ще има приложение, което стига много по-далеч от компютрите, които днес използваме. Мислила

ли си какво би означавала тя за един квантов компютър?

Свръхбързите компютри обаче имаха един малък недостатък. Все още бяха на етап разработване и експерименти, но опитните модели обработваха информацията и изчисляваха толкова бързо, че самите машини биха могли да работят при температури, близки до абсолютната нула.

Този, който решеше проблема, щеше да спечели много пари.

Ъгълчетата на устните ѝ леко се извиха. Беше секси самодоволна усмивка, която подсказваше, че тя отлично знаеше какво прави.

— Опитвам се да не го разгласявам. Отбягвам сериозната преса, защото не искам да се разчуе, преди да сме готови за производство, което ще стане след година или две. Да, аз осъзнавам възможностите. Ние се опитваме да го пазим в тайна, но очевидно се налага да използваме тези възможности, за да привлечем инвеститори. През следващите няколко седмици ще се проведат някои много важни изпитания, което би трябвало да привлече истински вниманието.

— Аз проучих естеството на бизнеса ти — увери я той. — Парите, които ще се получат от подобен инженерен скок, са гаранция, че неминуемо ще възникнат проблеми. Проблеми, за които се нуждаеш от някой като мен да ги разреши. Не е нужно да си цапаш ръцете, защото аз ще го направя вместо теб.

— И това означава, че трябва да знаеш всичко за личния ми живот?

Райли беше дясната ръка на брат си. Трябваше да накара Ели да разбере колко добра и полезна щеше да бъде тази връзка за нея. Тя беше от онези директори, за които подобна връзка наистина можеше да проработи — ако той беше открит и лоялен.

— Абсолютно. Ти ще станеш изпълнителен директор на голям играч в областта на информационните и комуникационните технологии. Всичко, което се отнася до теб, може да бъде използвано срещу компанията, да се повлияе върху курса на акциите, да те съсипят. Аз не се шегувах. На този етап бизнесът е война, а аз не съм сигурен, че си готова да влезеш в ролята на генерал.

— Не смяташ, че съм достатъчно корава? — Въпросът не прозвуча като предизвикателство, макар че тя вече знаеше отговора.

— Не мисля, че се налага да бъдеш. Смятам, че си достатъчно умна, за да знаеш, че добрият ръководител се обляга на доверени помощници.

Веждата отново се повдигна, но този път тя отпи щедра глътка вино.

— Добрият ръководител знае също кога нещо е прекалено добро, за да е истина.

— Ах, аз определено не съм това. Аз съм безмилостно копеле. В това отношение не бива да имаш ни най-малки съмнения. Аз съм тук като твой адвокат, защото вярвам, че компанията ти е точно това, от което се нуждая, за да се издигна на следващо ниво. Сигурен съм, че мога да спечеля много пари от „Страткаст“. Аз съм тук като мъж, защото наистина искам да те опозная по-добре.

— Мислех, че вече знаеш всичко — отвърна тя, приковала очи в неговите.

— За твоя бизнес, да. Както казах, ти не се оказа това, което очаквах. Аз също нямам личен живот извън бизнеса. Зает съм почти през цялото време. Ако ще се срещам с някоя жена, тя навярно трябва да е от работата. Добрата новина е, че винаги можеш да ме уволниш, ако не се получи.

— Не и според онзи договор — изстреля Ели. — Ако го подпиша, не мога да те уволня, освен ако не ти платя ужасно огромна сума пари. Дай ми една основателна причина защо да не направя това по старомодния начин. Защо просто да не наема адвокат и да му плащам на час, когато се нуждая от услугите му, и да не му плащам, когато не ми е нужен? Ти ще ми струваш цяло състояние.

Парите бяха най-малкото ѝ притеснение. В „Страткаст“ съществуваха проблеми, които нямаше нужда той да предизвиква, за да се възползва от тях. Служителите може и да я обожаваха, но сред директорите имаше хора, които не смятаха, че тя трябва да управлява компанията.

— Аз вече ти спестих цяло състояние. Онзи договор вече беше одобрен от твоя Правен отдел и адвокатите на баща ти. Никой от тях не ти е споменал за клаузата. Защо?

Ели стисна устни.

— Навярно им е платено, за да не го правят.

Беше се хванала на въдицата. Сега не биваше да я изпуска.

— Сега вече разсъждаваш като изпълнителен директор. Да. Плащаш на тези мъже на час и някой друг може да купи лоялността им. Моето заплащане е директно обвързано с твоите интереси и тези на компанията. Аз ще бъда най-яростният ти защитник. Не може да бъда купен. Ти вече си ме купила.

— Леле. Когато го представяш по този начин, ми напомняш колко гаден може да бъде бизнесът.

Той трябваше достатъчно често да ѝ го напомня, за да я застави да потърси помощ от него, когато нещата загрубеят. Да се довери на него, а не на мъжа, когото бе познавала през целия си

живот.

— Затова си ме наела. Ти обичаш работата си. Умееш да ръководиш служителите си. Остави на мен да се оправям с останалото. Това изкупуване ще бъде тежко. Знам, че ти си мислела, че ще е гладко и безпроблемно, но онази клауза в договора е знак, че твоят партньор ти е обявил война.

— Не очаквах да ми причини подобно нещо. — Ели пое дълбоко дъх и се втренчи за миг в недокоснатата си салата в чинията. — Мислех, че е загрижен за мен.

— Може би е така, но Касталано знае, че в подобни преговори няма място за емоции. — Райли се протегна и покри ръката ѝ със своята. Кожата му пламна от докосването. — Позволи ми да си свърша работата, Ели. Позволи ми да се погрижа за теб.

Тя вдигна глава. Очите ѝ бяха толкова беззащитни, че той се почувства като ловец, готвещ се да заколи сърна.

— Добре — кимна Ели. — Ще подпиша договора, но за останалото ще си помисля. Все още не съм сигурна, че е добра идея.

Но тя взе вилицата. Той все още имаше шанс.

И щеше да стори всичко по силите си, за да не да го изпусне.

4

Ели лапна и последната хапка от тортата, която нямаше намерение да поръчва. По настояване на Райли бяха докарали количката с десертите. Тя се бе опитала да откаже, но Райли поръча огромно парче шоколадова торта — абсолютно упадъчно лакомство — и ѝ предложи едно парченце, набодено на вилицата му.

Господи, колко обичаше шоколад. Минала беше цяла вечност, откакто си бе позволила да се поглези с десерт. През последната година работеше усилено и обикновено се прибираше много късно у дома, за да вечеря, така че хапваше с колегите или си претопляше набързо нещо в микровълновата.

Сякаш бе забравила да живее. Всъщност дните ѝ минаваха по навик. След развода изцяло се бе отдала на работата. Напоследък рядко се случваше просто да се наслади на нещо.

Замисли се дали да не се наслади и на Райли Ланг. И ако все пак си спомняше кога за последен път е яла десерт, напълно бе забравила кога бе правила задоволителен секс.

Дори беше сигурна, че не бе посягала и към вибратора.

— Разкажи ми защо пое по стъпките на баща си в бизнеса. — Той се облегна нехайно на стената на сепарето. Целият му вид сякаш излъчваше посланието „аз не съм хищник, но въпреки това смятам да те изям“. — Доколкото подразбрах, той не е бил образцов баща.

Защо адвокатът ѝ трябваше да бъде най-сексапилният мъж, когото някога бе срещала? Младата жена се опита да се съсредоточи върху отговорите на въпросите му, вместо да се взира в тези изпитателни очи.

— Той не беше добър човек. Повече се интересуваше от компанията, отколкото да бъде баща. През по-голямата част от времето бях в интернат, но се прибирах у дома за ваканциите. Трябва да знаеш, че интернатът, в който учех, приличаше на „Игрите на глада“ за непослушни момичета. Аз бях като бяла врана сред съученичките ми. Бях по-голяма от останалите момичета. Вече имах тези две бебчета. — Тя посочи гърдите си. — Не се интересувах от мода и поп музика. Харесвах „Доктор Кой“, четях Стивън Кинг и любовни романи. В града имаше антикварна книжарница и когато ни пускаха в отпуск, аз си купувах евтини романчета с меки корици, защото, въпреки богатството на баща ми, разполагах с ограничени средства. Останалите ми съученички си купуваха гримове или убеждаваха някой гаден извратеняк да

им набави бира или цигари, а и имах купчина книги.

— Представям си те с нос, забит в книгата. — Райли пресуши последната капка от виното. — Доколкото схващам, не си прекарвала много време у дома.

— Не. Майка ми умря, когато бях на шест, а след това татко се ожени за майката на Шари. С мащехата ми се разбирахме. Тя беше добра жена, но прекалено се бе вживяла в ролята си на съпруга на богаташ, а това не включваше особени грижи за децата. Така че през летните ваканции, когато се връщах у дома, за двете ни с Шари се грижеше бавачка. Когато бях на десет или някъде толкова, татко не желаеше да натоварва бавачката на Шари с грижи за мен, затова започна да ме води на работа. Нареждаше ми да седя в стаята, където се обработваше пощата на компанията, и да чета.

— През цялото лято? — тихо попита Райли.

Бедното малко богато момиченце. Това беше тя.

— Това продължи около седмица и тогава се появи Стивън. Той реши, че се нуждае от помощничка, и ме разведе из компанията. Колкото и да е странно, накрая се озовах в Отдела по научноизследователска и развойна дейност и се превърнах в нещо като техен талисман. Чувствах се в свои води сред умниците. Говорехме на един език, макар че, ако трябва да съм честна, аз не съм математически гений. Те бяха много мили към малкото самотно момиче и аз започнах да очаквам с нетърпение летните и коледните ваканции, за да бъда с тях.

— Започнала си да обичаш компанията.

Имаше периоди в детството ѝ, когато се бе чувствала много повече у дома в научноизследователската лаборатория, отколкото в стаята си. Ели често бе проклинала факта, че нямаше математическа и научна дарба.

— Обикнах компанията и мечтах за това, което можеше да бъде. Постъпих в бизнес училище не само защото се очакваше от мен, но и защото осъзнах, че мога да бъда полезна за фирмата. Мога да се справя с външния свят — несекващите доклади за борда, бюджета, рекламата и маркетинга. Мога да се погрижа за всичко това, за да осигуря условия на служителите в компанията да си вършат добре работата. Те могат да направят този свят по-добро място.

— Дявол да го вземе. Ти си мечтател и идеалист. — Той поклати глава. — Моля те кажи ми, че не мислиш наистина, че компания като „Страткаст“ може да направи нещо друго, освен да подмами хората да изхарчат трудно спечелените си долари за по-добър интернет.

Тя трябваше да се досети, че той беше циник. Сви рамене. По

принцип не спореше с циници. Те не можеха да бъдат променени.

— Всеки иска по-добър интернет. Готов ли си да тръгваме?

Райли се протегна към ръката ѝ и обви длан около нейната.

— Хей, аз само те дразнех. Искам да чуя историята докрай.

Как би могла да каже нещо, без да прозвучи като глупачка? И защо ѝ пукаше, че ще прозвучи като глупачка? Така беше по-добре, отколкото този мъж да разбере в какво се забърква с нея. Ако приличаше на баща ѝ, щеше да ѝ каже, че е наивна. През последните години тя беше много внимателна и се стараеше да играе по правилата на баща си, за да ѝ остави по-голямата част от акциите си. Той искаше наследник и тя изигра ролята. Време беше да свали маската.

— Можем да направим нещо по-добро. Корпорациите го дължат на служителите си и на хората, които им помагат да бъдат по-добри граждани на света. Ние се отнасяме към корпорациите, сякаш са най-важната част от американската действителност, следователно хората, които ги управляват, имат отговорности към света. Ако мога да помогна комуникациите да станат по-евтини, по-качествени и по-достъпни за всички, ще съм си свършила работата.

— Ти наистина ли вярваш в това? — попита сериозно Райли.

Поне не ѝ се надсмиваше.

— Баща ми се отнасяше зле с хората във фирмата. За него те бяха просто винтчетата в машината. Аз прекарах седем лета като стажантка на един блестящ човек. Казваше се Хърбърт Симънс. Професора, както го наричахме.

Той беше един от най-добрите хора, които тя бе познавана. Търпелив. Тих. От него бе научила за техниката и бизнеса много повече, отколкото от всеки друг.

Райли кимна.

— Да, познавам добре работата му. Той е изобретил кабелната система, която сега повечето високотехнологични фирми използват.

Ели бе впечатлена. Повечето костюмари не се интересуваха от нищо друго, освен от парите. Фактът, че Райли знаеше името на Хърб и бе запознат с неговия принос, означаваше, че той беше много повече от обикновен печалбар.

— Да, „Страткаст“ бе изградена въз основата на онази система. По-висока функционалност, почти пълна безотказност. И това донесе на компанията милиарди, които моят баща просто прахоса за изкупуването на други компании, заради безумното си желание да покаже колко е велик.

— Да, спомням си, че „Страткаст“ едва не банкрутира. Навярно щеше, ако не разполагаха с кабелната технология. —

Пръстите му се заиграха с нейните.

Тя знаеше, че трябва да отдръпне ръката си, ала не можеше да се застави.

— Очевидно „Страткаст“ притежаваше патента. Повечето компании щяха да възнаградят изобретателя, но баща ми го уволни няколко години по-късно, защото той имаше рак в последен стадий и повече не можеше да работи. О, той го представи като несправяне със задълженията, но татко беше много добър в това. Хърб щеше да получи огромен брой акции, ако беше доживял до пенсионна възраст. Умря в старчески дом. Платих погребението му, защото той нямаше никакви близки. Беше блестящ ум. Той промени света за добро и умря сам и без пукната пара, защото баща ми беше ненадминат в умението да мами хората.

— Такъв е бизнесът, Ели — рече той тихо. — Повечето хора го наричат успех.

— В такъв случай думата трябва да се предефинира. Помисли за това, Райли. Ти каза, че искаш да бъдеш мой генерал, но ти не разбираш войната, която аз искам да водя. Тя невинаги е за пари.

— Ти си странна птица, Ели Стратън. — Ръката му се отдръпна от нейната.

Да, това бе съдбата ѝ. Тя никога не се вписваше сред околните, но бе успяла да си извоюва място в „Страткаст“, въпреки че беше дъщеря на баща си.

— Трябва да помислиш за това. Не знам дали за теб съм подходящият изпълнителен директор. Не притежавам твоите инстинкти на убиец. Ще забавя подписването на договора.

— Недей. — Очите му уловиха нейните. — Подпиши проклетия договор, Ели. Нашия договор, не другия. Мога да преглътна странните ти идеи за социална справедливост и въпреки това съм убеден, че междувременно можем да спечелим невероятно много пари. А ако планираш да направиш промени в „Страткаст“, ще имаш нужда от някой като мен, който може да надуши врага ти. Бордът на компанията може да се обърне против теб. Никой не обича промените.

Тя знаеше, че това може да е проблем.

— Ще ги накарам да разберат моята гледна точка.

— А ако не я разберат? Ти може да се посветиш на убеждаването, а аз ще се заема с истинския бизнес. Ще ти помогна да получиш това, което искаш.

— И как ще го постигнеш?

— Не знам дали искаш да чуеш отговора на този въпрос, принцесо. Членовете на борда могат да се борят с мръсни средства. Аз ще отвърна с още по-мръсни.

Предложението беше изкушаващо. Тя не беше глупачка. Знаеше, че я очаква грозна битка, и можеше да се наложи да си изцапа ръцете с кръв. Мисълта я ужасяваше. Ами ако Райли беше точно това, за което се представяше? Ако успееше да се справи с безмилостната страна на бизнеса, за да може тя да се концентрира върху мечтата си да направи „Страткаст“ това, което смяташе, че трябва да бъде?

— Ще преспя с мисълта.

— Но не и с мен — подхвърли Райли.

— Мисля, че ако ще работим заедно, се налага да спазваме известна дистанция. — О, но тя не го мислеше. Искаше да го замъкне право в апартамента си и да забрави за този отвратителен ден. Искаше да заличи всичко и всички, да се потопи изцяло в тази единствена нощ.

Това щеше да бъде ужасна грешка. Та тя дори не познаваше този мъж. Навярно допускаше грешка, като го назначаваше, но той ѝ бе препоръчан, при това не само от старите адвокати ма баща ѝ.

Фактът, че идваше от „4Л Софтуер“, я караше да вярва, че Райли Ланг беше толкова добър, колкото твърдеше.

Навярно никога нямаше да узнае за другото. За секса. В крайна сметка той бе единственият, който препоръчваше талантите си. Едва ли разнасяше със себе си брошура с петзвездни отзиви от бивши любовници. А би трябвало. Това наистина щеше да помогне на каузата му. Представяше си го много картинно. Най-отгоре щеше да има негова секси снимка, последвана от възхвали за фантастичните му орални техники.

— На какво се усмихваш?

Ели тръсна глава, за да пропъди видението. Понякога мислите ѝ се отплесваха в най-странни посоки.

— На нищо. Трябва да се прибирам. Утре ще бъде дълъг ден. Благодаря за вечерята. Отдавна не съм прекарвала толкова приятно.

Той взе сметката от сервитьора, който ѝ кимна. Мъжът беше толкова внимателен и услужлив. Надяваше се, че Райли му е дал голям бакшиш.

Райли стана и ѝ протегна ръка, галантно помагайки ѝ да се изправи.

— В такъв случай ще те заставя да го правим по-често. Знам, че смяташ, че не бива да имаме връзка извън работата, но има една много основателна причина хора като нас да се сближат като добри колеги. И двамата нямаме личен живот, а се нуждаем от някого, който ни разбира, след като говорим само за работа. Ти си шефът. Наистина ли мислиш, че можеш да влезеш в

интернет и да срещнеш мъж, който да те разбира?

Тя беше почти сигурна, че няма мъж, който да я разбере.

— Може би съм обречена да остана омъжена за компанията.

— Съмнявам се. — Райли ѝ подаде ръка. — Позволи ми да те изпратя до вас. Обещавам, че ще държа ръцете си надалеч. Никакви забавления, докато ти не се съгласиш.

Този мъж направо я убиваше. Познаваше го само от един ден, а вече беше съвсем сигурна, че ще съжалява, задето не бе приела предложението му да се опознаят по-интимно. Но Ели беше бизнес дама, а евентуална връзка с него би могла да я нарани. Трябваше да мисли за целта. След като изкупуването приключеше и тя разполагаше с необходимите акции, можеше да помисли за личния си живот.

Може би.

Хладният полъх на пролетния въздух погали кожата ѝ, докато той я водеше нагоре по стъпалата към нивото на улицата. Когато излязоха за вечеря, слънцето залязваше. Сега минаваше десет. Беше прекарала почти три часа в разговор с него. И те бяха отлетели незабележимо, като през повечето време тя бе говорила.

Беше приятно поне веднъж да бъде център на подобно внимание.

Ели спря.

— За теб ще е по-лесно да хванеш такси тук.

Той се втренчи в нея.

Тя вдигна отбранително ръце.

— Чудесно. Ти ще си този, който ще извърви излишно една или две пресечки.

— Нямам нищо против. — Райли закрачи до нея, съобразявайки дългата си крачка с нейния ход. — В живота ми няма много вечери като тази.

— Да, сигурна съм, че изобщо не ходиш по срещи, прекрасни принце.

Можеше да се закълне, че той се изчерви.

— Изненадващо, но не. Всъщност не излизам много. Пътувам доста между Остин и Ню Йорк. Дългите часове, прекарани в работа и път, не ми оставят много време за срещи. Преди време имах сериозна приятелка, но връзката ни постепенно се изчерпа. Тя започна да излиза с някакъв ръководител на проект. Поканиха ме на сватбата — додаде той леко раздразнено. — Естествено, през онзи уикенд бях зает.

Харесваше ѝ този непринуден Райли. Някъде по средата на вечерята той се бе отпуснал. Продължиха да говорят за бизнес, но нещо, изглежда, го бе успокоило и той бе вмъкнал откровения за любимите си спортове футбол и бейзбол.

— Значи, това доста те е стреснало, а?

Спътникът ѝ се замисли за миг.

Знаеш ли, струва ми се, че това, което ме стресна, беше фактът, че повечето хора, които познавах от колежа, вече са женени и се размножават като зайци, а аз никога не съм живял заедно с жена. Дори почти не съм прекарвал цялата нощ в жилището на жена.

— Аз мисля, че цялото това съвместно съжителство може би се надценява — призна Ели. — Свързано е с много компромиси. Съжалявам, че не живях с Колин, преди да се оженим. Можех да си спестя купища долари, ако знаех, че той е от онези мъже, които постоянно оплескват банята с пастата за зъби. Направи си труда да завинтиш капачката, човече.

— А, голяма гадост, нали? Напълно разбирам колко е дразнещо.

Тя зави зад ъгъла по улицата, водеща към нейната сграда, и се улови, че забавя ход.

— Значи, в колежа си живял в къща с цяла тайфа момчета?

Можеше да си го представи в някоя студентска братска къща. Навярно е бил кралят на кампуса.

— Като тийнейджър живеех в комуна за сираци. Ти мислиш, че бившият ти съпруг е бил сбъркан. Събери на едно място дванайсет на практика бездомни тийнейджъри и само гледай какво ще стане. Никак не е приятно. Мисля, че оттогава страдам от ОКР[4]. Прекалено съм подреден.

Отне ѝ секунда, за да осмисли казаното. Комуна за сираци. А не студентска братска къща.

— Комуна за сираци?

— Нещо като приемен дом за прекалено пораснали питомци, за да бъдат осиновени. Родителите ми починаха, когато бях на дванайсет. Докато навърша осемнайсет, живях в две различни комуни за сираци.

Той е живял в домове за сираци?

— И какво се случи, когато навърши осемнайсет?

— Големият ми брат вече бе пораснал достатъчно и ме взе при себе си — обясни той с безстрастен тон. — Аз бях прилежен и ученолюбив ученик и спечелих стипендия. Успях да избегна повечето капани на прекрасното ни общество.

— Капани? — Тя все още беше потресена от мисълта, че той е бил толкова уязвим.

— Наркотици, физическо насилие. Всички тези гадости, които могат да споходят едно отчаяно хлапе, както често съм виждал да се случва. Но аз се стараех да избягвам неприятностите и бях съсредоточил всичките си усилия върху

учението. Моят по-голям брат беше много взискателен към всичко, що се отнасяше до училището. Приемаше отговорностите си много на сериозно. Почти съм сигурен, че беше много по-строг с мен, отколкото би бил баща ми. Всъщност татко беше прекалено мек и добър. Е, поне така си мисля. Понякога е трудно да си спомня.

Ели имаше чувството, че цялата ѝ представа за него се бе преобърнала с краката нагоре. Ако я бяха попитали, тя щеше да каже, че той е имал охолно и осигурено детство. Безупречните маниери. Подходящите училища. Дори неговата самоувереност я караше да смята, че той е един от привилегированите, въпреки че не беше противен като някои богаташки синчета, които познаваше. Внезапно вместо страхотния сексапилен мъж, който сега беше пред нея, Ели видя малкото момче, което някога е бил. Самотно. Изплашено. Изпълнено с решителност.

— Не ми е приятно да си те представям в комуна за сираци.

Тя бе видяла само красивата сексапилна обвивка, но под нея се криеше човешко същество. Всички човешки същества бяха раними и страдаха. Той просто го прикриваше по-добре от останалите.

Райли спря, улови ръката ѝ и я погледна.

— Ти си прекалено мекосърдечна, Ели. Но аз също не обичам да мисля за онези години. Дори не знам защо говоря за това. Рядко споменавам миналото. Настоящето и бъдещето са много по-интересни.

Тя погледна вратата. Трябваше да мине през нея, но откри, че не ѝ се ще да го остави. Не и така. А ако продължеше да говори за миналото му, навярно щеше да се разплаче. Не беше особено уместно поведение пред един мъж, който на практика щеше да бъде неин служител.

— Като заговорихме за бъдещето. Мислиш ли, че можем да приключим с договора за изкупуването преди заседанието на борда? Искам да се явя на него с пълната увереност, че контролирам положението.

Бизнес. Не биваше да забравя, че когато е с него, трябва да се съсредоточи върху работата.

— Ще се опитам. Заседанието е след месец. За съжаление, заради клаузата, която Касталано се опита да пробута, ще се наложи да се върнем на масата на преговорите. Утре ще уведомя екипа му, че ние не сме съгласни с договора, и ще им изпратя няколко наши изисквания.

— Аз нямам никакви изисквания, с изключение на едно — аз му плащам акциите, а той да ме подкрепи за поста изпълнителен директор. — Стивън нямаше да присъства на заседанието, но

членовете на борда щяха да го послушат. Ако публично обяви подкрепата си, нямаше да има проблеми при гласуването.

Можем да вмъкнем това в договора, но той винаги може да се отметне, освен ако не забавим прехвърлянето на парите и акциите и заявим, че ще се осъществи след заседанието на борда.

Тя не искаше да играе по този начин. Ако го стореше, щеше да изглежда слаба, сякаш си е купила мястото, защото не е била сигурна, че партньорът ѝ ще я подкрепи, без над главата му да виси заплаха.

— Не. Искам да приключим преди това.

— Ще се опитам — обеща той. — Но тези преговори са деликатни, пресата ще ни наблюдава, така че трябва да сме внимателни. Имаме късмет, че изглежда, продажбата на акциите на сестра ти е била частна сделка, в противен случай е трябвало да бъде докладвана. Това все още може да се случи. Зависи кой ги е купил.

Ели можеше да си представи заглавията. След като собственото ѝ семейство продаваше, как би могла една млада жена изобщо да ръководи високотехнологична компания? Акциите ще изгубят от стойността си. И тя навярно ще бъде отстранена.

По дяволите, но Ели се нуждаеше от гласа на сестра си. Тя проявяваше търпимост към Шари и се бе примирила с всевъзможните ѝ изцепки, защото от момента, в който разбра, че баща ѝ умира, тя знаеше, че ще се нуждае от подкрепата ѝ, а сега трябваше да намери някой друг.

Разбира се, ако подпише онзи договор, Райли Ланг щеше да стане член на борда с право на глас. Може би не всичко бе изгубено.

— Хей, всичко ще бъде наред. — Той се приближи към нея и повдигна брадичката ѝ, за да го погледне. — Независимо какво ще се случи, аз ще се погрижа за всичко. Опитай се да го запомниш. Дори и нещо да се объркa, аз накрая ще го оправя.

Тя повече от всичко на света искаше да му вярва. Чувстваше се толкова самотна, а той ѝ предлагаше приятелство и подкрепа.

— Кажи ми, че мога да те целуна — нареди той с нисък глас. — В момента сме в извънработно време. Ако искаш да не те докосвам на работа, няма да го правя. Можем да запазим в тайна нашите отношения.

— Това би било изключително непрофесионално. — Тя искаше да го смъмри, ала вместо това думите ѝ прозвучаха някак задъхано и предизвикателно.

— Да, но на мен наистина не ми пука. Това означава да си шефът. Правиш това, което желаеш и когато го желаеш. Научих

много отдавна, че ако аз не взема това, което искам, някой друг ще го направи. Вземи това, което искаш, Ели. — Устните му бяха толкова близо до нейните, че тя усети топлината на тялото му, ментовото ухание на дъха му.

Беше нужно толкова малко — само да се повдигне на пръсти и устните им щяха да се срещнат.

Но той не разбираше какво означаваше да си жена в света на бизнеса. Тя беше под трийсет и жена. Всички я наблюдаваха. Всички очакваха да се издъни, за да я разкъсат на парчета и да си поделят компанията.

Нямаше да последва инстинктите си.

Той отстъпи назад.

— Аз ще съм готов, когато и ти си готова. Качи се горе. Няма да си тръгна, докато не се уверя, че благополучно си се прибрала. Бих те придружил до апартамента, но ти не си готова за това.

Не беше. Наистина не беше. Той беше прекалено идеален, за да е истински. Ели се обърна и побягна като страхливка, каквато си беше.

* * *

— Изненадан съм да те видя. — Дрю вдигна глава от лаптопа и присви очи в тъмнината, изпълваща пентхауса в Горен Ист Сайд, който бе купил преди няколко месеца. — Мислех, че тази мощ ще прекараш в леглото ѝ. Тя не захапа ли стръвта?

Единствената светлина в стаята проникваше от високите до тавана прозорци, отвъд които блестяха уличните лампи и светлините на Хъдсън. Като всичко в живота на брат му, пентхаусът винаги изглеждаше потънал в сенки.

Толкова различен от светлия и приятен апартамент в Брукнин, който Ели наричаше свой дом. Райли бе изненадан колко е малък. Имаше само разтребена уютна всекидневна, миниатюрна кухня и врата, която водеше към спалнята, в която той не бе успял да влезе. Беше прекарал там само няколко минути, но не можеше да не го сравни с пентхауса на брат си, струващ няколко милиона. Мястото притежаваше най-доброто, което парите можеха да купят, но нито веднъж не го бе почувствал като дом. Нито имението им в Остин.

— Тя е срамежлива. — Ели бе толкова различна от представата му за нея. Не беше наистина срамежлива. Думата беше погрешна. *Любопитна* бе по-правилното определение. — Тя

е съвсем наясно как би изглеждало, ако започне да спи с адвоката си. Ще се справя с този проблем, защото в същото време тя е много любопитна.

Ели беше много чувствителна жена. Хареса ѝ, когато той я докосна, но може би беше прибързал. Тя вече се бе опарила. Съвсем естествено бе да е предпазлива към мъжете.

Той очакваше да е безскрупулна, да взема това, което иска. Очакваше дъщерята на Филип Стратън да е безмилостна като баща си.

А тя искаше да превърне корпоративна Америка в по-добро място. Кого заблуждаваше? Това беше наивна мечта, която много скоростно щеше да я изстреля от директорското кресло на компанията, още преди да успее да изложи докрай пред борда своя бизнес план.

Ели Стратън се нуждаеше от пазител, ала това нямаше да е той.

— Ти обикновено правиш на пух и прах всякаква предпазливост. — Дрю захлопна капака на лаптопа и Райли забеляза чашата с уиски пред него. Това бе един от среднощните ритуали на Дрю. Само една чаша. Никога не си позволяваше да изгуби контрол.

Райли можеше да се обзаложи, че Ели се замайваше след няколко чаши вино. Тя се отпусна след първата, но ако се чувстваше удобно, навярно щеше да си позволи да стане малко по-игрива, по-кокетна.

— Мога да забърша жена в бара. Ели Стратън не е свалка за една нощ.

Дрю се облегна назад с чашата в ръка.

— Не, не е. Тя е мишена и ти не бива да го забравяш.

— Съжалявам. Какво съм направил през няколкото часа, откакто се запознах с нея, което да те накара да повярваш, че гледам на нея като на нещо различно от мишена?

Дрю отпи голяма глътка и пресуши чашата, преди да я остави на масата.

— Вечерях с нашата сестра и съпруга ѝ. Кейс е интересен мъж.

През повечето време Кейс беше корав задник. Кейс бе тренирал Райли през последната година. Той беше причината Райли да е в отлична физическа форма и да е способен да си служи с всяко оръжие, познато на човечеството. Освен това се бе оказал и малко философ.

— Той изнесе ли ти лекция за капаните на отмъщението?

— Не точно. Не беше нищо подобно, но ме накара да се замисля. Той беше много внимателен с Мия. Когато е с него, тя

направо сияе. Щастлива е. Жегна ме завист. След като аз ѝ завидях, и вие двамата с Бран също ще изпитате същото.

Мамка му. Какво, по дяволите, се бе случило, че да накара брат му да признае нещо подобно? Дрю никога досега не бе признавал слабост. Нито веднъж. През всичките години, откакто беше с Дрю, Райли никога не го бе видял да плаче.

— Мия е различна. Тя не е преживяла това, на което ние бяхме подложени. Не знам дали съм способен да бъда щастлив като нея.

Дрю стана и се приближи към редицата прозорци, едрото му тяло се освети от лунната светлина, отразяваща се от реката.

— Зарежи завистта, братко. Аз не знам дали някой от нас може да бъде. Знам единствено, че сме прекалено близко, за да се откажем. И аз признавам, че е привлекателна.

— Ели?

— Тя е хубава и много по-мека, отколкото бих повярвал, че една Стратън може да бъде. Като човек е топла и добра. След като прочетох биографията ѝ, разбрах, че вече е била наранявана. Ти ще я нараниш, Райли. Ще я разкъсаш. Наистина ли мислиш, че можеш да го направиш?

Не му хареса как брат му го представи.

— След като всичко това приключи, тя все още ще има пари. По дяволите, тя навярно ще запази компанията. Ние просто ще удължим процеса на изкупуване. За да накараме Касталано да се отчае. Истината е, че нейната компания има преимущество с новата охладителна система, върху която тя работи. Дори и да сринем стойността на акциите, тя ще може да се възстанови.

— Освен ако някой не се намеси и не отмъкне компанията изпод носа ѝ — изтъкна Дрю.

Винаги съществуваше подобен риск.

— Ние не можем да мислим за това. Тя е умна жена. Аз ще съм до нея. Ако се наложи, ще помогна да се защити компанията от враждебно поглъщане.

Дрю се обърна и размаха пръст насреща му.

— Точно от това се боя. Ти вече мислиш как да я спасиш. Мислиш как да се сражаваш на нейна страна. Познаваш тази жена от един шибан ден и вече планираш как да ѝ помогнеш.

— Нима ти не изпита мимолетна вина, Дрю? Наистина ли си толкова сбъркан, че да не можеш да видиш колко е невинна тя? Да, ние трябва да притиснем Касталано в ъгъла и да въздадем справедливостта, която той напълно си е заслужил, но не може ли да намалим вредата за нея? Не се отказвам. Ще направя това, което е нужно, но ако мога да облекча с нещо положението ѝ, ще го направя.

Дрю прикова поглед в него.

— Ти не можеш да си позволиш да имаш съвест, Райли. Не и когато се води война. Мислиш ли, че Касталано дори за секунда някога се е разтревожил за нас, четиримата? Не. Той възнамеряваше да убие и нас. Не му е пукало за страничните щети или за косвените жертви.

— Ще ми се да мисля, че ние сме по-добри от Касталано.

— Не можем да си позволим този лукс. Върви си у дома в Остин, Райли. Аз сам ще се оправя със Стратън.

— Ще престанеш ли да се държиш като задник? — кипна Райли. — Нямам представа каква оса те е ухапала тази вечер, но никъде няма да ходя. Утре ще бъда в „Страткаст“ и ще работя по плана, който съставихме преди години. За мен тя не е по-важна от теб, Дрю. Нито от родителите ни. Ако се налага, ще я унищожа, но ако има начин тя да не бъде разкъсана от вълците, ще се опитам да го намеря. Приключи ли с бичуването? Защото един от нас утре сутрин трябва да ходи на работа.

— Не се карайте. Наистина мразя, когато се карате — разнесе се тих глас.

Дрю затвори за миг очи и се извърна.

— Бран, мислех, че ще излизаш с Хач.

Бран стоеше на прага, високата му едра фигура тънеше в сенките.

— Върнах се по-рано.

— Той се сби. — Хач се появи зад него. Потърка с длан главата си и въздъхна. — Всичко е наред. Оправих се с ченгетата.

Дрю мина покрай него, включи светлината и поклати глава.

Ръцете на Райли се стиснаха в юмруци, когато видя по-малкия си брат.

— Надявам се другият тип да изглежда по-зле. Не трябва ли да отидеш в болница?

Устата на Бран бе разкървавена, а окото му — насинено и подуто.

— Добре съм. Бил съм и по-зле.

Това беше проблемът. Бран е бил и много по-зле. Райли мислеше, че някои от сънищата му са гадни, но нямаше представа как Бран изобщо можеше да спи.

— Какво се е случило? — обърна се Дрю към Хач.

— Ти как мислиш? — парира Хач. Нямаше начин да не се забележат кървавите пръски по бялата му риза. Навярно бяха от Бран. — Някакъв тип си позволи да опипва по-грубо стриптийзьорката, с която Бран разговаряше, и Бран му се нахвърли. — Той изгледа с присвити очи своя питомец. — Знаеш, че в подобни места има охрана.

Да се твърди, че Бран имаше проблем с гнева, беше слабо казано. Но най-много освирепяваше, когато малтретираха жени.

Бран бе гледал как приемната му сестра умира. Бил е на шестнайсет, делели са го само няколко месеца, за да излезе от опеката на социалните и Хач да стане негов официален настойник, макар че винаги Дрю е бил този, който се е грижил за тях, Хач просто беше по-възрастен и след известен престой в рехабилитационна клиника бе овладял алкохолизма си, макар и не напълно.

Бран никога не говореше за нея. Никога не споменаваше името ѝ, но Райли някак си знаеше, че тя винаги присъства в едно скрито кътче на съзнанието на брат му. Дрю го бе заставил известно време да посещава психиатър, но Бран бе измолил да прекрати сеансите. Трудно беше да се откаже на най-малкия им брат.

Не по-малко трудно беше да го гледат как се бори с демоните, скрити в душата му.

— Другият тип беше по-тежък поне с четиресет и пет килограма и беше с трима приятели. Имахме късмет, че те нямаха ножове — изтъкна Хач. — Но рано или късно, късметът все ще му изневери.

— Не можеш да правиш подобни неща — изрече мъчително Дрю, сякаш думите му причиняваха болка. — Сложи ръка на врата на брат си. — Трябва да спреш да се биеш.

Лицето на Бран доби упорито изражение.

— Тя не искаше той да я докосва по този начин. Има право да каже „не“ и не ми казвай, че тя е стриптийзьорка. Тя е жена и има право да откаже, независимо дали е облечена в монашеско расо, или е напълно гола.

— Знам, Бран. Съгласен съм с теб, но не можеш по този начин да рискуваш живота си. Трябва да преброиш до десет и да помислиш. Трябва малко повече да цениш собствения си живот. — Дрю пусна Бран и отново насочи поглед към Хач. — Да очаквам ли поредното дело?

Райли направо не искаше да мисли колко бяха стрували на Дрю сбиванията на Бран. Често нямаше никакво значение, че Бран се е опитал да спаси някоя жена от нахален негодник. Негодникът наемаше адвокат и му повдигаше обвинение. Тук се намесваше Райли.

— Аз ще се оправя — рече.

Хач поклати глава.

— Не. Те избягаха в минутата, когато охраната се обади на ченгетата, а Бамби свидетелства в полза на Бран. Не са повдигнати обвинения. Никой не разбра кой е той. Макар да съм

сигурен, че родителите ѝ ще съжаляват, че са я кръстили така. Всеизвестно е, че никоя Гладис няма да свърши на пилона. Ако имах дъщеря, непременно щях да я кръстя Гладис.

— Тя работи, за да завърши медицинско училище — промърмори Бран, докато излизаше.

Хач затвори очи.

— Това момче ще ме убие. Кълна се. Някой ден няма да съм наблизо. Сякаш си търси смъртта.

В крайна сметка нощта се оказа доста гадна.

Всъщност стана такава, когато влезе тук. Докато беше с Ели… Не биваше да мисли така. Трудно беше, защото и двамата знаеха, че почти бяха стигнали до края. Трябваше да спрат, не биваше да се разсейват.

Райли не можеше да позволи на Ели Стратън да го разсейва. Братята му се нуждаеха от него. Родителите му се нуждаеха от него.

— Ще се опитам да го убедя да започне отново терапия — рече Дрю и се върна при компютъра. Плъзна се на стола и го включи. Така Дрю се оттегляше в своя личен свят.

Райли нямаше такъв. Той имаше работа, а точно в момента работата му щеше да го накара отново да мисли за Ели Стратън.

— Аз ще се справя със „Страткаст“, Дрю. Не се тревожи за тази част от плана. Можеш да разчиташ на мен.

Брат му вдигна поглед за миг и Райли си спомни, че това беше момчето, което работеше, спестяваше и се жертваше. Някои вечери си бе лягал гладен, за да има Райли храна. Беше направил всичко по силите си, за да събере отново братята и сестра си.

Райли не можеше да разочарова Дрю.

— Знам, че ще го направиш — рече Дрю тихо. — А аз ще работя по другата част от плана.

— А аз ще се погрижа да довърша останалото от този скоч и си лягам — направи се на остроумен Хач.

Дрю протегна ръка към кристалната гарафа.

— Има уиски в кухнята. Ти не можеш да оцениш това.

Хач се намръщи.

— Ти не си мой син. За твой късмет, не обичам превзетите питиета.

Понякога Райли се питаше как ли са живели Дрю и Хач през годините, преди да измъкнат него и Бран от приемните домове.

Известно време са били само те двамата и това ги бе свързало по начин, който Райли невинаги разбираше.

Дрю леко се подсмихна.

— Ти не харесваш нищо превзето, Хач. Наспи се добре.

Хач поклати глава.

— Сякаш изобщо ще мога да заспя след днешния ден. Мислех, че сме приключили. Стратън е мъртъв. Почти докопахме Касталано. Кейн е краят. Тя трябва да е последната брънка. След като съсипем шибаната ѝ империя ала Марта Стюарт… по дяволите, най-после ще можем да си отдъхнем.

Били са четирима. Райли не бе успял да забрави онази подробност, която Кейс изненадващо бе стоварил върху главите им, докато беше с Ели. Сега сякаш целият минал ужас се отприщваше отново. През всички тези години те не бяха подозирали, че в заговора за убийството на майка им и баща им е участвал и четвърти човек.

— Отново проучвам корпоративната структура — кимна Дрю. — Ще открия кой друг е спечелил най-много пари. В основата на всичко са парите.

Хач се втренчи в Дрю.

— Аз. Би трябвало да съм аз, Дрю. Ако притежаваш наполовина от ума, който съм те обучил да използваш, би трябвало да ме изхвърлиш още тази нощ.

— Върви да се наспиш, Хач. Утре сутринта ще обсъдим всичко на свежи глави. — Очите на Дрю не се отместиха от екрана. — И само за сведение — никога не съм те подозирал. Много отдавна отгатнах тайната ти. Дори и да си знаел какво е замислял татко, ти нямаше да го отстраниш. Никога не би направил нещо подобно.

Хач не трепна.

— И защо смяташ така? Парите са огромен мотиватор. Аз щях да загубя цяла шибана бала мангизи, ако баща ти беше блокирал продажбата на нашата компания.

— Парите никога не са били по-важни за теб от нея.

Хач застина.

— Не. Не, не са.

Възрастният мъж се обърна и напусна стаята.

Райли остана да се взира след него.

— Той не е знаел, че ние сме били наясно, че е бил влюбен в мама?

— Мисли се за по-умен, отколкото е — промърмори Дрю и по устните му се мярна лека усмивка. — Аз знаех, че той е влюбен в мама, преди тя да умре. Знаех също, че Хач не е участвал в престъплението. Той държеше на татко не по-малко, отколкото на нея. Затова изпадна в толкова дълбока криза.

Дълбока криза беше учтивият начин да се каже, че Хач се бе хванал за бутилката и не я бе пуснал с години.

Може би Дрю не беше толкова циничен, на какъвто се правеше. Райли се бе питал по-рано дали Дрю няма да заподозре

Хач.

Всичко бе започнало с решението на петима приятели да се захванат с бизнес. Бенедикт е имал идеята. По онова време Патриша и Хач са имали парите. Стивън Касталано и Филип Стратън — нужните връзки. Спечелили са много пари, преди ППП. След ППП техният баща бе открил, че някой е манипулирал акциите. Не можел да допусне подобно тайно споразумение и си уредил среща с представители на Федералната търговска комисия[5].

Беше умрял, преди тази среща да се състои.

Компанията бе спечелила милиони, а семейство Лолес не бе видяло нито цент от тях.

Хач бе получил пари, но по онова време е бил в толкова жесток запой, че изцяло ги е пропилял. Не му е пукало за нищо, когато Стратън е отишъл при него със своя план да продаде компанията за огромна печалба.

Доколкото Райли знаеше, Хач бе пропаднал в дълбока тъмна бездна в деня, след като Бенедикт и Айрис Лолес са изгорели в пожара. И не бе излязъл от нея, докато Дрю не го беше открил и принудил да се подложи на лечение, за да се очисти поне донякъде от алкохола. След което са сложили началото на „4Л“.

Това дало на Хач цел и смисъл на живота.

Разбира се, вината би могла да го тласне по същия път. Ако Хач бе избрал парите пред лоялността, напълно очаквано е било да потърси утеха на дъното на бутилката.

Райли не познаваше Хач така, както Дрю.

— Бордът е бил малък — заговори, снижавайки глас. — Как можеш наистина да го изключиш?

— Мога и го правя. Познавам Хач и знам, че той не е способен да извърши това. Отговорът е някъде другаде. Наистина бих искал да получа достъп до съдържанието на компютъра на Стратън. Не мога да си представя, че Ели е изхвърлила всичко.

— Защо не използва твоята „задна вратичка“?

— Стратън беше параноик. Той държеше личните си файлове на компютър, който не бе включен към мрежата. Обзалагам се, че е научил и дъщеря си на това. Ти трябва да намериш тази система и да свалиш на флашка колкото може повече от информацията. Може би там ще успеем да открием нещо. Искам да знам с кого е разговарял той навремето.

— Наистина ли вярваш, че Стратън е запазил тази кореспонденция? — Райли не би го направил.

— Аз пазя всичко. Смятам да проуча основно всеки служител в компанията на татко и да разнищя из основи финансите им. Боже, каква шибана каша. Как съм могъл да пропусна това?

— Нямаше откъде да знаеш. В цялата работа няма смисъл. В онази компания е имало петима големи притежатели на акции. Касталано, Стратън, Кейн, Хач и татко. Може би трябва да потърсим външен човек — предложи Райли. — Трябва да проверим кой е купил акции по време на ППП.

— Мога да проверя тази следа. — Дрю отметна глава и замасажира врата си. — Аз също мислех, че скоро всичко ще свърши.

Изглежда, общият им кошмар все още ги държеше в хватката си.

Райли седна срещу брат си. Предстоеше им дълга нощ.

5

— Онзи мъж те гледа така, сякаш си маса, отрупана с всевъзможни вкуснотии, а той от години е бил на диета — рече Лили, докато влизаше в офиса на Ели седмица по-късно. — Ще трябва да спуснем щорите, иначе той няма да свърши нищо.

Ели вдигна глава и изгледа строго асистентката си, тъй като тя не беше сама. Кайл Касталано вървеше до нея.

Въпреки това успя да зърне Райли. Очите им се срещнаха за миг, преди тя да отвърне поглед.

Синът на Стивън беше хубав мъж, винаги безупречно облечен. Ако отделяше на работата си толкова време, колкото посвещаваше на гардероба си, Ели щеше да има сериозен съперник за креслото на изпълнителния директор. Но противно на очакванията, Кайл, изглежда, беше доволен от поста си на заместник-директор и обичаше да прекарва следобедите си в свалки със секретарките.

Все пак беше син на Стивън и тя бе длъжна да го търпи и да се съобразява с него. Започнала бе да се пита дали той не се увърташе около Лили. Напоследък постоянно се мотаеше около бюрото ѝ.

— За кого говориш? — Кайл, понесъл голяма купчина документи в ръце, се извърна към прозореца, от който се разкриваше гледка към главния офис и право към Райли. — Не за адвоката, нали? Наистина ли мислиш, че той е толкова глупав, че да си помисли, че може да контролира Ели със секс? Мисля, че Ели не е правила секс от години.

Да, той наистина беше отвратителен.

— Какво ти е нужно, Кайл?

Последните два дни бяха доста тежки. Шари не спираше да ѝ звъни, а тя всячески се стараеше да избегне разговорите с нея. Сестра ѝ или плачеше, че са се отнесли несправедливо с нея, или крещеше на Ели, че е скръндза, която ѝ завижда и иска да я провали.

Стивън не бе идвал в офиса. Той бе напуснал преди седмици, сякаш вече се бе пенсионирал. За съжаление, все още беше изпълнителен директор на компанията и тя се нуждаеше от одобрението му, преди да се заеме с текущите проблеми.

Все още нямаше информация дали Райли е върнал договора за изкупуването. Според нея адвокатските документи се придвижваха прекалено бавно.

Да не споменаваме факта, че беше ужасно разсеяна, защото

Райли се бе преместил в офиса срещу нея. Когато вратата се отваряше, тя го виждаше как се движи наоколо. Често говореше по телефона и обичаше да крачи из помещението. Господи, този мъж се движеше с грацията на хищник! В късния следобед сваляше вратовръзката си, навиваше ръкавите на ризата до лактите и Ели можеше да зърне загорялата кожа и мускулите отдолу.

— Възникна проблем в счетоводството. — Кайл остави голямата купчина върху бюрото ѝ.

— Какъв проблем? — Пред нея се мъдреха поне хиляда страници. Нима той наистина очакваше тя да ги прегледа?

Красивото му момчешко лице се смръщи озадачено.

— Не знам. Докладваха нещо за пари, които са били определени за нещо, а сетне използвани за друго.

Значи, и с това трябваше да се оправя. Супер. Ели отпусна длан върху купчината.

— Ще се погрижа за това.

— Разбира се, че ще го направиш — изстреля Кайл и смигна на Лили. — Ще се видим по-късно, красавице.

Лили завъртя очи.

— Не и ако първа те видя и се покрия.

— О, и да, Ели, кажи на бойното си куче да не си пъха носа в моите дела. — Кайл посочи към Райли.

Значи, Райли здравата се бе заел за работа. Тя бе чула, че е поискал доклади от шефовете на отдели.

— Щом си е пъхнал носа в делата ти, значи, е имал основателна причина. Той се опитва да се увери, че всичко е наред за изкупуването и за заседанието на борда. Моля те, опитай се да се разбереш с него.

Кайл се облегна на рамката на вратата.

— Ще му предоставя всичко, от което се нуждае, за да мине изкупуването безпроблемно. Не е нужно той да действа зад гърба ми. Искам да помогна на теб и на скъпия татко да се пенсионира по живо по здраво.

— Ще ти бъда благодарна, ако не създаваш много главоболия на Райли.

Кайл примирително вдигна ръка.

— Не бих си го и помислил. Ще му изпратя копие и от тези отчети на счетоводството. Извинявам се, ако съм се държал кретенски. Шефът на Финансовия отдел ми наду главата с непонятни неща. Не разбрах и половината от това, което ми каза, а имам степен по счетоводство от колежа. — Озърна се назад, преди да продължи. — Хей, докато съм все още тук, между теб и новия ни сътрудник става ли нещо, за което трябва да знам?

— Не, защо?

Той сви рамене.

— Хората приказват.

— Кои хора? — попита Ели.

— Хей, новият ти секси адвокат спокойно може да е модел. Няма начин хората да не говорят. Прекарваш с него много повече време, отколкото с всеки друг мъж в компанията.

Ели почувства, че се изчервява, но се опита да запази невъзмутимо изражение.

— В момента той е много важен за нас. Господин Ланг е тук, за да се погрижи изкупуването и гласуването на борда да минат гладко, така че е напълно естествено да прекарвам много време с него. Клюкарите ще трябва да си намерят нещо друго, с което да си чешат езиците.

— Това едва ли ще стане скоро. — Погледът на Кайл се смекчи. — Знаеш, че за мен ти си като сестра. Не искам да пострадаш. Мъж като него никога не би се мотал наоколо. Ако той души около теб, най-вероятно има скрити мотиви.

Да, Кайл можеше да бъде доста злобен брат. Още откакто се запознаха като тийнейджъри, той винаги беше хаплив и злопаметен.

— Ще се постарая отношенията ми с него да останат строго професионални. Не е нужно да се тревожиш за мен. Както каза преди малко, аз не мога да бъда контролирана със секс. Всички го знаят.

— Хей, ти си шефът. Има причина, за да си шеф. На практика ти си съвършена, Ели. Всички го знаят. Бог ми е свидетел как баща ми винаги повтаря, че ако искам да постигна нещо в живота си, трябва повече да приличам на теб.

Отношенията между Кайл и баща му бяха доста деликатни. Стивън дори не бе подозирал за съществуването на сина си, преди Кайл да навърши петнайсет и майка му да поиска издръжка. След тест за бащинство, последван от няколко съдебни дела, Стивън бе принуден да плаща за частна гимназия и за колеж. Той бе назначил Кайл в „Страткаст“ и помежду им се бяха установили прилични отношения.

На Ели щеше да ѝ се наложи да работи с него, след като Стивън се пенсионира.

Скоро щеше да има експлозия и очакването опъваше нервите ѝ докрай.

Стресът заплашваше жива да я изяде. Клаузата с охладителната система беше много неприятна изненада. Не беше нещо, с което хората ѝ не можеха да се справят, но се случваше в лош момент. За капак се прибавиха и неуредиците в Счетоводния

отдел и явно плъзналите слухове.

Разпадаха се малки неща, които сами по себе си не бяха притеснителни, но заедно можеха да представляват сериозни проблеми. Тя трябваше да се погрижи „Страткаст“ да има репутацията на стабилна и сигурна компания.

Задаваше се и гласуването. Ели трябваше да приключи със сделката за изкупуването преди това.

— Сигурна съм, че не се нуждаем от още един човек като мен — изрече тя накрая, чудейки се как точно да се държи с него. — Съжалявам, че баща ти е казвал това. Уверена съм, че не е имал намерение да ни настройва един срещу друг.

— Права си. Той просто ти се възхищава. Струва ми се, че те възприема като своя дъщеря. Извини ме, задето ти стоварих счетоводните бъркотии на главата. — Кайл изкриви лице в гримаса. — Никак не ме бива с числата, а Шарън след три седмици излиза в отпуск по майчинство. Макар че имам и добра новина.

— Ще ѝ дойде добре — вметна Лили саркастично, приседнала на ръба на бюрото на Ели.

— Едва ли ще ми помогне — измърмори под нос Ели.

Кайл подмина без внимание забележката ѝ.

— С нас се свърза журналист, който иска да напише статия за теб като бъдещ успешен изпълнителен директор. Нещо за разчупване на стереотипите за жените на ръководни постове и разгръщането на възможностите им в света на техниката.

Ели изпъшка.

— Аз още не съм изпълнителен директор. Това е твърде преждевременно.

— Въпреки това, мисля, че интересът на сериозната преса е добра новина. Ще оставя телефония му номер на бюрото на Лили и тя може да уреди интервюто — заяви Кайл.

Ели му кимна. Той може и да беше противен заядливец, но беше доста организиран и преките му подчинени го харесваха. Кайл се обърна и излезе.

— Сега може ли да поговорим за жребеца отсреща? — не се стърпя Лили. — Защото, ако ти не го искаш, може ли аз да го имам?

— Той не е парче месо, Лили — възрази Ели. Просто е най-сексапилният мъж, когото бе срещала. Това бе всичко.

Акулите кръжаха. Тя ги бе видяла да нахлуват в кабинета му, накипрени в марковите си костюми и безумно високи токчета. Всяка жена в проклетата сграда си бе намерила повод да посети импровизирания му офис. Поднасяха му кафе, бисквити или безобразно пищните си цици.

Той бе приел кафето, споделил бисквитите и доколкото тя можа да види, пренебрегнал всички цици.

Беше само въпрос на време. „Страткаст“ нямаше възприета политика относно срещите на работното място. Райли беше свободен да вкуси всяка една от жените, които му се предлагаха.

— Не смяташ ли, че е малко непрофесионално? — чу се да пита Ели. Поклати глава, защото отново го зяпаше. Той беше много оживен, когато говореше по телефона. Кръстосваше помещението и ръкомахаше. Когато включеше събеседника си на спикърфон, често грабваше патъра, който държеше зад вратата, и упражняваше замаха си. Не беше донесъл много лични вещи в офиса. Нямаше снимки на семейството и приятелите. Само няколко книги, патъра и няколко топки за голф.

— Те наистина клюкарстват — заяви Лили и тръсна тъмната си коса. — И ще продължат да го правят, независимо дали има нещо помежду ви. По-добре да извършиш престъплението, щом така и така ще те осъдят. Това смятам.

— Те наистина ли мислят, че спя с него? — Ели толкова се бе старала да се държи професионално с него.

— Жените знаят единствено, че те биха го направили. А мъжете ревнуват, защото никога не си поглеждала никого от тях. Не ми върти очи. Ти не го разбираш. Ти си жена шеф. Мнозина мъже намират това за привлекателно. Те искат да видят дали могат да те опитомят. Така че, да. Те ще продължат да говорят, освен ако не уволниш господин Суперсекси и не наемеш някой по-възрастен и не толкова готин. И ти имаш нужда малко да поживееш — насърчи я Лили. — Ще задържа обажданията, докато се оправяш със счетоводния кошмар. Но трябва сериозно да си помислиш да преспиш с него. Някой непременно ще го направи.

Но нямаше да е тя. Щеше да се наложи да гледа как някоя друга жена се намества в леглото на Райли Ланг, след като той разбере, че не би могла да е Ели. Той щеше да се отегчи и да продължи напред. Повече нямаше да цъфва в кабинета ѝ и да я принуждава да обядват заедно или да я води на вечеря.

През изминалата седмица тя се бе хранила с него поне веднъж на ден. Младата жена ги наричаше делови срещи и двамата обсъждаха акциите, но неизбежно разговаряха и на по-лични теми. Тя узна, че той обича да чете трилъри, но не и съдебни, защото не можел да понася неточностите. Харесваше индийска кухня и любимият му коктейл беше ром с кока-кола. Имаше двама братя и една сестра, макар че беше най-близък с по-големия си брат.

Ели го харесваше и затова ѝ бе толкова трудно да му отказва.

— Да не би Кайл да те сваля? — По-лесно беше да говори за

сексуалния живот на Лили, отколкото за нейното въздържание от плътските удоволствия.

Лили сви рамене.

— Той сваля всичко, което носи пола.

— Кайл е безделник и женкар.

Лили се намръщи и сви устни.

— Не подозирах, че си била толкова близка с него. Знаех, че нямаш особено високо мнение за него, но това не беше ли прекалено грубо?

Ели никога досега не бе чувала подобен тон от приятелката си. Да не би суперкомпетентната ѝ, винаги безупречна в работата си асистентка да се е влюбила в някой тип като Кайл Касталано?

— Той излиза с много жени. Не исках да прозвуча злобно.

— Разбира се, че не си — тутакси омекна Лили, отхвърляйки дори мисълта за нещо подобно. — Ти не би го направила. Знам, че той е женкар, и — не, не съм влюбена в него. Ние сме приятели. Намирам го за забавен, но той няма да се напъха в копринените ми гащички. Мога да запълня времето си с много по-добри неща. Въпросът е какво ще бъде мястото му в компанията, след като баща му се пенсионира?

Наистина добър въпрос.

— Нямам представа. Той е умен и организиран, но не съм сигурна дали наистина е подходящ за заместник-директор. Много често закъснява и прехвърля нещата, които не разбира, на други хора, вместо да се опита сам да се справи. Не съм сигурна какво ще правя. Може да предоставя на Райли да реши съдбата му.

В крайна сметка човекът бе заявил, че е тук, за да свърши мръсната работа вместо нея.

Кайл можеше да се стегне или да напусне. Тя щеше да му даде достатъчно време, за да реши какво ще прави, но нямаше да търпи прекалено привилегирован развратник в редиците на ръководния си персонал. Не и след като имаше толкова много свестни и способни хора, които чудесно щяха да се справят с работата.

Не биваше да изпуска Кайл от поглед и да вземе правилното решение, за да не я гложди съвестта.

Лили скочи от бюрото и се отправи към вратата.

— С удоволствие ще наблюдавам срещата. Тук ли ще се състои, или в Отдела по НИРД[6]?

Ели се изправи. Трябваше да отиде и да провери какво, по дяволите, ставаше.

— В Отдела по НИРД. След малко ще съм там.

— Аз ще съм тук — каза Лили. — Ще наблюдавам лъва в бърлогата му.

Лили се настани зад бюрото си и наистина се вторачи в крачещия надлъж и шир Райли.

Ако Ели останеше тук, и тя щеше да прави същото. По дяволите. Щеше да прекара целия следобед, захласната по този мъж, вместо да се занимава с текущите проблеми.

Ели се запъти към вратата, но преди да стигне до нея, тя се отвори и познато лице се насочи към нея.

Очевидно върнатият договор бе стигнал до получателя. Тази сутрин тя през цялото време бе избягвала Райли, тъй като се нуждаеше от известно пространство. Явно той си бе свършил работата и сега тя трябваше да се оправя с последиците.

— Ели, трябва да поговоря с теб. — Стивън беше облечен в панталон и риза за голф, скрита под леко сако. — Това е сериозно.

Тя се бе надявала да отложи колкото е възможно по-дълго неизбежното, но реши, че в крайна сметка е по-добре да приключи с това веднага. Да дръпне лепенката със замах, дори и раната да заболи.

— Аз също бих искала да говоря с теб. Ще влезеш ли?

Той затвори вратата зад тях.

— Наистина се изненадах, когато получих обратно договора с бележка от адвоката ти. Вече не си ли говорим?

Тя се чувстваше зле, задето не се бе обадила лично, но Райли бе настоял за това.

— Разбира се, че можем да говорим, но смятам, че трябва да отделим деловите от личните отношения. Опитвам се да постъпя правилно.

Когато се взря в нея, лицето му беше сериозно и мрачно, всяка бръчка си личеше.

— Аз не съм включил онази клауза в договора, Ели.

Тя се бе питала как Стивън ще ѝ обясни ситуацията.

— Значи, не си го чел, преди да ми го изпратиш?

Тя се върна до бюрото и седна зад него, за да се отдалечи от него.

Той свали бейзболната шапка от главата си и се отпусна на стола пред нея.

— Ти четеш ли всеки договор, който ти донесат? Или се осланяш на адвокатите си? Нали затова им се плаща. Наистина ли вярваш, че бих ти причинил това?

Незнайно как той отново я накара да се почувства като тийнейджърка. Вината я заля като огромна вълна. Стивън винаги е бил добър с нея. Понякога беше много по-добър от собствения ѝ баща.

— Не знам какво да мисля.

Той я погледна. Под очите му имаше тъмни кръгове.

— Някой се опитва да саботира изкупуването, Ели.

— И кой би го направил? — Изкупуването беше добро за всички. Стивън се пенсионираше. Ако продадеше акциите си на борсата, това щеше да отслаби позициите на борда. Точно това беше причината баща ѝ и Стивън да вмъкнат клаузата в партньорството им. Ако изкупуването не се задейства, те щяха да се озоват в изчаквателна позиция. Докато тя разполагаше с парите, за да изкупи акциите му от компанията, той беше длъжен да ги продаде на нея.

— Не знам. — Гласът му бе прегракнал, сякаш имаше нужда да пийне нещо. — Аз разговарях с адвокатите си и те твърдят, че това не е договорът, който са изпратили, но когато ги помолих да ми го изпратят по имейла, се оказа, че е изтрит от системата.

— Бен ми го донесе на ръка, Стивън.

Възрастният мъж поклати глава.

— За какво ми е охладителната система, Ели? Аз не разполагам с ресурсите да продължа разработването ѝ. В момента тя е на етап идеен проект. За човек като мен тя няма стойност.

Но това беше добра идея, която той можеше съвсем спокойно да продаде. Ели ненавиждаше дори самия факт, че го разпитваше, но не можеше да не се запита. Всички приказки на Райли, че „бизнесът е война“, я бяха направили параноична.

Райли не беше единственият, който вярваше, че бизнесът е война. Баща ѝ беше дяволски добър в това. Понякога наистина се изхвърляше, но винаги се бе опитвал да докаже колко е умен. Възможно ли бе партньорът му наистина да е толкова различен? Баща ѝ не би се поколебал да унищожи партньора си, ако бе сигурен, че може безнаказано да се измъкне.

От най-ранна възраст тя бе научила, че само защото някой ти е роднина, това не означава, че не слага себе си на първо място.

— Добрата новина е, че открихме грешката. Сега можем да продължим напред. — Младата жена се опита да го представи по възможно най-добрия начин.

— Аз имам нужда това изкупуване да се осъществи. — Ръцете му се бяха вкопчили отстрани на стола, кокалчетата им бяха побелели.

— Добре. Възложила съм на Райли да продължи работата по договора. — Не разбираше защо Стивън е толкова напрегнат. — След като адвокатите одобрят новия договор, лично ще го прегледам още веднъж и ще ти го изпратя.

— Това може да отнеме седмици, а аз се нуждая от пари в брой, Ели.

— Защо се нуждаеш от пари в брой?

— Дължа пари на някои хора. — Стивън отмести поглед. — Това е всичко. Виж, и за двама ни е най-добре това да приключи. Лично аз мисля, че новият ти адвокат може да има пръст в цялата работа. Онзи договор е бил подменен. Аз прегледах този, който ми бе даден в началото и в него няма подобна клауза.

— Защо някой ще иска ти да се сдобиеш с проекта за охладителната система? Какво би получил в замяна? — Пари очевидно, но Стивън беше прав. Истинските пари щяха да дойдат след разработването и осъществяването на идеята.

— Не знам. Подвели са ме. Смятам, че и двамата сме подведени. Мисля, че някой е бил в дома ми, Ели.

— Кой би ти го причинил? — Тя се постара въпросът ѝ да прозвучи спокойно, но вече започваше да се чуди дали нещо сериозно не е наред с ума на Стивън.

Той стисна челюсти, лицето му доби непроницаемо изражение.

— Не знам. Аз имам врагове. След като баща ти почина… ами да кажем, че човек започва да се замисля за смъртта, а след като го стори, не може да спре да мисли за греховете си. Не мога и няма да позволя една глупава грешка да ми попречи точно сега. Нуждая се от пари. Два милиона, при това колкото е възможно по-скоро.

— За заем ли ме молиш? — Всичките ѝ пари бяха запазени за сделката по изкупуването.

Той се втренчи в нея, очите му бяха по-студени от всякога.

— Моля те да ми дадеш това, което ми се полага. Не ми е приятно да го кажа, но ако ти не ми дадеш два милиона, ще трябва да се обърна към някой друг член на борда.

Стомахът ѝ се сви. Той не би могъл да казва това, което тя си мислеше, че има предвид.

— Да ме изнудваш ли се опитваш?

— Предлагам ти помощта си. Ако ти не я желаещ, ще намеря някой друг, който я иска. Знам, че Шари е продала дела си. Със загубата на нейните акции и тези, които трябва да дадеш на онзи некадърен манекен, когото си наела за адвокат, навярно няма да имаш мнозинство сред останалите акционери. Ако започна да ги убеждавам, те ще намерят някой друг, когото да подкрепят за поста изпълнителен директор. Ти ще останеш член на борда, но ако не контролираш моите акции, няма да получиш работата. Разбира се, можеш отново да опиташ да кандидатстваш догодина, но наистина ли искаш да чакаш? Искаш ли някой друг да поеме юздите?

Договорът на изпълнителния директор беше минимум за една година. Ако бордът решеше, можеха да го сключат за пет

години. Тя щеше да бъде извън управлението половин декада.

— Аз нямам ликвидни парични средства, Стивън. И ти го знаеш. Ще трябва да изчакаш изкупуването.

— Можем да го приемем като аванс — предложи той и стисна устни в права линия.

Ели пое дълбоко дъх.

— Ще говоря с моя адвокат да подготви някои документи.

— Не. — Той се наведе напред. — Никакви шибани адвокати. Те ще оплескат всичко. Дай ми чек. Трябва ми тази седмица.

На вратата се почука и Райли влезе.

— Видях, че тук се провежда среща. Не мисля, че е редно вие двамата да говорите насаме, без присъствието на адвокат. Знам, че това е приятелско изкупуване, но нека да спазваме формалностите.

Всичко току-що бе станало доста неприятелско. Ели все още се чувстваше замаяна.

Стивън се изправи, погледът му бе омекнал.

— Съжалявам, Ели, но просто нямам избор. Притиснат съм в ъгъла.

Тя усещаше погледа на Райли върху себе си, но не можеше да се застави да го погледне. Искането на Стивън приличаше на предателство. Не само приличаше. Беше такова. Тя трябваше да престане да замазва нещата и да започне да ги нарича с истинските им имена. Той я изнудваше. В това нямаше съмнение.

Трябваше да му даде всичките си пари, за да получи подкрепата му, а в замяна имаше само неговата дума. Ако той се отметнеше, нямаше на кого да се оплаче. Ако някога се разчуеше, че тя е била принудена да „купи“ гласа на партньора си, щеше да бъде обругана и осмяна, и навярно отстранена от компанията.

Това ли искаше?

— Има ли нещо, което трябва да знам? — попита Райли, местейки поглед между двамата.

Ели се нуждаеше от време да помисли. Първоначалният ѝ отговор бе да се свлече на стола и да се разплаче, защото никога не го бе очаквала от Стивън.

Вторият — да каже на Касталано къде може да си завре подкрепата.

Успя да изстиска някакво подобие на усмивка.

— Всъщност не. Стивън ми разказваше за партито по случай пенсионирането му.

Нейният бизнес партньор кимна.

— Да. Ще се състои след седмица. Ще бъде хубаво отново да се съберем заедно, нали? Очаквам хубав подарък от теб, Ели. Майка ти те е възпитала правилно. Ти няма да позволиш един

стар човек да си отиде без знак на признателност и обич, нали?

Като например сумата от два милиона долара.

— Ще видя дали ще мога да измисля нещо.

— Знам, че ще успееш. — Стивън ѝ кимна, преди да се обърне и да напусне стаята.

Вратата се затвори зад гърба му.

— За какво беше това? — попита Райли.

Не можеше да му разкаже. Щеше да избухне в сълзи и да изглежда като някакво безгръбначно същество. Изпъна рамене и стана.

— Ние просто разговаряхме. Нищо, за което да се тревожиш.

Райли се втренчи с присвити очи в нея.

— Лъжеш ме.

— А ти забравяш кой е шефът тук. — Младата жена мина покрай него. — Трябва да приключа с онзи договор. Направи това, което е необходимо.

— Да, госпожо. — Тонът му определено беше леден.

Нищо не можеше да направи за това. Може би така беше по-добре. Ели продължи и закрачи надолу по коридора към отдела по НИРД, без да поглежда към мъжа, за когото си бе позволила да помечтае за кратко.

Време беше да се събуди и да помирише мириса на барут. Приятелското изкупуване се бе превърнало в истинска битка.

* * *

Райли остана да се взира подире ѝ, докато тя се отдалечаваше.

Какво, мамка му, се бе случило?

Той бе разговарял по телефона с шефа на отдела „Човешки ресурси“, защото изобщо не бе съгласен с начина, по който бе процедирано по едно дело. Началникът на Правния отдел на „Страткаст“ беше тъпанар, който още си мислеше, че живее в деветнайсети век. Щеше да навлече гнева на всички женски организации. В мига, в който изкупуването приключи, той щеше да изхвърчи от компанията, Райли щеше да уволни целия екип и да назначи свои хора.

Разбира се, той нямаше никакви намерения изкупуването да се осъществи и когато Ели откриеше какво се случва, Райли щеше да излети през вратата.

Тя щеше да остане да се оправя с последиците.

Дали щеше да остане?

— Имаш ли нужда от нещо? — Асистентката на Ели стоеше на прага, смръщила хубавичкото си лице. — Аз мога да ти помогна, ако ти трябва нещо.

Това беше недвусмислена покана да напусне помещението.

— Не, аз дойдох, за да проверя дали някой не се нуждае от мен. — Той я дари с най-добрата си усмивка аз-съм-напълно-безобиден. — Аз съм отсреща, ако Ели има нужда от нещо.

— Ще те уведомя — усмихна му се любезно жената и задържа вратата отворена, докато той излизаше от офиса.

Райли забеляза, че тя не го последва, а затвори вратата зад него. Когато се обърна, видя, че асистентката спусна щорите.

Какво бе намислила?

Имаше добър начин да разбере. Той влезе в офиса си и се отпусна на стола, втренчен в затворените щори, докато вземаше личния си телефон. Той иззвъня в ръката му, преди да набере номера.

— Бран, какво става? Нещо се е случило между Ели и Касталано.

— О, би трябвало да си благодарен, че послушвах разговора. Той е негодник. — Бран звучеше много доволен.

Брат му имаше навика да отбелязва очевидното.

— Знам го. Чу ли целия разговор?

— Да. Добих навика постоянно да следя подслушвателното устройство. Знаеше ли, че тя си говори сама? И понякога пее. Най-вече популярни песни, но от време на време се впуска и в рок балади.

— Бран? — Понякога беше трудно да удържи брат си да не се отплесва.

— Извини ме. Аз я харесвам. Тя е готина. Не е като повечето шефове. Обикновено е загрижена и искрено се интересува от останалите.

— Добре. Радвам се, че я харесваш. Сега ми кажи какво ѝ е наговорил Касталано.

По линията настана кратка пауза, после гласът на Бран прозвуча по-твърдо.

— Той я изнудва. Каза, че ще говори с членовете на борда и ще подкрепи някой друг за поста изпълнителен директор, ако тя не му даде два милиона долара.

— Кучи син. — Трябваше да спре този мерзавец и начаса да се разправи с него.

— Аха. Мисля, че е усетил, че му пари под краката. Искането на Дрю да му върне парите, които Касталано му дължи, оказва силен натиск върху дъртото копеле. Може ли да използваме

записа? Да отидем в полицията с него? — попита Бран.

За съжаление, имаше прекалено много проблеми с всеки запис, който биха могли да предоставят на полицията.

— Не, не можем. Правилата за подслушване на щата Ню Йорк са пределно ясни. Освен ако Ели не излъже и не заяви, че знае, че я подслушваме, ние не можем да го използваме. А и има значение какво точно е казал той. Освен ако не е заплашил да я нарани.

Бран въздъхна.

— Не и физически. Всъщност той наистина много внимаваше какво говори. По дяволите. Ние не очаквахме, че той ще отиде при Ели. Какво ще стане, ако Ели му плати?

— Тя няма да го направи. — Райли не можеше да го позволи. Ситуацията беше деликатна и ако изиграеха погрешно само една карта, нямаше да получат това, което искаха. Касталано трябваше да остане без никакви средства. Трябваше да бъде уязвим, а плащането на дълга щеше да му влее малко сили.

— Чух нещо друго — додаде Бран. — Той каза нещо за здравето си. Според доклада на детектива той редовно посещава една сграда, в която се помещават лекарски кабинети. Ние искахме колкото е възможно да останем в сянка, но може би не е зле да проучим какво става с него. Ти беше прав да не приближаваме прекалено много. Той вече е подплашен и нащрек. Мисли, че си против него.

Което доказваше, че мръсникът имаше добри инстинкти за оцеляване.

— Кажи на детектива да го следи по-отблизо. На този етап това няма значение. Щом той вече се страхува, дайте му основание за това. Упражнете малко натиск и вижте какво ще стане.

— А ако Ели му напише онзи чек?

При мисълта стомахът му се стегна на възел.

— Аз разполагам с още един скрит коз.

Надяваше се да не се налага да го вкарва в играта, защото имаше потенциала наистина да унищожи Ели и позицията ѝ.

— Добре. Ще уведомя Дрю.

— Как вървят нещата с акциите? — попита Райли.

— Почти сме постигнали целта. Успях да открия неколцина миноритарни собственици, които може би са склонни да се разделят с акциите си на подходящата цена. Не се тревожи за това. Дръж под око Ели Стратън. Постарай се тя да не напише онзи чек. Не съм сигурен какво ще направи Дрю, ако това се случи.

Дрю сигурно щеше да се взриви. А след това щеше да взриви и „Страткаст“. Според техния план Ели щеше да излезе от тази

война или с компанията, или като притежателка на огромна сума. Ако обаче Дрю наистина се вбесеше, тя можеше да остане с празни ръце.

Райли не го искаше. Той искаше тя да говори с него, да му се довери.

— Аз ще се оправя. — Което означаваше да се справи с нея. Погледна през коридора. — В момента чуваш ли нещо?

Жалко, че нямаха видео наблюдение.

След няколко секунди тишина, Бран отново се върна на линията.

— Нищо. Ако прави нещо там, е много тиха.

Вратата се отвори и Лили излезе. Затвори след себе си и се отправи към бюрото си. Очите им се срещнаха и тя остана за миг втренчена в него.

Райли извърна поглед.

— Проучи асистентката. Нещо се мъти.

Припомни си думите на Кейс. Той говореше за „сложността“. Тогава зет му обсъждаше, че Ели можеше да се окаже много по-сложна личност, отколкото те смятаха. Предположението му определено се бе оказало вярно.

Ами ако цялата ситуация е много по-сложна, отколкото предполагаха?

— Ще се заема с това. Знам името ѝ. И, Райли, съжалявам за снощи. — Гласът на Бран прозвуча по-тихо.

— За тупаника? Трябва да бъдеш по-внимателен — рече Райли.

— Знам. Ще закача опашка на Касталано и асистентката. Ще се видим ли довечера?

За съжаление, отговорът най-вероятно беше „да“.

— До довечера.

Ухажването на привлекателната Ели Стратън го бе отвело до проклета тухлена стена и нямаше изгледи скоро да я прескочи.

Преди малко тя се бе отнесла към него като към служител, с когото не желае да се главоболи. Беше му отказала с леден тон и се бе отдалечила с високомерието на кралица. Не погледна назад, сякаш не понасяше да ѝ се пречка.

Да, Райли го бе разбрал.

За миг се бе замислил дали да не я последва. Тя гледаше на Касталано като на баща, а мръсникът бе разбил сърцето ѝ.

Ели беше твърдоглава и навярно смяташе, че надменното ѝ държание ще нарани егото му.

Но егото му беше много здраво. Той беше много по-загрижен за чувствата ѝ, отколкото за нараненатa си гордост.

Тя навярно мислеше, че сега той ще се държи гаднярски. Като

повечето мъже около нея. Всички бяха от по-старото поколение. Някои бяха искрени и мили, но малцина харесваха идеята една млада жена да е начело на „тяхната“ компания и той бе свидетел колко често ѝ се налагаше да се примирява с отношението им.

Ако следваше графика си, Ели щеше да има късна среща, след която навярно щеше да се върне в офиса и да хапне набързо някакъв боклук. Сама.

Май беше време да покаже на кралицата, че нейният рицар може да се погрижи за господарката си.

Вдигна глава и видя, че Лили е забила нос в лаптопа си. Тя не оставаше след шефката си и тази вечер Райли можеше да се възползва от това.

Взе телефона и започна да прави планове. Понякога добрият войник не прескачаше стената. Понякога я взривяваше с гръм и трясък.

Време беше да удвои залога.

6

Ели сериозно обмисляше да зареже счетоводния проблем и да се прибере у дома. По пътя можеше да вземе бутилка вино и да удави в алкохол мъките и неволите, докато лежи в горещата вана с някой любовен роман в ръка, след като, изглежда, само това бяха удоволствията, предопределени от съдбата да я спохождат до края на проклетия ѝ живот.

Забравяш кой е шефът тук.

Какво, по дяволите, си бе мислила? Все едно му бе зашлевила шамар или непростимо го бе унизила и обидила.

Спря, когато зави по коридора, водещ към офиса ѝ.

Нищо подобно. Тя просто бе очертала границите помежду им. Наистина през последната седмица двамата се бяха сприятелили, ала това не означаваше, че тя му дължи каквото и да било.

Нито той на нея. Длъжен бе единствено да работи за нея, при това да даде най-доброто от себе си. Тя би трябвало да е доволна от това.

По това време на нощта наоколо цареше блажена тишина. О, на долния етаж все още работеха. Нещо се бе объркало с калибровките при новите изпитания и се налагаше отново да ги проведат, но тук, горе, бе тихо и спокойно. Дори портиерите си бяха отишли. Светлината беше приглушена.

Неговият офис тънеше в мрак. Той си бе тръгнал. Не бе останал, за да види как е или да се опита да изкопчи истината от нея. Беше направил това, което бе нужно. Беше събрал нещата си и се бе изнесъл от тук, за да се отдаде на личния си живот.

Така беше по-добре. Утре щеше да го разпита за договора и двамата отново щяха да се върнат към строго професионалните си отношения, към които трябваше да се придържат от самото начало.

Чувстваше се толкова изтощена. Изтощена от усилията да се държи професионално. Безкрайно уморена от ролята на съдия на група инженери, които не можеха да постигнат съгласие как да продължат работата си. Уморена от всички, които всячески се стараеха да я провалят.

Усети нещо мокро на бузата си и побърза да го изтрие. Сега пък плачеше пред офиса си. Страхотно, няма що.

В кабинета ѝ лампите бяха оставени да светят, но някой бе спуснал щорите. Навярно Лили. Ели подсмръкна и грабна една книжна кърпичка от кутията върху бюрото на Лили. Радваше се, че Лили имаше своите среднощни забавления. По-рано ѝ бе

изпратила есемес, за да попита дали ще се нуждае от нея.

Би било добре някой да ѝ помогне със счетоводните отчети, но предпочиташе да е сама. Това бе нейно задължение. Беше казала на Лили да си почине или да излезе да се разсее.

Кога за последен път самата Ели се бе забавлявала? Не и откакто работеше в управлението на компанията. Докато беше стажант, тя често излизаше с инженерите. Дори преди да има право да пие алкохол, тя седеше с тях, общуваше непринудено, бъбреше за незначителни неща и филми. Слушаше странните им академични шеги и се смееше.

После се омъжи и се изкачи по стълбата на йерархията, но не се чувстваше добре сред управленския персонал. А след това баща ѝ се разболя и Ели се озова насред неприятен развод.

Сега, когато се замисли, си каза, че изминалите две години бяха наистина отвратителни.

Отвори вратата и очите ѝ се разшириха.

Райли седеше на дивана в къта за сядане в офиса ѝ. Донесъл беше маса, върху която бе подредил различни блюда. Ухаеше божествено, имаше бутилка вино и две кафеени чаши от стаята за почивка.

— Преди да започнеш да протестираш, никой не ме е видял, а и ти имаше нужда от това. Ти си като пренавита пружина. Ако можех, щях да сипя виното в детска чаша с капаче и сламка и да те завия с одеяло.

Той я изгледа строго, а в следващия миг съсипа мъмренето със сияйна усмивка. Тя се бе държала ужасно с него, а той ѝ бе купил вечеря и вино и бе останал да ѝ прави компания.

Райли се изправи, усмивката му помръкна.

— Кажи нещо, Ели. Не знам какво се е случило по-рано между теб и Касталано и ти не ми каза, но знам, че те е разстроило. Позволи ми да се опитам да помогна.

Той не я бе изоставил. А би трябвало. Трябваше да си тръгне.

Навярно беше време да престане да се тормози дали този мъж е прекалено добър, за да е истински, и просто да приеме това, което ѝ се предлагаше.

— Съжалявам за случилото се по-рано.

— Няма нищо. Искаш ли да говориш за това?

Тя не искаше да говори за това. Ни най-малко. Напрежението от последните месеци ѝ тежеше толкова много. Тя носеше тази тревога като дебело палто, което я теглеше надолу. Искаше да има няколко часа, когато не беше шефът, не беше ръководителят. Когато беше просто жена.

— Не искам да говоря, Райли. Искам да ме целунеш. Искам все още да ме желаеш. Кажи ми, че не си размислил.

Ако я отхвърлеше сега, не бе сигурна какво ще прави.

Той дори не се поколеба. Скъси разстоянието помежду им с две дълги крачки и завладя личното ѝ пространство.

— Желая те адски силно, Ели. Нито за секунда не се съмнявай в това.

Дланите му обхванаха страните ѝ, безбожно чувствените му устни приближиха нейните и Ели взе решение.

Може и да беше погрешно. Сигурно беше напълно непрофесионално, но тя щеше да има този мъж. Щеше да му се отдаде изцяло, без да мисли за последствията. Веднъж в живота си щеше да направи нещо диво, нещо за себе си.

И тя се предаде, забрави за всичко, потопи се в усещането от сладостта на устните му върху своите.

Целувката стана необуздана, когато тя разтвори устните си за него. Той не беше сдържан и овладян, както през онзи първи ден. Тогава Ели бе почувствала контрола му. Разтърси я влудяваща възбуда, когато езикът му нахлу бързо и настъпателно, а ръката му се плъзна на тила ѝ. Той я притегли към тялото си, за да почувства тя колко силно я желаеше.

Цялото тяло на Ели оживя. Почувства се като жива струна и нямаше намерение да се отказва от това усещане. Досега бе правила добър секс. Приятен начин да прекара част от времето, но никога той не е бил тиктакаща бомба, готова да се взриви. С Райли щеше да бъде различно. Нямаше да има никаква неловкост и срам.

Устните му се отдръпнаха леко, но ръцете му се спуснаха по бедрата ѝ, притискайки я към тялото му, оставяйки я да усети твърдостта на възбудения му член. Той дишаше тежко, сякаш тялото му за секунди бе преминало от състояние на покой в летящ спринт. Сякаш самата представа да бъде с нея го бе опиянила.

— Само се целуваме ли, Ели? Защото мога да се справя с това. Мога. Мога да стигна до там, докъдето ти искаш, но искам да знам какво да очаквам. Още сега.

Беше разумно, но тя беше стигнала твърде далеч, за да я е грижа.

— Искам те вътре в мен.

Ръцете му се стегнаха.

— Мамка му. Не го казвай, освен ако наистина не го мислиш. След като започна, няма да мога да спра. И говоря за същата тази секунда, бебче. Всеки път щом кажеш „не“, спирам, но ако сега се любим, ще искам още. Ще имам нужда от теб.

Тя притисна буза към неговата в сладка милувка. Не бе осъзнавала колко силно бе копняла да бъде близо до този мъж,

всяка частица от кожата ѝ да се притисне към неговата. Ръцете ѝ зашариха по тялото му. Ако му каже „да“, ще може да го докосва по този начин. Ще има правото да гали кожата му и да го целува със страстна отдаденост, да му покаже колко много означава той за нея.

— Аз също имам нужда от теб. Не съм го искала. Моментът не е подходящ, но не мога да се спра. Луда съм по теб. Нуждая се да те имам в живота си.

— Ще бъда в живота ти, Ели — отвърна той с наситен от страст глас. — Пусни ме в леглото си. Но няма да мога да бъда само твой приятел. Ще искам да те имам през всяка секунда от деня.

Значи, щяха да искат едно и също.

— Да, Райли. Да.

Устните му се впиха в нейните. Тя усети глада му, ръцете му обхождаха извивките на бедрата и дупето, докато той се триеше в нея. Това я възпламени. Никога не се бе чувствала по-желана, по-жадувана от мъж. Райли не просто искаше да прави секс с жена. Той копнееше за нея — единствено за нея.

Ели обви ръце около него и го остави той да води.

Устните му се придвижиха надолу, целунаха брадичката, сетне ухото.

— Имаш ли представа какво искам да направя с теб?

Съвсем мъничка. Тя винаги бе тиха по време на секс, предпочиташе да се съсредоточи върху усещанията, но сега искаше да го чуе. Искаше да се увери, че той е с нея.

— Какво искаш да направиш?

Младата жена потръпна от топлата вълна, която я заля, докато езикът му обхождаше мидичката на ухото ѝ, а когато гризна меката част, възбудата се разпростря в нея.

Гласът му беше нисък, чувствено ръмжене в ухото ѝ:

— Постоянно мисля как да сваля дрехите ти.

Райли внезапно я извърна и дупето ѝ се притисна към слабините му. Усещаше натиска на твърдия ръб на пулсиращата ерекция до дупето си, ръцете му я обгръщаха, държаха я близо.

— Искаш ме гола? — Не искаше да спрат да говорят. Сега разбираше, че другите ѝ сексуални преживявания са били ограничени от стените, които бе издигнала. Въпреки че бе имала партньор, всъщност винаги е била сама в удоволствието. Когато се любеха с бившия ѝ съпруг, Ели гасеше лампите, наслаждаваше се на ездата, сетне заспиваше в тишината, физическият контакт беше единствената интимност помежду им.

Не искаше да бъде така с Райли.

Ръцете му се раздвижиха, обхванаха гърдите ѝ през тънкия

плат на блузата и дантелата на сутиена. Топлината на устните му се премести към шията ѝ.

— Ще те имам гола. Ще се отърва от всяко парченце, което е между нас. Ще те съблека и ще докосна всеки сантиметър от тялото ти. Ти може и да си шефът в заседателната зала, но в леглото аз ще съм господарят. Възнамерявам да те имам по всеки възможен начин, по който мога да обладая една жена, Ели. След като се озова вътре в теб, няма да има връщане назад.

Той все още ѝ даваше възможност да се откаже. Тя нямаше да се възползва.

— Да, Райли. Няма да размисля.

Пръстите му потъркаха зърната ѝ.

— Дявол да го вземе, ще настоявам да изпълниш обещанието си. Наистина ще го направя.

Ели нямаше представа защо той звучеше толкова решително, но ръцете му разкопчаха копчетата на блузата ѝ, измъкнаха краищата от колана на полата и ги разтвориха.

Кожата ѝ настръхна от хладния въздух. Мозъкът ѝ бе замаян от страст. Цялото ѝ същество бе омекнало като никога досега. Тялото ѝ пламтеше, мускулите ѝ бяха напрегнати от неистово желание, но тя позволи на Райли да води. Той плъзна сутиена настрани, от гърдите му се изтръгна въздишка, когато отново пое гърдите ѝ в шепи.

— Мамка му, толкова е прекрасно. Тези са истински красавици, бебче. Имаш ли представа откога жадувам да ги почувствам в ръцете си?

Тя се прилепи към него, главата ѝ се отпусна върху мускулестите му гърди. Мазолестите му ръце триеха кожата ѝ, усещането за набъбналата му мъжественост я караше за пръв път в живота си да се чувства истински женствена.

Пръстите му замачкаха зърната ѝ и за миг дъхът ѝ секна.

— Ще ми дадеш всичко, което искам, нали, Ели? Ще ми позволиш да си поиграя с тялото ти. Ще обвиеш бедра около мен и ще ме оставиш да те имам, както в сънищата ми. Без задръжки, неподвластни на нищо друго, освен на усещанията.

Да забрави за всичко, беше най-прекрасната идея на света. Тя се нуждаеше от това. Да се освободи от всичко и просто да бъде себе си. Не го беше правила от години, може би никога.

Но с Райли изглеждаше правилно. Хубаво и истинско.

— Да. Не искам нищо друго, освен да бъда с теб. Само с теб.

Ръката му се засуети непохватно със задното копче на полата ѝ, той изруга и накрая го откопча.

— По дяволите, няма да издържа дълго, когато проникна в теб. Ще ти бъде хубаво с мен, Ели. Обещавам. Ще го направя

адски хубаво за теб.

Тя обожаваше животинското ръмжене в гласа му, когато бе истински възбуден. И треперенето на ръцете му. Не беше сама в това. Той беше с нея, желаеше я също толкова силно, колкото и тя него. Ели му помогна, смъкна полата надолу и изрита обувките. Когато остана само по бикини, се извъртя в ръцете му.

Тялото ѝ беше малко едро, гърдите — истински. За разлика от много жени на нейната възраст, тя никога не ги бе повдигала или уголемявала. Бяха леко увиснали и Ели осъзнаваше, че бедрата ѝ са по-закръглени от модните стандарти. Дали той щеше да се отдръпне? Дали ще се разочарова, че тя не е толкова красива, колкото си е мислел?

Райли се втренчи в нея, погледът му се насочи право към гърдите ѝ.

— Ти си толкова прекрасна, Ели. Имаш ли представа през какво съм преминал от онзи първи ден? Никога в живота си не съм мастурбирал толкова, колкото през последната седмица.

Да, този мъж знаеше точно какво да ѝ каже. Сигурна беше, че цялата сияе.

— Аз също си мислих за теб.

— Искам да ми разкажеш за това, но по-късно, бебче. В момента ще направя това, за което копнея от мига, в който те срещнах. — Райли се наклони и я вдигна на ръце, сякаш беше перце. Прекоси стаята и се насочи към бюрото.

За щастие, тя го бе разчистила, защото ако не го бе сторила, беше сигурна, че Райли щеше да омете с ръка всичко, което бе но него, събаряйки го на пода. Сложи я в средата на бюрото.

— Наведи се назад. Ще се отърва от тези. — Пръстите му напипаха отстрани ластика на бикините.

Тя се подчини на молбата, почувства гладката кожа на кожената подложка за бюро върху кожата си. Той дръпна бавно бикините надолу по хълбоците и бедрата ѝ. Дъхът излезе със свистене от устата му, когато сведе поглед към нея. Той се бе надвесил над нея и тя осъзнаваше, че все още е напълно облечен. Тя лежеше като дар върху бюрото, напълно гола и го очакваше.

Защо имаше чувството, че тялото ѝ е обхванато от пламъци? Защо сърцето ѝ препускаше като бясно, а кръвта бушуваше във вените ѝ в предвкусване на мига, в който той ще проникне в нея? Женствеността ѝ пулсираше от желание, мека и влажна, както никога досега.

Той плъзна пръсти по бедрата ѝ, разтваряйки ги широко. Тя се втренчи в него. В очите му, докато пръстите му докосваха тялото ѝ. Зелените му очи горяха, кожата му се бе зачервила от възбуда. Тя очакваше той да се заеме с дрехите си, но той я

придърпа надолу, така че дупето ѝ се опря на ръба на бюрото и се отпусна на колене.

Ели потръпна от мисълта за това, което той смяташе да направи.

— Моля те, Райли.

Той вдигна глава, погледите им се преплетоха, когато той разтвори по-широко бедрата ѝ.

— Това исках да направя още в първите пет минути, след като се запознах с теб. Исках да те вкуся. Исках да те обладая с уста и да проверя дали наистина си толкова сладка, колкото изглеждаш.

Сведе глава и тя почувства топлината на дъха му върху плътта си секунда преди сладкият огън да я опари, когато устата му се впи в женствеността ѝ.

Без дразнене. Без игра. Искаше бързо да я доведе до оргазъм. Тялото ѝ се напрегна като тетивата на лък, докато езикът му я измъчваше. Меката влага се плъзна по мокрия отвор и около него, сетне се потопи в най-чувствителното ѝ място, заставяйки я да напрегне цялата си воля, за да не се загърчи. Искаше да язди лудешки езика му, ала това беше негова територия. Тя можеше да контролира навсякъде другаде, но не и тук. Тук той налагаше правилата и Ели обожаваше силните му ръце, които здраво я стискаха. Получаваше се, защото тя му вярваше, защото той не би я наранил. Беше правилно да се отдаде на забравата с него, да се покори и да го остави той да поеме юздите.

Удоволствието замая сетивата ѝ. Райли изпъшка до пулсиращата ѝ плът, блажен екстаз се разливаше по тялото ѝ.

— Толкова си сладка, Ели. Нищо не е толкова вкусно като теб. Никога няма да ти се наситя. — Ръката му се придвижи нагоре и тя усети как пръстите му нахлуват в горещия ѝ влажен процеп. — Ти си толкова тясна. Ще стиснеш пениса ми като в менгеме.

— Отдавна не съм била с мъж. — Дори двата пръста, които се движеха в нея, я караха да се чувства голяма.

Той я любеше нежно, от долу нагоре.

— С никого след развода?

Тя поклати глава. Усещането беше толкова прекрасно. Трудно ѝ бе да говори, ала той трябваше да знае.

— Излизах с няколко мъже, но никой не ме привлече. А и една година преди това нямаше много секс.

Две години, през които имаше само вибратора си, но напоследък дори и него не използваше. Тя се бе посветила изцяло на задачата да оправи бъркотията, оставена след баща ѝ, и на подготовката да изведе компанията на съвсем различно ниво.

Забравила беше собствените нужди, докато този мъж не ги бе накарал да възкръснат.

Пръстите му я галеха, докато езикът му откри клитора ѝ. Той я смучеше, нежно си проправяше път по-навътре.

Ели се напрегна, опитвайки се да остане неподвижна, накрая стисна ръце в юмруци, за да не се разкрещи с цяло гърло.

Той откри някакво вълшебно място вътре и тя не можа да издържи нито секунда повече. Нямаше значение, че бяха в офиса. Не ѝ пукаше, че някой все още можеше да е наоколо. Важно беше единствено усещането на пръстите, устните и езика му. Тя се извиси над ръба и преди да полети надолу, той се изправи и започна да разкопчава колана си.

Ели остана да лежи по гръб. Бе отмаляла от изтощение, но ѝ харесваше как кръвта жужи във вените, напомняйки ѝ какво ѝ бе липсвало толкова дълго. Страст. Връзка. Интимност. Всичко се сливаше в Райли Ланг.

Тя се надигна леко, докато той буташе панталона и боксерките надолу, освобождавайки члена си. В ръката си държеше станиолово пликче. Изглежда, новият ѝ любовник беше бойскаут — много подготвен. Ръцете му трепереха, докато го разкъсваше. Тя зърна по-добре пениса му. Дебел и дълъг, с пурпурна главичка. Райли нахлузи презерватива и отново се надвеси над нея.

— Искам да те видя.

Той все още беше облечен, с изключение на панталона и боксерките, смъкнати до пода.

— Не мога да чакам. Предупредих те, че това ще се случи, когато кажеш „да“.

Той я разтвори и тя не можа да сдържи усмивката си. Всичко в нея още пулсираше от изживяното блаженство. Косата му бе разрошена, а лицето — изопнато, когато започна да прониква в нея.

Тя бе причината за това. Той винаги беше толкова спретнат и овладян, а сега изглеждаше отчаян. Отчаян да я има. Как бе възможно това? Райли беше истински гръцки бог, но сега нахлуваше на тласъци в нея, стиснал бедрата ѝ.

— Не искам да ти причиня болка.

Ели поклати глава.

— Не, бебче. Не ме боли. Аз просто… Не знам защо си тук с мен, но съм толкова щастлива.

Той изсъска леко и тласна силно, сякаш се опиташе да я научи на нещо.

— Погледни ме. Аз съм тук, защото не мога да понеса мисълта, че няма да те имам. Никоя жена досега не ме е

изкушавала така. Не те разбирам и може би никога няма да те разбера, но ще те опозная, Ели Стратън. Ще разбера какво те кара да се усмихваш и кое те кара да крещиш името ми.

Райли стисна зъби и започна да я люби с дълги и безмилостни тласъци. Изпълваше я докрай. Изпълваше я като нищо и никой досега. Въпреки че още бе уморена от преживения оргазъм, тялото ѝ започна отново да се възпламенява. Тя обви крака около тънкия му кръст и се изви назад. Искаше повече от него. Искаше го целия.

Той вече не говореше, главата му се сведе, докато се нагласяше. Раздвижи бедра, а тя се надигна, за да го посрещне.

— Толкова си прекрасна, бебче. — Плъзна пръсти, намери клитора ѝ и започна да го разтрива с ритъма на тласъците си.

Тя се надигаше и отпускаше отново и отново. Беше прекалено много, твърде много удоволствие, твърде много чувства. Сълзи запариха в очите ѝ. Ели изкрещя отново, когато тялото му изгуби ритъма си и той продължи да тласка, впил пръсти в бедрата ѝ, докато се изпразваше и гърчеше в оргазъм.

Срути се отгоре ѝ, главата му се отпусна на гърдите ѝ.

Тя го задържа и се запита дали не бе загазила. Обви ръце около него, защото първата ѝ мисъл бе, че никога не иска да го пуска.

Втората беше далеч по-практична.

Какво, по дяволите, бе направила?

* * *

Райли погледна чувствените извивки на Ели през матовото стъкло на душ кабината и се запита дали тази жена не беше неговата представа за шибаната виагра. Не бе изминал и час, откакто я бе обладал, а десет минути по-късно отново беше възбуден. Усещаше как звярът се напряга само докато я гледаше.

— Там има ли място за двама, бебче?

Той я бе сгушил в прегръдките си след взривяващия, разтърсващ епизод върху бюрото. Тя го бе погледнала, очите ѝ бяха големи, изпълнени с такава нежност, че той, дяволите да го вземат, едва не ѝ изтърси всичко.

Информацията беше точно там, на върха на езика му, и той бе готов да ѝ я даде. Искаше да я прегърне силно, да ѝ изповяда какво прави и да я умолява да му прости. По дяволите, с мекото си сърце Ели може би щеше да разбере всичко и да стане негов

партньор.

Мисълта, че в този момент шибаните му братя навярно подслушват секса им, мигом го отрезви.

Помогна ѝ да се облече и опакова храната.

Ели беше много тиха в таксито до апартамента ѝ, умът ѝ навярно бясно препускаше. Когато таксито спря пред сградата ѝ, тя се извърна към него, ала преди да успее да му пожелае лека нощ, да му каже, че се нуждае от време или някаква подобна глупост, той я целуна.

Това, изглежда, отложи неизбежните обвинения за известно време.

Тя го покани вътре и двамата гледаха новините, докато хапваха претопленото пиле с портокал и говеждото с броколи и кнедли, които той бе купил. Райли бе пъхнал в ръката ѝ чаша вино и тя бе изпила половината.

Трябваше да донесе бутилка уиски.

Когато ѝ каза да си вземе душ и да се приготви за лягане, за негова изненада Ели се подчини.

Би трябвало да предугади, че разумът ѝ ще се завърне в мига, в който се разсее опиянението от оргазма. Райли трябваше да я накара да се съсредоточи върху факта, че го бяха направили. Двамата имаха връзка. О, може би нямаше да си променят семейния статус в социалните мрежи, но това бе факт. Райли нямаше намерение да се измъкне и да се престори, че нищо не се е случило.

Най-после тя беше там, където той я искаше, и смяташе да я задържи.

— Хм, идвам след секунда — разнесе се очевидно притесненият отговор. — Ако ми донесеш една кърпа, ще ти освободя душа.

Да, той трябваше да сложи край на тези глупости, иначе тя щеше да го очаква, с дрехите му в ръка, облечена в закопчана догоре викторианска нощница, за да го съпроводи до вратата.

Нямаше да го позволи. Преди малко я бе накарал да се съблече гола. И смяташе известно време да я задържи така. Тя просто беше най-прелестното създание, което очите му бяха виждали. Или ръцете. Или пенисът.

Последният отново беше надървен.

Ако не искаше да изгуби вече завоюваната територия, трябваше да нападне. За няколко секунди бе забравил, че това беше война. Беше прекалено облечен точно за тази битка.

Райли набързо свали дрехите. Нямаше време за любовни игри. Голотата му можеше да я шокира достатъчно, за да се озове отново в обятията му.

Ако го отблъсне, той щеше да си тръгне, но нито за секунда не смяташе, че това ще е най-доброто за всеки от тях.

Ели се нуждаеше от някой, с когото да отприщи най-дивите си сексуални фантазии. И той възнамеряваше да е този мъж.

Той щеше да я защити от последствията. Щеше да я предпази. Репутацията ѝ може малко да пострада, стойността на акциите временно да падне, но Райли беше оптимист.

Можеше да се справи. Можеше да си отмъсти и да запази момичето.

Защото бе решил, че наистина я иска. По дяволите, искаше я отчаяно.

Отвори вратата на душ кабината и пристъпи вътре.

Ели се извърна и отвори уста, сякаш искаше да му нареди да излезе. Не го стори. Очите ѝ се разшириха и тя го зяпна смаяно.

— Ти си гол.

Той я удостои с най-сияйната си усмивка.

— Съвършено вярно. Както и ти, прекрасна. Ела тук и ми позволи да те изкъпя. В крайна сметка, аз те измърсих.

Тя с усилие отмести поглед от члена му. Двамата бяха сами в тясната душ кабина, но тя успя да запази известна дистанция между тях.

— Мисля, че допуснахме грешка.

Райли сложи ръце на хълбоците. Не беше нужно да се преструва, нито да играе игрички. Наистина му бе писнало от това.

— Казах ти, че трябва да си сигурна.

Ели отвърна поглед.

— Мислех, че съм. Господи, Райли, погледни се. Аз не съм глупачка. Ти си… всички тези плочки и мускули, а аз съм съвсем обикновена.

Той се втренчи недоумяващо в нея.

— Ти не си обикновена. Мисля, че си красива.

— Опитвам се да разбера кой си ти — промълви тя, без да го поглежда. Взираше се някъде над рамото му. — Какво искаш от мен? Та ти приличаш на модел. Всичко това няма смисъл.

Кръвта му започваше да кипва. Той знаеше, че това е чисто безразсъдство. Наистина беше тук по друга причина, но тази нощ искаше от нея само секс. И любов. И… дявол да го вземе, само нея. Желаеше единствено нея.

— Какво искам? Мисля, че бях напълно откровен. Показах го съвсем ясно, когато свалих дрехите ти и те обладах върху проклетото ти бюро.

Тя кимна.

— Да, сега искам да знам защо го направи. Ти можеш да

имаш всяка жена, която пожелаеш. В службата има много по-красиви жени от мен. Така че, съвсем логично предположих, че искаш от мен нещо друго.

Какво им ставаше на тези жени? Усещаше как кръвното му се изстрелва нагоре. Как можеше тя да се съмнява в сексуалното привличане помежду им? Никога не го бе изпитвал с друга жена. Нима тя не го усещаше? Ръцете му се свиха в юмруци.

— Ели? Виждаш ли члена ми? Дали той мисли, че си обикновена? Дали членът ми се тревожи за кариерата, или иска да чука най-съвършената жена? Не беше ли отново твърд само няколко минути след като се любихме? Наистина ли си толкова неуверена, че ще отблъснеш един мъж, който те желае? Ще си тръгна незабавно, ако ми кажеш, че не ме искаш, но проклет да съм, ако позволя на някаква глупава несигурност да застане помежду ни.

За секунда Райли се изплаши, че е бил прекалено груб. Не го бе обмислил, не бе подготвил тази реч. Думите бяха излезли направо от сърцето на Райли Лолес, като че ли двамата бяха просто двама души, които се опитваха да оправят объркаките си отношения.

Ели пристъпи към него, обви го с ръце и сладките ѝ гърди се притиснаха към него.

— Прости ми.

Той изпусна въздишка на облекчение и здраво я прегърна.

— За мен ти си прекрасна, Ели. Не ме е грижа какво мисли някой друг. Нима не те преследвам от деня, в който се запознахме?

Това може и да бе започнало като нещо друго, но привличането беше истинско. Желанието се бе превърнало в нещо и Райли не бе сигурен, че може да продължи живота си без него.

— Не разбирам. Никога досега не ми се е случвало.

Той нежно повдигна брадичката ѝ.

— Мислиш ли, че всеки ден правя това? Ели, аз никога не съм преследвал жена така, както теб. Казах ти го и преди. Връзките ми с жени са били несериозни и често случайни. Никога не съм тичал след жена, както след теб. Луд съм по теб.

Сега не лъжеше. Не си спомняше всичко, което бе казал, докато я обладаваше върху бюрото, но се надяваше братята му да са повярвали, че се е вживял в ролята си, защото в противен случай щеше да се наложи да изслуша дълга и сериозна лекция как не бива да се влюбва в мишената.

Мамка му. Може би вече се бе влюбил.

Изтика по-надалеч мисълта. Надявал се бе, че когато проникне в нея, ще осъзнае, че това е просто секс. Обаче не беше,

ала сега не му беше времето да разгадава чувствата си.

Сега бе време да циментира връзката. Ако имаше някакъв шанс да я задържи, след като бомбата избухне, имаше нужда тази връзка да е много здрава.

— Луда съм по теб, Райли. — Тя прехапа долната си устна и вдигна поглед към него. — Какво означава това?

Най-после му задаваше правилния въпрос. Не можеше да се сдържа повече. Целуна тези сладки устни. Откога целувките се бяха превърнали във възделена наслада? Целувките за него досега бяха нещо, което вървеше със секса, но с Ели бяха награда. С тази жена те означаваха нещо много повече.

— Това означава, че сега сме заедно. Казах ти, че не търся мимолетно удоволствие.

Ръцете ѝ се плъзнаха по гърба му и тя се отърка в него.

— А какво ще правим в работата?

Той не можеше да спре да я целува. Обсипа с целувки челото ѝ и онова малко местенце между очите. Кръвта му стана по-гореща от водата.

— Какво за нея? В „Страткаст“ няма правила, забраняващи на служителите да се срещат.

— Ще изглежда зле.

— Бебче, те и без това вече ни одумват. Това няма значение. Ще означава просто, че те ще знаят, че ние сме един отбор, и ще трябва да се разправят с нас. Ако го погледнеш от тази страна, ние всъщност действаме честно и открито.

— Ти мислиш, че това е правилно?

— Аз мисля, че не искам да се преструвам, че само работим заедно. Може би това ще накара Рон от „Човешки ресурси“ и онова копеле Грег да престанат да се навъртат постоянно около теб.

— Ти си луд. — Но този път тя се сгуши до него, очевидно забравила за своята несигурност.

На сутринта може би отново щяха да се спречкат, но тази нощ, изглежда, той бе спечелил битката.

— Ти не забелязваш как те гледат мъжете. Предполагам, че би трябвало да съм благодарен, защото в противен случай досега някой щеше да те е отмъкнал. Обзалагам се, че са започнали да те възприемат по различен начин, когато си взела да носиш онези прозрачни рокли вместо скучните костюми. А ако те видят гола, никога няма да те оставят на мира.

Той я целуна, устните му се заиграха с нейните. Сега можеше да не бърза, след като бе заситил звяра на съмнението. О, той отново щеше да огладнее, но сега Райли можеше да се справи с него. Сега можеше бавно да ѝ се наслади.

На сладкото ѝ ухание. На цитрус и секс. Беше опиняваща комбинация.

На допира на кожата ѝ. Тя беше толкова дяволски мека и топла. Нямаше да му се иска да си тръгне в края на вечерта.

На самата нея. Никога нямаше да забрави колко великолепна беше, когато лежеше върху онова бюро, предлагайки му се без остатък. Това беше единственият най-еротичен момент в живота му — да се взира в нея и да вижда желанието и страстта в очите ѝ.

И на вкуса ѝ. Когато устните му се впиха в женствеността ѝ, той не искаше да спре. Сладка и знойна. Никога нямаше да забрави вкуса ѝ.

Щеше да я сънува през остатъка на проклетия си живот.

Неволно ръцете му се стегнаха.

— Мисля, че ще пропусна голите сцени. Ще изглеждам наистина много забавно, ако се появя гола на някоя среща — промърмори тя.

— Ще изглеждаш прекрасно и всички ще забравят защо са там.

Райли нямаше да мисли за факта, че когато всичко приключи, тя навярно ще го ненавижда. Щеше да се съсредоточи върху настоящия миг и малкото време, с което разполагаха. Никоя жена не го бе привличала, както Ели.

Той я харесваше. И преди бе харесвал жени. Желаеше я. Определено бе желал и други жени. Проблемът беше, че започваше да харесва човека, в който се превръщаше, когато беше с нея, а това беше съвсем ново и непознато усещане.

Харесваше му мисълта да е закрилник на Ели, неин съветник и винаги необходимото момче за всичко. Затова, когато ставаше дума за нея, настръхваше и се вълнуваше, което нямаше нищо общо с истинската му цел. Истински побеснял, когато онова копеле Касталано реши, че може да я сгащи сама. Онзи мерзавец си мислеше, че може да се възползва от нея, да я тормози и заплашва.

Да я убие?

Това бе абсурдно, но той го бе правил и преди.

— Трябва да побързаме с къпането, защото топлата вода ще свърши. — Тя въздъхна и отново се сгуши до гърдите му. Или не обръщаше внимание на собствеността му прегръдка, или нямаше нищо против.

Сексуално задоволената Ели беше сладка и любяща.

— Обърни се. — Той нежно я побутна така, че дупето ѝ да се притисне до слабините му. Грабна сапуна и хубаво я насапуниса, покривайки я с пяна.

Никога досега не бе споделял такава интимност. Ръцете му се плъзнаха по раменете и тила ѝ. Тя вече бе измила косата си и уханието на портокалови цветчета изпълваше тясната кабина.

От сега нататък ароматът на портокалови цветчета винаги щеше да го възбужда, защото щеше да мисли за нея.

— Имах много гаден ден, Райли. — Тя отпусна глава върху гърдите му, когато ръцете му се придвижиха надолу, сапунисаха гърдите ѝ и ги обхванаха.

— Знам, бебче. Ако искаш да говориш за това, аз с радост ще те изслушам. — Той стоеше под душа с нея и миеше тялото ѝ, ала най-вече се опитваше да ѝ вдъхне спокойствие.

Райли не искаше тя да се тревожи. Това му причиняваше физическа болка. Стомахът му се стягаше на възел при мисълта, че тя е напрегната и притеснена.

— Стивън ме изнудва за два милиона долара.

Сапунът се изплъзна от ръката му. Като че ли, когато го чу от устните ѝ, справедливият му гняв избухна отново. Отново я обърна с лице към себе си.

— Той прави какво?

Ели се намръщи.

— Е, ако знаех, че ще ме зарежеш насапунисана, нямаше да ти кажа.

Тя коленичи и вдигна сапуна.

— Ели, това е сериозно. Какво, по дяволите, си мисли той? — Нямаше да ѝ позволи да разбере, че вече знаеше. Тя му се доверяваше. Той бе успял.

Ели започна да сапунисва гърдите му, прилежно да търка кожата му.

— Той държи като дамоклев меч над главата ми обещанието да ме подкрепи за поста изпълнителен директор. След като глупавата ми сестра продаде акциите си, а с това и гласа си, положението ми е много несигурно. Сега ти си с мен, но ще трябва да платя с моите акции мястото ти в борда, така че всъщност нищо не печеля.

Фактът, че бе споделила притесненията си с него, сякаш я успокои. Раменете ѝ се бяха отпуснали и тя открито обсъждаше ситуацията с него.

И той ѝ бе вдъхнал това спокойствие. Тя му се доверяваше заедно да разрешат проблемите. Райли обхвана лицето ѝ в шепи и я застави да го погледне.

— Обещавам, че ще ти осигуря поста на изпълнителен директор, Ели.

Може би не толкова бързо, колкото тя искаше, но щеше да го уреди.

Устните ѝ леко се извиха.

— Нищо не може да е сигурно. Трябва да реша дали вярвам достатъчно на Стивън, за да му подпиша онзи чек. Ще е нещо като малък аванс по сделката за изкупуване. Не е заем.

— В такъв случай ще го накарам да подпише договор. — Райли не възнамеряваше да ѝ позволи да подпише чека, но трябваше да бъде много предпазлив, за да не се провали. Щеше да се постарае Касталано никога да не види онези пари. Можеше да добави още малко сол в раната, защото негодникът се бе забъркал с Ели. Никой нямаше право да се забърква с Ели.

Е, с изключение на него.

Тя поклати глава.

— Той беше абсолютно категоричен, че няма да направи това. Стивън има някакви неприятности. Мисля, че е нещо, свързано с незаконния хазарт.

Райли застина. Време беше да ѝ намекне някои истини. Може би, ако сама разбере някои неща, неизбежният удар няма да е толкова тежък и болезнен.

— Ели, мислиш ли, че той изобщо някога е правил нещо наистина законно? Ти каза, че имало проблем в счетоводството. Възможно ли е той да краде от компанията?

— Вчера бих отвърнала със стопроцентова увереност, че не е възможно. Днес не знам. Утре ще проверя документацията и ще говоря със счетоводителите.

— Бих могъл да наема съдебен счетоводител да проучи всичко. — „Маккей-Тагарт“ разполагаха с такъв.

— Не мисля, че е добра идея. В момента журналистите ни дебнат. Ако се разчуе, акциите ще се обезценят.

— В такъв случай ще дължиш по-малко пари на Касталано. — Не разбираше защо идеята не е добра. Всъщност те разчитаха тъкмо на това.

— Няма доброволно да обезценя акциите на компанията си. Не е редно. Като се имат предвид нередностите в счетоводството и проблемите в Отдела по НИРД, акциите наистина може да се сринат. Няма да го допусна. Независимо че Стивън се държи като негодник.

Толкова бе приятно да усеща ръката ѝ върху тялото си. Удоволствието му пречеше да мисли разумно.

— Ели, не можеш да му дадеш толкова пари, без да подпишеш стабилен договор. Той се опитва да открадне от теб. Позволи ми да се заема със счетоводния проблем. Ще го направя много дискретно.

Пръстите ѝ се плъзнаха надолу по ръцете му.

— Добре. Но разполагам само с няколко дни. — Вдигна глава

към него и внезапно се ухили. — Как можеш да мислиш с това нещо? Изобщо останала ли е някаква кръв в мозъка ти?

Той простена, защото, изглежда, тя бе напълно права. Пенисът му пулсираше, отчаян за внимание.

— Не е лесно. Свикнал съм да се контролирам. За съжаление, в момента онова приятелче там долу е поело контрола.

Усмивката ѝ определено стана чувствена.

— Наистина ли? Мисля, че в момента аз съм поела контрола, адвокате.

Ниският ѝ глас подейства директно върху члена му. Райли го усети в проклетите топки. Усещането се бореше с възела в стомаха му, образувал се, когато тя спомена Отдела по НИРД.

Преди две нощи той бе направил това, което бе нужно, но беше сигурен, че се е измъкнал чист.

— Ели, бебче, ние наистина трябва да поговорим за това. Кажи ми какво става в Отдела по НИРД. Ти прекара целия ден там. Мислех, че ме избягваш.

Тя разтърка сапуна върху корема му, опасно приближавайки към онази част от тялото, която тя наистина контролираше. Едва се сдържаше да не я умолява да го докосне.

— Избягвах те, но Отделът по НИРД наистина *има* затруднение. Проблем с калибровките на две от устройствата. Изпращаха грешни данни. Отстраних нередностите. Отне ми известно време. Някой бе допуснал глупава грешка.

Ръката ѝ погали главичката на члена му. Тази жена се опитваше да го подлуди. Налагаше се да я спре. Двамата трябваше да поговорят, ала нещо в дръзката ѝ усмивка го разколеба. Тя бе щастлива в този миг. Райли осъзна, че не може да я лиши от това. Ала в същото време беше длъжен да ѝ зададе няколко въпроса.

— Значи, някой е оплескал данните на устройствата? — Трябваше да знае дали тя подозира някого. Помоли се да не е така, защото той беше виновникът. Това беше част от плана, за която той определено беше сигурен, че те не бива да използват. Това беше тяхното крайно и най-драстично средство.

— Много точно казано. Оооо, мисля, че тази част е особено мръсна. — Ели се отпусна на колене, погали пениса му и го пое в ръка.

Наистина ли тя щеше да го направи? Мамка му. Той трябваше да се съсредоточи. Трябваше да се увери, че тя е оправила това, което той бе повредил, за да няма по-големи последици, отколкото той искаше. Намерението му беше да се докладва, че има проблем с охладителната система. За нея щеше да бъде детска игра да отстрани повредата, но може би щеше да

причини малък хаос, който да забави изкупуването.

— Кой калибрира устройствата? — Райли изрече думите с огромно усилие на волята.

Тя се наведе и близна главичката на пениса му и след това нищо друго нямаше значение в целия свят.

— Използват стажанти. Работата е проста. Аз съм я вършила. Очевидно този стажант не е прочел много старателно ръководството за работа. — Думите ѝ прозвучаха приглушено, а членът му се изду и болезнено запулсира. — Аз отстраних грешката. Всъщност ми беше приятно. Хубаво беше отново да поработя там. В помещението е тихо и мога да се съсредоточа. Обичам да се съсредоточавам, Райли. Обичам да върша съвестно работата си. Смятам, че всяка работа изисква нужното внимание, независимо колко е малка… или голяма.

От самото начало предусещаше, че ако я вкара в леглото, тя ще се окаже много чувствена любовница. Но не беше очаквал да е такава палавница. Райли отново се отпусна. Тя бе направила това, което той бе сигурен, че ще направи. Беше копирал докладите за повредата, а тя бе разрешила проблема. Надяваше се, че няма да се наложи да ги използва. Това нямаше значение сега. В момента имаше значение само колко добре се чувства с нея.

— Вие сте известна с вниманието, което отделяте на подробностите, госпожице Стратън. Тъкмо заради това сте толкова забележителен ръководител.

Тя вдигна поглед и в очите ѝ блеснаха дяволити искрици.

— Ако нямах толкова високо самочувствие, щях да имам проблем с това. Но ти си прав. Много съм добра.

— Мое правило е никога да не споря с шефа. — Всички проблеми с Отдела по НИРД излетяха от главата му, когато тя започна да ближе главичката на пениса му.

По гръбнака му лумнаха огньове. Той сведе поглед и наблюдаваше как розовият език започна да твори вълшебството си.

— Коя, по дяволите, си ти, Ели? Не знам дали да вярвам на очите си. Преди десет минути беше готова да ме изриташ, защото не можеше да повярваш, че те желая.

Тя започна да гали пениса му.

— Ти ми се разсърди. Винаги си толкова спокоен и непринуден, сякаш неусетно ме направляваш. Но преди малко ти побесня и не го скри. За един миг беше истински. Затова реших, че и останалото трябва да е истинско. Ти просто си такъв. Винаги мисля за теб, но има моменти, когато знам, че ти никога няма да напуснеш мислите ми, когато съм абсолютно сигурна, че ти си важен за мен, много повече, отколкото за работа или

удоволствие. Когато ми разказа за детството си. Когато говорихме за братята и сестра ти и когато ми се разсърди, задето не вярвам в себе си. Сега съм такава, каквато искам да бъда, Райли. Ако двамата ще бъдем любовници, искам да се забавляваме. Искам да опознаеш в мен жената, която никой друг не вижда. Мисля, че точно това ми даде в онези моменти.

Той отпусна ръка върху косата ѝ и се опита с все сили да обуздае емоциите, които думите ѝ бяха събудили в него. Прекалено много. Не биваше да изпитва толкова силни чувства към нея. Трябваше да се върнат там, където се чувстваше в свои води.

— Ще ви дам нещо много повече от това, госпожо директор. Мисля, че е време за забавления. Аз ще съм господарят под душа.

Очите ѝ отново светнаха и мигът отмина.

— Съгласна съм да изпълня всичко, което се иска от мен под душа, адвокате. Смятай ме за своето „момиче за всичко“.

Ако вече не беше луд по нея, игривата Ели щеше да го подлуди. Честната ѝ открита сексуалност караше кръвта му да кипи.

— Искам да ме смучеш, бебче.

— Мисля, че мога да се справя с тази задача. Казах ли ти колко си хубав гол, Райли? — Тя се наклони и го пое в уста.

Никоя жена досега не го бе наричала хубав. Готин. Секси. Но не и хубав. Не бе сигурен дали определението му харесва, но беше дяволски уверен, че обича да го чува от устата ѝ.

Езикът ѝ пърхаше около главичката на члена му като игрива пеперуда. Навсякъде, където тя го докосваше, той чувстваше връзката.

Да, точно от това се нуждаеше. Искаше да забрави за всичко, освен за секса. Неистово желание пулсираше в кръвта му. Жадуваше да сграбчи в юмрук копринено меката ѝ коса и да я застави да го поеме по-дълбоко, но беше готов да я остави да си поиграе.

Райли не искаше този миг да свършва, защото след това трябваше да се прибере у дома. Не можеше да рискува да остане през цялата нощ в леглото ѝ. Никога досега не бе спал с жена до сутринта. Никога не се бе отпускал до никого.

Тя плъзна език около пениса му и сетне силно го засмука.

Очите му едва не изхвръкнаха от орбитите, Райли се застави да се стегне. Устата ѝ твореше чудеса. Ако скоро не се овладее, щеше след секунди да се изпразни в устата ѝ, а той искаше това да продължи.

— Точно това искам. Поеми още. — Бедрата му се раздвижиха, когато тя лакомо го засмука.

Той видя как членът му изчезна между устните ѝ.

Ръцете ѝ се повдигнаха, обхванаха тестисите му и нежно ги разлюляха.

Отново и отново езикът и устните ѝ го извисяваха все по-нагоре. Ръцете ѝ се спуснаха по бедрата му, сключиха се около задника му. Ноктите ѝ леко го одраскаха, ала това само го накара да изсъска и да моли за още.

Щеше да свърши, но той я искаше цялата, не само устата ѝ.

Уви косата ѝ около ръката си и леко я дръпна нагоре.

— Спри. Не искам да свърша без теб. Изправи се.

Думите прозвучаха по-грубо, отколкото възнамеряваше, но бе завладян от дивия, първичен инстинкт на разгонения самец. Тази нощ тя му се отдаваше и той щеше да я има по всеки начин, за който бе жадувал и от който тя се нуждаеше. Тя не искаше сдържан любовник. Тя искаше друга част от него, част, която той не споделяше с никого и дори не знаеше, че съществува, докато не откри Ели.

Искаше властния, обсебен от страстта любовник.

Тя целуна члена му за последен път и се изправи на крака. Приближи се към него, гърдите ѝ се отъркаха о неговите.

— Райли, аз вземам противозачатъчни. Продължих да ги пия и след развода. Предполагам, че съм била оптимистка. Оттогава не съм била интимна с мъж. Освен това знам, че наскоро си си правил медицински изследвания и си здрав.

Той мислеше, че няма накъде да е по-възбуден. Мисълта да проникне в нея, без нищо между тях, го накара да я притегли по-близо. Тя беше права. Той си бе направил медицинските изследвания, които компанията изискваше, преди да се прехвърлят акциите.

— Да, но искам да знаеш, че никога досега не съм правил секс без презерватив.

— О. — Устните ѝ се отпуснаха разочаровано и тя кимна. — Добре. Имаш ли друг? Защото аз нямам в апартамента. Не съм чак такава оптимистка.

Ели не го бе разбрала правилно, но той нямаше да си губи времето да ѝ обяснява. Дала му беше разрешение и той щеше да се възползва. Вдигна я, притисна я до стената на душ кабината и нахлу в нея. Тя беше толкова тясна. Тясна, но влажна.

Откликна тутакси.

— Толкова си прекрасна. Невероятна.

Райли обви плътно ръце около нея и остави земното притегляне да си свърши работата. Тя изпъшка и се отпусна върху пениса му. Той сграбчи гладките полукълба на дупето ѝ и започна да я повдига и спуска.

— Знаеш ли, веднъж казах, че не си падам по мускулести мъже. — От устните ѝ се изтръгна стенание, когато отново я наниза на копието си. — В момента ми се иска да си взема думите назад.

След като той беше мускулестият мъж, нямаше нищо против.

— Дръж се за мен.

Краката ѝ се увиха около кръста му и той усети как ноктите ѝ се забиха леко в гърба му.

Той я чукаше безмилостно, всички мисли да удължи момента бяха излетели от главата му. Искаше единствено да я задоволи. Отдръпна се леко назад и отново я притисна към стената, за да се измести под ъгъл, така че да отърка таза си в нежните гънки между бедрата ѝ. Продължи да я търка, докато устата му се впи в нейната. Искаше да бъде в нея. Слети устни. Преплетени крайници. Пенисът му — дълбоко заровен в нея. Съществуваше единствено Ели и за тези кратки мигновения Райли блокира останалия свят. Тя беше неговият свят.

Ноктите ѝ се забиха в плътта му, бедрата ѝ го стегнаха здраво и той усети как женствеността ѝ пулсира.

— Райли — простена задъхано. — О, какво правиш с мен?

Тялото ѝ се разтърси, а оргазмът ѝ възпламени неговия.

Препусна по гръбнака му, избухна като опустошителен огън. Той напълно изгуби контрол, продължаваше отново и отново да я обладава с диви тласъци, отчаяно опитвайки се да удължи насладата.

Докато се изпразваше дълбоко в нея, Райли се питаше как някога изобщо ще може да я остави.

Краката ѝ бавно се отпуснаха, но тя продължи да се притиска към него. Очите ѝ бяха замъглени и тя му се усмихна.

— Мисля, че отново се изцапах, Райли.

Той впи устни в нейните. Да, тя беше изцапана и той я искаше точно такава.

* * *

Час по-късно той я зави в леглото. Тя се извърна към него, отпуснала глава на гърдите му.

— Значи, утре сутринта няма да бъдеш тук, а?

Думите не прозвучаха като обвинение. Имаше нещо примирено и тъжно в начина, по който тя ги изрече. Сгуши се до него. Той щеше да стане и да се облече, след като тя заспи. Не

искаше тя да го изпраща до вратата. Искаше тя да остане с илюзията, че той е мъж, който постоянно ще бъде с нея. Който можеше да спи до нея.

— Ще бъда. Ще дойда тук веднага след като се събудя. Замислям се дали да не наема жилище някъде наблизо. — Той въздъхна и пръстите му се плъзнаха по кожата ѝ. Обичаше да усеща косата ѝ върху гърдите си. Тя прекалено често я вдигаше на кок или я прибираше назад. Харесваше му да е разпиляна и разрошена. — Ще донеса кафе и понички.

Ели поклати глава.

— Недей. Аз ще направя закуска. Вземи ключовете ми и заключи след себе си.

— Не че не искам да остана. — Въпреки че тя бе приела обяснението му, че той не може да спи с други хора, Райли се чувстваше виновен. Ако се бе възпротивила, щеше да е по-лесно. Ала тя просто го бе целунала и го бе помолила да я подържи в прегръдките си, докато заспи. Защо беше толкова добра и разбираща? Ако беше по-лоша и капризна, Райли нямаше да изпитва тази отчаяна нужда да я накара да разбере. — В комуната за сираци се научих да спя с едното око отворено.

Ели вдигна глава и очите ѝ срещнаха неговите.

— Всичко е наред. Разбирам.

Но не разбираше. Не можеше и той внезапно изпита болезненото желание да я накара да разбере. Искаше някой да го разбере. Беше избягвал това с всички сили, ала тази нощ бе изскочило на повърхността. Въпреки че страхът и болката бяха намерили сигурно убежище.

— След като брат ми порасна и трябваше да напусне комуната, аз останах сам. Попитах го дали мога да избягам и да бъда с него, но ми оставаше само една година да завърша гимназия. А те не позволяваха на бездомни деца да учат в нея. Мисля, че е много отвратително от тяхна страна. Така че останах.

Тя не каза нищо. Просто отпусна ръка върху неговата и пръстите им се преплетоха.

— Брат ми си бе създал някои врагове. Наистина много го бива за това. Две нощи след като той си тръгна, те решиха да излеят гнева си върху мен. По онова време не бях толкова силен като сега. Както ти казах и преди, за мен училището беше най-важно. Изцяло се бях отдал на ученето. Никога не бях тренирал. След онази нощ започнах да тренирам. Много. И спях малко.

Той имаше кошмари. Не бяха като тези на Бран, но достатъчни, за да изплаши Ели.

— Искам да си спокоен, Райли — рече тя тихо. — Искам да ти дам това, от което се нуждаеш. Така че сега си върви у дома и се

наспи и утре сутринта ела при мен.

— Искам да съм нормален. — Неволно изплъзналите се думи го шокираха. Наистина го мислеше. Райли винаги се бе опитвал да възприема случилото се с него като всяко зло за добро. То го бе направило корав и го бе подготвило за битката.

Но сега искаше да може да спи със своето момиче.

— Няма такова нещо, бебче — прошепна тя. — Ние всички си мислим, че там някъде има една магическа нормалност, която можем да достигнем, ако направим това или вярваме в онова. Това не е вярно. Нормално за хората означава борба. И ние всички се опитваме да се справим. Ще открием какво е подходящо за нас.

Тя отново го целуна и след малко той чу лекото ѝ спокойно дишане.

Мина дълго време, преди да я освободи от прегръдките си и да си тръгне.

7

Ели се застави да сподави усмивката си, когато Райли спря до вратата. Той се облегна на рамката, великолепното му тяло бе облечено в марков костюм.

Имаше ли нещо по-секси от мъж в елегантен костюм?

О, да. Същият мъж без дрехи.

— Добро утро, госпожице Стратън — изрече той с плътния си глас.

Изминала бе седмица и половина от връзката ѝ с Райли Ланг. Достатъчно беше само да чуе дълбокия му глас, за да оживее цялото ѝ същество. Да спи всяка нощ с него, беше ново и неповторимо изживяване за нея.

Не да спи. Да се люби. Всяка нощ. Някои сутрини. Два пъти следобед в нейния офис или в неговия.

— Добро утро, господин Ланг. — Ели беше сигурна, че се е изчервила.

Той пристъпи вътре и затвори вратата.

— Съжалявам, че тази сутрин те изпуснах.

Мъжът на практика живееше в апартамента ѝ след онази нощ, когато за пръв път бяха заедно. С изключение на факта, че не оставаше да спи с нея. Любеше я отново и отново, а после я държеше в обятията си, докато тя заспи. Никога не се бе пробуждала редом с него. Няколко сутрини бе дошъл в дома ѝ, докато тя още спеше, и я бе събудил с чаша кафе, а веднъж заради него закъсня безобразно за работа, но той нощуваше в жилището си.

— Как мина срещата ти? — Ели се опита да си придаде делово изражение. Трудно беше да си спомни, че е Ели Стратън, бъдещият изпълнителен директор с мисия, когато Райли беше наблизо. Беше много по-забавно да е глупавичката Ели.

В същото време обичаше да работи с него. Харесваше ѝ да знае, че той е от другата страна на коридора и ще бъде там, очаквайки я със съвет или целувка, ако имаше нужда. А когато се напрегнеше, този мъж знаеше как да я отпусне. За пръв път в живота си усещаше, че има истински партньор.

Наистина имаше нужда от такъв, тъй като нещата около Стивън бяха станали доста напрегнати.

Той затвори вратата зад себе си и се приближи към бюрото ѝ с мрачно изражение.

— Това няма да ти хареса.

Стомахът ѝ леко се присви. Срещата му тази сутрин сигурно е

била свързана с проблемите в счетоводството. Той бе нает съдебен счетоводител на свои разноски. Тя щеше да му възстанови сумата, но не можеше да си позволи да плъзнат слухове, че компанията има сериозен проблем с наличните пари, затова решиха да го запазят в тайна.

Преди четири дни Ели се бе срещнала с журналиста, с който Кайл я запозна. Нещо в него я бе накарало да се почувства неудобно. Особено въпросите му за баща ѝ и бизнес делата му. Мъжът всъщност намекна, че Филип Стратън е бил крадец. Бе обвинил баща ѝ в кражба на интелектуална собственост, а после я бе попитал дали възнамерява да следва същата политика, когато стане изпълнителен директор.

Ели прекъсна интервюто по-рано от уговореното. Не се надяваше особено, че журналистът ще напише нещо положително за нея.

— Казвай лошите новини. — Имаше чувството, че се намира в менгеме, което бавно се затяга около нея.

Или като жаба в тенджера върху котлон. Не хвърлена, а внимателно сложена, за да свикне с водата, докато котлонът се загрява. Щеше да заври, преди тя да успее да изскочи.

Стивън ли стоеше зад всичко това? Дали това беше някаква игра, която не бе осъзнала, че играе?

Райли ѝ подаде една папка.

— През последните десет години някой систематично е източил повече от десет милиона долара от компанията. Всичко е зачислено като разходи на Отдела по НИРД, но Фийби ме увери, че се е опитала да ги сравни с фактурите, ала такива няма.

Това беше лошо. Младата жена пое дълбоко дъх и отгърна папката.

— Невинаги имаме фактури.

— Не си изгубила десет милиона долара заради неиздадени фактури, Ели. — Райли заобиколи бюрото, навлизайки в личното ѝ пространство. — Освен това Фийби се е натъкнала на нередност при покупката на партида твърди дискове. Цифрите сочат, че компанията ги е закупила за повече от петдесет хиляди долара. По времето на покупката те са били вече остарели и не са стрували повече от две хилядарки.

И досега никой не го бе забелязал? Как беше възможно?

— Кой е подписал платежните нареждания?

— Документацията е изчезнала.

Естествено.

— Трябва да говоря с главния счетоводител.

Райли поклати глава.

— Бебче, ти си я назначила преди година и тя наскоро е

излязла в отпуск по майчинство. Точно тя ти е изпратила този доклад. Мъжът, който е запознат със случая, се е пенсионирал и аз не мога да се свържа с него. Остава ми да предположа, че или е бил в играта, или е бил много некадърен в работата си.

— Той беше назначен от баща ми. — Ели не бе споделила с Райли за баща си и изпитваше вина за това. Той беше честен и открит с нея, а тя не му се бе доверила докрай.

Защото Райли работеше за Дрю Лолес, а тя не беше готова да го погледне в очите и да признае това, което знаеше.

— Мислиш ли, че баща ти е имал нещо общо с това? — попита Райли.

— Не знам. — Поне това не беше лъжа. — Но част от тези пари са започнали да изчезват, след като той се е разболял. По дяволите. Поне милион са източени през последните шест месеца. Точно това е привлякло вниманието на Дебра. Твоята счетоводителка проверила ли е счетоводните книги от последните месеци?

— Не съм ги вземал, за да не плъзнат слухове. — Ръката му погали косата ѝ. — Всичко ще бъде наред, Ели. Имам идея къде бих искал да погледна. Всеки цент от тези пари е постъпил в три отделни сметки, които Фийби успя да проследи. Приличат на холдингови дружества на производителите, на чието име са били издадени чековете.

— И сме сигурни, че не са истински компании? — Може би имаше някаква грешка.

— Те са регистрирани като компании с ограничена отговорност, но аз изпратих свой човек на посочените адреси. Два от тих се оказаха дистрибуторски центрове, а третият — пощенска кутия. Подготвям всичко необходимо, за да изискам по законен път сведения за собственика на пощенската кутия.

Ели безпомощно затвори очи. За съжаление, Райли беше прав, но това разкритие щеше да им струва доста.

— В мига, в който предприемем юридически действия, журналистите ще разберат.

— Ели, бебче, знаеш кого подозирам, че стои зад всичко това.

Тя знаеше. Той от седмица я убеждаваше в тази конкретна конспиративна теория.

— Мислиш, че е Стивън. Смяташ, че той от години краде пари от компанията. Не би могъл да е баща ми. Не и през последните две години.

— Да, аз мисля, че е Касталано. Проверих някои от другите му бизнес дела и се оказа, че има много съмнителна репутация.

Както и баща ѝ, но в бизнеса това бе често срещано явление. Не бяха много изпълнителните директори, известни със своя

морал и почтеност. Бяха се издигнали в кариерата благодарение на своята безмилостност и безскрупулност.

— Какво изкопа?

— Знаеш ли, че преди двайсет години Касталано е основал компания заедно с баща ти, Патриша Кейн и един мъж, на име Бил Хачърд?

Стомахът ѝ се сви на топка при мисълта. Знаеше го прекалено добре.

— Това е бил първият бизнес на баща ми. Успял е да се изкатери по стълбата на успеха, но всъщност никога не е имал своя разработка. Те са създали програма, която е позволявала да се прехвърлят повече данни в мрежата. Така е спечелил парите, благодарение на които двамата със Стивън са основали „Страткаст“. Платили са дела на Патриша Кейн и тя е създала свой уеб сайт за стил на живот, забавления и мода.

През последните години Патриша Кейн се бе утвърдила като безспорен авторитет във всички аспекти на живота — от готвене до обзавеждане и правила как да се държим в обществото. Беше водеща на популярно телевизионно шоу, наречено „Раят на Патриша“. Тя се бе превърнала в обичната законодателка на добрия вкус и домакинството.

Бащата на Ели я наричаше най-ненавистната кучка, която бил срещал, с изключение на още една.

Тя не знаеше името на по-ненавистната дама, но се бе срещала с Патриша и не можеше да повярва, че на земята съществува по-лош човек от тази жена.

Никога не бе срещала Бил Хачърд. Баща ѝ бе казал, че той бил един пияница с малко пари, от които тогава те се нуждаели.

— Някои хора мислят, че той е откраднал програмата, Ели — прошепна Райли.

Тя знаеше истината.

— Чувала съм слуховете. Мислиш ли, че Стивън знае за това?

Това бе нещо, за което напоследък постоянно се питаше.

Баща ѝ бе настоял да сподели собствените си грехове, но не бе говорил за други хора.

— Да. — Той я погледна право в очите. — Ели, искам да поговорим за нещо.

Преди тя да успее да отговори, вратата на офиса се отвори и Лили застана на прага.

— Ели, мисля, че има нещо, което трябва да видиш.

Очите на асистентката ѝ бяха разширени и тя прехапа долната си устна.

— Какво става?

Лили пристъпи вътре с вестник в ръка.

— Това ни бе доставено.

Беше брой на „Бизнес Дейли Джърнъл“ с крещящо заглавие най-отгоре и статия на първа страница.

ТЕЖКИ ДНИ ЗА „СТРАТКАСТ“

Ели ахна, когато прегледа набързо съдържанието.

— Откъде знаят това? Тук е написано, че охладителната ни система е пълен провал, и ни поставят на трето място в надпреварата след двама от конкурентите ни. Това не е вярно.

Райли надникна над рамото ѝ.

— На каква информация се позовават?

Ръцете ѝ се стиснаха в юмруци, докато четеше статията.

— Очевидно разполагат с докладите за грешките с калибровките при лабораторните изпитания. Откъде е изтекла тази информация?

— Не знам, но ще разбера. Това ли е най-лошото? — Райли вече бе извадил телефона си.

— Не. — Ели преглътна напиращите сълзи, тъй като унижението бе прекалено болезнено. — Пише, че докато съм била стажантка, съм имала безброй любовни връзки с колегите си, а сега и с теб. Очевидно съм позволявала на мъжете постоянно да ми влияят.

— Ще съдя този парцал до дупка. — Райли стисна челюсти.

— Това, което пишат за мен, е без значение. Трябва да оправим тези доклади, Райли. Могат да повлияят върху стойността на акциите. — Дори и да публикуваше истинските доклади, те едва ли щяха да спрат масовата разпродажба на акции.

— Аз имам някои контакти. Ще оправя тази каша. — Райли я погледна. Ако бяха сами, тя щеше да се сгуши в прегръдките му.

Но не бяха, а тя имаше да върши работа. Кимна към него.

— Аз също ще се обадя тук-там.

Той излезе, оставяйки вратата отворена след себе си.

Поне не беше сама в целия този хаос.

— Мога ли да направя нещо? — попита Лили.

— Можеш да ми кажеш какви слухове се носят в сградата. — От седмица и половина Ели бе избягвала да слуша каквото и да било. По дяволите, бе избягвала всичко, особено Стивън Касталано. Лили знаеше всички клюки. Тя беше източникът на информацията. Много отдавна двете бяха решили да действат по този начин. Лили се сприятеляваше с всички, дори понякога говореше с тях за шефката си. В замяна те се чувстваха удобно с нея и ѝ споделяха какво се шушука из коридорите.

Ели не я бе грижа дали някой не я харесваше, но трябваше да знае, ако някой ѝ има зъб и се опитва да ѝ навреди. Лили можеше да ѝ достави тези сведения.

— Искаш да чуеш какво се говори за теб или за Стивън? — попита Лили.

— И за двама ни.

— Носят се слухове, че Стивън е болен, но не съм сигурна доколко да им вярвам. Мисля, че той се преструва, за да спечели съчувствие.

— И успява ли?

— О, да. Определено държи висшия управленски персонал в малкото си джобче. Те мислят, че се опитваш да се възползваш от един болен стар човек. Обикновените служители изобщо не му вярват. Той прекалено много пъти ги е унижавал и мамил. Той и баща ти. От отделите, където си работила — НИРД, маркетинга и човешки ресурси, — всички служители твърдо са на твоя страна.

— А в онези, в които не съм?

— Те се питат дали не си същата като баща си — отвърна Лили мрачно.

Ели не би трябвало да е изненадана. Баща ѝ беше самовлюбен и бездушен началник.

— Добре. Трябва само да докажа, че не съм. А няма да имам този шанс, докато не стана изпълнителен директор.

— Някои хора смятат, че това няма да стане. Правят се залагания и в момента ти губиш.

— Кой печели? — Дали наистина искаше да знае отговора на този въпрос?

— Външно ръководство.

Значи, Стивън наистина ги обработваше. Използваше служителите, за да ѝ изпрати послание. Той беше този, който можеше да сложи короната на главата ѝ или да я свали.

Той ѝ се бе обадил и ѝ бе дал нов краен срок. Беше ѝ казал да му даде парите днес до полунощ, в противен случай ще оттегли подкрепата си.

Щеше да го направи, ако цената на акциите внезапно се срине.

Стивън можеше да се опита да обвини нея. Само слухът, че въздейства върху цените на акциите, за да обезцени компанията преди изкупуването, беше достатъчен, за да я съсипе. И навярно да ѝ създаде проблеми със закона.

Ако това бе играта, която Стивън играеше, какво очакваше да получи в замяна? Пари?

— Ами слуховете за личния ми живот? Сигурна съм, че има и такива. — Трябваше да знае всичко. Ясно беше, че бе изправена

пред пъзел, но не разполагаше с всички парченца.

Лили се намръщи.

— Не са добри. Не ме разбирай погрешно. Обикновените служители те обожават. Пет пари не дават дали спиш с адвоката си.

Значи, не са били достатъчно дискретни.

— Добре. Какво се приказва сред ръководството за мен и Райли?

— Само двама са, но са от старата школа.

— Значи, са приятели на Стивън?

Лили кимна.

— Да. Говори се, че се налага да се смени политиката на „Страткаст“, след като новият шеф…

— Давай, довърши изречението. — Ели се стегна, за да посрещне това, което знаеше, че се задава.

Приятелката ѝ потръпна.

— Не може да си държи краката затворени.

Това беше ритник в корема.

Лили пристъпи към нея и сложи ръце върху бюрото.

— Те са лицемери, Ели. Знам, че тези двама задници спят със секретарките си. Сигурна съм, че има и още. Носят се слухове, че си спала с Кайл.

— Добре, това навярно е най-лошото, което ми се е случило днес. — От самата мисъл, че някой може да мисли, че е спала с Кайл, ѝ призляваше. — Има ли други чакащи на опашката да ми пришият алена буква на гърдите[7]?

Те бяха двуличници и тя нямаше намерение да отговаря на обвиненията им. Но поне сега знаеше какви бяха настроенията на борда.

— Говори се, че си преспала с Дарвиш, за да стане член на борда.

— Разбира се. — Дарвиш беше блестящ програмист, когото тя бе назначила. Естествено, те смятаха, че е спала с него, за да го доведе в компанията. — Сигурно вагината ми е вълшебна. Честно, май съм си сбъркала призванието. Трябвало е да стана проститутка. Има ли още нещо важно, което трябва да знам? Някоя друга клюка, която не се отнася до развратния ми навик да спя с безброй мъже?

— Точно там ни нападат, нали? — Лили се свлече на стола пред бюрото на Ели. — Целят се право в сексуалните органи. Не можем да имаме мозък, защото имаме гърди.

Ели се усмихна горчиво.

— Странно, но никой не ме е обвинявал в разврат, докато носех онези консервативни костюми.

— Напротив, правеха го — въздъхна асистентката ѝ. — Никога не съм ти го казвала, но се носеха слухове за теб и научните работници.

Очертаваше се наистина чудесен ден.

— Супер.

Лили остана притихнала за миг, сетне се наклони напред.

— Сигурна ли си, че познаваш Райли?

— Какво означава това?

Устните на Лили се стиснаха в упорита линия и за секунда Ели си помисли, че няма да отговори. Вместо това приятелката ѝ се изправи.

— Това означава, че аз мисля, че той те лъже. И мисля, че го прави от деня, в който дойде тук.

— Защо да ме лъже? И за какво? — Ели имаше чувството, че Лили не харесва Райли, но нямаше представа защо. Приятелката ѝ винаги беше някак си нащрек, когато Райли беше наблизо. Това бе едно от най-притеснителните неща, които тя бе пренебрегнала, за да се отдаде на връзката си с него.

— Не знам, но той прави нещо. Той разполагаше с онези счетоводни отчети още преди ти да го помолиш да ги прегледа. Затова помолих Кайл да говори с Дебра. Исках да знам дали той е поискал документите и каква причина е посочил.

— Откъде знаеш, че ги е взел?

— Промъкнах се тайно в офиса му и ги намерих — отвърна Лили без капка разкаяние.

Ели се втренчи слисано в приятелката си и ченето ѝ увисна.

— Промъкнала си се тайно? Не можеш да правиш това. Лили, знам, че имаш някои свои необичайни методи, за да ми осигуряваш информация, но не мога да приема това. Човекът води преговорите по договора за изкупуването. Съвсем логично е да поиска да види счетоводните документи. Той има това право. По дяволите, дори е длъжен да го направи.

— Не, не е логично — настоя Лили упорито. — Грешиш за това. Опитваш се да оправдаеш поведението му. Счетоводните документи вече са подготвени. Те нямат връзка с изкупуването, освен ако ти не размислиш. Те няма да повлияят върху крайната сума по сделката. Единственото, което ще се отрази върху нея, е цената на акциите.

Тя беше права за това, но Райли може да е имал други причини. Той беше много старателен в работата си.

— Ако си имала въпроси, е трябвало да дойдеш при мен.

— Има и още. Той е потаен, Ели. Бил е в Отдела по НИРД късно през нощта. След като ти вече си си тръгнала. Каква работа има той там? Никой не е работил през онази нощ.

Ели се сещаше за стотици причини. Може би се е изгубил из коридорите. Той беше нов в компанията. Може би е искал да се поразмърда, след като е вечерял. Тя често го правеше, когато работеше до късно. Младата жена протегна крака. Може би е търсил някого.

Нима наистина му търсеше извинения?

— Ще говоря с него за това. — Това наистина бе единственото, което трябваше да направи.

— Или може да ми позволиш да поговоря с охраната — предложи Лили. — Изисква се специален пропуск, за да влезеш в Отдела по НИРД.

— Той има достъп до всякаква секретна информация.

Лили въздъхна.

— Така ще мога да разбера какво точно е правил. От охраната няма да ни изпратят доклади за точния маршрут, но на записа ще се види точно в коя част на сградата е бил.

Не беше редно да не вярва на мъжа, с когото спеше.

— Първо ще поговоря с него.

— И така да го предупредиш?

— Държиш се като параноичка. — Навярно и тя самата. Стивън просто си искаше парите. Изкупуването не можеше да се осъществи преди заседанието на борда, но той искаше парите сега, затова ѝ оказваше натиск. Можеше да разреши проблема. Какво от това, че някои я смятаха за курва? Не можеше да им попречи. Това беше нещо, с което всяка жена, управляваща компания, трябваше да се справи. Животът ѝ щеше да бъде гледан под лупа, тя щеше да бъде критикувана и обвинявана в некадърност. Затова се налагаше да бъде силна и твърда или щеше да бъде изхвърлена от играта.

— Моля те, разреши ми да поговоря с охраната — настоя Лили.

— Ще ти задам един глупав въпрос. Защо точно сега се нуждаеш от позволението ми? Със сигурност не ти е било нужно, когато си проникнала тайно в офиса на Райли.

— Ти държиш на него. Аз държа на теб. Не искам, когато това приключи, да ме намразиш, но интуицията ми подсказва, че в него има нещо гнило. Проникнах тайно в офиса му, защото се нуждаех от доказателство. Сега не искам да застраша приятелството ни, като предприема нещо без твое знание. Ако ми кажеш „не“, ще спра.

— Не. — Ели трябваше да подходи като възрастна и да попита Райли.

Лили кимна.

— Добре, но искам да знаеш, че когато всичко се сгромоляса

върху главата ти, аз ще съм до теб. Ще бъда твоя приятелка и няма да ти натяквам, че съм те предупреждавала.

Тя се извърна и излезе от офиса.

Ели се втренчи във вестника върху бюрото и за сетен път си повтори, че Лили греши.

* * *

Нещо никак не беше наред. Райли крачеше из помещението, докато слушаше сигнала свободно. Три, четири пъти, после електронен глас го осведоми, че търсеният абонат не е достъпен.

Едва не запрати телефона на пода.

Бран. Бран щеше да вдигне. Натисна бутона, за да се обади на по-малкия си брат и тутакси бе възнаграден.

— Хей, трябва да се успокоиш.

Нима?

— Какво, по дяволите, става и защо аз не знам нищо? Искам да разбера защо Дрю е използвал онези доклади, без да ми каже. Те бяха нашата застраховка, ако не успеем да се сдобием с доказателство за престъпната дейност на Касталано.

Ако не намереха начин да тикнат негодника в затвора заради парите, които те бяха сигурни, че е откраднал, щяха да предприемат последния и най-безмилостен ход. Щяха да унищожат „Страткаст“ и копелето щеше да се пенсионира без пукната пара. Или щеше да остане в компанията, а те щяха да го довършат по друг начин.

Но това не биваше да се случва. Стомахът му се присви при спомена за изражението в очите на Ели, докато четеше онази статия. Ако изобщо можеше да я нарече така. Беше гнусна клевета, предназначена да я унищожи. Не го интересуваше, че Дрю бе нает някакъв мерзавец да му свърши мръсната работа. Той щеше да накара негодника да си плати.

— Изкупуването ще стане след две седмици. Не разполагаме с време, ако искаме да сринем цената на акциите. — По линията настъпи пауза и той бе сигурен, че Бран говори с някого. Навярно Хач или Дрю, страхливеца, който нямаше смелост лично да говори с него.

— Дай телефона на Дрю. — Райли изстреля всяка дума, сякаш беше смъртоносен куршум.

— Дрю не е тук. Излезе с Кейс, проверяват нещо. Обади се онази мацка, счетоводителката, и Кейс и Дрю изхвърчаха като на

пожар. Аз дори нямам представа какво, по дяволите, става. Почакай малко. Мия е тук.

— Райли? — разнесе се в телефона гласът на сестра му. — Мисля, че нещо се мъти, и Кейс смята така. Онзи ден лично проследих Касталано. Той посещава лекарски кабинети, но аз не мисля, че е болен. Отиде да се срещне с дерматолог.

— Рак на кожата?

— Не мисля така. Смятам, че замисля нещо. Говорих с рецепционистката и тя каза, че разпитвал за добър пластичен хирург.

Мамка му. Копелето смяташе да избяга.

— Той ще се измъкне с това, което успее да докопа.

— Мисля, че в момента Кейс се опитва да го проследи отблизо — каза Мия.

— И защо му е нужен Дрю за тази работа? — Много неприятно, защото искаше точно в този миг да се разкрещи на брат си. Можеше да постигне много повече и без да хвърля Ели на лъвовете, за да спечели играта.

— Не знам — призна Мия и в гласа ѝ прозвуча раздразнена нотка. — Аз също съм разстроена. Откакто е излязъл вестникът, се опитвам да се свържа с онзи кретен, журналиста, когото наех по телефона. Това не е статията, която му платих да напише. Трябваше да изнесе данни, че охладителната система не е издържала изпитанията, и нищо друго. Това бе всичко, от което се нуждаехме, за да паднат цените на акциите. След няколко седмици Ели щеше да докаже, че системата работи, а Касталано щеше да се озове зад решетките с празни ръце, където му е мястото. Той продължава да източва компанията.

— Осигурих ви достатъчно време, за да го докажете. Не биваше да се стига до това. — Това бе единственият тъмен облак на хоризонта за него през последната седмица и половина.

— Очевидно е било доста трудно да се проследят кухите компании и сега трябва да намерим неоспоримо доказателство. Точно с това са се заели Кейс и Дрю. Казаха, че някъде има още документи и че са открили последната компания. Не знам. Телефонът на Кейс е включен на гласова поща. Прояви търпение. Всичко ще е наред. Съжалявам, че Ели трябва да преживее всичко това, но след като се сдобием с доказателство, че Касталано е крадец и измамник, компанията ще бъде нейна, без законови спънки и претенции. Е, няма да ѝ излезе безплатно, но ще е по-евтино, отколкото е предполагала. Всичко ще се нареди, Райли.

Защото според договора за партньорство, който тя бе подписала, когато е наследила акциите на баща си, ако един от партньорите повече не може да изпълнява задълженията си,

акциите може да бъдат изкупени в срок от един месец от надеждния партньор. Ако няма такъв, ще бъдат изкупени от компанията.

Ели разполага с необходимите пари. Въпреки днешната статия, тя е единственият шанс на компанията да оцелее. След като докаже, че най-важният ѝ проект функционира гладко, ще бъде избрана за изпълнителен директор и животът ще продължи.

Тя не бива да разбере. Никога не бива да узнае каква роля е изиграл той в цялата история.

Просто трябва да удържи на тази буря заедно с нея, след това тихомълком ще напусне „4Л Софтуер“, за да бъде с нея. И Райли ще приключи с отмъщението. Той ще е изпълнил своята задача и що се отнася до него, Патриша Кейн може да изгние в ада.

Но Ели има значение за него. Да бъде с Ели, е много по-важно от всичко останало.

За секунда се върна назад в миналото, споменът за баща му бе толкова жив и ярък, сякаш се случваше в момента. Беше осем- или деветгодишен. Втурна се в кабинета на баща си със съчинението, което му бяха възложили да напише в училище. Тикна го в ръцете му, горд с написаното. Баща му го взе в скута си. Въпреки че се бе уморил да обяснява, че вече е прекалено голям за прегръдки и целувки, баща му не бе спрял да го гушка. И честно, на Райли му харесваше. Искаше му се и майка му да не го бе послушала.

— Какъв искаш да бъдеш, когато пораснеш? Нали това е била темата на съчинението ти? — попита баща му.

— Искам да бъда като теб. Да пиша програми и да бъда умен.

Баща му сложи ръка върху главата му.

— Грешен отговор, синко. Има един-единствен отговор на този въпрос и аз ще ти го кажа. Това е тайната на живота, Райли. Когато някой те попита какъв искаш да бъдеш, когато пораснеш, кажи му това.

Райли наостри уши, готов да чуе тази магическа тайна.

— Кое?

— Щастлив. Кажи, че искаш да бъдеш щастлив. — Баща му го целуна по челото и предложи да поиграят на гъделичкане.

Райли искаше да бъде щастлив с Ели. За пръв път в живота ги разбираше какво е искал баща му за него. За всички тях.

Щастие.

— Мия, аз не искам Ели да разбере защо всъщност съм тук.

По линията се възцари тишина.

— Ще бъде трудно. Как ще ѝ обясниш за Дрю?

Все някак щеше да се справи.

— Ще ѝ кажа, че обикновено не тръбя наляво и надясно, че

брат ми е един от най-успешните софтуерни магнати в света. Тя го е срещала само веднъж. Лесно мога да ѝ го обясня. Ще остана тук с нея и ще ѝ помогна отново да изправи на крака „Страткаст“.

— Радвам се да го чуя. Аз я харесвам, Райли. Дрю обаче може да не е толкова благосклонен. Боя се, че ще е доста трудно да го убедиш.

— Не се тревожи за това — разнесе се внезапно гласът на Бран по линията. — Аз ще се оправя с големия брат. Той ще се примири. Радвам се, че смяташ да ѝ помогнеш. Чувствах се зле, че ще нараним тази дама.

Бран — вечният джентълмен. Дори и когато ставаше дума за отмъщение.

На вратата се почука. Той вдигна глава. От другата страна стоеше Ели.

— Трябва да затварям. Обади ми се, когато научиш нещо. Трябва да унищожим Касталано и да оправим нещата за Ели.

— Ще те държа в течение — увери го Мия и Райли долови усмивката в гласа ѝ.

Братята му щяха да надигнат вой до небесата. Сигурно няма да спрат да му натякват и да го дразнят, но това нямаше значение.

Той щеше да се ожени за Ели. Не утре. Трябваше да бъде много търпелив и внимателен, но накрая щеше да сложи брачна халка на пръста на тази жена.

Тя никога нямаше да узнае как бе започнало всичко. Той нямаше да разруши илюзията, че всичко е тръгнало леко и гладко от мига, в който я бе зърнал.

Затвори телефона и отиде да отвори вратата. Докато тя влизаше, той спусна щорите и заключи вратата зад нея.

Беше взел решение да бъде оптимист.

— Добре ли си?

Тя се обърна и му се усмихна сковано.

— Мисля, че да. Разходих се из сградата. Всички са изнервени. Очевидно акциите вече реагират на удара. Възложих на Отдела за връзки с обществеността да подготвят изявление.

— Мога до един час да доведа тук журналист от „Таймс“. — Мия разполагаше с обширна мрежа от ресурси, които не включваха онзи кучи син, който, ако му паднеше в ръцете, щеше да го пребие до смърт. Не бе успял да уведоми Мия, че този, когото бе наела да напише статията, щеше да постъпи много благоразумно, ако се покрие.

Ели кимна.

— Добра идея.

Тя изглеждаше толкова напрегната. Разбираше я, ала не

можеше да ѝ позволи да стои тук и да изглежда толкова нещастна и самотна. Протегна ръце и я привлече по-близо.

— Бебче, всичко ще бъде наред.

— Ще тръгнат приказки, че аз съм го направила. Че съм направила всичко това, за да изкупя по-евтино акциите на Стивън.

Той сложи ръка върху главата ѝ и нежно я погали.

— Ще се справим. Ако се наложи да забавим изкупуването, ще го направим.

Стига Касталано да не се докопа до парите, всичко ще бъде наред. Колкото по-дълго мерзавецът бъде лишен от средства, толкова повече грешки ще допусне. Ще го заловят. Той ще остане без пукната пара или ще се озове в затвора и справедливостта ще възтържествува. Така трябва да стане, защото Райли излиза от играта.

Тя се скова в прегръдките му.

— Не мисля, че Касталано ще ни позволи да забавим изкупуването.

— Няма да има друг избор. Той няма да приеме настоящата оферта. Ще се наложи да изчака акциите да се стабилизират и тогава ние ще действаме, както досега. — С това изключение, че копелето се нуждае от парите и щеше да опита да ги отмъкне от компанията, а Райли възнамерява да го залови на местопрестъплението.

— Райли, трябва да те попитам нещо.

— Можеш да ме питаш за всичко. — Той щеше да я подкрепи през следващите две седмици. Щеше да бъде до нея. Беше готов да направи всичко, от което Дрю се нуждаеше, но при условие че Ели няма отново да пострада. Тя достатъчно бе преживяла.

— Искал ли си счетоводните отчети?

Райли застина. Защо го питаше? Нямаше начин тя да знае, че той бе взел онези документи още преди седмици. Въпреки това внезапната интуиция му подсказа, че сега бе моментът да ѝ каже поне част от истината. Той всъщност не ги бе поискал. Той ги бе извадил наяве.

— Разбира се, че го направих. Има ли проблем? Опитвам се да се запозная основно с тази компания. Не мога да работя на тъмно. Получих документацията още в началото, когато дойдох в компанията. Не че разбрах всичко, както очевидно стана ясно, след като се наложи да прибягна до услугите на съдебен счетоводител. Какво става?

Тя го погледна.

— Има ли причина да ходиш в Отдела по НИРД късно през нощта?

Мамка му, мамка му.

— Тръгнах да те търся из компанията няколко пъти, когато не беше в офиса си. Веднъж се изгубих и се озовах там. Обикновено там винаги има някой от служителите. Мислех, че могат да ме упътят, но нямаше никой.

Време беше за малко актьорска игра. Ненавиждаше се, че се налага да прибягва до това, но ако иска отношенията им да не пострадат, той трябва да разбере какво става. Отдръпна се и се взря в нея.

— Това разпит ли е, Ели?

За миг тя изглеждаше разколебана.

— Всичко се случва толкова бързо. Не съм сигурна какво става, но имам чувството, че е нещо, което не разбирам. Сякаш усещам, че някакъв капан се затваря около мен.

— И ти мислиш, че аз стоя зад това? — престори се на възмутен Райли. — Мислиш, че аз се опитвам да направя… какво? Какво се опитвам да ти причиня?

Тя отвърна глава, ала не преди той да зърне сълзите в очите ѝ. По дяволите. Не искаше това.

— Не зная.

Райли отново я привлече към себе си.

— Ели, сега не е време да се караме. Бебче, аз искам да разбера какво става. Опитвам се да намеря решение. Моля те, не се обръщай срещу мен. Знам, че ситуацията е трудна. Нещата не се развиват така, както си мислела, но ти трябва да имаш доверие на някого. И искам аз да съм този някой.

Тя вдигна ръце, обхвана лицето му и се взря изпитателно в очите му.

— Ти беше искрен, нали? Искаш да ми помогнеш.

Тук нямаше лъжа. Нито дори най-незначителната.

— Да. Казах ти. Аз съм луд по теб. Искам да направя много повече, не само да ти помогна. Възнамерявам да забия юмрука си в мутрата на онзи журналист. Или върха на обувката си в задника му. Което дойде по-напред.

Тя въздъхна и се раздвижи в обятията му.

— Не знам какво да правя.

Поне все още търсеше опора в него.

— Двамата ще измислим.

— Знам, че трябва да съм силна, но не понасям, че всички ни одумват. Мислят, че съм някаква уличница.

Райли усети как цялото му тяло се напряга.

— Първият, който изрече нещо подобно в мое присъствие, ще бъде уволнен. Лично ще го придружа до изхода и ще се постарая никога повече да не си намери работа.

Тя подсмръкна.

— Не можеш да го направиш. Иска ми се всичко да е различно. Няма да позволя това да ни раздели, но ми е противно, че говорят за нас.

— Можем да спрем всички приказки.

— Не виждам как.

— Можем да се оженим. — Е, смяташе да изчака, преди да изрече тези думи.

Ели отстъпи назад.

— Какво?

Той вдигна ръка.

— Казвам само, че ще спрат да клюкарстват за нас, ако сме една скучна семейна двойка.

— Ние се познаваме едва от няколко седмици.

— Хората се женят и за по-кратко време. — Не беше сигурен защо проявяваше такава настоятелност. — Това ще промени историята. Ще преобърне някои негативи в позитиви.

— Райли, не можем да се оженим заради пресата.

— Тогава можем да го направим заради секса.

Ели завъртя очи, но върху устните ѝ се появи лека усмивчица, подсказваща, че се забавлява.

— Сексът и така е страхотен. Престани да ме дразниш. Трябва да отидем до Отдела за връзки с обществеността, за да видим какво са измислили пиарите.

Тя все още беше толкова напрегната, толкова оскърбена. Райли искаше за няколко минути да я накара да забрави всичко. Колкото и да беше егоистично, искаше да бъде близо до нея. Въпросите, които му зададе, го изплашиха до смърт. Кой ѝ ги бе внушил?

Откъде бе узнала за счетоводните отчети, които бе отмъкнал? И за среднощната му разходка до Отдела по НИРД?

Преплете ръка с нейната. Време беше да запечата близостта им, да укрепне още повече връзката помежду им.

— Ели, нека те целуна. — Когато я целуваше, Райли забравяше за всичко. Когато бяха интимни, нямаше стратегическа игра, нито измама. Бяха само той и тя и Райли никога досега в живота си не се бе чувствал по-добре.

Щастлив. Чувстваше се щастлив, когато тя беше близо до него.

Тя омекна и се сгуши до гърдите му.

— Съжалявам за разпита. Денят беше много напрегнат.

Той нежно я целуна.

— Знам. Ще стане и по-зле, но аз съм с теб. Ако се нуждаеш от нещо, аз съм на линия.

— Целуни ме отново. — Очите ѝ имаха онзи премрежен поглед, който той толкова обичаше. Тя го гледаше, като че ли той беше някакъв магьосник, творящ чудеса.

Тя беше удивителна. Само ако имаше представа колко много бе променила живота му…

Той се наведе, устните му докоснаха нейните. Сега беше моментът да ѝ разкрие как се чувства. Не можеше да го изрече. Може би никога нямаше да може, но можеше да ѝ покаже колко много означава тя за него.

Райли я задържа за целувката, езикът му се плъзна в устата ѝ, заигра се с нейния. Тялото му пламна.

Тя се отдръпна леко, очите ѝ бяха леко забулени.

— Райли, нямаме време за това.

Той отново я целуна, ръцете му се заровиха в косата ѝ. Тя я бе вдигнала в хлабав кок, но пръстите му се плъзнаха на тила. Целувката стана малко дива, докато тя триеше тяло о неговото, а ръцете ѝ започнаха да го изследват.

Ели вече не беше срамежлива с него. Докосваше го, когато искаше, където искаше. Харесваше му. Тялото му беше нейна площадка за игра и мисълта да я има за няколко мига, накара члена му да се втвърди.

Тя се изви назад, придърпвайки го към себе си.

— Бъди бърз. Наистина трябва да отидем при пиарите, но в момента не мога да мисля за нищо друго, освен за теб.

— Ела тук, сладка моя. — Райли дръпна полата ѝ нагоре, докато отстъпваха заднешком към бюрото му. Беше с идеална височина.

Не можеше да мисли за нищо друго, докато не я обладае. Тя замъгляваше ума му със сласт, но усещането беше прекрасно. Страстта, която бе изпитвал преди, беше чисто физическата нужда да изпита оргазъм. С Ели беше различно. Сливането на телата им означаваше общуване и връзка с нея.

С нея всичко означаваше много повече.

Той усети топлината на кожата ѝ под дланите си и съжали, че нямат време да свалят дрехите.

Тя поклати глава, сякаш прочела мислите му.

— Сега бързичко. По-късно ще бъдем голи. По-късно можем да отидем в апартамента ми и кълна се, че ще се съблечем и няма да видим никакви дрехи до утре сутринта. Това е само малко опитване. Довечера ще се нуждая от всички четири блюда, господине.

Той пъхна палци под ластика на бикините, дръпна ги надолу и коленичи, за да ѝ помогне да се освободи от тях. Наведе се по-близо, за да помирише възбудата ѝ.

— Аз съм готов, изпълнен с желание и способен да се погрижа за всичките ти нужди.

Тя му се усмихна, повдигна полата си и скочи върху бюрото му. Краката ѝ се разтвориха, предоставяйки му място.

— Знам, че ще го направите, адвокате. Вие сте много умел и опитен в работата си.

Райли потръпна от възбуда. Искаше да я гони около бюрото, да си поиграят на шеф и секретарка. Малко се боеше, че в този сценарий можеше да се озове в ролята на секретарката.

Неговото момиче беше кораво и обичаше да командва парада. Той обожаваше разнообразието във връзката им.

Когато се изправи, тя го чакаше, ръцете ѝ се стрелнаха към катарамата на колана му.

— Какво правиш с мен? — Тя разкопча панталона му и плъзна ръка под ластика на боксерките. — Сега трябваше да съм в офиса си и да се оправям със стоте и един проблема, висящи над главата ми.

Райли остави панталона да се скупчи на пода, а тя сключи ръка около пениса му.

— Другите проблеми могат да почакат. Аз имам един голям, който изисква цялото ви внимание, госпожо директор. Единствено вие можете да решите този конкретен въпрос.

Тя облиза устни и сведе поглед към члена в ръката си.

— Дано да съм единствената.

Ели го дразнеше, но той трябваше да я накара да разбере. Обгърна лицето ѝ с длани и я застави да го погледне.

— Ти си единствената, Ели. Единствената, която искам. Боя се, че никога няма да искам никого така, както желая теб.

Устните ѝ се извиха.

— Това е добре, защото аз също искам единствено теб. Вземи ме, за да мога отново да мисля.

Той се намести в люлката на бедрата ѝ и трескаво събу боксерките. Тя не се шегуваше, че го желае. В мига, в който членът му докосна женствеността ѝ, той усети, че е влажна и готова да го поеме. Нейният отклик винаги го караше да обезумява от възбуда, а фактът, че можеше да я обладава без нищо помежду им, се бе превърнал в смисъла на живота му. Тя не можела да мисли? Щом тя влезеше в стаята, очите му се приковаваха в нея, а мозъкът му трескаво започваше да обмисля всички начини да я докосне. Искаше тя да седи в скута му по време на срещите или да държи ръката му. Не желаеше нито за миг да се отделя от нея, искаше да е сигурен, че тя е негова.

Ели го бе обсебила.

Той вдигна члена си и го притисна о сладкото пулсиращо

местенце между краката ѝ.

— Обожавам да го усещам. — Тя се изви назад, за да улесни проникването му. — Не мисля, че някога ще свикна с това.

Той сграбчи бедрата ѝ, остави топлината ѝ да го залее. Той беше този, който никога нямаше да свикне с това. Краката ѝ се обвиха около него.

— Обичам да те обладавам върху бюрото си. Това прави работата ми през следобеда много по-приятна.

Тя въздъхна и прехапа долната си устна.

— Защо?

— Защото мога да усещам уханието ти през целия проклет следобед и да си те представям така.

Тя се засмя с дълбок гърлен смях — невероятно чувствен звук.

— Мили боже, не можем да провеждаме срещи тук през остатъка от днешния ден. Ще започнат още приказки.

Той навлизаше силно и бързо. Не чакаше покана. Женствеността ѝ беше толкова тясна, тялото ѝ — прилепнало към него.

— Нека си говорят. Това не ни интересува. Само това има значение.

Райли се наклони и я целуна, докато пенисът му продължаваше да тласка и прониква все по-навътре. Усети как ноктите ѝ се забиха през тънкия плат на ризата. Обичаше да усеща как Ели обезумява от страст, когато се чукаха.

Правеха любов.

Глупава фраза, но той наистина правеше любов с нея. Не можеше да бъде нещо по-малко. Тя беше жената на живота му и той щеше да направи всичко по силите си, винаги да е задоволена.

Главата ѝ се отметна и тя застина, когато свърши. Той я шибаше мощно, забравил за всичко, отдаден само на усещането на тясната ѝ вагина, стиснала члена му. Райли простена, когато удоволствието го заля, и се изпразни дълбоко в нея, давайки всичко, което имаше.

Притисна я към гърдите си, докато се спускаше от висините на екстаза.

— Може би няма да крещя на пиарите — пророни тя с ленива усмивка.

И двамата сега определено щяха да са в по-добро настроение.

— Ще сляза долу с теб. През целия ден ще съм до теб. Нека си говорят. Нека знаят, че ние сме един екип и че не могат да ни победят.

Тя кимна и се вкопчи по-здраво в него.

— Ще трябва да изкарам остатъка от деня без бельо. Не мога отново да си сложа тези бикини. Слава богу, че имаме лични бани. Целуни ме, за да отида да се измия.

Той я целуна нежно и се отдръпна. Беше сигурен, че прилича на идиот с боксерките, увити около глезените, но не му пукаше. Наблюдаваше я, докато се скри в личната му баня, вече обмисляйки как и кога ще може отново да я има.

Изправи се, умът му още се рееше в приятна омая, когато на вратата се почука.

Това го отрезви. Райли приглади дрехите си, надявайки се да не са прекалено омачкани и успя да закопчае токата на колана. Грабна гащичките на Ели и ги пъхна в джоба на панталона, преди да се огледа наоколо. Всичко изглеждаше в ред.

Отвори вратата.

Лили стоеше на прага, смръщила лице.

— Двамата с Ели трябва да отидете в заседателната зала. Касталано е свикал спешно заседание. — Наклони се. — Кълна се в бога, че ще ти откъсна топките, ако си я забъркал в някаква неприятност.

Той пое дълбоко дъх, защото внезапно го осени мисълта, че всички здравата бяха загазили.

8

Ели крачеше до Лили, Райли бе от другата ѝ страна.

Когато тръгнаха надолу по коридора, тя усещаше погледите, вперени в нея. Като че ли служителите на „Страткаст“ улавяха напрежението във въздуха. Ели се усмихваше лъчезарно и кимаше, докато минаваше покрай тях.

Смяташе да ги събере и да поговорят. Последното, от което се нуждаеше, бе служителите да са изнервени. Навярно и те бяха разтревожени. Може и да не притежаваха акции на стойност милиони долари, но някои от тях бяха инвестирали пари в компанията, а други бяха получили акции като поощрително заплащане. Те разчитаха на тях при пенсионирането си, тъй като баща ѝ и Касталано не бяха раздавали щедри бонуси, нито бяха предоставили добри пенсионни планове.

Това щеше да се промени, когато тя поемеше ръководството. Възнамеряваше да убеди служителите да инвестират повече средства в бъдещето на „Страткаст“. Това бе едно от нещата, за които двамата с Райли бяха съгласни. Служителят, който печелеше повече пари, когато компанията жънеше успехи, работеше много по-усилено. Те трябваше да бъдат лично заинтересовани от просперитета на компанията и да инвестират в нея, иначе това щеше да бъде просто поредната работа, а не взаимноизгодно обвързване.

— Лили, насрочи среща с всички служители на компанията за три и половина. — Искаше, когато се прибере у дома, да е разсеяла тревогите им.

Асистентката ѝ кимна.

— Мисля, че е добра идея. Хората са изплашени. Струва ми се, че страховете им нараснаха, след като сега Касталано въвлече и членовете на борда.

— Имаш ли някакви предположения какво е замислил? — попита Ели.

Лили поклати глава, докато вървяха към заседателната зала.

Нямам никаква представа. Тъкмо провеждах редица обаждания, когато секретарката на Касталано се появи, ухилена самодоволно до уши, и ми заяви, че е най-добре ти и любовникът ти веднага да се отправите към заседателната зала.

— Лили! — възмути се Ели.

Приятелката ѝ махна пренебрежително.

— Извинявай. Всички знаят какво правите, когато той спусне щорите и заключи вратата по средата на деня. И след това

бикините ти вече не се очертават. Постоянно ти повтарям да носиш проклетите прашки.

Ели мразеше прашките. Нима всички можеха да разберат, че преди малко бе преживяла зашеметяващ оргазъм? Изпъна рамене, защото нямаше намерение да се извинява за това.

— Изглеждаш напълно благопристойно — промърмори Райли. — Жалко, че не разполагах с няколко минути, за да разбера за какво е всичко това.

Той бе настоял да не бързат, да проучат какво е намислил Касталано, преди да влязат в заседателната зала. Но на нея ѝ бе писнало да чака и да играе игрички. Искаше да приключи по-скоро с това, за да се справи с последиците от избухналата медийна бомба. Ако ще я разпъват на кръст заради онази статия и проблемите с изпитанията на охладителната система, предпочиташе да е по-скоро, отколкото да отлага. Нямаше смисъл само да се притеснява и тревожи за това.

— Всичко е наред. Те са бесни и аз мисля, че не подходих правилно към проблема. Членовете на борда навярно не разбират, че новите изпитания ще докажат, че системата работи както трябва. Аз ще им го обясня и ще можем по-бързо да продължим нататък. Ако това ще помогне, мога още днес следобед да назнача нови тестове.

В подобни ситуации самоувереността бе задължителна. Никога не ги оставяй да разберат, че си изнервен. Това беше едно от малкото неща, на които баща ѝ я бе научил.

Лили забави крачка и спря.

— Искам да узная всичко в мига, в който излезеш. Ще поговоря с една-две от останалите асистентки. Кълна се, че ако разбера, че са скрили ценна информация от мен, лично ще се разправя с тези жени.

Ели погледна към Райли. Искаше ѝ се да държи ръката му, но трябваше да изглежда като най-коравата кучка в залата. А една корава кучка не държи ръката на гаджето си по време на заседание на борда.

Отвори вратата и едва се сдържа да не зяпне.

Стивън Касталано, облечен в костюм от три части, седеше начело на масата. Приличаше досущ на могъщ корпоративен магнат. От две години не го бе виждала толкова силен и овладян. След като баща ѝ почина и бе решено, че тя ще изкупи дела на Касталано, той бе започнал да се облича като за голф игрището, а не като за заседателната зала. Допреди опита да я изнуди се държеше едва ли не като покорен служител.

Втренчи се в нея по начин, както не го бе правил никога досега. Студено. Пресметливо. Безмилостно.

Какво, по дяволите, ставаше?

— Много мило от ваша страна, че се присъединявате към нас, госпожице Стратън, господин Ланг. — Посочи им двата свободни стола. Те бяха отстрани на дългата маса — явна обида към мястото ѝ в компанията. Тя трябваше да бъде начело на масата или на ръководното място.

За съжаление, за да го заеме, трябваше да изгони своя партньор или по-възрастния член на борда, седнал до него, което щеше да я накара да изглежда слаба или злобна. Положението ѝ винаги е било деликатно. За разлика от колегите си мъже, нея я съдеха по поведението ѝ в обществото, а не само по професионалните умения и находчивостта ѝ. Касталано го знаеше и изглежда, нарочно я поставяше в неизгодна позиция.

— Моля ви, не ставайте, господин Гарнър — рече Ели, въпреки че мъжът не направи опит да се изправи. — Мога да седна тук. Сигурна съм, че и от това място ще ме чувате достатъчно добре.

Райли ѝ издърпа стола.

— След като това е неофициална среща, не мисля, че има значение къде ще седите, госпожице Стратън.

Гарнър се изчерви. Тъй като бяха използвали пола ѝ, за да я уязвят, тя можеше да им подскаже, че не се държат като джентълмени. Касталано леко се подсмихна, докато тя сядаше, а Райли се настаняваше до нея.

— Бих искала да зная какво става. — Ели се огледа и видя шестима от най-влиятелните членове на борда. Взети заедно, не представляваха мнозинството от акционерите, но бяха дяволски близо. Хората, притежаващи огромен брой от акциите на „Страткаст“, седяха в тази стая, вперили осъдителни погледи в нея.

— Аз също — додаде Райли и също се огледа, очевидно виждайки същото като нея. — Няма кворум. Не може да се проведе гласуване. И не знам кои са онези двамата.

Посочи към двама души, които и Ели не познаваше. Мъж и жена седяха отсреща на масата, вляво от нея. Но Ели нямаше време да се чуди кои са те, тъй като Касталано се облегна назад и заговори:

— Веднага ще поясня. Не се нуждая от кворум. Обадих се на някои от най-старите членове на борда, защото те бяха много притеснени от последните събития, свързани с компанията.

Значи, щеше да има яко кастрене и вероятно начало на грозна схватка. Бордът се състоеше от петнайсет членове. Шестима от тях бяха в залата. Това бяха мъжете, които бяха на страната на Касталано. Заедно с неговия глас, ставаха седем.

Оставаха тя, Райли и още четирима, за които бе сигурна, че са на нейна страна. Това бе причината, поради която не присъстваха в момента. Не се знаеше нищо за вота на последните двама акционери — жената, която бе купила акциите на Патриша Кейн, и този, който бе откупил акциите на сестра ѝ. Райли се бе заел да го проучи. Беше позвънил в компанията, станала собственик на акциите, но оттам още не му бяха върнали обаждането. Ели искаше да разбере що за човек е новият инвеститор. Който и да беше, имаше право на глас. Трябваше да се добере до този човек преди Касталано.

Изглежда, това бе начинът на Касталано да ѝ покаже, че все още има власт в този свят.

— Разбирам, че имахме известни неуредици с докладите относно проблемите в охладителната система. Щастлива съм да ви съобщя, че онези доклади бяха фалшиви, и в момента съм наредила да ги проучат. — По-рано тази седмица бе възложила задачата на двама от най-добрите си мениджъри. Те щяха да разберат откъде са изтекли данните за грешките в системата.

— Ние открихме кой е дал тези доклади на пресата. — Касталано огледа присъстващите.

— Отлично. Ще се радвам да чуя кой е бил. — Ако той бе свършил тази работа, щеше горещо да му благодари. Щеше да е по-добре, ако тя се бе погрижила за проблема, но трябваше да се възползва от това.

Райли трескаво пишеше есемес на някого.

— И ако изчакате няколко минути, всички ще разполагаме с новите доклади. Ще доведа главния проектант да обясни каква е била грешката, както и че е била незначителна за продължаването на разработката. Която се движи по график и под предвидения бюджет.

Това беше идеалното решение. Щеше да ги убеди. Щеше да възложи на най-способните си хора да обяснят положението.

— Мисля, че можем да прескочим научните дрънканици. — Стивън кимна към асистентката си, която стоеше отзад с купчина папки в ръце. — Джейн, ако обичаш. Джентълмени и госпожице Стратън, както знаете, днес е излязла статия, в която се подлага на съмнение моралът на ръководството в „Страткаст“, а нашият най-важен проект е наречен пълен провал.

Тихо мърморене се надигна около масата, докато Джейн раздаваше копия от статията. Двамата явно бяха действали много чевръсто. Стивън сигурно е имал отчаяна нужда да я дискредитира.

Дали бе направила грешка, като не му бе платила? Ели дълго се бе колебала, но накрая реши, че ненапразно е наела Райли.

Плащаше му щедро, а имайки предвид връзката им, той не би ѝ дал погрешен съвет. В крайна сметка на карта бе заложена компанията, а това пряко го засягаше.

— Очаквате от мен да отговарям на обвиненията ви едно по едно или просто да ви съобщя мнението си относно злостните нападки на този журналист? Очевидно ми има зъб. — Ели се опитваше да разбере кои са другите двама души, присъстващи на срещата.

Един мъж и една жена. И двамата в костюми. Консервативни, но не в корпоративен стил. Изглеждаха някак си по-строги, отколкото изпълнителните директори.

Нито един от двамата не погледна докладите. От време на време си разменяха по някоя дума или поглеждаха телефоните си.

Райли се взираше в тях, но Ели не смяташе, че е добра идея да се наклони към него и да проведе личен разговор.

— Длъжен съм да попитам защо си решила, че е по-правилно да споделяш с журналисти проблемите с един толкова важен продукт като охладителната система — подхвана учтиво Стивън.

Трябваше да поеме дълбоко дъх. С нищо не биваше да издава колко е бясна на човека, който се предполагаше, че е неин партньор.

— Тъкмо за това става дума. Ние всъщност не сме имали проблеми с охладителната система. Онези доклади се основават на грешно калибрирани машини. Получих одобрение от Отдела за връзки с обществеността. Никога не бих говорила с пресата, без да го съгласувам с тях. Статията трябваше да бъде за мен като за една от малкото жени на поста изпълнителен директор в сферата на телекомуникациите. Изобщо не трябваше да касае проекта ни за охладителната система. Не е моя вината, че журналистът е бил предубеден.

— Дали е бил предубеден, или е задал напълно уместни въпроси? — поинтересува се Касталано.

— Какво означава това? — Райли се изправи на стола до нея, видимо ядосан.

Касталано поклати глава.

— Не говоря на теб. Говоря на госпожица Стратън. Тя е тази, която е длъжна да взема решенията в компанията. Ти просто си едно от тези решения, в чиято разумност дълбоко се съмнявам.

Райли присви очи.

— Сигурен съм, че ти би предпочел тя да работи с адвокат, когото ти можеш да купиш. Да не би да си разстроен, задето не ѝ позволих да подпише договора, предоставящ ти охладителната система?

Касталано се намести удобно на стола, очевидно необезпокоен.

— Аз смятам, че ти си този, който е добавил онази клауза в договора, за да ме злепоставиш. Ти си този, който постоянно се опитва да ме дискредитира в очите на госпожица Стратън.

Ели осъзнаваше, че в момента правеха точно това, което не биваше — вадеха на показ мръсното си бельо. Всички погледи бяха вперени в нея.

Райли се наведе напред.

— Направих всичко по силите ми, за да я защитя от теб.

Това бе последното, от което тя се нуждаеше. Райли трябваше да се държи като неин адвокат, а не любовник.

— Стивън, защо сме тук? Защо не обсъдим това насаме?

— Ние сме тук, защото акциите вече спаднаха с двайсет процента.

Стомахът ѝ се сви. Двайсет процента? Бяха минали само няколко часа. Колко ниско щяха да паднат до края на деня'? Преди да успее да публикува верните доклади? Много често медиите предпочитаха да оповестяват лошите новини, вместо добрите. Щяха да минат дни, преди да се разчуе.

— Знаеш не по-зле от мен, че акциите отново ще се вдигнат, щом излязат верните доклади.

— Това ще отнеме време. — Партньорът ѝ се взираше обвинително в нея.

Откъде се бе взело всичко това? Той никога досега не я бе гледал така.

— Разполагаме с време. Делят ни още няколко години от същинското производство. Няколко седмици не означават нищо.

Стивън царствено кимна.

— Да, за това си права. Доведох тук неколцина разтревожени членове на борда, за да ги уверя, че цената на нашите акции няма дълго да остане ниска. Компанията ще преживее този злощастен инцидент и ще излезе още по-силна, след като се освободи от служителите, виновни за проблема.

По дяволите. Нима той бе разбрал кой е объркал калибровките на машините? Това беше нейна работа. Тя отговаряше за Отдела по НИРД. Винаги. Отделът беше нейното любимо дете. Дори когато баща ѝ ръководеше компанията, изцяло ѝ бе прехвърлил управлението на НИРД.

Ели нямаше да позволи да ѝ го отнемат.

— Мисля, че се налага да поговорим за евентуални промени в персонала, но не е нужно да го правим пред членовете на борда. Сигурна съм, че те имат да вършат много по-важни неща. Уверявам всички, че можем да се справим с тази ситуация. След

няколко седмици акциите отново ще се покачат. Случилото се не е приятно, но аз ще публикувам вярната информация колкото е възможно по-скоро. Моите пиари се свързват с големите финансови медии и ги информират за настоящата ситуация. Ние ще им покажем новите доклади, може би ще поканим няколко надеждни журналисти да присъстват на изпитанията. Тази буря ще отмине и компанията ще бъде по-силна от всякога.

— Ние все още имаме проблем с твоя имидж и лошите решения, които вземаш — заяви Касталано.

— Не може наистина да вярваш на всичко, което се твърди в онази статия. Стивън, ти ме познаваш, откакто съм се родила. Аз със сигурност не съм жената, обрисувана в онзи пасквил.

— Имаш ли афера с Райли Ланг?

Райли поклати глава.

— Това изобщо не е твоя работа.

Ели нямаше намерение да се крие зад полуистини.

— Думата „афера“ звучи абсурдно. Дали имам връзка с господин Ланг? Да. Това влияе ли върху начина, по който вземам решения? Не. Аз продължавам да правя това, което е най-добро за компанията, а тъй като е акционер, същото се отнася и за господин Ланг. Освен това не за пръв път директор има сериозна връзка със свой сътрудник. Не е нужно да ги изброявам, по много пъти се е случвало. В компанията няма правила срещу подобно общуване между колеги.

— Точно това е нещо, което възнамеряваме да променим — заяви с морализаторски тон Гарнър и удари по масата. — Вие, младите, си мислите, че можете да спите с когото ви падне. Господи, когато работех тук, всички ние бяхме делови хора. Какво щеше да си помисли баща ти за това?

— Баща ми не се интересуваше от личния ми живот, както не би трябвало да го прави и никой от вас. Нека не бъдем лицемери, Бил. Всички знаем за любовната връзка между теб и секретарката ти, докато работеше тук. — Щом те искаха да играят нечестно, и тя също можеше да използва удари под кръста. — И ти, Стивън. Да ти припомням ли твоята връзка с шефката на Отдела по човешки ресурси отпреди няколко години? Тогава беше женен. Аз не съм омъжена и с кого спя си е моя лична работа.

— Не и когато го използваш да ти върши мръсната работа — изстреля Касталано.

— Той е мой адвокат. Плащам му, за да ми върши мръсната работа — върна му го тя.

— Дали девалвацията на акциите не е негово дело, за да получа по-ниска сума при изкупуването на моя дял, госпожице Стратън? — Въпросът на Стивън увисна във въздуха и цялата зала

притихна.

Той наистина смяташе да използва всички средства, за да спечели симпатиите на своя страна.

— Стивън, аз предложих да забавим изкупуването. Очевидно не е в твой интерес в момента да изкупя акциите ти. Ще изчакаме, докато цената им се повиши. Знам, че нямаш търпение да се пенсионираш, но се опитвам да постъпя честно и да не те ощетя.

До нея Райли застина.

— Не ми харесват обвиненията, които отправяш, Касталано.

— В такъв случай това наистина няма да ти хареса. — Той кимна към асистентката си, която включи лаптопа си. С няколко натискания на клавишите тя прехвърли изображението от компютъра върху големия екран на стената.

Ели се смути. Да не би Стивън да е планирал мултимедийна кампания, за да я унижи? Усети как я избива пот. Ако някой ги бе записал, докато са били интимни, щеше да ги съди до дупка.

Камерата се фокусира. Тя се наклони напред, опитвайки се да различи образа. Сякаш някой бе оставил включена камерата на компютъра си. Изображението беше много тясно, но Ели разпозна масите в Отдела по НИРД. Всички имаха бюра, но в средата на „лабораторията“, както я наричаха, бяха разположени няколко големи маси с изпитателната апаратура, редом до машините, които използваха, за да проверяват работата на охладителната система.

Светлината в помещението беше слаба, само една трета от лампите бяха включени, следователно беше късно през нощта или рано сутринта. Сградата никога не оставаше тъмна, но след единайсет вечерта осветлението се намаляваше с таймер до една трета от мощността за опазване на околната среда чрез пестене на енергията. От това Ели заключи, че дори чистачките са си били отишли, когато записът е бил направен.

— Искам да знам какво става. — Райли се обърна към Касталано.

— Мисля, че знаеш — последва самодоволният отговор. — Записът е бил направен преди седмица. В нощта преди лабораторните изпитания.

— Преди сгрешените измервания? За калибровките ли става дума? Защото вече ви казах, че е било стажантска грешка.

Стивън поклати глава.

— Не е било грешка, Елинор. Единствената грешка, която си допуснала, е предположението, че няма да разбера. Един от твоите стажанти е оставил камерата си включена. Използвал е оборудването на компанията, за да чати с родителите си. Той го е

записал. Навярно е щял да донесе записа на теб, но тогава вече е знаел за връзката ти и вместо това дойде при мен.

— Какво общо има моята връзка с всичко това? — Но още докато задаваше въпроса, разбра, защото в обсега на камерата се появи позната фигура.

Райли бе свалил сакото си и бе навил до лактите ръкавите на ризата. Очевидно нямаше понятие, че камерата го записва. Огледа се и сетне върху устните му заигра усмивка, когато откри това, което търсеше. Извади телефона си и явно говореше с някого. Взе първия от изпитателните уреди и свали капака, за да има достъп до вътрешността му.

Цялата зала замръзна.

— Ели, мога да обясня.

Тя чу гласа на Райли, но не можеше да откъсне очи от екрана. Той, изглежда, говореше с някого. Сякаш беше включил спикърфона. Телефонът бе поставен върху масата, докато променяше настройките на калибровъчните устройства. И на трите. Изглеждаше съсредоточен и явно бе дошъл напълно подготвен. Когато му потрябва по-голям достъп до вътрешността на машината, той извади отвертка от джоба си.

Беше изчакал, докато всички си тръгнат, за да слезе долу, в Отдела по НИРД, и преднамерено бе променил калибровките, за да провали изпитанията.

За да провали нея.

Бавно я обзе вцепенение, сякаш някой наливаше лед във вените ѝ. Това беше добре, защото така не можеше да чувства болката.

— Ели, за всичко това има обяснение. — Райли сложи ръка върху нейната.

Тя много спокойно я отдръпна. Този мъж повече нямаше да я прави на глупачка. Той играеше някаква игра, но тя не бе сигурна каква. Знаеше единствено, че е изгубена.

Опита се да спаси малкото ѝ останало достойнство. Заговори с нисък, равен глас на бившия си любовник:

— Господин Ланг, уволнен сте. Ще извикам охраната, за да ни изведе от сградата. Ще откриете, че в договора ви има клауза за злоумишлени нарушения. Ако бяхте останали една година, щях да бъда принудена да изкупя акциите ви по настоящата им цена.

Райли се опита да завърти стола ѝ към себе си. Лицето му бе изопнато.

— Ели, трябва да поговоря с теб.

Не ѝ бе останало много за казване.

— Тъй като вашият случай не е такъв, акциите ви автоматично отново стават моя собственост. Ще ви уведомя дали

смятам да повдигна обвинение срещу вас.

Нисък кикот я накара да се извърне. Касталано леко изръкопляска.

— Така ли смяташ да продължиш играта? Сигурно той не е толкова добър в леглото, след като си готова при първа възможност да го хвърлиш на вълците. Всъщност никакви обвинения няма да бъдат повдигнати срещу господин Ланг. Знаеш отлично, че медиите обожават подобни скандали. Няма да е от полза за компанията. Ще оставя господин Ланг да се отърве с предупреждението, че оттук насетне трябва много добре да знае кои са враговете му. Но не мога да кажа същото за теб, скъпа моя.

Вратата се отвори и внезапно двама полицаи изникнаха на прага.

Какво, по дяволите, ставаше тук? Касталано току-що бе заявил, че няма да повдига обвинения срещу Райли, макар че той определено би трябвало да говори първо с нея за това. Това решение трябваше да вземат те, заедно с охраната, юристите на компанията и пиарите.

— Достатъчно е охраната да изпроводи Райли навън от сградата. Не мисля, че той има нужда от полицейски ескорт. — Тя се извърна и за пръв път погледна Райли. — Или ще ме унижиш допълнително, като устроиш сцена?

Райли не откъсваше очи от Касталано.

— Ели, любима, не мисля, че те са тук заради мен. Каквото и да се случва, знай, че ще те измъкна от всичко това.

Говореше толкова сериозно, че Ели се обърна, за да се огледа. Всички бяха вперили погледи в нея. А мъжът и жената в деловите костюми се бяха изправили.

— Госпожице Стратън, името ми е специален агент Чарлс Купър. Мой дълг е да ви осведомя, че сте арестувана — изрече мъжът.

Значи, така се чувстваше човек, който сънува, знае, че случващото е сън, но не може да се събуди.

— Арестувана за какво? — Това бе нелепо.

Касталано стана на крака и закопча сакото си.

— Ние открихме как вие двамата с баща ти сте успели да откраднете десет милиона долара от фирмата. Нима смяташе, че никога няма да разберем? Холдинговите компании са били много умело прикрити, но всички са на твое име. Не можахме да открием парите, но вярвам, че това е работа на Бюрото. Освен това ще ти бъдат предявени обвинения в измама и манипулиране на акциите на компанията с цел лично облагодетелстване.

Това беше сън. Нямаше друго обяснение. Всъщност някакъв кошмар. Само дето Ели се чувстваше съвсем будна.

Ръката на Райли улови нейната и той се наведе към нея.

— Дръж главата си високо изправена. Няма да позволя да те унищожат. Кълна се в бога, Ели, ще те измъкна от това.

За секунда тя задържа ръката му. Преплете пръсти с неговите, защото отчаяно се нуждаеше от топлината му. Целият свят изведнъж се бе вледенил.

Чуваше думите на полицаите като в мъгла. Знаеше ги. Всеки, който гледаше телевизия знаеше правата си. Законът „Миранда“. Четяха ѝ правата, защото ФБР смяташе, че тя е откраднала от компанията.

И щяха да я обвинят и в измама. В опит да манипулира фондовия пазар, защото имаха доказателство, че дясната ѝ ръка, нейният адвокат, бе саботирал онези машини.

Райли ли бе предоставил докладите на журналистите? Той ли беше този, който искаше да срине акциите на „Страткаст“?

Една ръка стисна лакътя ѝ, дърпайки я нагоре. Пръстите ѝ се изплъзнаха от неговите.

— Нужно ли е да правите това? Тя ще дойде доброволно с вас. — Гласът на Райли прозвуча някъде отдалеч. Беше заглушен от бученето в ушите ѝ.

Ели се чувстваше като парцалена кукла. Беше там, но в същото време отсъстваше. Това не можеше да се случва с нея. Краката ѝ трепереха, но някак си успя да се изправи и полицаят изви ръцете ѝ зад гърба, студеният метал се сключи около китките ѝ.

— Имате късмет, че не арестуваме и вас — чу тя гласа на ченгето.

— Елинор, съжалявам, че се стигна дотук.

Младата жена се извърна при звука на гласа на Касталано. Той стоеше там със самодоволно изражение. Определено не личеше да съжалява. Изглеждаше тържествуващ.

Защо ѝ причиняваше това? Защо стоеше изправен пред нея в костюма си за хиляда долара? Нали искаше единствено да се пенсионира?

Или през цялото време я е водил за носа? Никога не е възнамерявал да напуска компанията и от самото начало е планирал това. Ели знаеше клаузите в договора си. Знаеше какво щеше да се случи сега. Тя щеше да загуби всичко.

Ако нещо изглежда прекалено добро, за да е истинско, значи, е лъжа. Винаги. Трябваше да запомни и този урок от баща си.

Райли беше прекалено идеален за нея, защото никога не е бил тук заради нея. Тя е била пионка в играта му.

В играта на Стивън Касталано.

— Кучи син — изсъска тя, най-сетне проумяла. — Ти никога

не си възнамерявал да ми продадеш дела си. Това е било твоята игра, за да се отървеш от мен и да заграбиш всичко за себе си.

Възрастният мъж поклати глава.

— Нищо подобно. Аз нямах търпение да се посветя изяло на голфа, скъпа. Моля ви, изведете я от сградата. Осведомете ме какво ще ви е нужно, за да бъде съдена с най-голямата строгост на закона.

— Ели, аз съм с теб — обеща Райли.

Тя го погледна. Той беше прекалено красив. Прекалено секси. Прекалено добър. Прекалено идеален.

— Не смей никога повече да разговаряш с мен.

Изпита почти облекчение, когато я отведоха. Поне никога повече нямаше да го види.

* * *

Райли имаше чувството, че таванът и подът си бяха разменили местата. Какво, по дяволите, ставаше? Те отвеждаха Ели с белезници. Водеха я в някаква проклета килия, сякаш беше престъпница.

Хората наоколо клатеха глави и се окуражаваха един друг, че всичко е за добро. Че щом са се отървали от Ели, всичките им проблеми са решени.

Извърна се към Касталано. Какъв глупак е бил. Беше паднал право в клопката. Как се бе случило? Нали той бе заложил капана.

Нито за секунда не повярва, че Ели е източила парите на компанията. Всички инстинкти му подсказваха, че нямаше начин Ели да е била замесена. Колелцата в ума му трескаво се въртяха. Всъщност, ако се замислеше по-надълбоко, те не разполагаха с никакво доказателство, че кражбата е била дело на Стивън Касталано. Те просто бяха видели това, което им се искаше да видят. Знаеха, че Касталано е престъпник, видяха престъпление и го приписаха на него.

Ако имаше малко мозък, щеше да обмисли добре ситуацията. Нямаше да прибързва със заключенията, докато не разполагаше с неоспоримо доказателство, че Ели е невинна.

Не се нуждаеше от мозък. По дяволите, имаше сърце, което бе абсолютно сигурно, че Ели не го е направила. Дори да влезе в стаята и да я завари, нагазила до коленете в пари, нямаше да му хрумне, че ги е откраднала. Никога не би се усъмнил в нейната

почтеност. Познаваше тази жена до най-съкровените кътчета на душата ѝ и знаеше, че е непоклатима като скала.

Жалко, че всички около нея бяха лъжливи негодници. Включително той самият.

Умът му работеше, разчепквайки измамата от друг ъгъл. О, само да беше проявил по-голяма предвидливост. Това щеше да ги спаси.

Впери поглед в Касталано.

— Ти си скроил всичко това, за да изкупиш акциите на Ели на безценица.

Касталано въздъхна.

— Джентълмени, мисля, че трябва да разменя няколко думи с господин Ланг. Той явно не разбира как е устроен светът и трябва да му обясня едно-две неща. Ако нямате нищо против, може да се преместите в кабинета ми. Там ще намерите бутилка отлежало шотландско уиски, за да полеем успешното преодоляване на трудностите през този следобед. Синът ми ви очаква там.

За да отпразнуват победата му над сладката, умна Ели, опитваща се да спаси света от злото. Тя имаше налудничави идеи за справедливостта, за това, кое е правилното и как трябва да бъде променен светът.

Същият свят, който току-що бе отхапал голямо парче от плътта ѝ.

Той трябваше да я закриля. Трябваше да бъде шибаният рицар на бял кон, който бе длъжен да поема всички удари на съдбата, за да не узнае тя никога какво гадно място е светът. Но изцяло се бе провалил. Той бе виновникът светът ѝ да се сгромоляса.

Как не бе забелязал онази камера? През онази нощ говореше с Бран по телефона. Налагаше се брат му да му обясни как да прецака калибровките на изпитателните устройства. Всъщност през цялото време бе говорил за Ели. Сякаш в момента не саботираше компанията ѝ, прехраната, живота ѝ. Дрънкаше как бе вечерял с нея, а после се бе промъкнал в сградата, за да вземе някакви договори. И не бе забелязал лаптопа и камерата.

За всичко беше виновен той. Всичко около тях пропадаше и вината беше негова. Всичко — планът да отмъстят за баща им, всичките надежди и мечти на Ели — бе съсипано, защото той беше тъп некадърник.

Къде щяха да я отведат? В кой полицейски район? Федералните бяха позволили на полицията да я арестува, значи, щяха да я отведат в тукашния арест. Често предоставяха на местните власти да арестуват съгласно тяхна заповед. Навярно щяха да я разпитат, а след това ще я преместят във федерален

затвор.

Можеха да я оставят в градския затвор, докато плати гаранцията.

Господи, щяха да вкарат Ели в затвора. Обзе го паника.

Касталано щеше да я пъхне с години зад решетките, за да присвои цялата компания.

— Значи, всичко е било, за да изкупиш акциите на ниска цена? — Вратата се бе затворила зад мъжете, които Касталано бе довел, за да станат свидетели на краха на Ели. Райли искаше да изтича след нея, но нямаше да му позволят да отиде с нея. Навярно изобщо нямаше да му позволят да я доближи.

Касталано се усмихна.

— О, мисля, че и двамата знаем, че има нещо повече. Знаеш ли, най-забавното е, че аз си мислех, че мога да я обвиня само в незаконно присвояване на средства от компанията.

Тя нямаше нищо общо с тези обвинения, но това го накара да се замисли за последните действия на Касталано.

— Защо, по дяволите, толкова настояваше да получиш онези два милиона долара? Опита се да я изнудиш.

Нямаше да изяснява причината. Райли знаеше, че Касталано дължи милиони на един мафиот, но на този етап не смяташе да издава прикритието си. Трябваше да се възползва от всяко предимство, което имаше.

— Какво? Аз? Защо ще искам два милиона от Ели? Смятах да се пенсионирам. Тя щеше да изкупи моя дял. Е, ако бях отишъл при нея, за да я обвиня в източването на пари от компанията, навярно щях да поискам тя да възстанови известна част от откраднатото. Двайсет процента би било добро начало.

Това беше всичко, което искаше да знае. Онзи чек щеше да подпечата съдбата ѝ, ако самият Райли не го бе направил. За федералните този чек щеше да бъде признание за вината ѝ. За Касталано — малък аванс.

— Дявол да го вземе, ти си възнамерявал да изкупиш дела ѝ с нейните собствени пари. Кучи син! — Райли и Ели бяха попаднали в отдавна подготвян капан. Касталано никога не бе възнамерявал да се пенсионира. Той се бе преструвал на възрастен джентълмен. Споделял е за посещенията си при лекари. Постарал се е всички да узнаят колко е щастлив, че се оттегля в заслужена почивка и предава управлението на следващото поколение.

Дори е накарал сина си да осведоми Ели за нередностите в счетоводството.

Касталано не е разполагал с пари да откупи дела на Ели. Затова е изчакал търпеливо, убеждавайки я, че ще сключат сделка

за приятелско изкупуване на акциите му.

— Ти си вмъкнал клаузата в договора — досети се Райли. — Трябваше да го предугадя. Трябваше да знам, че никой не може да е толкова глупав.

Сложност. Точно за това бе говорил зет му. Кейс му бе казал, че всички те пренебрегват факта, че всяка ситуация, в която може да се озоват, е сложна и изменчива. Бил е толкова прав. Те бяха проявили арогантност, въобразявайки си, че са единствените хищници в играта.

Касталано отново се бе ухилил самодоволно. Райли едва се сдържаше да не изтрие с юмрук усмивката от лицето му.

— Нямам представа за какво говориш. Знам, че гневът и объркването от всичко преживяно сякаш са ни върнали със седмици назад. Съчувствам на Ели. Наистина ме боли за нея. Познавам я, откакто се е родила. В някои отношения я чувствам като своя дъщеря. Ако ставаше дума само за пари, щях да откупя нейния дял и да продължим напред. Щях да го направя заради баща ѝ. Той беше гадно копеле, но беше мой партньор. Той не би могъл да знае, че тя е откраднала всички онези пари от компанията.

— Кражбата е започнала, когато Ели е била на седемнайсет. Да не би да ми казваш, че е основала холдинговите компании и е започнала да източва пари от „Стратказ“, без да бъде заловена, докато е била стажантка? — Самата мисъл беше абсурдна.

— Е, всички знаят, че Ели беше същинско бизнес чудо. Тя на практика ръководеше Отдела по НИРД още докато беше в гимназията. Със сигурност е имала свои хора в компанията. Ако открием кои са, ще ги изпратим в затвора. Всъщност твоето вероломство я забърка във всичко това. Аз бях готов да се задоволя със сумата от продажбата на акциите на разумна цена.

— Смяташ да я принудиш да ти плати, за да не влезе в затвора, като същевременно я отстраняваш от играта. — Сега всичко бе толкова очевидно.

— Сега ще имам и двете. Ти ме снабди с оръжието, с което със сигурност ще спечеля битката. Имаш ли представа колко дълго съм чакал, за да поема пълния контрол над моята компания? — Той посочи към вратата, където сега стояха двама униформени охранители. — Виждам, че ескортът ви очаква, господин Ланг.

— Няма да ти позволя да се измъкнеш безнаказано. Ти си откраднал онези пари. — А компанията на Касталано бе изградена върху убийството на баща им. И това престъпление нямаше да му се размине. Щеше да си получи заслуженото наказание.

— Доказателствата свидетелстват за друго. — Касталано беше напълно спокоен и овладян. — Те неопровержимо сочат, че Ели стои зад измамата.

— Ти си го фалшифицирал. Ще го докажа и се кълна, че когато приключа с теб, няма да имаш нищо. — Усети една здрава ръка да го стиска за лакътя.

Те се бяха подсигурили. Другият охранител се бе озовал от другата му страна.

— Трябва незабавно да напуснете сградата, господин Ланг — разнесе се дълбок, дрезгав глас. — Не ни карайте отново да викаме полицаите.

— Един ден те ще се върнат. Не се съмнявай в това — процепи Райли, без да откъсва очи от Касталано змията.

Пазачът от дясната му страна го дръпна за ръката и го повлече към вратата.

— Ще те съдя до дупка. — Осъзнаваше, че един уважаван адвокат не говори така, но в този миг наистина го мислеше. Щеше да изпепели това място до основи. Щеше да го залее с керосин, да драсне клечка кибрит и да ги накара да си платят за това, което бяха причинили на Ели.

Райли никога нямаше да забрави празното изражение в очите ѝ, когато го погледна.

Не смей никога повече да разговаряш с мен.

Трябваше да свърши толкова много работа. Позволи им да го отведат, защото в главата му цареше хаос.

Ели сигурно се чувстваше толкова самотна. Щяха да я вкарат в полицейската кола. Щеше да бъде по-малко болезнено, ако федералните я бяха арестували. Те щяха да ѝ позволят да запази поне част от достойнството си. Фактът, че бяха оставили на полицията да я арестува, означаваше, че я смятат за голяма риба. Даваха възможност на местните да оберат лаврите. Накрая щяха да я преместят във федерален затвор или да предоставят на местен съдия да ръководи изслушването за определянето на гаранцията.

Трябва колкото може по-скоро да уреди пускането ѝ под гаранция. Трябва веднага да я освободи.

Цялото му тяло бе сковано от напрежение. Гърлото му бе свито и почти не виждаше, докато го водеха надолу по коридора.

Сякаш всички служители бяха напуснали кабинките си. Всички бяха на крака и разговаряха, а няколко жени плачеха. Напрежението бе осезаемо. Хората се тревожеха за работата и бъдещето си.

Да, и това беше по негова вина.

Той трябваше да бъде отведен с белезници. Всички бяха

свидетели на унижението ѝ.

— Копеле!

Райли се озърна, очаквайки да види Ели. Намираха се пред офиса му. Как бе дошъл до тук?

Там стоеше Лили, с обляно от сълзи лице.

Лили, която го ненавиждаше. Лили, която го бе разкрила преди Ели.

Той погледна към придружителите си.

— Може ли да си взема нещата?

По-едрият охранител кимна.

— Но оставете вратата отворена.

Той кимна на Лили да го придружи. Не се изненада, когато тя буквално изтича в офиса. Очевидно отчаяно искаше да остане насаме с него. Навярно, за да го одере жив.

Райли нямаше време за това.

Лили погледна към охранителите.

— Моля те, Карл. Позволи ми да остана една минута насаме с него. Заради Ели.

По-ниският охранител се извърна към Карл.

— Наистина ли вярваш, че госпожица Стратън е откраднала от компанията?

— Не — отвърна Карл, без да откъсва очи от Райли. — Но вярвам, че този кучи син е причината за всичките ѝ беди.

Изглежда, беше всеобщият любимец.

Лили не му даде възможност да се защити. Тя омекна и насочи големите си очи към Карл.

— Моля те. Ние сме единственият ѝ шанс. Тя ти уреди платен отпуск по бащинство, когато съпругата ти и бебето бяха толкова зле след раждането.

Мъжът вдигна ръка.

— Две минути.

Щеше да се възползва максимално от тях. Райли затръшна вратата и се обърна към нея.

— Не викай. Разполагаме с две минути, преди да ме изхвърлят навън. Трябва да изровиш всичко, което можеш. Използвай цялата магия, на която си способна, и ми се обади.

— По-скоро ще ти изтръгна топките и ще нахраня с тях котката си. Как можа? Как можа да я нараниш така?

Той отиде до бюрото и грабна каквото му бе нужно. Съхраняваше по-голяма част от информацията си на флашка, а това беше личният му лаптоп. Не докосна компютъра на компанията. И без това цялата полезна информация, до която се бяха добрали, беше хакната, с изключение на счетоводните отчети, които той отдавна бе копирал. Мобилният му вибрираше,

но сега нямаше време да отговаря.

— Зная, че ме мразиш, но в момента аз съм единственият, който може да спаси Ели. Освен ако някоя могъща корпорация не стои зад теб.

Лили се намръщи и скръсти ръце пред гърдите си.

— Защо трябва да вярвам и на една твоя дума? Видях записа. Всички служители от администрацията са го видели, копеле. Допреди няколко минути са го пазили в тайна от мен.

И навярно беше бясна от този факт. На Лили ѝ харесваше да има влияние и обичаше Ели. Той трябваше да се възползва от това, защото тя навярно беше единственият съюзник, който му бе останал.

— Аз я обичам. — Каза го. Колкото и глупаво да прозвуча.

Глупаво? Той обичаше Ели Стратън. Това не беше глупаво.

Това беше всичко. Да, тази любов го правеше уязвим. Да, когато ставаше дума за нея, той ставаше слаб. Но я обичаше. Би дал всичко на този свят само и само тя да е добре. Най-после бе разбрал какво означава проклетата дума. Любов. Означаваше, че щеше да пожертва себе си заради нея. И нямаше никакво значение, че тя не желаеше никога повече да говори с него. Той я обичаше. Би направил всичко, за да я спаси.

Лили се сепна, очите ѝ се разшириха.

— Сериозно ли говориш?

Значи, тя бе разбрала. Той пристъпи към нея, опитвайки се да ѝ покаже колко дяволски много бе сериозен.

— Аз обичам Ели. Дойдох тук чрез измама, но сега тя е единственото, което има значение за мен. Ще направя всичко, за да я защитя.

Лили стисна челюсти и вирна упорито брадичка.

— Дори това да означава ти да пострадаш?

Дори да означаваше да се откаже от отмъщението, за което мечтаеше от дете. Най-после бе прозрял какво бъдеще бе искал баща му за него и то не включваше ненавист — въпреки че ненавиждаше онзи кучи син Касталано повече от всякога.

— Кълна се, че ако мога да сменя мястото си с нейното, ще го направя. Ще направя всичко. Обичам я повече от живота си. Повече от всичко друго на света.

Лили се раздвижи и събра папките върху бюрото му.

— Вземи всичко. Ще откраднa каквото мога, преди да ме изхвърлят от тук. Аз също имам доверени хора и съюзници в компанията. А и хората обичат Ели. Ако истината успее да стигне до ушите на точните хора, можем да успеем да обърнем нещата в наша полза. Ще се обадя на членовете на борда, които са близки с Ели. Обаче се кълна, че ако ме измамиш, ще те открия и ще

устроя истинско пиршество на котката си. Разбра ли ме?

Очевидно котката на Лили беше любителка на тестиси.

— Да. Събери колкото можеш повече информация. Опитай се да останеш в компанията. Прави се на глупачка. Нямала си никаква представа. Потресена си. Ти си лоялна на „Страткаст“. Очерни ни, ако се налага, но запази работата си. Ние трябва да имаме очи и уши тук.

Нуждаеше се от нещо, каквото и да е. Как можа всичко толкова да се объркa? Защо бе подценил Касталано? Десет години. Касталано е планирал това от десет години. Те знаеха, че той мами и краде от компанията, но не подозираха, че си е намерил изкупителна жертва.

Жертвено агне. Неговото момиче.

Господи, тя го ненавиждаше. Ели го ненавиждаше, а той я обичаше.

Изтика всички мисли на заден план. Единственото, което имаше значение в момента, бе да я измъкне от килията.

— Тя не може да остане в затвора. — Лили му подаде папките, за да ги набута в куфарчето.

На вратата се почука.

— Време е да тръгвате.

Трябваше да се маха от тук.

— След няколко часа ще я освободя. Колкото мога по-скоро. Ще се обадя на най-добрия адвокат в мига, в който напусна сградата.

— Може би аз трябва да го направя — предложи Лили. — Ели може да си го позволи.

Налагаше се да ѝ обясни.

— Не може. Докато говорим, вече са замразили авоарите ѝ. Тя няма нищо. Следващия месец няма да може да плати ипотеката си. Касталано ще ѝ вземе всичко.

Лили сподави вика си.

Той отпусна ръце на раменете ѝ.

— Аз ще се погрижа за нея. Ти остани тук. Бъди нашите очи и уши. Аз ще ги накарам да си платят.

Тя кимна.

Райли грабна куфарчето и лаптопа и кимна, когато вратата се отвори.

— Готов съм. Лили, разкарай се от очите ми. Не желая повече да слушам обидите ти.

Лили, изглежда, схвана.

— Мразя и двама ви. Не мога да повярвам, че сте го направили.

Той се изнесе покрай нея с високо вдигната глава. Докато не

видя Касталано. Той стоеше в коридора и слушаше всичко. Охранителят го стисна за лакътя.

— Време е да вървиш.

Поведоха го покрай Касталано. В гърдите му се надигна мощна вълна на омраза. Искаше да прободе мерзавеца в сърцето и да гледа как кръвта му изтича.

Касталано го наблюдаваше със самодоволно изражение.

— Сбогом, Ланг. Знаеш ли, имаш очите на майка си.

Райли спря, цялото му тяло се наежи. Какво бе изрекъл?

Но в този миг го повлякоха към вратата.

Касталано ги бе изиграл всичките.

9

Ели оправи полата си, докато я извеждаха от килията за временно задържане. Преди няколко часа бе регистрирана и отведена в килия с други пет жени. Седя там, втренчила поглед в ръцете си, пръстите ѝ бяха изцапани с мастило, защото книжната кърпичка, която ѝ бяха дали, не бе успяла да го изтрие докрай, след като ѝ снеха отпечатъците. Вече имаше досие в полицията и то щеше да я следва до сетния ѝ час. В архивите щеше да се пази нейна снимка, на която тя стиска в ръка полицейска табела с името и арестантския си номер.

Навярно утре щеше да бъде по челните страници на всички вестници, след като копелето бе извикало репортерите, които я дебнеха пред сградата, докато я извеждаха.

По-добре да докладвам за теб, скъпа моя. По-добре цените на акциите да се сринат…

— Адвокатът ти е тук, Стратън — изръмжа намусеният пазач.

За пръв път от часове почувства нещо. Гняв. Разпростря се във вените ѝ като огън, сгрявайки замръзналата ѝ кръв. Адвокатът ѝ? Наистина ли бе дошъл тук? Нима я мислеше за толкова глупава, че да го остави да я представлява?

Или беше дошъл да ѝ обясни? Тя не се нуждаеше от обясненията му. Вече бе разбрала. Забавното беше, че той ѝ го бе казал още първия ден, когато се бяха срещнали. На този свят нямаше лоялност, която да не може да бъде купена. Райли е бил човек на Касталано още от самото начало. Бил е изпратен да я съблазни, да я направи на глупачка. Да предостави на шефа си средствата, с които по-лесно да измъкне компанията от нея, защото беше слаба.

Така я наричаше баща ѝ. Слаба. Жалка. Ако можеше да постави някой друг на нейно място, щеше да го направи. Тя беше пълна некадърница.

Може би през всичките тези години е бил прав.

— Кажете му да си върви.

Пазачът изви вежда.

— Толкова ли си глупава? Ако откажеш да говориш с този тип, ще трябва сама да се изправиш пред съдията. Наистина ли искаш да го отпратиш? Защото, както аз я виждам тази работа, принцесо, ще ти е нужна цялата помощ на света.

Ели се втренчи във вратата, през която трябваше да мине.

— Не съм молила да доведат адвоката ми. Точно моят адвокат е причината да съм тук.

Пазачът се намръщи.

— Сериозно? Защото Хенри Гарисън е известен с умението си да измъква богаташите от затвора. А не да ги вкарва вътре.

Хенри Гарисън?

— Не е ли Райли Ланг?

— Принцесо, не го познавам. Знам само, че най-скъпият адвокат по наказателни дела в Манхатън е седнал вътре в онази стая и те очаква. Толкова много ли ти харесват сандвичите с мазен салам?

Ели не се нуждаеше от повече убеждаване. Сигурно бе дело на Лили. О, приятелката ѝ щеше да получи повишение, когато се измъкне от този ад.

Защото тя щеше да се измъкне.

Докато седеше в килията, младата жена бе осъзнала, че има две възможности. Можеше да се предаде и да позволи на онзи мъж да ѝ отнеме всичко. Можеше да се държи като слабоволното момиче, за което баща ѝ винаги я бе смятал. Мека и прекалено състрадателна за свое собствено добро. Можеше да даде на Стивън всичко, което искаше, и да го умолява да се споразумеят.

Или да се бори с всички сили, без да съжалява и без да се страхува от последствията. Можеше да изпепели до основи всичко, което бе изградил.

Представи си как дрясва клечката.

Колкото до Райли, той наистина вече не означаваше нищо за нея. Беше грешка, която Ели не възнамеряваше да повтаря.

Стегна се и влезе в стаята.

Хенри Гарисън бе удивително красив мъж, облечен в костюм от три части. Смолисточерната му коса бе пригладена назад, а зад стъклата на марковите очила я пронизваха яркосини очи. Малко приличаше на Кларк Кент.

Може би наистина се нуждаеше от Супермен.

— Госпожице Стратън, името ми е Хенри Гарисън. Бях нает, за да ви защитавам срещу повдигнатите срещу вас обвинения. — Той ѝ подаде ръка.

Тя сведе поглед към своята.

— Не мисля, че бихте желали да се ръкувате с мен.

Той протегна ръка и разтърси нейната.

— Аз съм изненадващо издръжлив.

Беше роден да блести на телевизионния екран и бе известен като акула, която можеше да оправдае убиец, заловен с пистолет с димящо дуло в ръка, с труп в краката.

Лили се бе справила добре, но Ели не беше сигурна, че може да си позволи услугите му. Щеше да се наложи да продаде апартамента в Бруклин. Щеше да се наложи да продаде всичко.

Младата жена седна пред него.

— Знам, че го чувате постоянно, но аз не съм извършила това, в което ме обвиняват.

Адвокатът сви рамене.

— Не ме интересува. Работата ми е да ви представлявам по възможно най-добрия начин. Няма значение дали сте го извършили, или не, но никога не ми казвайте, че сте. Най-добре е да пледираме невинен и вие да продължите да твърдите, че сте невинна.

Ето в какъв свят се бе озовала. Или може би винаги бе живяла в него. Нямаше значение дали е невинна, имаше значение единствено играта, която трябваше да бъде спечелена на всяка цена.

— Кога ще бъда призована в съда? — Докато седеше в килията, Ели бе взела решение. В крайна сметка тя беше сама. Нуждаеше се от съюзници. Колкото и да обичаше Лили и да разчиташе на нея, щяха да ѝ трябват много по-мощни оръжия в тази война, която Касталано бе започнал.

Имаше само един човек, при когото можеше да отиде, а той можеше да я погледне и да я прати по дяволите.

Дали той знаеше истината? Може би и той, също като нея, е бил жертва на Райли Ланг?

Не. Врагът беше Стивън Касталано. Трябваше да престане да мисли за Райли. Той не беше нищо друго освен оръжие, което бе използвано срещу нея. Той беше без значение.

Той ѝ липсваше. Липсваха ѝ ръцете му, които я галеха, начинът, по който я поглеждаше, и тя тутакси се изпълваше с увереност, че всичко ще е наред. Усмивката му, преди да я целуне, сякаш беше безкрайно щастлив да е близо до нея. Радостта му, извор и на нейната.

Той беше много добър в работата си.

Адвокатът ѝ погледна към телефона си.

— Използвах някои връзки и през следващите два часа молбата за освобождаване под гаранция ще бъде разгледана от съдията. Полицията, изглежда, няма търпение да се отърве от вас. Според тях медиите не ви отделят достатъчно внимание.

— Всички искат да видят провала ми. — Позорът ѝ беше пълен. Сякаш виждаше крещящите заглавия: *Жена, изпълнителен директор, не може да си държи гащичките обути или ръцете по-далеч от гърнето с пари.*

— За съжаление, това е едва началото. Сама разбирате, че обвиненията са много сериозни. След като местният съдия ви освободи, няма да се приберете у дома. Ще бъдете задържана от ФБР и на сутринта ще се явите пред федерален съдия. Това е най-

доброто, което мога да направя. Имате късмет, защото в повечето случаи процедурата трае най-малко седемдесет и два часа.

Трябваше да прекара нощта тук.

— Нямам дори чанта.

— Ще ви бъде дадено всичко, което пожелаете, аз имам телефонния номер на Лили Гало. Тя ми каза, че ще донесе чантата ви. Моята асистентка ще ви предаде някои неща след изслушването.

— Каква гаранция може да очакваме? — Сигурно не би искала да знае.

— Не съм сигурен. Сравнително висока. Медиите следят отблизо случая и съдията не би искал да изглежда благосклонен към подобно престъпление, особено щом става дума за някой, принадлежащ към най-богатата прослойка в страната.

Ели изсумтя.

— Да, аз съм много богата. Всичко, което притежавам, е вложено в онези акции и ликвидните активи, които смятах да използвам, за да изкупя дела на партньора ми.

— Лошата новина е, че банковите ви сметки са замразени и ще останат такива до края на процеса.

— Не разбирам.

Гарисън прикова поглед в нея.

— Вие сте обвинена в присвояването на десет милиона долара от капитала на компанията. Всичко, което притежавате, ще бъде под запор, докато не ви освободят или признаят за виновна. Няма да ви позволят да харчите от средствата, които може да принадлежат на компанията.

— И как ще живея?

— Сигурен съм, че това ще се уреди. Трябва да ви задам няколко въпроса, но ще имаме време, след като ви пуснат под гаранция.

— Не мога да платя гаранцията, ако нямам пари.

— Както вече ви казах, това ще се уреди.

Значи, той бе намерил агенция, която да поеме гаранцията. Бог ѝ бе свидетел, че се нуждаеше от такава.

Ели не разполагаше с налични средства. Навярно много скоро щеше да се окаже без дом, след като нямаше да ѝ позволят да продаде апартамента, а не можеше да плати вноските по ипотеката, защото нямаше пари. Нямаше работа и никаква надежда да си намери в близко бъдеще.

Процесът можеше да продължи с години.

Какво щеше да прави?

— Госпожице Стратън?

Нямаше родители. Нито гадже. За кратко имаше чувството,

че наистина има всичко. Имаше него. Райли. Тя се виждаше през очите му и се чувстваше красива.

— Госпожице Стратън?

От всички неща, които ѝ бе сторил Стивън, Райли беше най-жестокото. Всъщност би могъл да постигне целта си и без него. Със сигурност можеше да успее и без да наеме някой да я съблазни.

— Ели?

Тя разтърси глава.

— Да?

— Плачете. Нуждаете ли се от време? — Той ѝ подаваше пакетче с книжни носни кърпички. Навярно ги държеше в куфарчето за прекалено емоционалните си клиенти.

Тя взе пакетчето, извади една кърпичка и попи очите си. Сълзите нямаше да ѝ помогнат.

— Не. Какво искате от мен? Освен парите, които очевидно нямам.

Той се спря за миг.

— Хонорарът ми е платен.

Думите му я разтърсиха.

— От кого? Мислех, че моята асистентка ви е наела.

— Имам договор с Райли Ланг. Имам пълна свобода на действие, що се отнася до защитата ви, и ми се заплати допълнително, за да зарежа всичките си останали клиенти и както каза той, да довлека възможно най-бързо скъпарския си задник тук.

Ели поклати глава.

— Но защо той ще прави това?

Гарисън сви рамене, жестът бе някак си странно елегантен.

— Останах с впечатлението, че вие двамата имате сериозна връзка. Според статиите, които прочетох, докато пътувах насам, връзката ви с господин Ланг е част от проблемите, които имате, макар че, доколкото разбрах, в „Страткаст“ няма правило, забраняващо по-близките отношения между колегите.

— Ние нямаме връзка. Той работи срещу мен.

— Тогава защо ме е наел?

Тя си припомни очите на Райли в онези последни минути, колко паникьосан изглеждаше. Тогава реши, че е изплашен, защото са го заловили, но нима не е знаел, че ще бъде заловен? Нима точно това не е бил планът?

— Той използва доста силни аргументи, за да ме накара да дойда тук, госпожице Стратън — каза адвокатът тихо. — Услугите ми не са евтини и обикновено не поемам дела като това, защото краденето на богаташи от богаташи ме отегчава.

— Но печеленето на купища пари е много вълнуващо, нали?

— По-вълнуващо е да имам точните хора в задното си джобче. — Гарисън се облегна назад и за миг я изгледа изучаващо. — Да не би да съм се озовал насред караница между двама влюбени? Защото това ме отегчава още повече.

Тя взе единственото разумно решение.

— Господин Ланг не означава нищо за мен, но аз съм притисната в ъгъла. Щом той се чувства виновен заради стореното от него, аз ще се възползвам от тази вина, докогато мога. Той пожела ли да се види с мен?

— Той помоли да го държа в течение на събитията. Предполагам, че днес следобед ще бъде в съда, но ми бе недвусмислено заявено, че аз съм вашият адвокат и единствено аз отговарям за вас.

— Да, разбира се. И той може да отреже финансирането в мига, в който реши — промърмори под нос тя, чудейки се какво замисляше Райли сега. Дали това беше поредният хитроумен план? Какво още искаше този мъж от нея?

— Вие не разбирате — заяви Гарисън. — Той ми преведе по сметката един милион долара преди час. Когато процесът започне, ще получа още. Той просто иска да знае как върви делото, но ако вие ми кажете, аз нямам право да говоря с него, защото съм ваш адвокат. Няма да разговарям с него, освен да поискам още пари, когато ще са ми нужни.

Ели поклати глава.

— Защо той прави това?

— Пак повтарям, че това не ме интересува. А сега, ако нямате нищо против, трябва да тръгвам, защото моето време наистина е пари. Трябва да се погрижа за още няколко неща, преди да се явим в съда.

И нейният абсурдно сексуален, но студен като лед адвокат заговори за изслушването и гаранцията, която Райли заявил, че той ще плати. Тя слушаше, но в едно кътче на съзнанието и не спираше да се върти въпросът: *С кого всъщност бе спала тя?*

В кого, по дяволите, се бе влюбила?

* * *

Райли влетя в пентхауса. Той трябваше да бъде в участъка. Трябваше да отиде с Хенри Гарисън, но адвокатът го бе разубедил. Беше му заявил, че няма начин да му разрешат да я

види, и го бе уверил, че той може да я измъкне възможно най-бързо от там.

Но тя щеше да остане там за през нощта. Неговата Ели щеше да прекара нощта в мрачната и студена затворническа килия и само един бог знаеше кой ще бъде там вътре с нея.

Той се бе отбил в „офиса“ на „4Л“, но го осведомиха, че всички са се събрали тук, в пентхауса.

— Дрю! — Райли захвърли куфарчето.

Мия изтича от кухнята.

— Райли, прибрал си се по-рано! Момчетата заговорничат в кухнята. Очевидно акциите на „Страткаст“ са ударили дъното. Всички са много щастливи, което ме кара да се тревожа за съвестта и душите им.

— Чули ли са новините за Ели? Гледате ли телевизия?

— Ти откъде знаеш за случващото се? Нима са го съобщили но телевизията? Или някой от „Маккей-Тагарт“ ти се е обадил? — Очите на Мия се разшириха. — Тя е в беда, Райли. Очевидно Фийби е съобщила на Кейс имената и сметките, в които са били внесени парите, откраднати от „Страткаст“, и двамата с Дрю са проследили обратното им движение. Името на Ели фигурира навсякъде. Някой се опитва да я натопи.

— Някой вече го е направил. — Обичаше сестра си, но трябваше да говори с Дрю. След като го изритаха от „Страткаст“, беше отишъл направо в кантората на Гарисън, където му бе връчил чек за един милион долара, за да се погрижи за Ели.

Още не бе говорил с брат си. Възнамеряваше да го стори очи в очи.

Дрю излезе от кухнята, следван по петите от Кейс и Бран.

Райли се втренчи в по-големия си брат.

— Как можа, по дяволите, да ѝ причиниш това?

Дрю изпъна рамене.

— Казах ти защо пуснахме онази статия. Вече ти го обясних.

— За изпитанията на охладителната система. Не обели нито една шибана дума, че ще я наречеш курва. — Ръцете му се стиснаха в юмруци, нуждата да удари нещо, някого, почти го задушаваше. — Всички в света на бизнеса ще прочетат онази гнусна клевета.

Хач се появи от кухнята и ги изгледа намръщено.

— Не обвинявай Дрю. Аз одобрих статията. Тя постигна точно това, от което се нуждаех.

— Да я унижиш? Да я накараш да изглежда като уличница?

— Не. Не съм го направил, за да я нараня. Направих го, за да привлека шибаното ти внимание. — Очите на Хач се присвиха. — Изглежда, съм успял, след като си тук. Не си с нея. Ти прекарваше

всяка свободна секунда с онази жена и тя те размекна. Онази статия те накара поне за две секунди да помислиш с горната глава, а не с долната. Поне на това се надявах. Райли, забрави ли защо сме тук?

— На мен също никак не ми се понрави тона на статията заяви Мия, застанала до него. — Аз трябваше да я напиша, но Дрю и Хач отказаха. Мисля, че цялата история ще се отрази зле върху всички ни.

— Засега всичко върви като по ноти — намеси се Дрю безцеремонно. — Ще се успокоиш ли? Точно това искахме да постигнем. Следя индекса „Дау Джонс“, акциите падат със скоростта на ракета. В края на деня акциите на Касталано ще поевтинеят и Ели ще може да ги изкупи. По дяволите, очевидно тя разполага с доста налични.

Райли усети как ченето му увисва от намека на брат му.

— Какви ги говориш?

Очите на Дрю станаха студени.

— Казвам само, че твоето момиче е затънало до ушите в мръсотия. Отмъкнала е почти десет милиона от компанията. Казах ти да внимаваш с нея.

Кейс поклати глава.

— А пък аз ти казах, че това е някакъв план на Касталано. Проучих я основно. Знам, че смяташ, че коефициентът ти на интелигентност е много по-висок от моя, и навярно е така, но аз съм работил по много повече случаи, отколкото ти. Няма начин тя да е извършила това. Мия също не смята така.

— Нужно е само да погледнеш финансовите ѝ отчети — намеси се Бран. — Ако има десет милиона, къде са?

— А какво стана с убеждението ти, че Касталано стои зад всичко? — Райли не можеше да повярва на ушите си. Дрю смяташе, че Ели е откраднала от собствената си компания? От своите служители?

Дрю сви рамене. Не личеше да се разкайва за думите си.

— Мисля, че двамата са комбина. След мръсотията, която журналистът изкопа за аферата със сина на Касталано, мисля, че тя навярно помага на онова семейство да се измъкне невредимо. Не сме платили на журналиста да напише измислици. Платихме му да изрови мръсотията. Тя е дълбоко затънала с онова семейство.

— Тогава защо, мамка му, беше арестувана преди три часа?

Всички в стаята застинаха.

Кейс въздъхна.

— Ще проведа няколко разговора, за да разбера къде са я отвели.

Райли поклати глава.

— Не си прави труда. Хенри Гарисън вече ме осведоми, че не може да излезе тази вечер, защото бързат да я преместят в шибан федерален затвор. Обвинена е в източване на пари, измама и манипулиране на акциите на компанията.

Очите на Дрю щяха да изхвръкнат от орбитите. За пръв път, откакто го познаваше, Райли виждаше брат си изумен.

— Манипулиране на акциите?

Това беше най-безмилостното от всичко. Касталано не бе нанесъл най-жестокия удар. Източването на пари можеше да се размине с изземване на пълномощията и навярно условна присъда. Манипулирането на акциите можеше да ѝ струва дългогодишна присъда.

— Те разполагат със запис, на който се вижда как повреждам изпитателните устройства, и съм сигурен, че могат да установят, че именно аз съм дал онези доклади на пресата. Те вярват, че аз работя по нейни заповеди, а всички знаем на какви мръсотии е способен Касталано. Той навярно вече разполага с фалшиви имейли от нея до мен. Обвиняват я, че умишлено е сринала акциите на компанията, за да изкупи на ниска цена дела на Касталано. Докато вие тук празнувате, тя е в затвора за нещо, което ние сме направили.

— Горката Ели — ахна Мия.

Бран затвори очи за миг, преди да поклати глава.

— Ще се постарая да науча какво съобщават на медиите.

Райли не се нуждаеше от помощта му за това.

— Мога да ти кажа какво съобщават. Твърдят, че курвата от „Страткаст“ е крадла. Тя никога повече няма да може да работи. Освен това вие грешите. И пет пари не давам за слуховете. Ели не би докоснала Кайл Касталано дори с триметров прът. Ели не е спала с мъж след развода си. Не е била с никого, освен с мен.

Хач посочи към Райли.

— Казах ти, че яко е хлътнал по нея.

Дрю вдигна ръка.

— Престани. Това сега няма значение. Има значение единствено реакцията на Касталано. Предполагам, че той е този, който е дръпнал спусъка.

— С блеснали от тържество очи, братко — додаде Райли. — През цялото време точно това е бил неговият план. Той ще направи така, че да изглежда, че Ели е присвоила парите, които той е откраднал. Обмислял го е от години. Първоначалният му план е бил да изкупи дела си с нейните собствени пари.

Дрю кимна, започнал да схваща.

— Той ще я принуди да му върне парите и с тях ще плати

дела ѝ. Очевидно смята да използва клаузата за престъпление в договора за партньорство, за да я застави да продаде дела си.

Райли кимна.

— Сега той разполага с парите, защото ние обезценихме акциите. Касталано ще обере плодовете от нашия план, а Ели може да влезе за дълго време в затвора. Авоарите ѝ вече са замразени. Когато отидох в апартамента ѝ, федералните вече бяха там, тършувайки безогледно из всички кътчета на живота ѝ. Гъмжеше от журналисти. Тя няма да може да се прибере у дома. Сега разбираш ли какво ѝ сторихме?

— Много неприятно, но в момента трябва да се съсредоточим върху Касталано — отвърна Дрю. — Това е неуспех. Съгласен съм, но играта още не е свършила.

Какво, по дяволите, се опитваше да каже брат му?

— Това не е игра. Става дума за живота на Ели.

Дрю махна пренебрежително.

— Сега тя е без значение. Тя ще бъде прекалено заета да се опитва да отхвърли обвиненията, повдигнати срещу нея, за да ни преследва, макар че не вярвам да е много доволна от теб. Ако е толкова добра, както твърдиш, едва ли ще търси отмъщение. Ти каза, че си е намерила добър адвокат. Това е най-доброто, което може да направи.

— И как ще плати на Гарисън? — попита Хач. — Той взема по хиляда долара на час, а сметките ѝ ще бъдат замразени още дълго време.

Бран вдигна глава от екрана на компютъра си.

— А ти как мислиш? Той плаща за това. Постъпва правилно. Аз също ще помогна.

Дрю застана пред него.

— Райли, искам да се съсредоточиш върху разобличаването на Касталано. Ели Стратън само отклонява вниманието ти. Ако това, което твърдиш за Касталано, е вярно, тогава той отдавна е планирал тази измама. Използвал е в свой интерес всичко, което ние направихме. Трябва да оправим тази каша.

Райли осъзнаваше, че ще събуди гнева на всички. Дрю щеше да бъде толкова разочарован от него, но той трябваше да вземе решение и избра това, което баща му би искал. Дълбоко в душата си бе сигурен, че постъпва правилно.

— Ще се погрижа за Ели. Аз съм извън играта, освен ако не е в неин интерес да остана.

Дрю беше с пет сантиметра по-висок от Райли и сега се изпъна, за да се извиси над него.

— Ти избираш една жена пред семейството си? Тя е дъщеря на Филип Стратън. Избираш дъщерята на мъжа, който е убил

родителите ни, пред семейството си?

Райли вече не можеше да мисли за нея по този начин. Тя не беше нечия дъщеря. Не беше нещо, което можеше да бъде използвано. Тя беше Ели. Беше жената, чиято усмивка озаряваше стаята, която се грижеше за хората около нея, която го бе направила по-добър човек.

— Надявам се, че няма да се налага да избирам между нея и семейството си. Надявам се, че моето семейство ме обича повече от жаждата да накаже някого, но, да. Избирам Ели, защото я обичам. Избирам нея, защото сега тя е моето семейство.

— По дяволите, наистина трябва да увелича залога. Принцесо, заменям стоте долара, които ми дължиш за сексуални услуги — рече Кейс и смигна на Мия.

Мия прегърна Райли и здраво го притисна към гърдите си.

— Щастлива съм за теб. Наистина харесвам твоята Ели. Радвам се, че някой от това семейство е осъзнал, че отмъщението не заслужава да продадем душите си. — Пусна брат си и погледна към съпруга си. — А моите сексуални услуги са много скъпи, затова няма да получиш за своите сто долара това, на което се надяваш.

Кейс само се усмихна.

— Там, откъдето взех тези сто, има още доста.

— Вие, двамата, си играйте на влюбени гълъбчета някъде другаде. — Дрю бе леко пребледнял. — Райли, нали разбираш, че мога да те лиша от всичко, което притежаваш?

— Вече дадох на Хенри Гарисън един милион. Това би трябвало да стигне за защитата ѝ. — Не му се мислеше какво щеше да прави, ако му бъде отрязан достъпът до парите на „4Л“, но Дрю беше мозъкът на компанията. Райли беше само адвокат. Не беше сигурен, че Касталано няма да поиска да му отнеме адвокатските права. Ако това се случи, двамата с Ели щяха да бъдат бездомни и безработни. — Вероятно някак ще се справя. Хей, измъквал съм се и от по-трудни ситуации. Все ще измисля нещо.

— Ще ти отрежа доходите, Райли — не се отказваше Дрю. — А след това ще се погрижа никога повече да не си намериш работа. Разбираш ли ме?

За пръв път в живота си Райли се изправяше срещу големия си брат. От години Дрю беше неговата скала, човекът, към когото винаги можеше да се обърне за помощ. Когато Дрю му каза да получи адвокатска диплома, той постъпи в Юридическия факултет и се дипломира като първенец на випуска, защото не желаеше да разочарова Дрю. Когато Дрю пожела да вложи всичките си умения в „4Л“, той се захвана усърдно за работа.

Когато Дрю му възложи задачата да съблазни дъщерята на врага им, Райли бе направил и това.

Беше задължен на Дрю, но на Ели дължеше много повече.

— Разбирам. Въпреки това избирам Ели. — Обичаше брат си и осъзнаваше, че постъпката му завинаги ще промени отношенията им. И това беше безвъзвратно. Разделяше се с Дрю и нямаше връщане назад.

А Ели може би никога вече нямаше да му проговори. Жертвата му можеше да е за нищо. Можеше да изгуби всичко, но и той ѝ бе отнел всичко.

Дрю кимна.

— Добре. „4Л“ е на твое разположение. Всичко, от което се нуждаеш, е твое.

Райли го зяпна слисано.

— Сериозно ли говориш?

— Трябваше да се убедя, че наистина я обичаш — отвърна Дрю с мрачно изражение. — Щом си готов да се откажеш от всичко, тогава, да, аз ще те подкрепя.

— Ние наистина ли ще помогнем на дъщерята на Филип Стратън? — възкликна Хач удивено.

Дрю въздъхна и прокара ръка през косата си.

— Не, ще помогна на бъдещата си снаха. Няма да изгубя семейството си заради това. Направих всичко по силите си, за да бъдем заедно, и няма да зарежа собствения си брат само защото се е влюбил в погрешното момиче. Предполагам, че смяташ да се ожениш за тази жена.

Без всякакво съмнение. Обзе го огромно облекчение, когато осъзна, че Дрю няма да се бори с него. Не се налагаше да избира.

— Да. Ако успея да я убедя, че не съм пълен негодник. Това ще бъде по-трудно, отколкото си мислиш. В момента тя ме ненавижда.

— Но се нуждае от теб — парира Дрю. — Бъди безмилостен. Не се отказвай. Върни си я и не позволявай на нищо да те спре. Няма да те лъжа. Не ми харесва идеята една Стратън да стане част от семейството ми, но ще се примиря. Но искам и ти да направиш компромис. Помогни ми да докопам Касталано.

— Той нарани Ели. Той се опитва да я унищожи, при това, без изобщо да му пука. Така че, да. Ще ти помогна. Но трябва да знаеш, че за мен Ели е на първо място. — Сега следваше най-лошото. Някак си досега не бе споменал най-важната част, но след като гневът и страхът му се бяха уталожили, трябваше да каже още нещо на брат си. — Касталано ме разкри. Той навярно го е разбрал сравнително рано.

Ченето на Дрю увисна.

— Разкрил те е? Искаш да кажеш, че е разбрал кой си?

— Каза, че имам очите на майка ми. — Никога нямаше да забрави онази самодоволна усмивка, мярнала се на лицето на негодника. Чудеше се дали баща му е видял същата усмивка, преди да умре.

— Мръсно копеле! — изруга Хач. — Ще го убия. Щяхме да си спестим безброй неприятности и главоболия, ако ми беше позволил да наема убиец и да се отърва от всички тях.

— Ще си налея питие. Мисля, че се нуждая от него — процеди Дрю. — Не съм очаквал това.

— Най-умното нещо, което някой е казвал през този шибан ден. — Хач последва Дрю в кухнята.

— Къде е Ели сега? — попита Мия. — Може ли да направим нещо?

— В момента Гарисън е с нея. Ще бъде преместена във федерален затвор и навярно утре ще бъде освободена под гаранция. — И нямаше да иска да го види. Гарисън беше съвсем ясен. Райли не беше поканен в съда.

Тя не желаеше да говори с него. Нуждаеше се от време. Щеше да ѝ даде. Малко. Но двамата трябва да поговорят. Той трябва да ѝ обясни.

Тя се нуждаеше от него. Ели не беше толкова твърдоглава, че да се остави да влезе в затвора, защото го ненавижда.

Може да си я върне. Трябва да си я върне.

И Райли се подготви за това, което навярно щеше да бъде най-дългата нощ в живота му.

10

— По това време сигурно са плъпнали навсякъде — отбеляза Хенри Гарисън, докато шофьорът затваряше вратата на лимузината. — Аз ще те откарам, за да не се стълпят около нас. Нил никак не обича тълпите.

Мрачният шофьор, навярно бивш военен, кимна кратко и заговори с отсечен и чист британски акцент:

— Ни най-малко, сър. Ненавиждам шибаняците. Макар че, разбира се, заради вас мога да се справя с тях.

— По-добре да те опазим от затвора — отвърна Гарисън с някакво подобие на усмивка, сякаш склонността на шофьора му към насилие го забавляваше. — Но ако ни надушат и се наложи да прегазиш нечии крака, разполагам с фонд за спешни случаи, когато се налагат подобни плащания.

— Вие сте най-добрият, сър. — Стъклената преграда между шофьора и купето се вдигна и Ели и Гарисън останаха насаме, докато лимузината потегляше от паркинга пред съдебната зала, където преди малко бе освободена под гаранция от един милион долара от парите на Райли Ланг.

През последните два дни той бе похарчил два милиона долара. Как, по дяволите, се бе докопал нейният адвокат до толкова много пари за толкова кратък срок от време?

— Той за репортерите ли говори? — Миналата нощ бе една от най-дългите в живота ѝ. Тя седеше в килията на ФБР и мислеше колко много снимки ѝ бяха щракнали, докато я местеха от градския във федералния затвор. Журналистите я чакаха и въпреки че не ги допускаха близо до нея, тя бе сигурна, че унижението ѝ бе документирано от телеобективите.

— Разбира се. — Гарисън Усмивката, както Ели реши да го нарича, се втренчи за миг в телефона си и изруга. — Всъщност те чакат пред апартамента ти. Налага се да поговорим за факта, че медиите ще играят голяма роля в твоя процес.

Нейният процес. От думите главата ѝ се замая. Кога щеше да се събуди от този кошмар?

Нуждаеше се от душ. Нуждаеше се от сън. Явно се нуждаеше и от хотел.

— Къде да отида? — Охраната на сградата, в която живееше, не беше от най-надеждната. Наложило се бе да се задоволи с по-ниско качество, за да може да плаща вноските по ипотеката.

— Имам едно предложение, но няма да ти хареса.

— Не ми харесва и това, което се случи с мен през последните двайсет и четири часа.

— Не мисля, че е разумно да се прибираш у вас — обясни Гарисън. — Пресата ще те унищожи. Историята ти е много сочна. Секси адвокат има афера с бъдеща изпълнителна директорка и двамата са се опитали да измамят един възрастен мъж.

— Стивън Касталано е акула. Не е възрастен мъж. Той е този, който ме измами.

— Но не така изглежда историята сега. В момента историята е следната: Ели Стратън е жена, която се е издигнала до върха чрез роднински връзки и спейки с точните мъже. Ти си олицетворение на всичко, което хората мразят у висшата класа, и ако се съгласиш на интервю, журналистите ще те разкъсат.

— Не мисля, че трябва да давам интервю. Смятам, че е по-добре да се покрия и да избягвам общественото внимание. — Последното, което искаше, бе да говори пред медиите.

— Това е най-лошото, което можеш да направиш. Ще те накара да изглеждаш слаба. Просто казвам, че трябва да променим историята. Трябва да изровим всяка прашинка мръсотия за Касталано, за да преобърнем ситуацията. Искам да изглежда така: влиятелен богаташ се опитва да измами и окраде млада влюбена двойка.

Ето, това вече бе нещо разумно. Тя можеше да помогне за унищожаването на Стивън.

— Разполагам с известно количество мръсотия за Касталано. Не мога да го докажа, но… Млада двойка?

Гарисън се облегна назад.

— Да. Ако искаш да преобърнеш историята, имаш нужда от Райли Ланг.

Само като чу името му, в нея се надигна гняв. Може и да искаше да забрави този мъж, да отричаше, че той означава нещо за нея, но гневът бушуваше в нея. Болка. Това всъщност отричаше. Можеше да се обгърне с пелената на гнева, защото така се чувстваше по-добре, ала дълбоко в душата ѝ зееше огромна дупка заради предателството му. Дупка, която не бе сигурна, че някога ще може да се запълни.

— Никога вече не желая да виждам този мъж.

Гарисън въздъхна — звук на дълбоко разочарование.

— Съмнявам се в това. Ти си твърдоглава и не знаеш цялата история. Уверявам те, че Райли Ланг не работи за Стивън Касталано.

— А ти откъде знаеш?

— Защото аз знам цялата история.

— Добре, слушам.

— Преимуществата на отношенията клиент-адвокат, скъпа моя. — Той я дари с подобието си на усмивка. — Както ти не желаеш аз да говоря за твоя случай, така със сигурност не мога да обсъждам неговия. Мога и ще ти дам съвет. Поговори с мъжа, който е единствената причина сладкото ти задниче да не седи все още до проститутка с прозвището Сладкия пай, която може да е заклала, а може и да не е, последния си клиент.

— Не желая да имам нищо общо с този мъж. — Нямаше никога вече да му проговори.

— Е, той обаче със сигурност желае. Установил съм, че властните мъже обикновено получават това, което искат. Ти можеш да използваш слабостта му към теб срещу него.

— Не ми харесва начинът, по който говориш за използването на хората.

Гарисън поклати глава.

— Той ми каза, че си наивна. Очаквах дъщерята на Филип Ужасния да притежава поне малко здрав разум. Така е устроен светът, скъпа. Ти си имала пари и привилегии. Но се появява някой по-силен и по-лош и ти ги отнема. Имаш два варианта: да плачеш или да се бориш. Ако избереш първото, ми кажи, за да ти намеря някой безполезен и мекушав адвокат, който да ти държи ръката, докато не се озовеш във федералния затвор и не откриеш, че оранжевото е новото черно. При този сценарий наистина ти предлагам да преоткриеш сексуалността си, защото някоя от затворничките много бързо ще те хареса за своя дружка.

В някои моменти наистина изпитваше ненавист към новия си адвокат.

— Казах ти. Ще се боря.

— Тогава използвай всяко оръжие в арсенала си. Райли Ланг е могъщо оръжие. Той има пари и власт и може да ти помогне. Обявете годежа си. Постарайте се да ви видят хванати за ръка. По дяволите, наистина се омъжи за него. Това би бил моят съвет. Омъжи се за него колкото е възможно по-скоро, а след това се изправи пред медиите и им разкажи твоята страна на историята.

Цялата идея я ужаси.

— Никога повече няма да говоря с този мъж, камо ли да се омъжа за него.

— Помисли за това — настоя Гарисън. — Това ще преобърне историята. Но разбира се, ти си клиентът. Аз съм просто един абсурдно скъп адвокат, който знае как да изкара престъпник от затвора и да го върне в играта.

— Аз не съм престъпничка.

— Да, щеше да бъдеш много по-разумна, ако беше.

— Това означава ли, че ми вярваш?

Студените сини очи се завъртяха.

— Както ти казах вчера, твоята вина или невинност са без значение за моята защита. Всъщност колкото и да е изненадващо, стигнах до заключението, че ти вярвам. Ти си точно от типа невинни жертви, които може да се окажат забъркани по средата на подобна гнусотия. Ти дори не знаеш какво наистина се случва, а въпреки това продължаваш да се държиш така, сякаш накрая всичко ще се оправи, защото си невинна. Прокурорът не го е грижа. Той се интересува единствено да си запази работата и да се издигне в йерархията. Твоето дело ще вдигне много шум. Прокурорът ще иска да те осъди на всяка цена. Той е голямото оръжие на Касталано.

Ели не искаше повече да слуша нито една дума, която този мъж изричаше.

— Райли Ланг не е могъщо оръжие. Той е негодник, който очевидно се чувства виновен.

— Използвай това. Той е негодник, който може да е огнева мощ в тази битка.

Не беше честно. Трябваше да има значение, че е невинна. Трябваше да означава нещо. Съдебната система не би трябвало да зависи от пари, власт и големи оръжия. Най-важното би трябвало да е справедливостта.

Може би наистина е била наивна. Ели погледна към улицата и се запита кога ли ще може свободно да крачи по нея. Не можеше да се прибере у дома. Не можеше да отиде на хотел. Не ѝ бе разрешено да напуска града.

Имаше само един изход. През цялата нощ го бе обмисляла. Време беше да се срещне с мъжа, срещу когото баща ѝ бе извършил грях.

— Бих искала да се срещна с един човек, който може да ми помогне.

Гарисън повдигна вежда.

— Добре. Мога да го уредя.

— Надявам се, че ще можеш. Трябва да се срещна с другия клиент на Райли. Трябва да се срещна с Дрю Лолес.

Той можеше да я изхвърли още щом чуе името ѝ.

Или можеше да я изслуша. Може би не подозираше, че баща ѝ и навярно Стивън Касталано бяха убили баща му и майка му, че са го ограбили.

Гарисън я погледна изненадано.

— О, сигурен съм, че мога да го уредя, но първо трябва да те настаня някъде. — Натисна един бутон отстрани на вратата. — Нил, отиваме в жилищната част.

Жилищната част. Там щеше да намери съюзник или нов враг.

Втренчи се през прозореца и се опита да не мисли за Райли.

* * *

Час по-късно Ели съжали, че нямаше възможност да се преоблече. Тя беше в същите дрехи, които носеше в деня, когато я арестуваха.

Беше твърде рисковано да се обади на Лили да ѝ донесе нещо. Сигурно щяха да я видят и най-вероятно да я уволнят от „Стратказ“. Това все още можеше да се случи, но изглежда, Лили бе успяла да запази работата си благодарение на дълъг разговор с Кайл Касталано.

Молеше се Лили да не е стигнала твърде далеч. Не вярваше на сина повече, отколкото на бащата.

Хенри Гарисън я остави пред разкошна сграда с апартаменти точно срещу Сентрал Парк. Обясни, че бил уредил тя да отседне тук, при един негов приятел и че вещите ѝ са горе.

Очевидно приятелят му бе невероятно богат.

Тя погледна портиера и се намръщи. Може би трябваше да си тръгне, да се прибере в апартамента си, а репортерите да вървят по дяволите.

Дори не носеше бельо. Райли ѝ бе взел гащичките в деня, когато я арестуваха. Беше ги зарязала, след като правиха секс на бюрото му.

Осени я мисълта, че тя бе свалила не само дрехите си заради този мъж. Бе свалила задръжките си и му бе дала частица от душата си, която никога нямаше да може да си върне.

— Ели Стратън?

Младата жена вдигна глава и видя на входа едър и привлекателен американец в дънки и тениска, които не можеха да прикрият отлично тренираното му мускулесто тяло. Мъжът бе въплъщение на мъжкия сексапил. Навярно беше над метър и деветдесет, с убийствена фигура.

И знаеше името ѝ.

— Аз съм Ели.

Мъжът пристъпи напред и тя забеляза, че е облечен в каубойски дрехи.

— Здравей, аз съм Кейс Тагарт.

Името раздвижи паметта ѝ.

— От „Маккей-Тагарт“? Това е охранителната фирма, която Райли нае, за да провери проблемите със счетоводството.

Той кимна и ѝ отправи усмивка, от която навярно повечето жени тутакси щяха да се разтопят.

— Да, и ако бяхме избързали с два часа, навярно щяхме да ви спестим хиляди неприятности. Е, може би не чак хиляди, но може би щяхме да ви измъкнем от там, преди да се появят ченгетата и медиите. Ако обичаш, ела с мен. Искам да те махна от улицата, преди някой да те е разпознал.

Тя неохотно го последва в сградата. Гарисън щеше да ѝ се обади, когато уреди срещата с Дрю Лолес. Тя сериозно обмисляше дали да не се отправи директно към офисите на „4Л Софтуер“, но не знаеше къде се намират. Бяха някъде в Горен Манхатън, но без телефона си не можеше да открие адреса. А без пари не можеше да вземе такси.

Дали кредитните ѝ карти все още бяха валидни?

Намираше се в ужасно положение. Не можеше да работи, нямаше достъп до парите си. Ако делото се проточеше, щеше да изгуби апартамента и всичко, което притежаваше, защото нямаше да може да си плаща сметките.

Банкрутът дишаше във врата ѝ и дори тогава щяха да ѝ останат неплатени сметки. Гарисън щеше да я зареже в мига, в който милионът свърши. При неговата тарифа нямаше да отнеме много време. Щяха да ѝ назначат служебен защитник.

Или можеше да сключи споразумение, което беше точно целта на Касталано.

Той искаше тя да се намира в безнадеждна ситуация, за да няма сили и възможности да се бори. Имаше нужда от парите от изкупуването, колкото и малка да е сумата.

— Стаята ти е готова. — Кейс Тагарт я поведе към асансьора.

Ели се поколеба.

— Аз не те познавам.

Той задържа вратата отворена.

— Не. Но аз те познавам. Знам, че не си искала това и не го заслужаваш. Знам, че аз и моята фирма ще направим всичко, което е по силите ни, за да ти помогнем, включително и да те измъкнем от всяка ситуация, в която се чувстваш неудобно. Дори и да се наложи да се противопоставя на желанията на своя шурей.

— Ти си женен за сестрата на Райли.

Той се усмихна и тутакси озари цялата сграда. О, този мъж беше влюбен до уши.

— Мия. Тя е истинска напаст. Мисля, че ще ти хареса.

— Райли горе ли е?

Кейс кимна.

— Да. Ако не желаеш да се качиш, ще те заведа някъде другаде. Ще ти уредя стая в хотел. Ти не можеш да напускаш

града, но те уверявам, че ще те настаня там, където никой няма да те открие.

— И защо ще го правиш? — Любезността му я разстройваше. През последните два дни бе получила толкова малко от нея.

— Защото заслужаваш да имаш поне известен контрол, Ели. Ако не желаеш да говориш с него, аз няма да те насилвам. В момента само ти си важна, но има неща, които трябва да знаеш. Неща, които само той може да ти каже.

Тя се взря в асансьора, който щеше да я отведе при бившия ѝ любовник.

— Значи, ти смяташ, че трябва да се кача горе и да се срещна с него.

— Мисля, че трябва да се качиш горе и здравата да го насолиш. Той го заслужава. — Южняшкият акцент на секси мъжагата се засили и той ѝ смигна.

Мия Тагарт беше щастлива жена.

Великолепният каубой беше прав. Защо трябваше да се крие? Тя не бе направила нищо лошо. Райли Ланг трябваше да се разтрепери в скъпарските си патъци само при мисълта отново да я види. Очевидно не трепереше. Опитваше се да я принуди да се срещне с него, сякаш си въобразяваше, че може да ѝ прошепне няколко сладки думички и тя, както винаги, ще се разтопи.

Опитваше се да се преструва, че Райли няма значение за нея, ала не беше вярно. Той я бе предал по най-отвратителния начин. Нима щеше да му се размине? Или може би Ели се нуждаеше от финал? От една последна среща, която може да ѝ донесе поне малко спокойствие?

Можеше да го види отново, да му каже какво изпитва към него. Да му причини поне малко болка.

За да види дали има някакъв начин да се спаси връзката им?

Тя ужасено пропъди мисълта, сякаш беше огнена топка, готвеща се да я изпепели. Не желаеше да има никакви отношения с онзи мерзавец. Независимо дали играеше в отбора на Касталано, или не, тя нямаше да се опитва да спаси връзката им.

Той я беше предал. Това беше завинаги.

Младата жена пристъпи в асансьора. Един последен път. Ели щеше да се изправи пред него и да му покаже, че той не я е пречупил. Че Райли Ланг не означава нищо за нея.

Той ѝ бе обещал помощта си в онзи последен миг. Беше преплел пръсти с нейните и ги бе стиснал, като че ли не искаше да я пусне. Не трябваше ли да злорадства? Да триумфира с победата си?

Не би трябвало да държи ръката ѝ, сякаш тя беше безценна. Това беше най-жестокото от всичко.

— Мисля, че той очаква яко да го подредиш. — Кейс натисна бутона за четвъртия етаж.

— Той наистина ли си мисли, че ще остана тук, с него? — Не можеше. Без значение какви удобства се опитваше да ѝ създаде, защото имаше угризения на съвестта, тя щеше да каже каквото имаше да казва и да си тръгне.

— В случая той наистина се опитва да те защити.

— Той се опитва да защити себе си. Сигурна съм, че ще се опита да ме убеди да подпиша някакъв документ, че няма да го докладвам в адвокатската колегия. — Това имаше смисъл. Той имаше нужда тя да не вдига шум. Явно Касталано не разполагаше със солидно доказателство, че Райли е действал по нейна заповед. Защото не беше. Разбира се, тя не беше откраднала и десетте милиона долара, но това, изглежда, също нямаше значение.

Тагарт се изкиска.

— Сигурен съм, че ще остане много доволен, ако не поискаш да му отнемат адвокатските права. Навярно ще изтъкне солидни доводи против това. Но ти трябва хубаво да помислиш, преди да го пратиш по дяволите. Той прекара цялата нощ и по-голяма част от деня, за да подготвя стаята ти. Донесохме всичките ти книги, компютъра и тоалетните ти принадлежности. Той уреди да доставят бижута и дрехи. Всичко, от което се нуждаеш, за да се почувстваш удобно тук. Можеш да приемеш или не обратно Райли в леглото си. На твое място, аз бих го накарал да се поизпоти за това.

— Никога не би могъл да се изпоти достатъчно, за да се върне там. — Тя нямаше да му го позволи. Никога вече нямаше да се довери на този мъж.

— Виждаш ли, не ми се ще да съм единственият. Мия няма да заложи много пари с мен. Имам нужда от Адам. Адам винаги е готов да се обзаложи на хиляда долара и неизбежно губи баса.

Преди Ели да успее да го попита за какво говори, вратите на асансьора се отвориха и тя влезе в преддверието на това, което Райли Ланг очевидно наричаше неговото „малко жилище“. Да, това също е било опашата лъжа.

Той ѝ бе казал, че апартаментът му е малък, и затова винаги идваше при нея. Това място беше огромно. Очевидно не е искал тя да знае размера на богатството му.

Какво още бе скрил от нея?

Ели закрачи по мраморния под и влезе в помещение, което приличаше на всекидневна. От дясната ѝ страна се откриваше великолепна гледка към Сентрал Парк. Беше заобиколена от високи до тавана прозорци, а кожените мебели навярно струваха

цяло състояние.

Цената на апартамент в тази част на града сигурно беше най-малко двайсет милиона долара. Защо, дявол да го вземе, му беше нужна работата като неин адвокат?

Може би наистина бе крайно време да започне да задава правилните въпроси. Райли Ланг не работеше в „Страткаст“ за пари. Очевидно не се нуждаеше от нея като клиент. Тогава за какво му бе нужна тя?

Защо ще работи за Касталано, след като разполагаше с подобно богатство? Гарисън ѝ бе казал, че не знае истинската история. Сега за пръв път Ели му повярва.

— Мисля, че всички са в заседателната зала — рече Тагарт, крачейки до нея. — В момента е нещо като щабквартира. И да, някои семейства имат игрални зали. Семейството ми имаше такива и те не бяха за деца. Но това семейство има щабквартира. Щеше ми се да го знаех, преди да стана негов член.

— Аз не бих променила нищо. — В стаята влезе привлекателна блондинка.

Позната наглед блондинка.

— Познаваме ли се?

Блондинката се усмихна.

— Ели! Толкова се радвам, че си тук. Запознахме се преди няколко седмици.

Сега Ели си спомни.

— В кафенето на Петдесета улица. Райли ли те изпрати? Това беше, преди той да започне да работи за мен. Явно той те е изпратил там.

Мия поклати глава, гъстите ѝ къдрици се стелеха по раменете.

— О, не. Той много ми се разсърди за това. Аз исках да те опозная. Ти беше важна за целия план и всичко останало.

— План? План за какво?

Мия понечи да отвори уста, но едрата длан на съпруга ѝ я закри, преди младата жена да заговори.

— Мисля, че ти трябва да говориш с Райли за това — рече Кейс. — А съпругата ми ще стои настрани. Тя има навика да се замесва в ситуации, в които наистина не би трябвало да си пъха носа. Това е нейно хоби. Принцесо, целият ти език е върху дланта ми. Нямам нищо против, но трябва да знаеш, че в мига, в който ме ухапеш, и аз ще те ухапя.

Мия се прокашля и обви ръце около гърдите му.

Ала това вече нямаше значение, защото Райли влезе в стаята. Беше облечен по-небрежно, отколкото досега го бе виждала, в панталон и закопчана до горе риза с навити до лактите ръкави.

Е, не чак толкова небрежно, отколкото досега. Ели го бе виждала гол. Докато я любеше с израз на върховно удоволствие.

— Ели. — Изрече задъхано името ѝ, прекоси разстоянието помежду им с протегнати ръце, сякаш имаше право да я грабне в обятията си, да я притисне до гърдите си.

Младата жена отлично знаеше какво беше нейното право. Замахна и заби юмрук право в лицето на копелето.

Силно.

Райли се олюля назад и ръката му се стрелна към челюстта. Кейс едва сподави смеха си, а Мия ужасено ахна.

— О, вземам назад всичко, което казах за нея — разнесе се нов глас. — Тя е добре дошла в нашето семейство.

Ели вдигна глава и видя мъжа, който бе дошъл в офиса ѝ с Райли през първия ден, когато се запознаха. Той беше поне пет сантиметра по-висок от Райли, въпреки че на нея повече ѝ харесваше жилестата фигура на бившия ѝ любовник. Анди, както Райли го бе нарекъл, ѝ бе вдъхнал страх с едрото си телосложение. На ръст беше по-близо до Кейс Тагарт, отколкото до Райли.

Райли поклати глава, сякаш да се отърси от болката.

— Не я поднасяй, Дрю. Ели, аз си го заслужих. Ще влезеш ли и ще ми позволиш ли да ти обясня всичко?

Дрю?

— Мислех, че името му е Анди.

Другият мъж, който се извисяваше застрашително над Райли, насочи поглед към нея.

— Името ми е Андрю, макар че приятелите и роднините ме наричат Дрю.

В очите ѝ запариха сълзи, защото тя наистина беше пълна глупачка. Сега вече разбра заобикалящото я богатство.

— Дрю Лолес. Разбира се. Последната карта, която държах в ръка. Той е твой брат, нали?

Райли кимна.

— Мога да обясня.

Тя погледна тримата Лолес. Те бяха останали сираци заради това, което баща ѝ бе сторил.

Затова Хенри Гарисън на практика се смееше, когато я остави пред сградата. Всички знаеха шегата, освен нея.

Последната карта в ръката ѝ бе непотребна. Тя никога не бе имала шанс. Никакъв.

Извърна се, сълзите се стичаха по страните ѝ, когато се отправи към асансьора.

— Ели — повика я Райли.

Почти бе стигнала до асансьора, когато една ръка стисна

лакътя ѝ. Извъртя я.

— Ели, бебче, поговори с мен.

Ужасът от последните няколко дни се надигаше като мощна вълна в гърдите ѝ. Не ѝ бе останало нищо. Нищо. Нямаше Андрю Лолес, който щеше да чуе историята ѝ и да ѝ предложи да се съюзят, за да победят мъжа, който навярно бе наранил и двамата.

Може би грешката бе изцяло нейна, задето не бе отишла при него, когато бе разбрала истината. Тя беше проявила алчност, страхуваше се, че той може да ѝ отнеме компанията и да провали всичките планове, които имаше за служителите. Не искаше те да се озоват в капана на отмъщението на един могъщ човек.

Но това все пак се бе случило.

— Ели?

Тя го чу, но вече не ѝ пукаше. Ако се замислеше, тя всъщност винаги е била сама. От мига, в който майка ѝ бе починала. Баща ѝ винаги бе искал син, а се бе сдобил с две дъщери, които в действителност не го интересуваха.

Съпругът ѝ се бе променил. Това правеха хората. Променяха се, с изключение на нея.

Сега щеше да ѝ се наложи да се промени, защото нямаше изход от капана.

Усети ръцете му да се сключват около нея, да я стискат здраво. Когато той я вдигна и я притисна до гърдите си, не ѝ пукаше. Единствено нещастието ѝ имаше значение.

Някъде отдалеч чу някой да вика, да ридае безутешно. Някой виеше от болка, но Ели вече не я бе грижа.

* * *

Когато излезе от спалнята на Ели, Райли имаше чувството, че е остарял с години. Спалнята беше нейна, защото тя беше там. С него.

Господи, какво ѝ бе причинил?

Може би никога нямаше да забрави вика ѝ от болка, съкрушения стон, изпълнен с такова безмерно отчаяние, че той едва не се свлече на колене и не се разрида с нея. Сърцето ѝ бе напълно разбито. Как изобщо някога щеше да заличи нещастието, което ѝ бе сторил?

Трябваше да намери начин и за начало се налагаше да поговори с Дрю. Нуждаеше се Дрю да бъде плътно до него, защото имаше план, който можеше да постави всички тях в

опасна ситуация.

— Тя добре ли е? — Хач стоеше на прага с уморено лице.

— Не. Заспа. Изтощи се от плач и заспа. — Беше в прегръдките му, но далечна. Райли усещаше дълбоката пропаст помежду им. Ели му бе позволила да я докосва, да гали косата ѝ, да я люлее, но беше отпусната като парцалена кукла в ръцете му.

Ели се бе затворила в някакво далечно място и Райли не бе сигурен, че ще може да я върне обратно.

Хач се взираше във вратата, която Райли бе затворил.

— Брат ти го преживява много тежко. Знаеш, че той никога не е искал да я нарани.

— Това не е вярно, Хач. Не го беше грижа и аз го знам, защото в началото и аз се чувствах по същия начин. Мислех, че тя е противна, разглезена богаташка, и бях готов да я унижа, защото тя беше дъщеря на Филип Стратън и ние не можехме да му отмъстим. Той умря и тя беше удобна мишена. — Стомахът му се сви в болезнен възел. — Всички влязохме в тази игра, знаейки, че ще я нараним. Казвахме си, че това няма значение. Че тя отново ще се изправи на крака.

— Никой не знаеше какво планира Касталано. Дявол да го вземе, това наистина е по негова вина.

— Не. Ние я забъркахме в тази каша. Дадохме му оръжието, с което той да я прецака. И знаеш ли какво? Тя изобщо не прилича на баща си. Тя е оптимистка. Знаеш ли какво мечтае да направи със „Страткаст“? Иска да направи корпорацията много по-отговорна към служителите си, към обществото. Това е толкова глупаво. Няма да се получи, но тя смята да го направи.

Хач въздъхна.

— Тя не е като Стратън. По дяволите, Райли, тя прилича на баща ти.

Защото баща му е бил мечтател. Баща му е искал да промени света и това му бе струвало живота. Както може би щеше да струва и този на Ели.

Той я бе наблюдавал дълго след като тя заспа. Беше съблякъл блузата и полата ѝ и я бе облякъл в нощницата, която наетата от него професионална консултантка по облекло бе донесла по-рано през деня. Ели не носеше гащички, защото той ѝ ги бе свалил.

Беше я оставил дори без защитата на проклетото бельо. Как ли се е чувствала да седи там и да знае, че ако я заставят да се преоблече в затворнически дрехи, ще е принудена да ги помоли за бельо. Може и да бе глупаво, но Райли се чувстваше адски виновен заради това.

Тя е била сама. Той не е бил там, за да я защити, да я закриля. Беше я зарязал на онова място.

— Не мога да ѝ позволя да си отиде. — Тя щеше да се опита да си тръгне. Райли нито за миг не се съмняваше, че тя ще скочи на крака и ще хукне към вратата веднага щом се събуди.

Възрастният мъж поклати глава.

— Мисля, че тя е пречупена, синко.

Райли не беше съгласен. Нищо не можеше наистина да пречупи Ели. Може би в момента се чувстваше напълно съсипана, но той я познаваше. Знаеше, че тя отново ще се изправи.

— Не. Тя досега е сдържала сълзите си. Не знам защо появата на Дрю ѝ подейства така, но тя се нуждаеше от това. Имаше нужда да излее насъбралото се в душата ѝ, но ти трябва да знаеш, че след като се събуди, тя ще се опита да ме изрита яко в топките, после ще ми покаже среден пръст и ще понечи да си тръгне. Не мога да го позволя. Тя ще бъде сама някъде там, а това ще е най-лошото нещо на света, което може да ѝ се случи.

— Тя има сестра.

— Която е безполезна. Ели се нуждае от мен. Нуждае се от някого, за когото е най-важна на света. — Той закрачи по коридора. Подозираше, че сестра ѝ ще бъде очарована от обрата на събитията. — За съжаление, предчувствам, че ще се наложи да се боря с всички сили, за да я задържа тук.

Райли се бе обадил на Лили, след като Ели заспа, за да ѝ съобщи, че приятелката ѝ е в безопасност. Дори Лили смяташе, че Ели трябва да си тръгне. Тя предложи Ели да отседне при нея, но това едва ли бе най-доброто решение.

Лили вече работеше за младия Касталано. Бяха ѝ съобщили, че може да остане известно време, докато решат съдбата ѝ. Може би щеше да успее да остане в компанията и да се превърне в очите и ушите на Райли.

Нямаше начин да стори това, ако Ели живее в жилището ѝ. Медиите щяха да разберат и лоялността на Лили щеше да бъде поставена под съмнение.

Ели трябваше да остане тук. Ели се нуждаеше от закрилата и парите на семейството му. Тя трябваше да стане Лолес.

Хач го последва.

— Или можеш да ѝ дадеш основание да остане.

Колко далеч можеше да стигне той в желанието да я защити? Този въпрос си задаваше Райли от мига, в който полицаите я отведоха. Той вече беше злодеят. Какво още трябваше да стори, за да осигури безопасността ѝ?

— Вече съм го направил. Тя знае, че плащам на Гарисън.

Надяваше се, че това ще бъде достатъчно, но онзи юмрук, с който го посрещна, свидетелстваше за обратното. Тя се бе извърнала и се бе отправила към вратата.

Райли не можеше да ѝ позволи да излезе през нея.

— Да, освен това знае, че ще продължиш да му плащаш — продължи Хач, когато завиха надолу по коридора.

Дрю беше в заседателната зала. Защо нямаха проклета игрална зала или семеен кът? Не. Те се бяха събрали в заседателната зала, сякаш за тях семейството означаваше бизнес.

И наистина беше. А истинският им бизнес беше отмъщението. Така беше от деня, в който родителите им умряха и те бяха разделени и съсипани.

Дали можеха да бъдат нещо повече?

— Няма да я изнудвам с това — отвърна той, докато влизаха в заседателната зала. — Независимо дали тя ще настоява да си тръгне, аз ще продължа да ѝ помагам. Няма да я оставя без средства.

Дрю вдигна глава от компютъра.

— Хенри Гарисън смята, че това би било грешка.

Райли се втренчи в по-големия си брат.

— Ти си говорил с адвоката на Ели? Говорил си с него за нейния случай? Той ме увери, че няма да го направи, освен ако тя не е съгласна.

След трийсетминутен спор той бе отстъпил само защото Гарисън му бе заявил, че времето им изтича. Тя беше арестувана в четвъртък. Ако в петък сутринта не я преместеха във федералния арест, тя щеше да остане в затвора през целия уикенд. Райли се бе съгласил, защото не можеше да понесе мисълта за това.

Смяташе, че Гарисън остана доволен от решението му. Мъжът беше истински задник, но най-добрият в бизнеса, а за защитата на Ели беше нужен най-добрият.

— Парите умеят да развързват езиците, братко — каза Дрю. — Когато му обясних, че „4Л“ го наема, за да представлява Ели, той с радост ми даде някои съвети.

Слава богу. Да предложи на Гарисън банковата си сметка, бе едно. Да му предложат „4Л“ като клиент, беше все едно да му отворят портите на рая и да помолят адвоката да влезе и да вземе каквото му сърце и душа пожелае. Дрю го бе уверил, че защитата на Ели е безусловен приоритет за него.

— Сериозно ли говориш?

Дрю се облегна назад.

— Не очаквах да я заболи толкова. Онзи вик и… ами оказа се, че сърцето ми е по-меко, отколкото съм смятал.

Райли отпусна ръка върху рамото на брат си.

— Благодаря ти. Няма да съжаляваш. Тя е добър човек, Дрю. Когато я опознаеш, ще я харесаш.

Не беше трудно човек да обикне Ели. Тя беше компетентна в

работата, но наивна, когато се налагаше да участва в игри. Ели беше истинска. Емоциите ѝ се меняха на мига, но дълбоко в нея бяха заложени морални принципи и житейски ценности, които не се променяха. Тя винаги беше внимателна и добра. Винаги лоялна. Винаги се стараеше да постъпва правилно.

Той не можеше да понесе мисълта, че е човекът, който ще я унищожи. Той я обичаше. Тя някак си го правеше цялостен и сега Райли щеше да стори същото за нея.

— Тя има добър десен прав. Това ми хареса — подсмихна се Дрю, но тутакси стана сериозен. — Тя реагира много силно, когато разбра кой съм аз. Гарисън ми каза, че е искала да се срещне с мен. Не с Анди, когото смяташе за твой съдружник и адвокат. Пожелала е да се срещне с Дрю Лолес. Когато влязох, навярно е сглобила парченцата от някакъв пъзел. Какво означава това?

— Не знам — отвърна Хач. — За мен беше очевидно, че тя нямаше представа, че Райли е Лолес.

— Ще я попитам, когато се събуди, но искам тази нощ да се наспи добре. Струпаха ѝ се толкова много неща. — Погледна часовника. Вече минаваше седем. Ели можеше да поспи до сутринта.

Но не и той. Той щеше да я пази.

Вече я бе уверил, че когато се събуди, ще разполага с чантата си и любимите си тоалетни принадлежности. Беше се постарал банята да е отлично заредена. Нямаше да ѝ се наложи да моли за четка за зъби, сапун или грим. Напълнил беше гардероба с дрехи. Ако Ели не ги харесаше, той щеше да ги изхвърли и да я остави да си купи други.

Всичко, което пожелаеше, щеше да бъде нейно, с изключение на вратата, която да я отдалечи от него.

Не беше редно, но Райли не можеше да я остави да си отиде. Не и когато той беше единственият човек, който можеше да се погрижи тя да не отиде в затвора.

След като процесът приключи, ако тя искаше да си замине, той щеше да падне на колене и да я умолява за втори шанс.

— И така, как ще я задържим тук? — попита Хач. — Защото аз мисля, че момичето ще иска да си тръгне. За мен е очевидно, че тя наистина не е очаквала да те види тук.

— Ще заключа стълбището — предложи с усмивка Бран. Той влезе, понесъл няколко кутии с пици. — Няма да може да използва асансьора, защото не знае кода. Освен ако Кейс не ѝ го е дал.

— Не е — отвърна Дрю. — Но би трябвало да знаеш, че нашият зет в рицарски доспехи е предложил да я отведе където тя

пожелае. Очевидно не си пада по отвличанията.

— Мия се е омъжила за него, защо ли? — попита Бран, отвори първата кутия и извади парче пица пеперони.

Дрю потръпна.

— Не ѝ задавай този въпрос. Сериозно, ще те осведоми надълго и нашироко колко дълъг и голям е пенисът му.

Хач се намръщи.

— За всичко обвинявам осиновителките ѝ. Според мен една лесбийска двойка не би трябвало да възпита Мия да говори с такава охота за хетеросексуалния си живот. Тя ми разказва за Кейс и колко бил добър със засяването. Моля се на Бог да е имала предвид фермерските му умения.

Райли беше напълно сигурен, че не тях е имала предвид сестра му. Мия имаше много интересни отношения със съпруга си.

Някак си Мия бе излязла от техния зловещ кошмар цяла и невредима, обградена с много обич и грижи, и Райли обожаваше земята, по която стъпваха нейните майки. Онези жени бяха опора за всички тях. Те търпеливо позволяваха на Дрю и Райли да ги посещават и да водят Бран винаги когато имаха възможност.

Той копнееше за това, което Мия имаше. Искаше да намери за себе си единствения човек на тази земя, на когото можеше да разчита. Не би могъл да каже, че жадува да бъде себе си. Защото почти беше сигурен, че не знаеше кой, по дяволите, е той. Ели беше неговият шанс да открие. Обичта към Ели щеше да го определи, да извади наяве същността му. Да го направи по-добър.

— Би трябвало повече да се вслушваме в Мия.

— Аз винаги съм мислел, че тя е слаба, защото не е преживяла това, през което ние сме преминали. Може би си прав — съгласи се Дрю. — Но всички трябва да признаем, че в момента Касталано ни е хванал натясно. Той ни се присмива отнякъде, а ние не можем да позволим това да продължава.

Не, не можеха. Той имаше „Страткаст“, която принадлежеше на Ели. Може би по някое време смятаха, че би трябвало да е тяхна, но сега Райли знаеше чия е компанията. Господи, баща му щеше да обикне Ели. Двамата щяха да бъдат „съдружници в престъплението“ — добри приятели, способни да забъркват каши и да се измъкват от тях, верни на идеите си.

— И така, какъв е планът? Ели не е откраднала парите.

Дрю вдигна ръка.

— Това ми е ясно. Няма да споря с теб. Щом ти казваш, че тя е чиста, ние го приемаме. Следователно трябва да докажем, че Касталано стои зад всичко това, но в същото време трябва да задържим Ели близо до нас. Трябва да намерим начин да

контролираме медиите, защото в момента тя не е представена в най-добрата си светлина.

Защото те бяха платили на журналист да я омаскари в онази статия. При все това тя не беше някоя реалити звезда. Тя беше ръководител във високотехнологична компания.

— До утре шумотевицата ще стихне.

— Гледа ли новините? Не мисля, че ще стихне — обади се Хач. — Тя е във всички новини, при това не само в сериозните канали за бизнес и финанси. Медиите я представят като историята на съгрешилото богато момиченце. Касталано е обрисуван като възрастен, болен мъж. Той използва всички средства и заби ножа до кокал. Несъмнено я петнят и настройват общественото мнение и евентуалното бъдещо съдебно жури против нея. Засега нашите имена не се споменават, но в мига, в който тя проговори, всички ще сме прецакани.

— И защо да проговаря? — Ели не обичаше медиите. Не беше от онези шефове, които обичаха да ги възхваляват. Беше по-скоро срамежлива с репортерите.

— Гарисън ще трябва да я накара да го направи — заяви Дрю. — Независимо дали ми се иска, или не. Той смята да води борбата в медиите. Нужно му е да я накара да изглежда невинна, а единственият начин да го стори е да ни хвърли на вълците. Няма да мине много време, преди да излезе наяве връзката ти с мен и тогава „4Л“ и всички ние ще бъдем на показ.

Райли не бе помислил за това. Толкова отдавна бе сменил името си, за да не го разпознават. И май нямаше голяма полза.

— Касталано вече знае. Защо още не е проговорил?

— Наистина ли мислиш, че той иска онези слухове отново да плъзнат? — намеси се Хач. — Тогава може и да е заблудил ченгетата, но винаги е съществувала хипотезата, че те са откраднали програмата на баща ви. Ако замеси името Лолес, това ще разбуни лошите спомени за него. Предполагам, че тъкмо затова те е изключил от играта. Иначе щеше да се озовеш в килията редом с Ели.

Дрю впери поглед в Райли.

— Има ли начин Ели да знае? Може би в един момент нейният баща ѝ е казал. Възможно ли е тя да има достъп до програмата? Те са изградили целия си бизнес върху работата на татко.

Нямаше начин. Ако Ели имаше представа, че цялата ѝ компания се основава на лъжа, тя нямаше да скрие тази информация.

— Ели смята, че създателят на основната програма е бил един възрастен учен, който е бил добър с нея, когато е била дете.

Тя не подозира истината, макар че сега се питам защо тя знаеше кой си ти. Искам да кажа, освен като конкурент. Тя беше наистина много горда, че е успяла да ти отмъкне Дарвиш.

Дрю изръмжа.

— Да, знам как е успяла. Аз му предложих доста повече пари, отколкото трябваше.

— Ели знае как да успокои разсърдения гений. — Неговото момиче много го биваше в умението да накара един мъж да повярва в себе си. Райли бе сигурен, че добрата ѝ душа и вниманието ѝ, а не парите бяха накарали Дарвиш да предпочете нея.

— Навярно без нея той ще напусне.

— Ще го привлека в „4Л“, ако мога. Ние разполагаме с няколко предимства. Успях да опазя в тайна някои от ходовете си. Нито Ели, нито Касталано знаят, че аз съм новият член на борда. Все още не сме извън играта — рече Дрю.

Защото те не само разполагаха с акциите, които бяха купили, но все още имаха и тези на Ели. Оставаше единствено да я убедят да мине на тяхна страна.

— Докато Касталано не задвижи продажбата, ние имаме шанс.

— Освен ако ненавистта на Ели към теб не е по-силна от желанието ѝ за отмъщение — промърмори Бран замислено. — Има ли начин да я убедим да остане тук? Мисля, че ако тя ни опознае, ако разбере истината, навярно ще ни подкрепи.

Райли погледна към по-малкия си брат.

— Мислех, че си привърженик на женската сила и самостоятелност.

— Само когато са добри за нея. Тя проявява упоритост. Ти я обичаш. Ти се грижиш за нея. Това трябва да е по-силно от гнева ѝ. — Бран му се ухили широко. — Аз съм от мъжете, които вярват в приказките с щастлив край. Мия е виновна. Тя ме караше да гледам романтични филми, когато оставах с нея. Свързвам ги с щастието. Затова казвам, че едно малко отвличане е нищо в сравнение с това, което тя ще получи.

Очите на Дрю най-после светнаха.

— На главата ѝ ще се натресат безброй семейни проблеми. Но ние винаги ще бъдем зад нея. Не знам. Мисля, че все пак доста трудно ще я убедим.

— Не и ако съм безмилостен. Не и ако направя така, че да има само един възможен избор. — Него. Това беше гаден ход, но беше единственият, който можеше да направи, ако искаше да има надежда за някакво бъдеще с нея. — Имам план, но е рискован.

— Нищо, което си струва, не е лесно.

Не беше. Райли се наведе и разказа на братята си за плана.

11

Ели приглади с длан полите на роклята „Шанел“, която беше избрала от големия дрешник, след като се събуди. Предишната нощ бе спала непробудно.

Тази сутрин трябваше да вземе няколко решения, първото бе да избере поне няколко от дрехите, които Райли бе купил. Изглежда, бе наел лична стилистка и ѝ бе предоставил неограничени средства. Щеше да помисли, че дрехите са били взети назаем от някого, ако всички нямаха етикети. Въпреки че през целия си живот е била дъщеря на богаташ, никога досега не си бе купувала маркови тоалети. Те рядко стояха добре на попищната ѝ фигура, а представата на баща ѝ за издръжка не стигаше за дизайнерски дрехи. Веднъж ѝ бе казал, че тя няма нужда от красиви тоалети. От двете сестри тя бе умната, а Шари бе красавицата. Трябваше да реши дали да използва ограничените си средства, за да постъпи в „Уортън“, или за пластичен хирург, защото само така щеше да изглежда добре според баща ѝ.

Лили я бе научила как да се облича подходящо за фигурата си.

Райли се бе справил отлично с тази задача. Всяка дреха прилягаше идеално на чувствените ѝ извивки. И мъжът явно си падаше по обувките. Очакваха я поне двайсет кутии с обувки. „Джими Чу“, „Кристиан Лубутен“, „Прада“.

Той донякъде ѝ бе задължен. Когато си тръгне от това място, щеше да вземе всичко, което ѝ бе нужно, без капчица разкаяние.

— Ако дрехите не ти харесват, мога да поръчам да изпратят други. Макар че тази рокля ти стои чудесно.

Ели вдигна глава и видя Райли да стои зад нея. Той вече бе облечен с панталон, елегантна бяла риза и вратовръзка, която подчертаваше цвета на очите му. Той наистина беше най-красивият мъж, когото някога бе виждала, и мисълта, че той беше една прекрасна илюзия, направо я убиваше.

Тя бе глупава фантазьорка, витаеща из облаците.

— Донесох ти кафе. — Той остави чашата върху скрина. — Малко сметана, една бучка захар.

Бившият ѝ любовник добре я бе опознал, но нали това бе целта на връзката им.

Ели искаше да запрати чашата с кафе в лицето му и да излезе, но реши, че е време да спре да се поддава на чувствата, и да мисли.

Нуждаеше се от жилище, от пари, от толкова много неща, че не можеше да ги преброи. В момента Лили бе единствената ѝ приятелка на света. Ако Райли Ланг изпитваше угризения на съвестта, заради това, което ѝ бе причинил, тя трябваше да използва чувството му за вина.

— Благодаря. — Младата жена отпи от кафето. Естествено, беше великолепно. Стомахът ѝ се обади. Да, имаше нужда и от храна.

— Ако си гладна, ще ти донеса закуска. Мия навярно в момента я приготвя. Съпругът ѝ доста си похапва. Очевидно сто килограма мускули се нуждаят от много калории.

— Благодаря, добре съм засега. — Умираше от глад, но не беше необходимо той да го знае. — Предпочитам да поговорим. Мисля, че трябва да обсъдим някои неща, нали?

Остана доволна от безстрастния тон, с който го изрече.

Той пристъпи зад нея.

— Да, трябва да поговорим. Искам да ти обясня всичко. Ели, знам, че в момента ситуацията ти изглежда безнадеждна, но аз ще те измъкна от тази каша. Няма да позволя да влезеш в затвора.

— Ще видим това. — Някак си се чувстваше по-добре, по-спокойна след съня и душа. Обърна се и за пръв път, откакто предишната нощ заспа от сълзи и изтощение в прегръдките му, се изправи лице в лице с него. — Значи, ти всъщност си Райли Лолес.

— Това е рожденото ми име. Професионалното е Ланг. Смених го, за да не ме свързват с Дрю. Трябва да поговорим, бебче. Трябва да ти разкажа някои неща. Не знам до каква степен си наясно с връзката между нашите семейства.

Очевидно голямата ѝ тайна не беше чак толкова голяма. Тя беше единствената, тънеща в мрак.

— Моят баща е поръчал да убият родителите ти.

Очите му се разшириха.

— Ти знаеш?

Вече нямаше никаква причина да пази тайните си.

— Знам от нощта, в която баща ми почина. Той ми каза. Мисля, че признаваше греховете си. Убил е баща ти, защото Бенедикт не е искал да му продаде програмата, осигуряваща работата на оптичните кабели за доставянето на високоскоростен интернет. Баща ти е искал програмата да бъде безплатна, защото е смятал, че информацията е прекалено важна, за да не се споделя. Той е бил мечтател и баща ми го е убил заради това.

Обяснено толкова просто и ясно, казаното сякаш прозвуча още по-ужасно.

— Ти си знаела и не си направила нищо?

Господи, обвинителната нотка в гласа му наистина ѝ хареса. Означаваше, че няма да се прави на мил и любезен. Тя нямаше намерение да бъде мила.

— Трябваше да мисля за служителите ми. Ако „Страткаст“ се сринеше, те щяха да изгубят работата си и щяха да последват дела в съда за оспорване на пенсионните им фондове. Смятах да се срещна с брат ти, след като приключи сделката по изкупуване на акциите на Стивън. Щях да направя всичко по силите си, за да сбъдна мечтата на баща ти.

Тя зачака да се присмее презрително на идеята ѝ.

Вместо това той омекна.

— Да, вярвам, че щеше да се опиташ да го направиш. Вероятно не си ми казала, защото не си искала да ме забъркваш във всичко това. Не си искала аз да вземам същото решение като теб. Ели, толкова съжалявам.

Тя мина покрай него.

— Наистина мислех, че ще си доста по-подозрителен, Райли.

— Не и към теб. — Гласът му трепна от копнеж, за който тя не желаеше да мисли.

— И така, моят много умен план след вчерашния погром беше да открия Дрю Лолес и да го помоля за помощ. Смятах да му съобщя това, което знаех за стореното от баща ми, а в замяна да поискам помощта му да изправим „Страткаст“ на крака, но познай какво? Изненада. Вие вече сте знаели. Той ли изкупуваше акциите? — Писнало ѝ беше да я правят на глупачка. Обмислила го бе под душа. Всичко се подреждаше логично. Тя е била пионка в една война, в която не е подозирала, че участва. — Как убедихте сестра ми да продаде дела си?

Райли се намръщи.

— Предоставихме ѝ много възможности да похарчи голяма сума пари и да задлъжнее на неподходящите хора. Тя беше принудена да продаде акциите. Но и без това щеше да го направи.

— Да бе. Продължавай да си го повтаряш. Всичко, което е нужно, за да спиш спокойно.

— Не спя, бебче. Вече изобщо не мога да мигна. Но не се чувствам виновен за това, което причиних на сестра ти. Тя си го заслужаваше. Ти, от друга страна, не го заслужаваш и тъкмо заради това ще направя всичко по силите си, за да поемеш отново контрола върху „Страткаст“.

Той беше прав за Шари. Ели се боеше, че сестра ѝ е започнала бавно да се плъзга по нанадолнището към наркозависимостта. Знаеше, че Шари прекарва вечерите си в нощните клубове и обича да разпуска с малко дрога. Никакви приказки не можеха да я

убедят да престане. Връзката ѝ с Колин за известно време я бе отдалечила от наркотиците, но сега, изглежда, и той вземаше заедно с нея. Въпреки това Райли не биваше да се възползва от зависимостта им. Но това вече нямаше значение, защото стореното е сторено и сега имаха други грижи.

— Първо трябва да предотвратиш влизането ми в затвора. И аз не съм сигурна, че е възможно да си върна „Страткаст“. Навярно още следващата седмица Стивън ще ме принуди да продам дела си. Ще намери начин да го направи бързо, тъй като иска да се възползва от ниската цена на акциите.

— Аз съм причината за това. Няма да се опитвам да се измъкна с лъжи. Аз манипулирах докладите, а онзи журналист бе нает от брат ми. Нямах представа, че той ще напише всички онези мерзости за теб в статията, иначе нямаше да го позволя.

— Ти ли си този, който позволява или не позволява каквото и да било, Райли? — Ели трябваше да разбере как действат братята и сестрата. — Или всичко зависи от Дрю?

Дрю Лолес беше загадка в света на бизнеса. Във века, когато към технологичните магнати се отнасяха като към рок-звезди, Дрю живееше в уединение. Той оставяше на шефа на Отдела му за връзки с обществеността да контактува с медиите и рядко позволяваше да го снимат.

Носеха се слухове, че е саможив, рядко напуска дома си и навярно страда от агорафобия[8]. Сега Ели имаше свое мнение по въпроса. Дрю Лолес не желаеше да го виждат, за да може да планира отмъщението си.

— Брат ми не ме контролира. — Райли стисна челюсти. — Нямаше да го позволя, а сега, след като Дрю напълно разбира какво е твоето място тук, той никога няма отново да го направи.

— Аз нямам място тук, но бих искала да разбера защо смяташ, че обезценяването на акциите на „Страткаст“ ще донесе нещо добро, а не единствено загуба на пари.

Той закрачи из просторната стая.

— Касталано обича да рискува с високи залози. Има проблеми с хазарта. Мисля, че там са потънали десетте милиона. Напоследък е затънал до шия в дългове на човек, на когото му се носи славата, че не обича подписани разписки, ако разбираш какво имам предвид.

— Искали сте един мафиот да ви свърши мръсната работа?

— Искахме да му окажем натиск и да видим докъде ще стигне.

Ели разпери ръце.

— Доведе ни право тук. Сега Стивън разполага с всички пари, които желае, и съм сигурна, че ще плати с тях на вашия случаен

мафиот.

Райли се намръщи, дълбоки бръчки прорязаха лицето му. Наистина имаше вид на човек, който не бе спал от известно време.

— Да, сигурен съм, че вече го е сторил.

— И това ли бе всичко, което трябваше да направиш? — Тя искаше да знае докъде се простираше коварството му.

— Аз трябваше да се постарая да открия нещо, което може да докаже ролята на баща ти и Касталано в смъртта на родителите ми. Ние смятаме, че те са платили на някого. Заедно с Патриша Кейн.

— Баща ми не каза нищо, когато го попитах дали Стивън е замесен. Заяви, че Стивън има свои грехове. — Тя си припомни колко измъчен беше баща ѝ през онези последни дни. През по-голямата част от времето съзнанието му бе замъглено от опиатите.

Райли скръсти ръце пред гърдите, лицето му доби твърдо изражение.

— Той е бил замесен, Ели. Знам го. Както и Патриша Кейн. Ние ще унищожим всички тях.

— Значи, аз съм само допълнителна щета, един вид косвена жертва, така ли?

— Ти си много повече от това, и го знаеш.

— Не знам нищо, Райли. — Ели събра сили за следващия си въпрос. Трябваше да знае истината. Имаше нужда да я чуе от собствените му уста. — Нужно ли беше да ме съблазниш? Аз бях готова да бъда твой приятел, сътрудник. Предоставих ти достъп до всичко, от което се нуждаеше. Не се налагаше да си лягаш с мен.

Ръцете му се отпуснаха, той прекоси стаята и седна на леглото, така че да може да я вижда.

— Не, не беше нужно. Направих го, защото те желаех.

— Значи, моето съблазняване не е било част от плана?

Секундното му колебание ѝ каза всичко, което искаше да знае.

— Ели, това, което изпитвам към теб, е истинско. Няма значение как е започнало. Сега е истинско. Аз те обичам.

Тя се изсмя горчиво.

— И какво смяташ да постигнеш с тази игра? Не ми остана нищо, което да откраднеш.

— Казах ти. Искам теб. Ще се постарая нещата между нас да се получат.

— Ще сключа сделка с теб. — Трябваше да преглътне горчивия хап и да се съгласи на компромис, макар че ѝ се искаше

да го заклейми с най-безмилостните думи. — Ти ще платиш на моя адвокат, а в замяна аз няма да поискам от Комисията по адвокатска етика да те лиши от професионалните ти права.

Едва се сдържа да не се разкрещи, когато видя съчувствието в погледа му.

— Ти и без това няма да направиш това, Ели.

— Смяташ, че не съм способна да изпитвам гняв? — Може би той не я познаваше толкова добре, колкото си мислеше. Вчера бе обмисляла безброй начини да го нарани.

— Знам, че си способна, но ти също ме обичаш — промълви той тихо. — Под цялата тази болка ти все още ме обичаш. Ти не си способна да нараниш някого, когото обичаш.

— Не те обичам. — Щеше да направи всичко, което бе нужно, за да превърне в реалност тези думи. — Ти уби любовта, която изпитвах към теб, когато ме предаде.

— Не мисля така — отвърна той с прекалено спокоен тон. Вярвам, че любовта все още е в сърцето ти и ще остане завинаги там. Аз трябва само да изчакам, да бъда търпелив и ти ще достигнеш до правилните изводи. Знаеш, че и двамата се чувстваме добре заедно.

Тя наистина искаше здравата да го разтърси. Спокойствието му я вбесяваше и не вярваше на нито една дума, която този мъж изричаше. Къде се целеше сега?

— Знам само, че съм била глупачката, която спи с врага.

— Ти не си мой враг. — Очите му не се отделяха от нея. — Ти си жената, която обичам. Смятам да оправя всичко и да заслужа прошката ти.

Да, той наистина ѝ лазеше по нервите.

— Като ми купуваш разни неща? Мислиш ли, че ме интересуват дизайнерските етикети? Наистина ли смяташ, че може да бъда купена толкова евтино?

— Не, всички тези дрехи са за пред обществото. Щом се налага да говориш с медиите, трябва да изглеждаш подходящо облечена. Знам, че не те е грижа, че мога да ти купя всичко, което си пожелаеш. Ти не цениш хората по тяхното богатство. Това е едно от нещата, които обичам у теб.

— Тогава по какъв вълшебен начин ще оправиш нещата помежду ни?

— Не е вълшебен. — Райли се изправи и пристъпи към нея. — Ще си скъсам задника от работа, за да осигуря безопасността ти, и ще бъда мъжът, който ще стои зад теб и след като всичко това приключи. Ще направя каквото е по силите ми, за да осъществя мечтите ти, защото най-после осъзнах за какво съм роден, какъв искам да бъда, когато порасна. Глупаво е, но напоследък мисля

много за това.

— Не го казвай. — Беше по-лесно, когато мислеше, че той ще се бори с нея. — Не смей да го кажеш.

— Добре, но и двамата знаем какво имам предвид. — Той се намръщи. — Не искаш да го изрека, защото е прекалено сантиментално и изтъркано?

— Защото е поредната лъжа.

Райли се приближи, застана прекалено близо до нея, за да се чувства удобно, но тя нямаше да му достави удоволствието да отстъпи.

— Не е, но единственото, което може да подобри отношенията ни, са времето и грижите. Няма да си тръгна и няма да се откажа от нас. Обичам те, Ели. Ще го повтарям, докато разбереш, че е вярно. Всичко между нас започна като работа, като път, по който съм поел от нощта, когато родителите ми умряха. Но този път ме изведе при теб и макар да съжалявам, че мама и татко не са с мен, аз съм щастлив, че те открих.

Кучи син. Нямаше да се хване на сладките му измамни приказки. Може би го казваше от чувство на вина или от някакво криворазбрано привличане, но тя нямаше отново да падне в капана.

— Няма да се получи.

Той протегна ръка, почти я докосна. Сетне с очевидна неохота я отдръпна.

— Ще се получи. А сега, нека да закусим. Чака ни важен ден. Кейс и Мия отново ще прегледат подробно повдигнатото срещу теб обвинение в присвояване на средства, а след това по обяд трябва да бъдем в Съдебната палата.

Райли отстъпи назад и се отправи към вратата.

— Гарисън не ми е казал, че трябва да бъда в съда. — Следващото ѝ явяване в съдебната зала трябваше да бъде след месеци. Поне така бе казал съдията при изслушването за определяне на гаранцията. При мисълта, че трябва отново да се върне там, стомахът ѝ се сви на топка.

— Не в съда. В Съдебната палата. Направих приготовления. Тази синя рокля е идеална. Ще изглеждаш прекрасна булка. Днес следобед се женим, бебче.

И той излезе, оставяйки я да зяпа с отворена уста след него.

* * *

Райли влезе в кухнята, защото се нуждаеше от свидетели. Ели може би нямаше да му вдигне скандал пред свидетели.

Спокоен. Той трябваше да остане спокоен и овладян, защото почти бъдещата му съпруга можеше да изгуби търпение и да избухне. Ако смяташе, че това ще помогне, Райли щеше да падне на колене и да се моли, но навярно само още повече щеше да вбеси Ели и да се превърне в по-удобна мишена за гнева ѝ. Челюстта още го болеше от вчера. За късмет, нямаше синина, тъй като щеше да бъде доста трудно да обясни пред медиите наличието ѝ в сватбения си ден.

— Хей, искаш ли омлет? — попита Мия. — Купих достатъчно яйца, за да нахраня цяла армия. Има и гевречета.

— Аз изядох последното. — Кейс седеше край кръглата маса за хранене тип „пачи крак“ редом с Бран и Дрю, който ровеше закуската си, състояща се от омлет и купа с плодове.

Бран, както винаги, се хранеше бързо — навик от годините, когато храната все не достигаше.

— Къде слага всичко това? — удиви се Бран, сочейки зет им. — Ако ядях колкото него, сигурно щях да тежа над двеста килограма.

— Това е заради работата му. Той постоянно търчи — обясни Мия.

— Избягването на куршуми изгаря доста калории, както би казал брат ми. Що се отнася до теб, не е зле да започнеш да трениращ в гимнастическата зала с мен. Трябва да добавим малко мускули на това тяло. — Кейс потупа Бран по гърба.

— С удоволствие. — Лицето на Бран внезапно грейна в усмивка. — Здравей, Ели. Днес наистина изглеждаш много хубава.

Ели спря. Виждаше се, че вродената ѝ доброта жадува да отвърне любезно. Върху устните ѝ започна да разцъфва усмивка, ала Райли видя как тя побърза да я потуши.

— Няма значение как изглеждам. Ти сигурно си другият брат. Много ми е приятно да се запознаем, но аз няма да се омъжа за Райли.

Бран ѝ се ухили, сякаш разиграващата се драма го забавляваше.

— Аз съм Бран. Аз съм най-малкият и най-красивият от братята. Наистина, омъжваш се за погрешния Лолес.

Райли сериозно се замисли дали да не цапардоса малкия си брат.

Ели се изчерви.

— Няма да се омъжа за никой Лолес.

— О, боже, това синьо наистина ти стои страхотно! — Мия

напълно подмина изявлението на Ели. — Знаех си, че ще ти отива. Абсолютно трябва да обуеш белите „Прада“. Освен ако не смяташ, че ще са прекалено в тон с колана. Може и да е така.

— Нищо не разбирам — нацупи се Кейс. — Аз пък си мислех, че е хубаво нещата да са в тон. Винаги ми казваш, че изборът ми на тениски не подхожда на дънките ми.

Мия поклати тъжно глава.

— Сладурче, твоите избелели тениски ала Люк Брайън не подхождат на нищо. Изобщо на нищо. Това е много тъжно.

— Няма да се омъжа. — Ели пристъпи към Райли. — Мислиш ли, че Гарисън вече не ми го предложи? Отговорът ми беше „не“.

— Ели, така ще е най-добре — подхвана Райли спокойно. — Ще имаш закрилата на семейството, а бракът е отличен начин да пресечем всички слухове, че си развратница, която спи с когото ѝ падне.

— Аз мислех, че съм доказала, че не съм такава, като почти с никого не съм спала.

Той я бе поставил в ужасно положение.

— Не желая никой да говори по този начин за теб.

— Тогава не би трябвало да наемаш журналист, който да ме разкъса на части — озъби му се тя.

— Вината за това беше моя — заяви Дрю и се изправи. — Райли знаеше само, че журналистът ще напише похвална статия за теб, а след това ще добави информацията, че изпитанията на охладителната система са се провалили.

Ели се обърна, явно открила нова мишена.

— Имаш ли представа колко незаконно е това?

— Смяташ ли да го издадеш? — парира Дрю.

— Бих могла. — Ели изправи рамене. — Обсъдих с Райли възможността да сключим сделка. В замяна на мълчанието ми за фалшифицираните изпитания, аз бих искала да платите хонорара на адвоката ми.

Дрю се замисли за миг.

— Говорим за цялата кариера на Райли. Сигурна ли си, че няма да поискаш повече, защото адвокатството е всичко, което Райли умее. Ако станеш причина да му отнемат адвокатските права, ще му се наложи да чисти тоалетните, за да се изхранва.

— Много благодаря — промърмори Райли. Понякога чувството за хумор на брат му се проявяваше в най-странни моменти.

Ели дори не се усмихна.

— Не ме интересува какво ще прави той, след като всичко това приключи. Ако платите адвокатските ми разноски, аз съм съгласна да не съдя никого от вас.

— Или можеш да се омъжиш за човек от семейството и няма да може да бъдеш принудена да свидетелстваш против съпруга си — възрази Дрю.

— Въпросните престъпления са извършени преди брака изтъкна Райли. — Няма да се получи. Както виждаш, внимавал съм на лекциите. Бракът е единствено заради безопасността на Ели.

— Аз ще се чувствам далеч по-уверен, ако госпожица Стратън смени фамилията си. Смятам, че тогава спокойно мога да платя всички съдебни разноски и да използвам цялото влияние, което имам, за да не влезе тя в затвора. — Дрю взе чашата с кафе. — Обаче ще трябва да се съгласи да живее тук. Трябва да спазваме благоприличие.

— Благоприличие? — Ели сякаш се задави с думата.

Мия се обърна с шпатула в ръка.

— Ще бъде само за малко, Ели. И Райли не очаква да имате физическа връзка.

О, той щеше да се опита. Най-лесният начин да си я върне беше да я вкара в леглото. Тя копнееше за любов и привързаност и той щеше да направи и невъзможното, за да ѝ даде в изобилие и от двете. Освен това Ели жадуваше за семейство. Тя беше жена, която имаше нужда да е необходима, а братята му можеха да ѝ дадат и това.

Ели нямаше да може дълго да се противи. Мия и Кейс скоро щяха да се върнат в Тексас и Ели щеше да се окаже единствената жена сред групичка непохватни мъже, жадуващи за частица женско внимание. По дяволите, Бран смяташе, че икономката им е светица, творяща чудеса, само защото си вършеше работата. Бран приличаше на прекалено пораснал лабрадор ретривър. След като Ели го опознаеше, нямаше начин да не го обикне. Тя бавно щеше да стане важна и незаменима за всички тях и тогава нямаше да може да си тръгне.

— Няма да се омъжа за мъжа, който ме предаде — процеди тя, стиснала ръце в юмруци. — Ако това означава, че трябва да се задоволя със служебен защитник, така да бъде.

Райли пристъпи пред нея, за да ѝ попречи да си тръгне.

— Ели, адвокатът е на твое разположение, независимо какво ще решиш, но моля те, помисли за предложението ми. Ако се омъжиш за мен, медиите ще престанат да се занимават с теб. Хората ще започнат да говорят за брака ни, а не за любовната ни афера. Женените хора са скучни.

Кафявите ѝ очи срещнаха неговите.

— А какво ще спечелиш ти от този брак?

— Време, за да те убедя, че двамата си принадлежим.

Тя поклати глава.

— Не.

— Ели, аз разбирам колко си гневна на Райли, на всички нас — заговори Дрю тихо. — Ти бе въвлечена във война, която никога не си желала, но това се случи и ти няма да можеш да се измъкнеш от огневата линия, освен ако не се признаеш за виновна и не се откажеш от компанията.

— Никога няма да направя това — отсече тя.

— Разбира се, че няма. — Райли сложи ръце на раменете ѝ и изпита огромна благодарност, когато тя не го отблъсна. — Омъжи се за мен. Бракът ще е само на хартия, освен ако ти не пожелаеш да бъде другояче. Ще демонстрираме любов пред камерите, а после ти ще се прибереш в своята стая, а аз в моята. Когато всичко това приключи, ние ще се разведем, ако това е твоето желание, но Касталано ще разбере, че ти имаш цялата подкрепа на това семейство, което е зад гърба ти и ще те защитава докрай. Всички, които той възнамерява да използва срещу теб, също ще го разберат.

— Ти си сменил името си. Не мисля, че той знае кой си всъщност — парира тя.

— Знае. Постара се да го разбера — отвърна Райли. — Докато ме изпровождаше до изхода на сградата, ми подхвърли, че имам очите на майка ми.

Същата майка, която Касталано бе убил.

Ели ахна и в очите ѝ се появиха състрадание и нежност, за които той бе започнал отчаяно да копнее.

— Ели, ако се съгласиш да се омъжиш за Райли, аз, като нов член на борда на „Страткаст“, ще ти окажа цялата си подкрепа — обясни Дрю. — А когато тази битка приключи, ще ти прехвърля своите акции и така ще затвърдя позицията ти. Никой повече няма да може да ти отнеме компанията. Всичко, което се иска от теб, е да отидеш в Съдебната палата и да подпишеш няколко документа.

— И да стана съпруга на Райли. — Погледът ѝ направо проби дупка в челото му.

— По документи, да. — Но той възнамеряваше да бъде много повече.

— Защо правиш всичко това? — Въпросът прозвуча като изтерзан шепот.

— Защото те обичам и ако ти позволя сега да си отидеш, ти никога няма да дадеш шанс на двама ни. В момента си ми бясна и имаш пълното право да бъдеш, но няма винаги да си ми толкова сърдита. Когато този ден настане, аз ще съм до теб, ще се унижавам, ще пълзя в краката ти, ще те умолявам на колене да

ме приемеш обратно в живота си. Не искам стария си живот. Искам нашия. Искам това, което имахме.

— То беше лъжа.

— Не, не беше. — Май трябваше да свикне да повтаря тези думи. Щеше да ги казва, докато тя повярва. — Бебче, аз те помолих да се омъжиш за мен, преди Касталано да издърпа килимчето изпод краката ни и адът да се стовари отгоре ни. Бях искрен тогава. Не се опитвах да те измамя. Мислех, че ако мога да те убедя да се омъжиш за мен, ако сложа пръстен на пръста ти, когато узнаеш истината, сигурно ще си помислиш, преди да ме изриташ от живота си. Бях готов да напусна „4Л" и семейството си, защото исках да бъда с теб.

Очите ѝ се замъглиха от сълзи, тя поклати глава и се отдръпна от него.

— Не желая да те слушам. След това, което си направил, не мога. Стореното от теб е престъпление, Райли. От всички вас. Някога замисляли ли сте се, че заради вашите действия всички онези служители може да загубят всичко?

— Нямаше да позволя да се стигне до това — заяви Дрю. — Нямаше да лиша някой възрастен човек от пенсията му.

— Не, но не си се поколебал да извършиш престъпление, за да постигнеш целта си — не му остана длъжна Ели. Спорът отново разпали гнева ѝ.

Размяната на остри реплики не беше начин да спечели Ели.

— Ние не искахме да извършим престъпление, но се нуждаехме от време, за да докажем, че Касталано е виновен в нещо.

— И така сте решили, че целта оправдава средствата. Това не е честно към останалите хора, които може да пострадат — възрази тя.

— Няма такова нещо като честно. Ние не трябваше да позволим на онзи мъж да си тръгне с милиони в джоба. Касталано можеше да изчезне и щастливо да си изживее живота. — Гласът на Бран приличаше на ниско ръмжене. Понякога щастливият ретривър си спомняше колко дълго бе скитал бездомен. Обикновено Бран се държеше толкова сговорчиво и добродушно, че Райли често забравяше колко безмилостен може да бъде брат му. — Това също нямаше да е честно. Не беше честно, че ние израснахме в приемни семейства, нито че мама и татко са умрели в ужасни мъки.

Челюстта на Бран бе стегната, тялото му леко трепереше.

Ели тутакси омекна. Тя приближи до Бран и коленичи до него.

— Толкова съжалявам за това. Безкрайно много съжалявам за

това, което моят баща е причинил на вашия. Иска ми се никога да не се бе случвало.

Бран въздъхна, отпусна ръка върху нейната и гневът му тутакси се изпари. Той никога не можеше дълго да се ядосва на жена.

— Аз знам, че ти нямаш нищо общо с това. Знам го. По никакъв начин не те обвинявам, но не мога да спя спокойно, като знам, че той притежава всичко, което би трябвало да е на баща ми. Той ще се пенсионира и ще има спокойни старини. Ще има внуци. Има целия този живот, защото е откраднал програмата на баща ми.

— Никой от нас не спи много добре — призна Дрю.

Ели седна до Бран и сложи другата си ръка на гърба му.

— Съжалявам, че нещата толкова се напекоха. Иска ми се да оправя всичко. Боя се, че Касталано ще напусне компанията, отнасяйки със себе си всичко, което иска, и ще прегази всички. По някое време през годините баща ми е започнал да мисли за компанията като за свое наследство. Той беше отвратителен човек, но искаше името му да остане живо. Затова остави най-голямата част от акциите си на мен. Смяташе, че бих могла да направя нещо значимо за „Страткаст“. Не мисля, че Касталано се интересува от нещо друго, освен от банковата си сметка.

— Ти можеш да помогнеш. — Бран пое дълбоко дъх. — Можеш да помогнеш на нас и на себе си, и на всички онези служители. Можеш да си върнеш компанията.

Понякога брат му беше истински гений, защото Райли улови точно мига, когато Ели осъзна, че е победена.

Тя застина за миг.

— Искам да подпишеш документ, че ще се откажеш от акциите или ще ми позволиш да ги изкупя след развода.

Те никога нямаше да се разведат, ако планът му успееше.

— Ти ще получиш акции от „4Л“ в мига, в който се оженим.

— Брачният договор, който съставих, съдържа клауза, според която, ако се разведете, двамата се лишавате от придобитите акции. Ти ще получиш акциите на „Страткаст“. Акциите на „4Л“ се връщат при нас. — Дрю отиде да напълни отново чашата си с кафе. — Освен това обещавам да гласувам за теб на заседанията на борда. Ще имаш нужда от съюзник.

— Възнамерявам да оспорвам уволнението си, за да мога да запазя акциите си, даващи ми правото на глас — обясни ѝ Райли. — Вече подадох молба в съда за незаконно уволнение. Мога да протакам делото. Можем да го спипаме, Ели.

— И след това ще се разведем — рече тя, но гласът ѝ прозвуча по-несигурно, отколкото досега.

— Щом това искаш. — Райли запази тона си спокоен, тъй като не желаеше тя да долови задоволството, което го изпълваше. Нуждаеше се единствено от време. Гневът ѝ нямаше да продължи вечно. Ако живееше тук, беше неизбежно да се привърже към тях. Никак не беше трудно да обикне Бран и Мия. Дрю беше пълна загадка, но доброто сърце на Ели щеше да поиска да му помогне.

Дали той искаше тя да остане с него, защото Ели толкова силно копнееше да има семейство? Нима имаше значение, стига тя да остане?

— Добре тогава. — Ели погледна към Мия. — А сега може ли да получа нещо за ядене?

— Разбира се — усмихна се Мия. — Омлет? Разполагам с всички необходими съставки. Кълна се, че Кейс щеше да яде омлета си с желирани бонбони, ако го оставя.

— Хей, желираните бонбони вървят с всичко — настоя съпругът ѝ.

И ето я най-сетне усмивката, която правеше живота му по-светъл. Ели поклати глава.

— Ще се откажа от желираните бонбони, но нека е с повече зеленчуци, моля.

— Виждаш ли, ето някой, който не се храни като седемгодишен — изсумтя Мия, докато се залавяше с омлета.

— Благодаря ти — пророни Ели, докато се настаняваше до Бран.

Когато Райли седна срещу нея, семейната маса най-после изглеждаше както трябва.

12

Тя допускаше ужасна грешка. Стоеше изправена в що-годе чистата тоалетна в Съдебната палата и се взираше в огледалото, благодарна за няколкото минути насаме. Не така си бе представяла своя сватбен ден.

Вторият ѝ сватбен ден. Изглежда, не ѝ вървеше с браковете. Този път встъпваше в брак с ясното съзнание, че ще бъде провал. Защото нямаше да заживее щастливо с мъжа, който я бе предал по този начин. Независимо какво казваше той.

В това нямаше съмнение. За кратко се замисли дали да не избяга. Можеше да избяга толкова бързо и толкова надалеч, колкото ѝ позволят обувките „Прада“ с високи токчета.

Което нямаше да е много надалеч. Подозираше, че кланът Лолес го знаеше. Дизайнерските обувки наистина бяха номер, измислен от мъжете, за да забавят жените. Покачи някоя жена на десетсантиметрови токчета и тя няма да може да избяга и да намери нов живот като бездомница, обитаваща подземните тунели на града. Докато пътуваха до тук, Ели обмисляше идеята. Можеше да стане кралица на подземните хора. Можеше да се грижи за тях и те никога нямаше да се обърнат срещу нея. Можеше спокойно да изживее живота си като кралица на подземията, защото никой нямаше да се опита да ѝ отнеме това.

Какво, по дяволите, правеше?

— Добре ли си? — Мия влезе вътре. Тя се бе преоблякла в красива тясна розова рокля, която навярно струваше повече от месечната заплата на някои хора.

— Мястото ми не е тук. — Отнасяше се за толкова много неща. Не биваше да се омъжва, за да не влезе в затвора. Не биваше да се продава заради закрила.

Трябваше да се омъжи за Райли, защото го обичаше. За съжаление, тази любов беше минало. Никога нямаше да може отново да повярва на този мъж.

— В съдебната зала? — попита Мия. — Аз също бих искала сватбата да се състои на някое по-хубаво място.

— Не, имам предвид тук, с всички вас. — Как щеше да живее и пентхауса? Дали трябваше да гледа на себе си като на служител? Или съюзник? През по-голямата част от живота си бе живяла самостоятелно. Чувстваше се странно внезапно да е заобиколена от толкова много хора. — Беше ли нужно да идвате? С Райли можехме сами да подпишем документите.

— Това е сватбата на моя брат — рече Мия с лукава

полуусмивка. — Къде другаде трябва да бъда? Дрю не обича да го снимат, но ние, останалите, ще бъдем до вас, когато цъфнат неизбежните репортери.

Ели изпъшка.

— Нима ще дойдат?

Тя би трябвало вече да е вчерашна новина. Буквално. Това би било истинско облекчение.

— О, ще се появят. Гарисън също е тук, а повярвай ми, този мъж се появява само когато наоколо има камери. Той ще направи изявление и всичко, както му е редът. Знам, че този брак не е това, което си искала, но за известно време ще бъдеш една от нас. Трябва да свикнеш, че ще бъдем плътно до теб, колкото и досадно да ти се струва понякога. Мисля, че е, защото сме били разделени като толкова малки. Сега сме едно безобразно сплотено семейство. Ако мислиш, че това е лошо, би трябвало да се запознаеш със семейството на Кейс. Те са два пъти по-натрапчиви, два пъти по-многобройни и всички са тежковъоръжени. Дрю прилича на малко пухкаво котенце в сравнение с най-големия му брат.

Ели не можеше да си представи, че някой може да накара Дрю Лолес да изглежда слаб. Този мъж излъчваше власт и твърда воля.

Тя оправи полата си.

— Е, ще се опитам да не свиквам прекалено много с всичко това. Вече съм била омъжена. Сега има повече хора, отколкото на първата ми сватба.

— Само ти и семейството ти, а?

Ели изсумтя.

— По-точно аз, Колин и един подпийнал пастор във Вегас. Баща ми не искаше да бъде обезпокояван с подобно незначително събитие, а сестра ми не се интересуваше, докато по-късно не реши, че Колин е идеалният мъж за нея.

— Не покани ли баща си?

— Аз исках голяма сватба. — Беше глупаво, но Ели бе искала бяла рокля и всичко, което се полагаше. Мислеше, че слага началото на своето ново семейство, и мечтаеше всичко да е идеално. — Той ни даде билети до Вегас, тъй като през онази седмица се нуждаеше от частния самолет на компанията. Каза ми в понеделник да бъда на работа, в противен случай ще ме уволни. Господи, не мога да кажа, че моят баща ми липсва.

— Е, той е бил убиец. Не е показал бащинска загриженост. Чакай, нека оправя косата ти отзад. Вятърът я е разрошил. Мия пристъпи зад нея.

Ели застина неподвижно, докато Мия приглаждаше кока ѝ.

Странно беше да си го представи, но тази жена скоро щеше да стане нейна зълва. Мия вече бе направила за нея много повече, отколкото Шари когато и да било.

— Баща ми не си падаше по чувствата. Смяташе ме за умна, затова постъпих много млада в „Страткаст“. Изяви желание да прекарва повече време с мен чак накрая. Мисля, че когато осъзна, че действително умира, се страхуваше да остава сам. Тогава ми каза тайната си.

— Но не е споменал Касталано или Патриша Кейн?

Ели наблюдаваше Мия в огледалото. Другата жена стисна челюсти, но ръцете ѝ бяха нежни. Нищо в поведението ѝ не издаваше, че изпитва гняв.

— Не. Попитах го, защото очевидно те са били заедно още от самото начало. Патриша е продала акциите си, когато е стартирала шоуто си, но в началото е притежавала голям дял.

— Той не ти е казал дали са били замесени в убийството на родителите ми?

— Накрая той не беше съвсем на себе си. — Ели се опита да не мисли за онези последни дни. Тя седеше край болничното му легло, беше преданата дъщеря на един баща, който никога не я бе обичал. Много отдавна бе разбрала, че не бива сама да се преценява според това, как другите хора се отнасяха към нея. Нейното отношение към тях я определяше като личност. Не можеше да изостави баща си. — Понякога се чудех дали осъзнава, че говори на мен. Казваше, че може да говори единствено на себе си. А после заговори за пещерата, където се пазели всичките грехове. Тогава разбрах, че опиатите са замъглили ума му.

Мия се изкиска.

— Мисля, че за теб е било добре да си с него през онези последни мигове. Иначе щеше да съжаляваш. Независимо какво е направил, той е твой баща. Тревожа се, че един ден ще изпитвам същите чувства към братята ми.

— Какво искаш да кажеш?

Мия довърши работата си и се отдръпна.

— Аз много ги обичам, но смятам, че за тях отмъщението е по-важно от семейството, любовта или каквото и да било. Дрю е станал прекалено целеустремен. Защо ли казвам *станал*? Той винаги е бил. Но сега онази целеустременост смени посоката си: вече не мисли как да ни задържи заедно, а как да унищожи хората, които ни нараниха. Знам, че той си мисли, че може да се справи, но ако това отмъщение означава, че трябва да се откаже от част от душата си? Не искам това за него.

— Тук не става дума само за това, което Филип и другите са причинили на родителите ти, макар че и това би било

достатъчно. Винаги съм имала намерение да се срещна с Дрю и да му разкажа какво съм узнала.

— Но си щяла да изчакаш, докато приключи изкупуването, за да не пострадат служителите ти.

Изглежда, Мия я разбираше.

— Да. На Стивън не му пука. За него има значение единствено да вземе това, от което се нуждае. Той ще обере компанията до шушка. Ще отмъкне проекта, над който моите научни работници са се трудили толкова упорито, и ще го продаде на части, като откраднат автомобил, без да разбира или да го е грижа дали ще се реализира, или какъв принос би имал за света.

— Ако се замислиш, той наистина се опитва да направи това отново. Откраднал е програмата на баща ми и е изградил компания. Сега се опитва да открадне от твоите работници. Наистина ли мислиш, че ще позволи да се осъществи проектът?

Ели сви рамене.

— Мисля, че конкретно този проект няма да започне да носи пари поне още десет години или повече. Може да го задържи, а може и да не го направи. За него ще бъде много по-лесно да го продаде под масата. Малко корпоративен шпионаж от най-високото стъпало в йерархията.

— Би било прекрасно да се докаже — промърмори Мия.

— Сигурна съм, че те са направили много неща, които ние бихме искали да докажем. — Ели се бавеше, опитвайки се да спечели още малко време. Дрю бе успял да намери благоразположен съдия, който си затвори очите и пропусна задължителния двайсет и четири часов срок, за да ги ожени през уикенда. — Искам да знаеш, че ще се постарая да не ви се натрапвам в пентхауса. Райли вече ми каза, че не желае да се местя в отделен апартамент. Очевидно в момента нашето прикритие е много важно. Не желая да мислите, че искам да се възползвам от семейството ви.

Мия кимна.

— А ти трябва да знаеш, че ще направя всичко по силите ми, за да те привлека в семейството и да те накарам да ни обичаш, защото това е едно мъжко царство, а аз се нуждая от малко женско присъствие, сестричке. Поне когато сме със семейството на Кейс, наоколо има доста жени.

— Въоръжени жени. — Очевидно. Сега Ели бе любопитна да узнае повече за семейство Тагарт.

— И представа си нямаш. Ще ти дам няколко минути, но не се бави много. Райли се притеснява да не избягаш. Уверих го, че никой не може да избяга с тези обувки. — Мия ѝ смигна и отново

остави Ели сама.

Втората ѝ сватба. Скоро щеше да последва и вторият развод. Имаше значение единствено да си върне компанията. Щеше да остави братята Лолес да се справят с Касталано и всичко останало.

Мобилният ѝ телефон завибрира и тя погледна дисплея. Стивън. Копелето имаше наглостта да ѝ звъни?

Дори не си помисли да откаже обаждането. Плъзна пръст по екрана.

— Какво искаш?

— Чух, че си излязла от затвора. Доста бързо. Кажи ми нещо. Как можа да си позволиш Гарисън? Той може и да те е взел за клиентка заради публичността, но накрая ще ти връчи сметката.

Защо ѝ се обаждаше? Да я дразни? Така ли се забавляваше този човек?

— Не мисля, че това е твоя работа. Искам да те уведомя, че вече съм възложила на екип от адвокати да прегледа договора за партньорство. Няма да ти продам моите акции.

От другата страна на линията се разнесе безрадостен смях.

— Ще го направиш. Единственият въпрос е колко ще получиш за тях. Ако те принудя да го сториш сега, няма да получиш нищо. Или може да ми сътрудничиш и да се измъкнеш от всичко това с прилично състояние. Мъжът, когото смяташ за Райли Ланг, е син на мой стар враг.

— Бенедикт Лолес.

— Отлично. Значи, съм бил прав, че те плащат на Гарисън.

Тя потръпна. Явно Стивън се сдобиваше с информация.

Нямаше смисъл да съжалява или да се ядосва, че се е изтървала. След около час щяха да направят изявление пред медиите. Той, така или иначе, щеше да разбере.

— Това наистина не е твоя работа.

Той подмина думите ѝ.

— Да, доколкото разбирам, те навярно са ти разказали историята. Естествено, ти не желаеш да изслушаш моята версия. Мислиш, че ако се съюзиш с Райли, той ще се опита да те защити. Не може да го направи. В такъв случай ще се наложи да унищожа цялото семейство, един по един. Няма да се поколебая. Ако поне малко държиш на тях, постарай се да ги убедиш да се откажат. Подозирам, че няма да е възможно, така че трябва да се пазиш, Ели.

В гърдите ѝ се разгоря ярост.

— И какво те кара да мислиш, че ще можеш да ги достигнеш?

— Мога да достигна всекиго. Ти със сигурност не предвиди атаката ми. Ще ги унищожа, но ако отстъпиш и ми дадеш това,

което искам, ще си помисля дали да не проявя милост към любовника ти.

— Към мъжа, който ме предаде?

— На това ли си играеш сега? Не ставай смешна. Видях го, след като те изведоха с белезници. В онзи момент не му пукаше за отмъщението. Очаквах повече от него. За един кратък миг си помислих, че съм намерил достоен противник. Но той прилича много повече на баща си, отколкото си представях. Очевидно смешната мекушавост на Бенедикт се е предала и на следващото поколение. Между другото, изглеждаше доста жалка по новините. Камерата добави повече от пет килограма. Знаеш ли, всъщност на живо си доста привлекателна. Ако не беше толкова скромна и благонравна, може би щях да те взема за себе си.

Идеята я накара да почервенее от гняв.

— Сега искаш да ме предизвикаш да повърна.

— Не, искам да разбереш, че човекът, когото си познавала през всички тези години, не съществува. Аз съм много по-лош, отколкото някога му е хрумвало на баща ти да бъде, така че трябва да свиеш знамената и да се откажеш, докато все още може да получиш нещо, с което да живееш. Излез от тази битка. Тя е между мен и големите момчета. Ти само ще пострадаш.

— Това ли е целта на това обаждане, Стивън? Знам, че не си се обадил, за да се осведомиш за здравето и благополучието ми.

По линията прозвуча тих кикот.

— Баща ти ми остави нещо. И аз го искам. То трябваше да бъде мое след смъртта му.

Баща ѝ бе оставил след себе си доста неща, но тя не се сещаше за нищо, което би представлявало интерес за Стивън. С изключение на акциите на „Страткаст“, а той вече почти бе сложил ръка върху тях.

— В завещанието му няма нищо за теб.

— Това беше джентълменско споразумение и няма нищо общо със законността. „Страткаст“ натрупа състояние от първоначалния сорскод, върху който изградихме компанията.

— От сорса, който си откраднал от Бенедикт Лолес.

Касталано въздъхна.

— Ах, значи, те разправят разни истории. Без значение какво твърдят, нищо не могат да докажат. Баща ти взе първоначалната програма и през всичките тези години я държеше като постоянна заплаха над главата ми. Искам я обратно. Намери я и аз ще спра делото за измама. Ще купя акциите ти, когато стойността им се покачи, да кажем, с двайсет процента. Така ще излезеш от тази война, в която се оказа въвлечена. Ще прибереш парите и ще се радваш на живота си.

Двайсет процента беше по-малко от половината от това, което тя би трябвало да притежава.

— Струва ми се, че този сорс би трябвало да струва повече.

— Повече от свободата ти? Повече от техния живот? Ако не ми донесеш този код, нещо ужасно може да се случи с този твой любовник. Не че аз ще имам нещо общо с това, разбира се. Или със сестра ти. Знам, че тя е кучка на кучките, но е единствената ти кръвна роднина. Може би трябва да започна да уволнявам всичките ти приятели в компанията. Мисля да започна със скъпата Лили. Моят син я харесва, но аз не съм толкова очарован от нея.

Разтърсиха я студени тръпки. Този мъж беше способен на всичко.

— И защо, ако намеря сорса, да не го дам на Дрю Лолес?

— Сорскодът не доказва нищо — отвърна Касталано със спокоен тон. — Той може да окаля името ми, но това няма да означава нищо. Бих желал да го избегна. Бих искал да не водя с тях открита и безмилостна война с всички средства. Просто искам в близко бъдеще да се оттегля на заслужена почивка с възможно най-много пари. Но можеш да се изкушиш да избереш тях пред мен.

— О, *изкушиш* е глупава дума. — Ели нямаше да предпочете него, дори да беше последният човек на земята.

— Както и да е, те никога няма да се загрижат за теб. Крайно време е да започнеш да мислиш с нещо друго, а не с женските си, за съжаление, малко употребявани части. Те просто те използват. За тях ти винаги ще бъдеш дъщерята на Филип Стратън. Те ни ненавиждат, Ели. Ненавиждат всички нас. Ще направят всичко възможно, за да унищожат компанията. Готови са да кажат всичко, за да те привлекат на тяхна страна. Знам, че това, което извърших, беше жестоко, но то няма да е нищо в сравнение с това, което Дрю Лолес ще ти причини. Приеми сделката, която ти предлагам. Измъкни себе си и хората, които обичаш, от огневата линия. Можеш да започнеш начисто, ако убедя обвинението, че съм допуснал грешка. Мога да натопя някой друг. Мога да ти върна живота. Ти ще можеш да се върнеш в „Страткаст“ и отново да застанеш начело на Отдела по НИРД. И без това никога не си била подходяща за поста на изпълнителен директор.

— След десет минути трябва да се омъжа за него.

От другата страна на линията настъпи пауза.

— Те са готови да стигнат много далеч, за да те спечелят на своя страна. Може би скоро ще претърпиш инцидент и тогава Дрю Лолес ще получи това, което му е нужно. Брат му ще сложи ръка върху акциите ти. Той може да оспори договора. Обучен е за това.

Помисли си добре. Всеки един от тях се е отказал от собствените си надежди и мечти, за да станат войници. Наистина ли мислиш, че ще приветстват с добре дошла в дома си дъщерята на своя враг, без да имат план как да се отърват от нея?

Възможно ли бе семейство Лолес да заговорничат? Абсолютно. Райли беше безмилостен. Цялото му семейство беше такова. Добротата и топлотата на Мия можеше да са преструвка. Твърдата закрила на бъдещия ѝ съпруг можеше да е средство да я накара да се почувства удобно и да приспи бдителността ѝ. Дали Кейс Тагарт наистина щеше да ѝ помогне? Може би не. Всички предложения на Дрю можеше да са пълна измама.

Бракът щеше да направи Райли собственик на акциите ѝ. Нейните акции можеха да струват или да не струват нищо, но той не можеше да участва в играта без нея.

Ако се оженеше за нея, Райли щеше да има достъп до всичко, което тя притежава, до всичко, което баща ѝ е оставил. Може би целта му е да докопа програмата на баща си. Той я бе вкарал в леглото си, за да прецака Касталано. Можеше да стигне и по-далеч.

— Помисли за това — разнесе се по линията гласът на Касталано, гладък и мек като коприна. — Не е нужно всичко това да свършва зле за теб. Защо не дойдеш и не си поговорим? Можем да излезем на вечеря и да обсъдим възможностите как да си помогнем един на друг.

Ако сключеше този брак, Ели поемаше най-големия риск в живота си. Всъщност рискуваше дори живота си.

— Майната ти.

Младата жена затвори телефона. Той нямаше да ѝ отнеме още едно нещо. За нищо на света нямаше да я лиши от шанса да се бори. Касталано може и да я смяташе за мекушава, но тя знаеше кога е настъпил моментът да рискува.

Приближи се към мястото, където се бяха събрали почти бъдещият ѝ съпруг и семейството му.

— Планирате ли да ме убиете, за да поемете контрола над акциите ми?

Райли пребледня.

— Какво? Ели, аз правя това, за да те защитя. Независимо от случилото се досега помежду ни, знай, че никога не бих те наранил. — Той хвана раменете ѝ и я погледна право в очите. — Ще направя и невъзможното, ще се постарая с всички сили никога повече да не ти причиня болка.

Той може би беше най-добрият актьор на земята, но тя имаше три възможности. Да избере него, Касталано или да продължи сама. Прекалено дълго бе сама.

— Хайде да го направим.

* * *

Райли зарея поглед към тъмния парк и се запита кога кръвното му налягане ще се нормализира. Бяха изминали часове след церемонията, часове, откакто заедно се бяха изправили пред медиите, а Ели чак сега взриви бомбата. И на това, ако не му викаха да премълчиш най-важното.

— Той те е заплашил.

Ели се бе преоблякла в дънки, които подчертаваха всичките ѝ извивки, и черна тениска, прилепваща плътно към гърдите. Седеше на дивана, невероятно прелестна и секси.

Това бе първата им брачна нощ. Тя беше негова съпруга. Всички документи и формалности бяха уредени. Никога не бе планирал да се жени. Никога в действителност не бе мислил за това.

По дяволите, обаче искаше да се люби с жена си. Искаше да я отведе в леглото и поне няколко дни да не станат от там. Искаше да я качи на самолета и да я отведе в някой тропически рай, където щеше да се постарае тя да бъде гола, задоволена и щастлива.

И искаше да я разтърси здравата, защото не си бе направила труда да му спомене за тази ситуация по-рано.

— Директно ли те заплаши? — попита Дрю.

— О, да. Все едно засука доволно злодейския си мустак. — Ели въздъхна и отпи от виното, на което двете с Мия се наслаждаваха. — Затворих телефона, преди да чуя *задължителния демонски* смях.

— Това е сериозно — оплака се Райли.

По някое време Ели се бе отпуснала. Тя бе държала ръката му по време на интервюто и дори бе успяла да си придаде вид на младоженка. Сега изглеждаше почти щастлива. Седеше с Мия и Кейс и от доста време разговаряше с тях. Но нямаше пак да държи ръката му.

— Разбира се, че е. — Бран влезе и започна да раздава бири. — Но ние ще се справим. Ние сме добрите момчета.

Райли бе сигурен, че съпругата му би оспорила това твърдение, но нямаше да ѝ даде възможност да го стори.

— Искам да знам всичко, което ти е казал, и още по-силно държа да узная защо чак сега научавам за това.

Тя се облегна назад.

— Защото знаех, че ще изпаднеш в детинска истерия и цялото представление щеше да се провали. Предполагаше се, че трябва да изглеждаме като злочести влюбени, а не сякаш всеки миг ще се превърнеш в Хълк. Защо веждата ти трепти така?

Мия се наклони напред.

— Така става, когато изпада в детинска истерия.

— Не изпадам в детинска истерия. Съвсем основателно съм бесен на този мъж, който е убил родителите ми, а сега отправя телефонни заплахи към жена ми. — Райли сложи длан върху лявото си око в напразен опит да спре глупавия спазъм, който се получаваше, когато истински се ядосаше.

— Макар че тя е права. Приличаш на откачен, братко. — Бран седна при жените.

— Успокой се — обади се Хач, седнал вляво от Дрю, все още с дрехите, които носеше на сватбата.

Неговата сватба. Той стоеше в офиса на съдията и обещаваше да обича, почита и цени Ели Стратън до сетния ѝ час. Не беше казано правилно. Ако тя умре първа, той беше убеден, че ще продължи да я обича, почита и цени. Дяволски беше сигурен, че за него нямаше друга жена на този свят, а той бе оплескал всичко.

Трябваше да се успокои, защото иначе можеше да изгуби и последния шанс, който имаше с нея. Ако го смяташе за откачен маниак, щеше много по-рано да избяга. Пое дълбоко дъх и се опита да се усмихне.

— Бебче, защо не ми разкажеш какво ти е казал Касталано. Мисля, че всички ще сме ти благодарни да узнаем за този разговор.

Върху лицето на Ели се появи усмивка.

— Леле. Сега приличаш на луд, който се опитва да мине за нормален. Всъщност е по-зловещо, отколкото преди малко.

— По дяволите, Ели. — Дотук с опитите да остане спокоен.

— Добре. — Тя остави чашата си и кръстоса крака. — Той се обади да ми каже, че ще оттегли обвиненията, ако играя в неговия отбор или се съглася с условията му. Той иска да стоя по-далеч от вас и да му предам сорса, който баща ми е откраднал.

Райли застина, думите ѝ го вледениха.

— Баща ти е притежавал сорса?

— Очевидно. Касталано заяви, че е трябвало да стане негов след смъртта на баща ми, но не е. Или баща ми го е измамил, или нещо се е объркало. Останах с впечатлението, че това е нещо, което скъпият ми татко е държал застрашително като меч над главата му. — Ели се извърна към Дрю. — Той ми каза, че сорсът няма да докаже нищо.

Очите на Дрю се присвиха.

— Може и да е така, но аз бих искал да го имам.

— Той не знае, че аз имам копие на този сорс — заговори Хач. — Самият сорс не принадлежи на компанията. Той е нещо, над което Бенедикт е работил в свободното си време. Сорсът, превърнал се впоследствие в основата, върху която е била изградена „Страткаст“, е програма, за която баща ти твърдеше, че през годините е разработил заедно с Касталано. В онези дни нямаше толкова надеждни устройства, върху които да се копират програмите. Наистина можехме да затрием доста ценни данни. Бен запазваше сорсовете върху твърдия си диск. Странно, но една седмица, преди да умре, той ме помоли да направя едно копие и за себе си — обясни Хач.

— Защо не си го предоставил в началото, когато е била създадена „Страткаст“? — удиви се Ели.

Цялата стая притихна.

— По онова време Хач не се е чувствал много добре — опита се да обясни Райли, без да засрамва възрастния мъж и да го превръща в изкупителна жертва.

— Бях пияница — поправи го Хач. — Когато изтрезнях достатъчно, за да оправя нещата, патентите вече бяха регистрирани и не можех да направя много. Но проявих достатъчно акъл, за да запазя оригиналния сорс. Сигурен съм, че те са смятали, че са унищожили всички копия. Аз не бях способен да сторя каквото и да било. Седмици след това дори не знаех, че вие, деца, сте били дадени в приемни семейства. И какво направих, когато разбрах? Напих се още по-зверски, повтаряйки си, че нищо не мога да направя.

— Всичко е наред, Хач — каза Дрю със спокоен глас. — Всичко това вече е минало. Не знам дали си можел да направиш нещо. Полицията е била приключила случая. Вероятността да се намери съдия, който да ги принуди да отворят техния сорс, навярно е била нищожна. Нашият баща беше малко наивен. Не е патентовал програмата. „Страткаст“ са побързали да го направят. Ние бяхме деца, а ти не си се ползвал с много добра репутация. Трябва да забравиш за това. Никой не те обвинява.

— Значи, ако намеря сорса, ние бихме могли да го използваме против него? Можем ли да докажем, че програмата е написана от баща ви? — попита Ели.

При този сценарий съществуваха няколко проблема.

— На този етап би било трудно да се докаже. Касталано навярно ще твърди, че сорсът е бил написан от партньора му. Баща ти е мъртъв. Моят също.

— Но сорсът е написан на определен програмен език. — Ели

се изправи. — Баща ми не е написал безброй програми, но бих могла да намеря някоя. Сорсът е като речта. Всички говорим различно. На този етап, програмата, която ние използваме, е била пренаписана поне хиляда пъти, но онзи първоначален сорс може да докаже истината.

— И тогава Касталано ще заяви, че Стратън го е заблудил или че по онова време татко е работил заедно с тях, така че сорсът е техен. Проблемите са безкрайни, но след като Касталано го иска, ние можем да се погрижим да не го получи. — Райли нямаше да позволи на Ели да даде каквото и да било на Касталано. Нямаше да ѝ позволи да остане в една и съща стая с онзи мерзавец.

— Но аз не знам къде е сорсът — призна Ели. — Аз прибрах вещите на татко. Нямаше нищо подобно. Той много отдавна бе изтрил старите програми. Прегледах лаптопа му и всичко, което бе останало. Вече от година работя в неговия кабинет. Ако сорсът е бил там, отдавна е изчезнал.

— Има ли някой друг, на когото баща ти би могъл да го даде? — Доколкото Райли знаеше, Филип Стратън бе надживял двете си съпруги и изглежда, не бе имал близка жена. Последните шест месеца бе прекарал в дома си и в болницата, където дъщерите му са били единствените посетители.

Ели поклати глава.

— Той нямаше никакви приятели. Не и такива, на които да се довери, а сега всичко, което имам вкъщи, навярно е на разположение на федералните. Мога да се опитам да се свържа със секретарката му. Тя се пенсионира, когато той се разболя.

— Кажи ми името ѝ и аз ще се сдобия с цялата необходима информация — предложи Кейс.

— С какво те заплаши Касталано? — попита Мия.

— С живота ѝ, разбира се. — След вчерашния ден Райли не можеше да мисли за нищо друго освен за начините, по които Касталано можеше да я нарани.

Ели отметна косата си. Тя я бе разпуснала, след като се прибраха у дома, и сега лъскавата маса се стелеше по раменете ѝ.

— Не, според него най-голямата заплаха за мен си ти. Каза ми, че ще се ожениш за мен, за да се добереш до акциите ми, а след това, в удобен момент, ще претърпя инцидент. Каза, че никой от вас никога няма да приеме в семейството си дъщерята на Филип Стратън.

— Е, със сигурност няма да приемем другата. Четох статия за нея — обади се Бран и поклати глава. — Съжалявам, но сестра ти е доста противна личност. Ти обаче безусловно си добре дошла. С теб Райли вече не е толкова непоносим. Освен това по-малко мастурбира.

— Хей, пич! — Шегите на Бран често оставаха непонятни за Райли.

Гърленият смях на Ели изпълни стаята.

— Мисля, че сега пак ще се върне към това занимание. — Обърна се към Кейс. — Като заговорихме за противната ми сестра, той заплаши нея и всички вас. — Лицето ѝ доби сериозно изражение. — Мисля, че той ще ви нарани, независимо дали ще направя това, което иска. Той ще преследва всички вас. Надявам се, че Кейс може да ми помогне с Шари. Тя е ужасен човек, но ми е сестра.

— Какво мога да направя? — тутакси се отзова Кейс.

— Ако Стивън я отвлече, ще получи силен коз срещу мен. Надявах се, че мога да използвам новопридобитото си богатство от фамилията Лолес, за да те наема да я отвлечеш пръв.

— Какво? — Райли реши, че не е чул правилно.

— Мисля, че може да се уреди — усмихна се Кейс непринудено.

— Да не би току-що да помоли някого да отвлече сестра ти? Коя, по дяволите, си ти? — възкликна Райли, неспособен да се спре.

Ели отново извърна поглед към него.

— Хей, след като вече сме женени, мога да се отдам на вродената си ексцентричност. След сватбата никакъв секс, прически и готини парцалки. Само анцузи, конски опашки и отвличания.

Кейс вдигна ръка.

— Мога да се оправя със сестрата. Ще се постараем тя да отиде на някое безопасно и тихо място за месец или два.

— Плати ѝ — нареди Дрю. — Онзи жена харчи като за последно, парите изтичат като вода през пръстите ѝ. Кажи ѝ, че ако остане един месец в имението ми край Бали, ще ѝ дадем един милион долара.

— Тя с радост ще се съгласи — призна Ели. — Но Шари лесно се отегчава и обича вниманието. Видях я вчера да дава интервю, в което ме защитава. Останах изненадана. О, тя говореше как никога няма да оцелея в затвора, защото не съм достатъчно хубава, но изглеждаше искрено загрижена.

— Няма проблем. Това е частен остров. Ще ѝ отрежа мобилните комуникации и няма да има никаква лодка на разположение — обясни Дрю. — Ще ни се махне от главата и поне за нея няма да се притесняваме. Да изпратя ли и гаджето ѝ с нея?

— Нека Касталано да го докопа. — Райли не желаеше кучият син да получи една страхотна ваканция. — Ще го оставим на

Касталано да го изтезава. Така негодникът ще има какво да прави.

Ели само кимна към Дрю.

— Да, моля те. Може би след като прекарат един месец сами заедно, ще разберат дали наистина си подхождат. Ще ми достави удоволствие да видя как онези двамата ще живеят без интернет. Това ще е истинско изтезание за тях. Е, този проблем е решен. Според Гарисън аз няма да бъда длъжна известно време да се явявам в съда, затова мога да посветя цялото си внимание на търсенето на онзи сорс. Единствената ми тревога остава Лили.

— Тя няма да иска да се покрие. — Райли няколко пъти бе говорил с Лили. Не и откакто Касталано бе започнал да заплашва хора, но той се съмняваше, че Лили ще размисли. Лили Гало не беше от жените, които лесно се плашеха и свеждаха глави.

Ели погледна към Кейс.

— Нея не можеш да я отвлечеш. — Какво, по дяволите, ставаше с жена му? — Сега това ли е новият ти начин на действие?

Ели подмина без внимание въпроса му.

— Това изглежда лесно решение. След известно време ще ѝ се обадя. Но ако положението наистина стане опасно, ще я приберем. Няма да позволя на онзи мъж да убие някого, на когото държа. И така, някой откри ли как Касталано е успял да ме натопи? Аз все още не разбирам как е станало.

— Холдинговите компании са били на твое име. — Дрю остави бирата си. — Не е трудно да се направи. Трябвало е само да регистрират дружествата с ограничена отговорност на твое име и да намерят някой да фалшифицира подписа ти.

— Сдобих се с името на одитора. „Страткаст“ би трябвало да е преминала през няколко финансови проверки и те сигурно са открили нещо — отбеляза Кейс.

Бран поклати глава.

— Била е създадена добре действаща подмолна мрежа. Аз успях да я разплета донякъде. Големите корпорации като „Страткаст“ купуват на едро. Това е неминуемо. Покупките са били под десет хиляди долара и аз подозирам, че някои са действителни. Просто са плащали много по-високи цени за материалите и парите са били прехвърляни на Касталано.

— Как мога да докажа, че не съм била аз? — попита Ели.

— Ние проникнахме в личните ти счетоводни книги. — Райли бе обмислял това през целия ден. Възнамеряваше да подготви много внимателно и прецизно защитата ѝ с Гарисън. Нямаше да остави и камък необърнат. Имаше намерение делото да не влиза в съда. Щеше да намери начин да докаже невинността

й, преди да се стигне до процес. — Ще проверя много старателно датите на фактурите за покупките, за да докажа, че по това време ти дори не си работила за „Страткаст“.

— Те ще обвинят баща ми и ще заявят, че аз трябва да поема отговорност за злоупотребите му. — Не беше трудно Ели да стигне до този извод.

— Ние ще открием сметките. Той навярно използва офшорни сметки, но все някъде трябва да изпере тези пари. И някой трябва да е попълвал данъчните декларации на кухите компании. Ако разберем кой е той, ще можем да действаме. — Вече бе възложил на екипа на Кейс да работи в тази насока. — Добрата новина е, че Касталано не е могъл да се справи с всичко сам. Някой му е помогнал и ние ще го открием. След като се сдобием с името му, ще го притиснем и ще видим какво ще се получи.

— Аз също имам някои идеи. — Заявлението на Хач сложи началото на оживен спор как трябва да спасят Ели от федералния затвор.

* * *

Три часа по-късно Райли стоеше пред стаята, в която спеше, когато идваше по работа в Ню Йорк. Беше я предоставил на Ели. Приятно му беше да си представя, че дрехите ѝ са закачени в неговия дрешник, макар той вече да не обитаваше стаята.

Искаше да я заведе в Остин. Там имаше собствен дом. Беше купил просторна къща с три спални, защото Дрю му бе казал, че е добра инвестиция. Искаше да я сподели с Ели.

Или да си купят свой дом.

— Всичко със стаята наред ли е? Нямам апартамент в града, защото винаги ми се е струвало по-лесно да отсядам при Дрю, когато идвам тук.

— Всичко е наред. — Ръката ѝ беше върху дръжката на вратата.

Той стърчеше пред нея като някой глупак, надявайки се да получи поне усмивка за лека нощ от съпругата си.

— Ако има нещо, с което мога да те накарам да се почувстваш по-добре…

Тя спря, без да отдръпва ръката си.

— Райли, не можеш наистина да очакваш от мен да спя тази нощ с теб. Кажи ми, че не заради това си тук и не отиваш в стаята си. Ти имаш своя стая, нали?

— Не. Разбира се, че не очаквам. — Въпреки че един съпруг имаше право да се надява. — Просто исках да се уверя, че имаш всичко необходимо.

Тя се втренчи в него, погледите им се кръстосаха.

— Знаеш, че имам всичко. Ти много старателно си заредил банята и дрешника.

— Опитах се да не пропусна нищо. Опитах се да си спомня кои са любимите ти неща.

— Претърсвал ли си апартамента ми?

Той ѝ бе обещал, че повече няма да я лъже. По дяволите, все пак му се искаше да не го бе попитала.

— Да.

Ели се извърна към него, облягайки се на вратата.

— Добре. Подозирах го. О, не че това ще ми е от полза, но докато бях в затвора, имах много време за мислене и осъзнах, че навярно си използвал времето, докато съм спала, за да претърсиш жилището ми.

— Съжалявам.

— Било е прахосване на време и талант. Освен ако не си искал да намериш тъжната ми, почти неизползвана колекция от секс играчки и да откриеш, че имам тайна слабост към жълтите издания, трябва да си бил много разочарован.

— Въпреки това съжалявам. Това беше злоупотреба с доверието ти.

Лицето ѝ остана безизразно.

— Би ли го направил отново?

Райли бе сигурен в отговора на въпроса. Не че тя щеше да му повярва.

— Не. Ще дойда при теб и ще те помоля за помощ, но тогава не те познавах.

Тя се усмихна, ала в усмивката ѝ нямаше веселие.

— Ти нямаше възможност да претърсиш жилището ми, преди да спя с теб, Райли. Това беше основното в нашата връзка. Ти не си ме познавал, преди да станем любовници? Защото аз мислех, че те познавам. Затова си легнах с теб. Мислех, че най-после съм срещнала моята сродна душа. Мъжа, който няма да се изплаши от дългите часове, които прекарвам в работата. Човека, който разбира света на бизнеса, но не ме мисли за глупачка заради това, което смятам да направя. Ти наистина ми влезе под кожата. Много ловко ме изигра.

Райли потръпна от циничния ѝ тон. От всички неща, които ѝ бе причинил, да превърне Ели в коравосърдечна и обезверена жена, бе най-лошото. Ели гледаше различно на света. Мечтите ѝ го превръщаха в по-добро и светло място.

— Аз направих грешка, Ели. Направих ужасна грешка, трябваше да ти се доверя. Трябваше да ти разкажа всичко, но не бях подготвен за това. То е съвсем ново за мен. Докато растях, бях научен на едно нещо, само на едно. Мога да вярвам само на братята и сестра си. На никого другиго. Те бяха всичко, което имах, и ние трябваше да направим едно важно нещо в този живот.

— Да отмъстите на баща ми.

Как можеше да я накара да разбере?

— Справедливост. Ако съдът не можеше да ни я даде, ние трябваше да я въздадем. Наложи се отново да изградим нашия свят и го направихме от нулата. Не можех да рискувам да отидеш при Касталано. Мислех, че няма да го направиш, но аз дължах на родителите ми да направя всичко по силите си, за да го унищожа. По дяволите, Ели, не можеш ли да разбереш, че това, което правехме, беше за добро? Виж какво се случи. Той щеше да направи това, независимо дали аз бях там.

— Той нямаше да успее да обезцени акциите без твоята помощ — изтъкна тя.

— Но той щеше да те вкара в затвора и да ти отнеме компанията и никой нямаше да е там, за да те спаси. — Този довод би трябвало поне малко да наклони везните в негова полза.

— Това е вярно. И да, аз щях да се озова в ужасно положение. Щях да потърся помощта на брат ти и тогава щяхме да се срещнем. И ти нямаше изобщо да ми обърнеш внимание.

Нима тя наистина го вярваше?

— Това не е истина.

Ели се втренчи изпитателно в него.

— Някога излизал ли с жена като мен, Райли?

— Какво трябва да означава това?

— Означава, че те проучих. Открих някои снимки в светските колонки на вестниците в Остин.

Мамка му. Той бе имал слабост към високи блондинки. Беше излизал с няколко модели. Нито една от онези жени нямаше значение.

— Никога не съм изпитвал нещо подобно към друга жена. Никога не съм казвал на жена, че я обичам. Нито веднъж. Само на теб.

— Това няма да продължи дълго — пророни тя тъжно. — Мисля, че ти в момента страдаш от угризения на съвестта. Нещата не станаха така, както си ги планирал, и ти не си очаквал, че ще изпитваш толкова силна вина, заради това, което се случи с мен. Предлагам ти да го забравиш. Ние ще работим заедно и ще се постараем да оправим нещата. Но ти не ме обичаш. Между другото, аз щях да го направя. Щях да направя

всичко, за което ме помолиш, защото наистина те обичах. Ти смяташ, че аз съм била късметлийка, но аз нямам братя и сестра, на които да разчитам. Нямам спомени за любящи родители. Дори дълбоко в себе си знаех, че с Колин няма да се получи. Никога не му разкрих душата и сърцето си. Не и наистина. Затова не мога да го хвърля в безмилостните ръце на Касталано, както не бих могла да направя това и със сестра ми. Аз никога не съм имала близък, на когото изцяло да вярвам. Никого, с изключение на теб. Лека нощ. Райли. Утре ни чака много работа.

Тя отвори вратата и я затвори между тях. Той чу тихото щракване на резето и осъзна, че може би завинаги я е изгубил.

13

Ели пристъпваше в коридора колкото може по-тихо. Не можа да заспи. Часовникът върху нощното шкафче до леглото показваше три и четиресет и пет, но ѝ се струваше много по-късно.

В коя стая беше Райли? Пентхаусът беше огромен. Изглежда, имаше безброй крила. Тя искаше да ги проучи, но денят бе запълнен със сватба, заплахи и всички пикантни съставки, достойни за един вълнуващ любовен роман. Е, с изключение на секса, защото тя повече нямаше да прави секс. Той я бе забъркал в тази каша.

Погледна вратата отдясно. Райли би могъл да е навсякъде.

Не че това имаше значение. Младата жена не спираше да си го повтаря, но когато затвореше очи, виждаше единствено Райли с великолепните очи и онази квадратна брадичка, която се омекотяваше, когато тя го накараше да се усмихне. Можеше да се закълне, че докато лежеше в леглото, все още усещаше ръцете му, плъзгащи се по кожата ѝ, и устните му, целуващи всеки сантиметър от нея. Този мъж винаги изглеждаше ненаситен, толкова жаден да я вкуси.

Как бе възможно вече да ѝ липсва?

Беше прекарала само няколко седмици с него. Как бе възможно толкова малко време да събуди такъв болезнен копнеж в тялото ѝ?

Пристъпи към кухнята, нетърпелива да грабне бутилка вода.

Наистина бе абсурдно, че не може да заспи, защото не успяваше да изхвърли Райли от ума си. Имаше да се тревожи за толкова много неща. Очакващият я затвор за престъпление, което не бе извършила. Вероятните убийства на приятелите и членовете на семейството ѝ. Фактът, че бе изгубила компанията и репутацията си и навярно никога нямаше да може да си ги върне.

Но за какво си мислеше тя? Мислеше за това, как се чувстваше с Райли в леглото и колко много щеше да ѝ липсва. Очевидно плътските ѝ желания бяха много по-важни от достойнството или финансовото ѝ положение.

Поне имаше един проблем по-малко на главата. Утре следобед сестра ѝ заминаваше за имението на Дрю на частния остров. Шари беше повече от щастлива да приеме предложението за ваканция от новите си роднини.

Ели се спря, омагьосана от гледката на града през нощта. Огромните панорамни прозорци приличаха на великолепна

мозайка от светлина и мрак.

— Красиво е, нали?

Тя ахна и се обърна. Бран лежеше на една страна на дивана, подпрял глава на ръката си. Въпреки това, което бяха казали сутринта по време на закуска, най-малкият брат всъщност беше доста мускулест, както се виждаше от голите му гърди. Изглежда, нямаше никакви дрехи под чаршафа, усукан около тънкия му кръст.

— Кажи ми, че не си гол. И защо си на дивана?

Бран се надигна и седна.

— Хей, никакви голотии. Това не е такова място. Съвсем благоприлично одеяние. — Той отметна чаршафа, разкривайки долнището на бархетна пижама. — Колкото до това защо съм тук — харесвам гледката. Имам чувството, че съм единственият човек на земята и това шоу е само за мен. За нас, след като и ти си тук и вече не съм единственият човек на земята. Всъщност нямаше да ми хареса, ако бях. Знам, че психарите ще ти кажат, че страдам от няколко личностни разстройства, но аз съм като повечето хора. Просто реагирам прекалено силно, когато някой не ми хареса. Мисля, че това ме прави честен. Психарите обичат да използват думи като *проблеми с гнева.* Предпочитам да не ги оспорвам.

Новият ѝ девер беше странен, но ѝ харесваше.

— Обичаш да спиш на дивана?

Бран прокара ръка през косата си. Изглеждаше малко по-млад от своите двайсет и осем години, типичен американски хубавец, с гъста коса. Също като братята си, можеше да краси корицата на някое списание.

— Този диван ми харесва повече, отколкото онзи в игралната зала. Облегалките на креслата в кинозалата падат назад, но ако не гледам филм или нещо друго, там прилича на гробница, а това е по-скоро по вкуса на Райли. Аз не си падам по такива неща. Когато Мия и Кейс заминат за Тексас, той ще се премести в тяхната стая.

— Той е взел стаята ти? — Ели въздъхна и седна на фотьойла срещу него. — Явно аз съм в неговата.

— Аз нямам нищо против. Райли има нужда от стая, а аз — не. Мога да спя с Хач или Дрю, но Дрю хърка, а Хач говори насън. Приказва някакви странни дивотии. Нямам представа какво става в сънищата му, но е доста шантаво. Затова дойдох тук. Изглежда толкова тихо и спокойно по това време на нощта.

— Градът ли? Да, красив е през нощта. Разбира се, четиресетият етаж има значение. На земята е малко по-различно.

— Все пак по свой начин е красиво. Това е едно от най-важните неща, които научих. Всичко зависи от начина, по който

гледаш на света. Ние много често сами решаваме дали нещо е грозно, или хубаво.

Ели не виждаше нищо хубаво в сегашното си положение, но сега не искаше да говори за това. Знаеше, че трябва да вземе бутилка с вода и да си тръгне, но я гложделе любопитство.

— Защо Райли е взел твоята стая? Аз разбирам, че съм се настанила в неговата, но не трябваше ли той да спи тук, на дивана?

— Той не може да спи в незаключени стаи. — Бран се извърна към нея, светлините на града хвърляха меко сияние върху кожата му. — Мислех, че ти е казал.

— Казвал ми е само, че не може да спи с друг човек в една стая. — Ако Бран беше склонен да се разприказва, можеше да сметне тази ранна сутрешна беседа за един вид победа.

Макар да знаеше, че вече няма нищо между нея и Райли, тя все още жадуваше да получи информация за него.

— Веднъж здравата са го пребили — обясни Бран и сви рамене, сякаш това е нещо, което се случва всеки ден. — Бил е много зле. Две счупени ребра и един крак. Трябвало е да го закарат в болница. Една нощ му се нахвърлили, докато спял. Прекарал известно време в болница, а после в рехабилитационен център заради счупения крак и тогава Дрю получил попечителство над него, защото успял да откаже Хач от алкохолните запои и двамата се сдобили с жилище. Въпреки това Райли и до ден-днешен не може да спи с друг човек в една стая и вратата трябва да е заключена. Понякога се тревожа, че може да му стане лошо и тогава всички ще трябва да разбиваме проклетата врата, защото съм сигурен, че всяка вечер подпира дръжката на вратата със стол.

Той е бил едно момче. Самотно. Изплашено. Колко ли жестоко е пострадал, за да изпитва необходимостта да се пази до днес?

— Бях изненадана, когато той ми каза, че няма да спи с мен.

Но той беше толкова сериозен и настойчив, когато ѝ го каза, че не ѝ бе хрумнало да се обиди. Освен това изглеждаше тъжен, сякаш отчаяно искаше да е нормален.

Няма такова нещо като нормалност, му бе казала тя.

— Чудех се ти как ще го приемеш. Между другото, предложих аз да те съблазня — додаде Бран с усмивка. — Мислех, че аз съм по-добрият избор. Аз щях да остана с теб в леглото през цялата нощ. Обичам да се гушкам.

Той беше чаровен. За съжаление, тя вече се бе хванала в мрежите на единия от братята Лолес. Нямаше да хлътне по още един.

— Не мисля, че щеше да се получи, освен ако не си адвокат.

— Не съм. МБА[9].

— На мен не ми приличаш на МБА. — Тя беше назначила много МБА. Всички те бяха амбициозни, със състезателен дух, нетърпеливи да пробият в кариерата. С консервативно облекло и със строг морал и поведение. Бран Лолес приличаше на кинозвезда.

— Направих го заради „4Л“ — призна той.

— Заради „4Л“ или заради Големия план? — Тя бе започнала да мисли за заговора за отмъщение на семейство Лолес като за Големия план. Заслужаваше името си, защото, имайки предвид това, което бе видяла и чула, те работеха върху него през почти целия си живот. Те планираха отмъщението си с решителност и всеотдайност, с каквито повечето хора преследваха своите възлюбени.

— Предполагам, и заради двете. Трудно е да мислиш за други неща, когато в душата ти зее огромна дупка. Аз не съм толкова сигурен като Дрю и Райли, че тя може да бъде запълнена с някакво магическо отмъщение, но те имат нужда от това.

— А ти нямаш? — Тази сутрин не звучеше така.

— Не, аз също имам. Имам нужда да знам, че хората, които са убили родителите ми, няма да посегнат на някой друг. Аз им дължа тази справедливост. Но Дрю и Райли рядко мислят за нещо друго. Чудя се какво ще остане у всеки един от нас, след като това отмъщение приключи. Дали ще продължим да бъдем толкова близки? Дали ще открием, че през цялото време ни е липсвало нещо съвсем различно?

— Виждаш ли, обикновено един МБА не разсъждава по този начин.

Той се усмихна — открита, щастлива усмивка, която му придаде още по-голямо очарование.

— Аз имам магистърска степен по психология. Бих искал да работя като терапевт или социален работник, ако не бе нужно да съм МБА. Но ако аз трябваше да постъпя в „Страткаст“, бе необходимо да имам добра квалификация. Щях да кандидатствам за длъжността ръководител на някой от проектите. А после щях да завъртя любов с шефката си.

Ели се зарадва, че се върнаха на проблема. Да опознава Бран, беше малко обърквaщо. Въпреки това беше трудно да му се сърди, когато изглеждаше толкова дяволски сладък.

— Тогава нямаше да работим в един и същи отдел, а трябва да ти кажа, че точно тази близост в работата помогна на брат ти. Независимо от това, което той си е мислел, че трябва да се случи, аз не скочих в леглото с него първия ден, когато се запознахме.

Предполагам, че той спечели лотарията „Ели“, защото беше адвокат.

Бран се облегна назад.

— Дрю би могъл да го направи. Той предложи да постъпи в Отдела по НИРД. След като се запознаеш с работата на брат ми, щеше да го назначиш на минутата. Ние обсъдихме всички възможни сценарии. Райли настоя да се заеме с работата и мисля, че беше повече заради теб, макар че той не го признава дори пред себе си. Райли беше малко обсебен. Прочете всички статии за теб.

Ели можеше да се обзаложи, че ги е прочел.

— Опознай врага си.

Бран се втренчи за миг в нея.

— Ето, виждаш ли, точно за това говоря. Аз ти казвам едно нещо, а ти го изопачаваш. Действително съм удивен как хората изобщо някога успяват да общуват помежду си, когато ние очевидно много често не говорим на един и същ език.

Значи, Бран беше философ.

— Не съм сигурна какво искаш да кажеш с това.

— Аз казах нещо. Ти чу нещо друго. Прекарвам цял ден, работейки в индустрия, която твърди, че наистина свързва човешките същества. Интернет, социалните медии. Всичко това би трябвало да ни сближава. Това е тяхната цел, нали?

Цялата тази болка бе започнала, защото очевидно Бенедикт Лолес е вярвал, че може да го постигне. Неговата програма е направила интернет по-бърз и по-надежден.

— Точно това се опитваме да направим.

— Всичко това ме кара да осъзная, че ние никога не можем да бъдем свързани — възрази Бран. — Не и в действителност. През целия си живот ние живеем в нашите тела и никой друг не може да каже какво става във всеки един от нас. Можем да изразяваме мисли и чувства, но в крайна сметка тази информация не е точна. Тя е пречупена през нашите преживявания и излиза изкривена, изопачена от това, през което сме преминали. Аз ти казах, че Райли беше обсебен от една красива жена, която е видял, но ти чу, че той опознавал врага.

Копнежът и тъгата, стаени в гласа му, отприщиха в Ели водопад от емоции.

— Преди да го срещна, никога не съм се чувствала красива. Не и в действителност. Глупаво е, нали? Аз съм на двайсет и седем години. Възнамерявам да оглавя голяма технологична компания и все още искам да се чувствам красива. Не би ли трябвало досега да съм надмогнала подобни желания?

— Никой не би могъл да ги надмогне. Не и наистина, така мисля аз. Смяташ ли, че някога ще можеш да му простиш?

— Разбира се. — В известен смисъл вече го бе направила. — Аз разбирам защо той е изпитвал нуждата да стори това, което е направил. Сигурно е ужасно да изгубиш родителите си по този начин.

Бран я погледна и Ели остана с впечатлението, че той вижда повече, отколкото би ѝ се искало. Среднощните размисли на Бран променяха мнението ѝ за него. Той виждаше много повече, отколкото казваше на близките си, и навярно чувстваше повече.

— Едно е да разбереш, съвсем друго е да простиш.

— Питаш ме дали ще дам на брат ти още един шанс безмилостно да се подиграе с мен?

Бран се засмя, но смехът прозвуча по-иронично, отколкото всякакви думи.

— Е, това отговори на въпроса ми.

— А ти би ли простил? — Не ѝ харесваше това, което изпитваше в момента. Разговорът я караше да се чувства нервна и неспокойна. Тя беше жертвата, но Бран я караше да има усещането, че прави нещо нередно. — Би ли възстановил връзката си с момиче, което те е наранило по начина, по който ме нарани Райли?

— Ще зависи от това, дали обичам, или не момичето. Ще зависи от това, дали тя наистина е осъзнавала какво прави.

— Той много добре осъзнаваше какво прави.

— Никой от нас не допускаше, че ще бъдеш толкова наранена. Мислехме, че ще преживееш няколко неприятни дни, които Райли ще ти помогне да преодолееш, и след това ще си получиш обратно компанията. Нито веднъж не сме обсъждали възможността да ти отнемем „Страткаст“. Никога.

Въпреки че компанията бе изградена върху блестящия ум и кръвта на техния баща. Ели никога досега не се бе замисляла за това. Те биха могли да завладеят компанията, и то така, че тя никога да не може да си я върне. Дрю Лолес можеше да купи достатъчно акции, за да стане изпълнителен директор и да я уволни. Можеше да изкупи цялата компания и да я разпарчетоса като лъв, наслаждаващ се на лека закуска.

— Би трябвало да помислиш за това, когато обмисляш как да накажеш Райли — предложи Бран. — А що се отнася до твоя въпрос, отговорът е „да“. Мисля, че ако съм я обичал, ще ѝ простя. Смятам, че гордостта ми ще означава по-малко от любовта. Поне се надявам да е така, защото според мен любовта е нещо много рядко и ценно. И не бива да го захвърляш, защото не ти е било поднесено така, както ти си очаквал.

— Е, в такъв случай ти не разбираш. — Всичко, което Райли ѝ бе казал, е било лъжа. Той бе влязъл в живота ѝ под фалшива

самоличност и когато вече знаеше, че я е покорил, бе продължил да лъже. Ако ѝ беше казал каква е целта му пет минути преди Касталано да щракне капана, тя щеше да го преглътне. Но единствената причина, поради която той ѝ каза истината, беше, защото го заловиха. Това не бе истинско признание.

Тя стана, за да си върви, защото бе очевидно, че Бран ще продължи да защитава брат си и ще я накара да се усъмни дали това, което знаеше, е истина, или лъжа.

Това беше истинската опасност от оставането ѝ в тази къща. Не беше любопитството. А близостта. Как ще се чувства след няколко седмици, когато наистина опознае тези хора? Когато те вече няма да са просто безмилостните негодници, разрушили живота ѝ? Когато просто се превърнат в хора, които се смеят, усмихват и шегуват, и тя пожелае да бъде една от тях?

Това беше играта на Райли. Той бе сигурен, че тя няма да остане дълго отчуждена и една сутрин ще се събуди и ще осъзнае, че не иска да си тръгва.

За него всичко все още беше игра и това беше последният му ход.

— Аз наистина разбирам защо той се нуждае от отмъщение — рече тя. — Сигурна съм, че това, което всички вие сте преживели, е било ужасно, но аз ще се махна в мига, в който си върна компанията. Сигурна съм, че следващата ви цел ще е Патриша. Пожелавам ви късмет с нея.

Трябваше да вземе водата и да се върне в стаята си. Нямаше да участва в тази игра на Райли. Не се нуждаеше от нито един от тези хора. Той ѝ бе дал лаптоп. Ще прекара утрешния ден в проучване и анализиране на ситуацията, в която се бе озовала. Трябваше да открие начин да запази акциите си. Дали Касталано можеше да ѝ ги вземе, след като още не я бяха обявили за виновна? Щеше да прочете буква по буква онзи договор, докато не открие някоя вратичка.

Щеше да излиза от стаята само да хапне нещо и да се срещне с адвоката си. Това бе всичко. Нямаше да се хване в този очевиден капан.

— Знаеш ли, ние бяхме там.

Думите на Бран я накараха да се закове на място.

— Там?

— През онази нощ бяхме в къщата. Дрю и Райли не говорят за това. Мия не си спомня. Аз имам откъслечни проблясъци. Понякога се будя и усещам горещината. Чувам шепота на Дрю. Би трябвало да крещи, но се е боял, че те все още може да са в къщата. Не го казва, но аз мисля, че е видял нещо през онази нощ. Държеше Мия, когато дойде да вземе мен и Райли. Тогава спяхме

в една стая с него. Той не ни позволи да плачем или да говорим, докато не се измъкнахме през прозореца на банята.

Ели знаеше, че трябва да си тръгне, но краката ѝ отказваха да се подчинят.

— Защо не сте излезли през някоя от вратите?

— Защото някой ни чакаше. Опитахме задната врата, но те ѝ бяха направили нещо. Не можахме да я отворим. Предполагам, че е било заради пламъците, защото полицаите казаха, че не са намерили нищо. — Той се втренчи в прозореца към нощния град. — Мисля, че и ние е трябвало да умрем.

Ужасът я заля като мощна вълна. Тя вече знаеше, но като го чу от устата на Бран, признанието на баща ѝ се превърна в реалност. Баща ѝ го бе сторил. Бе платил на някого да го направи. Бе платил на някого да стои пред вратата и да попречи на онези деца да излязат. Как бе могъл да осъди цяло семейство на смърт заради една програма? Заради пари?

— Точно заради това няма да се получи. — Беше добре да си го напомни. Всеки път щом помислеше за това, което баща ѝ бе направил, в стомаха ѝ зейваше огромна дупка. — Аз винаги ще остана дъщерята на Филип Стратън. Моят живот е бил изграден върху страданията на семейството ви и това не може да се промени.

Бран я погледна насмешливо.

— Да, ти си дъщеря на баща си. Абсолютно. Ти отново и отново го доказваш. Ти сигурно щеше да му помогнеш. Щеше ли да го направиш? Щеше ли да залостиш вратата отвън? Би ли го направила сега? Ако аз стоя между теб и „Страткаст“ и единственото, което трябва да направиш, е да ме очистиш. Гласът му се снижи до едва доловим шепот. — Никой няма да узнае. Натискаш спусъка и всичко, което искаш, е твое.

Тя не можа да възпре сълзите, които замъглиха погледа ѝ, и светът изгуби очертанията си.

— Никога не бих го направила.

Бран се изправи.

— Защото ти може и да носиш името му, но душата ти е само твоя, Ели. Райли го знае. Съжалявам. Бях груб с теб.

Той обви ръце около нея и никак не ѝ бе трудно да откликне на този израз на привързаност.

Кога за последен път някой ѝ бе предложил топлина и съчувствие и тя ги бе приела? Ели отпусна глава на рамото на Бран. Нямаше нищо сексуално в прегръдката му.

— Ти не си Филип Стратън и ние всички го знаем. Ти мислиш, че това е някаква преструвка, за да те задържим близо до Райли, но аз също се нуждая от теб. Изпитвам необходимостта

да знам, че някой от нас може да бъде щастлив — прошепна Бран. — Аз подкрепям връзката между теб и Райли, но в това има и егоизъм. Ако Райли може да те накара да го обикнеш, може би ще се намери някоя жена и за мен.

Тя прегърна своя девер. Той беше толкова нежен, умен и изгубен. Нима бе правилно да се държи резервирано само защото бе изплашена? Баща ѝ бе нанесъл толкова вреди.

Би ли могла да поправи някоя от тях?

— Предполагам, че е хубаво да знам, че не мразиш всички нас — разнесе се мрачен глас.

Ръцете, които я обгръщаха, внезапно се отдръпнаха и Бран отстъпи назад.

— Това е само прегръдка, братко. Тя се разплака заради нещо, което казах.

Ели се извърна и видя Райли. Очевидно никой от тези мъже не носеше ризи. Разбира се, ако и тя изглеждаше толкова добре като тях, сигурно също щеше да се разхожда полугола наоколо. Райли се взираше в брат си, очите му мятаха гневни мълнии.

— Какво ѝ каза?

Държеше се прекалено театрално. Трябваше веднага да го успокои.

— Ние разговаряхме. Аз се развълнувах. Той ми изтъкна някои неща.

— Може би съм споменал, че тя не е като баща си — призна Бран.

— Разбира се, че не е. Мисля, че съм ѝ го казвал поне хиляда пъти. — Погледът на Райли се местеше между двамата.

— Ти сериозно ли си мислиш, че си падам по брат ти? Сигурно се шегуваш. Аз не мога да се справя с един от вас, камо ли да се захващам с още един.

Младата жена изсумтя и се отправи с гневна крачка към кухнята.

Само видът му я накара да настръхне и тя не беше сигурна защо. Бе приела условията на фиктивния им брак. Не бе нужно помежду им да царят враждебни отношения, но той се държеше като ревнив съпруг.

Доколко трябваше да вярва на преструвките му? И какво, по дяволите, щеше да прави, ако Райли не се преструваше?

Ели отвори хладилника и намери бутилка с минерална вода.

— Извинявай. Не ми хареса да вляза и да те заваря с Бран.

Тя затвори хладилника, но не се обърна.

— Мислех, че общуването с членовете на семейството ти е една от причините да ме държиш тук.

Той потръпна.

— Може би, но той е по-млад, по-мил и навярно по-привлекателен от мен. Притесних се, като те видях с него.

Ели не можа да се сдържи и завъртя очи. Обърна се и се облегна на хладилника, нуждаеше се от колкото може по-голямо разстояние помежду им.

— Ти си най-сексапилният мъж в този апартамент и го знаеш.

— Наистина не го знам. Не съм толкова едър и мускулест като Дрю и Кейс.

— Те са прекалено огромни. Ти си жилест и мускулест. Като ягуар. — Тялото му бе гладко и изваяно, всеки сантиметър от него бе съвършен. Дори белезите му го караха да изглежда по-истински. Тя обичаше да усеща топлата му кожа под дланта си и как той потръпваше, когато го галеше. Райли обичаше да го галят.

— Носът на Бран никога не е бил чупен. — Той влезе вътре, босите му нозе пристъпиха по мраморния под.

Дори краката на този мъж бяха секси. И тя не можеше да откъсне поглед от долнището на пижамата, подчертаващо стройните му бедра.

— Бран е прекалено идеален за мен.

— Но точно той те прегръщаше. А аз дори не съм те целунал днес. — Райли беше достатъчно близо до нея, за да усети уханието му на сандалово дърво. Използваше одеколона след бръснене.

Да бъде толкова близо до този мъж, беше като наркотик, присъствието му помиташе всичките ѝ добри намерения. Като например това, да си тръгне веднага.

— Целунах те в кабинета на съдията.

Когато съдията ги бе обявил за съпруг и съпруга, Райли се бе навел. Ръцете му се обвиха около кръста ѝ и тя видя решителния блясък в очите му. Целувката нямаше да бъде мимолетна. Той щеше да ѝ покаже какво пропуска.

Затова тя докосна леко устните му и отстъпи назад, принуждавайки го да я пусне.

Сега Райли опря ръка на хладилника зад нея, отрязвайки ѝ възможността да се измъкне.

— Онова беше бегла целувка. Все едно нищо. Копнея да те целуна, Ели.

Тя имаше намерение да се наведе под ръката му и да си тръгне, но вместо това се втренчи в устните му. Прекалено чувствени и пухкави за мъж. Обичаше да прокарва език по долната му устна, защото това винаги го караше да въздиша и да я притегля по-близо.

— Минали са само няколко дни, откакто ме чука.

— Любих те — поправи я той. — И това е прекалено дълго.

Тя поклати глава, съзнаваща, че ѝ е нужна цялата воля, за да не го докосне.

— Това беше за пред другите, Райли. Повече няма да те целуна.

— Защо не? — Бе снижил глас до дрезгав шепот. — Ти смяташ да си заминеш. Знам го. Така че, защо да не ме използваш, докато си тук? И на двамата ни е хубаво в леглото. Ние сме женени. Няма никаква причина да не консумираме брака си, Ели.

— С изключение на една: вече не те желая.

Той вдигна ръка и я плъзна по шията ѝ. Палецът му обходи извивката на брадичката ѝ.

— Ако наистина го вярвах, щях да пожелая да умра, Ели. Не мога да понеса мисълта, че винаги ще ме ненавиждаш.

— А аз не мога да понеса мисълта за това, което ми причини.

— Знам. Мога само да се постарая поне малко да оправя нещата. Само ми кажи и аз ще направя всичко. Искаш ли да се откажа от отмъщението? Ще го направя. Още сега ще отида да опаковам багажа ни и ще оставя всичко зад гърба си.

— Ти никога няма да оставиш семейството си. — Той отново лъжеше, казвайки ѝ това, което си мислеше, че тя иска да чуе от него.

— Ще страдам, но сега ти си моето семейство. Ти си моя съпруга. Ти може и да не го приемаш насериозно, но аз те смятах за своя съпруга много преди да се оженим. Ще мисля за теб по този начин, дори да ме напуснеш. Бебче, не мисли за малко. Нека ти покажа как се чувствам. Спомни си колко хубаво ни беше заедно.

Думите му сломиха съпротивата ѝ. Наистина им беше хубаво заедно. Защо да не го използва така, както той я бе използвал? Не беше нужно да означава каквото и да било. Това нямаше истински да ги обвърже. Тя щеше да остане цялостна и пак щеше да го напусне.

Може би нямаше да е толкова хубаво сега, когато знаеше кой е той в действителност.

Този път щеше да бъде само секс.

Устните му докоснаха нейните и той пристъпи по-близо, притискайки тяло о нейното.

Кожата ѝ отново пламна, цялото ѝ същество оживя, изпълнено с желание.

Този мъж знаеше как да събуди чувствата ѝ. Знаеше как да я отведе на място, където нищо нямаше значение, освен удоволствието, което той можеше да ѝ даде. Ели се нуждаеше от това. Дните, откакто за последен път го бе докосвала, бяха сякаш

седмици, изпълнени с болка и копнеж, ала това беше временен отдих.

Не беше задължително да го обича, за да получи утеха от него.

Сякаш доловил мълчаливото ѝ съгласие, той я обгърна, притегляйки я по-близо.

— Господи, Ели, никога не съм желал друга жена така, както желая теб. Не мога да спра да мисля за теб. — Шепнеше думите, докато топлият му дъх милваше кожата ѝ. — Не можех да спя, знаейки, че си в съседната стая. Единствената ми мисъл бе да дойда в леглото ти и да се потопя в теб.

Устните му се движеха трескаво по нейните, възбуденият му член се търкаше о нея като котка, търсеща ласка. Голям хищник, който имаше нужда тя да го погали.

Езикът му облиза мидата на ухото ѝ, карайки я да потрепери в прегръдките му.

Нито един мъж на този свят не можеше да я накара да откликне така, както Райли. Той я бе научил през нощите, прекарани в леглото ѝ. Научил я беше да очаква удоволствие от него и тялото ѝ сграбчи възможността.

— Докосни ме. — Ели жадуваше да почувства ръцете му навсякъде. Не можеше да мисли за нищо друго, освен за този миг, освен за желанието, което я изгаряше.

Ръцете му се плъзнаха под горнището и откриха гърдите ѝ. Тя простена и се притисна към него. Дланите му обхванаха гърдите ѝ, докато устните му завладяха нейните.

— Ела в леглото с мен. Нека те накарам да забравиш за всичко останало — прошепна той.

Тя знаеше, че допуска грешка, но щеше да го направи.

— Да.

Той я вдигна на ръце и я понесе навън от кухнята.

* * *

Райли направо тичаше по коридора. Трябваше по-скоро да я отнесе на някое уединено място, където да даде воля на ръцете и устните си. Трябваше да ѝ попречи да размисли.

Не бе могъл да заспи. Почувства се много зле, когато Бран настоя да му отстъпи стаята си. Опита се да обясни на брат си, че изобщо няма да заспи, но Бран не пожела да го чуе.

Когато влезе в салона и видя съпругата си в силните обятия

на Бран, едва не полудя от гняв. Застави се да спре и да помисли. Бран не би го наранил по този начин, а Ели… Господи, неговата сладка Ели не би могла да направи това.

Но несигурността го задушаваше, подтиквайки го незабавно да ги раздели.

Слава на бога, че не го бе направил, защото сега нямаше да носи своята невеста към леглото.

Мина покрай Бран, който деликатно извърна глава, сякаш бе знаел, че това ще се случи.

Беше неизбежно. Между него и Ели съществуваше прекалено силно привличане, за да останат задълго далеч един от друг.

— Това не означава нищо — пророни тя тихо.

— Означава, че двамата се желаем в леглото. — Щеше да ѝ даде илюзиите, от които тя се нуждаеше. — Разбирам, че това не е прошка.

— Не знам дали някога ще мога да ти простя — призна тя. — Райли, това не е честно към теб.

Не биваше да го допуска. Тя отново си връщаше здравия разум. Той успя да отвори вратата на спалнята ѝ.

— Не ми пука дали е честно. Казах ти, използвай ме. Вземи от мен това, от което имаш нужда. Давам ти го без остатък.

— Ти ще очакваш да остана.

— Ще те умолявам да останеш, но не го очаквам. Бъди отново моя. Ели, дай ми един месец, за да ти докажа, че този брак може да се получи. Не е нужно да правиш нищо, освен да спиш с мен, когато пожелаеш. Останалото остави на мен. Ако след като месецът изтече, ти все още искаш да сложиш край на съюза ни, аз ще те оставя да се върнеш в апартамента си и ще контактуваме само чрез адвокатите.

Тя се втренчи в него, докато я полагаше върху леглото.

— Не мога да ти вярвам.

— Утре сутринта ще го документирам на хартия. Нещо като следбрачно споразумение. — Райли бе готов на всичко, за да получи тази скъпоценна отсрочка. Един месец. Трийсет дни. Ако не може да я спечели, щеше да я изгуби завинаги. — Обещавам.

— Аз ще те напусна, Райли — промълви тя, но седна и изхлузи горнището си през главата, разкривайки великолепните си гърди.

— Ще те пусна да си отидеш, ако това искаш. — Не можеше да откъсне очи от нея. Тя беше зашеметяваща.

— Но докато съм тук, не мога да те лъжа. Желая те физически.

Той бе готов да се задоволи с това, което му даваше. Можеше само да се моли и да се надява, че тя ще се съвземе, ще стане

отново предишната Ели. Тя бе преживяла ужасен шок. Всички я бяха предали. Въпреки самотното си детство, сърцето ѝ бе останало непокътнато и пълно с обич. Той нямаше да е този, който ще угаси светлината в душата ѝ.

— Отчаяно те желая.

Ръцете му напипаха дъното на панталона ѝ и го дръпна надолу, оставяйки я по бельо. Повече не можеше да издържа. Райли смъкна гащичките ѝ и падна на колене.

— Моля те. — Тя се отпусна назад и му позволи да разтвори краката ѝ.

Не беше нужно да го моли. Тя беше всичко, за което той жадуваше, а толкова отдавна не я бе вкусвал. Придърпа я надолу към ръба на леглото, докато не я нагласи в идеалната поза, за това, което възнамеряваше да направи.

— Никога не мога да ти се наситя. Ако разполагам само с месец, ще направя така, че този месец да остане незабравим и за двама ни. — Той усети сладкия дъх на възбудата ѝ. Докосна я, разтвори кадифените гънки. Тя вече беше хлъзгава, влажна и готова за него. Никога нямаше да може да свикне с това, винаги щеше да го желае.

Той се наклони и я засмука, езикът му проникна дълбоко в нея. Нямаше нужда да я възбужда. Тя беше гореща като пламъците на ада. Той я обладаваше с език дълго и бавно, поглъщайки я лакомо и ненаситно.

Тя се гърчеше под него, тихите ѝ стонове изпращаха възпламеняващи импулси към члена му. Тялото му пулсираше от желание за освобождение, но той продължи пиршеството си. Ближеше я и я масажираше с език. Пръстът му се плъзна в нея, откри чувствителното цвете на удоволствието. Беше подуто и трептящо от възбуда. Той разтвори листенцата и примря от наслада, когато цялото ѝ тяло потрепери, щом прокара език по горещата влажна пъпка.

— Как можеш да ми причиняваш това? — Гласът ѝ бе задъхан, думите излязоха като гърлен стон.

Защото двамата си принадлежаха. Защото тя беше единствената жена на този свят за него.

— Ти ми причиняваш същото.

Ели поклати глава. Той я изпиваше с очи, погледът му се плъзна по тялото ѝ.

— Не. Ти си имал толкова много жени.

Той продължи да движи бавно ръката си.

— Ти май ме смяташ за много по-голям сваляч, отколкото съм.

— Видях снимките. Потърсих те във вестниците на Остин.

— Това бяха мои придружителки, защото не исках да ходя сам по светски събития. Не са ми били гаджета. Нямах време за сериозно гадже. Това си повтарях навремето, но сега вече знам истината. Не исках да имам време за тях. Нито една не беше момичето за мен. За моето момиче ще променя живота си. Изобщо не става дума само да си прекарам добре. Единственият въпрос е колко от твоето време мога да имам.

— Не говори. Не мога. Не мога да говоря за това с теб. Не и сега.

Той знаеше какво иска тя, от какво се нуждае. И определено му хареса това, че тя не каза *никога.* Точно на това се надяваше. Щеше да използва целия си чар, всеки номер, който можеше да измисли, за да е сигурен, че след един месец тя щеше да е тук, в леглото и живота му.

Наведе глава и отново я засмука. Тялото му бе напрегнато като струна, готово да я обладае. Неговата съпруга.

Тя ахна, главата ѝ се замята, а тялото ѝ се изпъна като тетива, разтърсвано от спазмите на оргазма.

Райли се изправи, смъкна долнището на пижамата и освободи члена си.

Намести се между краката ѝ, за да си направи място. Тя лежеше пред него, отпуснала тяло и за пръв път от няколко дни изглеждаше спокойна и задоволена. Косата ѝ се бе разпиляла върху чаршафите. Погледна го с омекнал поглед и ленива усмивка и за секунда двамата се почувстваха така, сякаш нищо не стоеше помежду им. Само за един удар на сърцето те бяха едно цяло и неговата Ели беше отново щастлива и любяща.

Райли щеше да направи всичко, за да стане отново такава. За да бъдат отново както преди.

— Какво не е наред? — Предпазливостта замени нежния блясък в очите ѝ.

— Не искам да ми се отдадеш, защото смяташ, че ми дължиш оргазъм.

Тя изпъшка и се издърпа нагоре в леглото.

— А аз се надявах на втори рунд. След като ще те използвам, смятам да те използвам докрай. Не ми се прави на интересен, Лолес. Аз признах, че те желая. И няма да ти дам нищо друго.

Той направо скочи отгоре ѝ. Нагласи тялото си върху нейното, отпускайки се с цялата си тежест. Тя не се възпротиви. Краката ѝ се обвиха около кръста му, обхванаха го като в капан, стиснаха го здраво.

— Нуждаех се от това. — Той навлезе в нея. Нуждаеше се от нея. Последните два дни бяха белязани от страдания и нещастие, но всичко избледняваше, когато беше с нея. Членът му проникна

дълбоко, колкото можа по-надълбоко, за да почувства връзката им.

— Толкова е хубаво. — Тя се бе обвила около него, не го пускаше.

Ели никога нямаше задръжки, докато се любеше. Не се правеше на срамежлива, нито го караше да се труди за благосклонността ѝ. Ели се отдаваше докрай и той се потапяше в нея като гъба, стояла прекалено дълго на сухо.

Той даде воля на страстта си, примитивната нужда да бележи съпругата си беше прекалено огромна, за да ѝ устои. Неговата съпруга. Неговата. Никога досега не бе проявявал собственически чувства. Винаги бе знаел, че нещата, които имаха значение за него, можеше да бъдат откраднати, изгубени или изхвърлени като боклук. В един или друг момент от живота си бе изгубил всичко, което бе обичал, но тя беше различна.

Райли не можеше да я изгуби.

Отново и отново проникваше в нея, довеждайки и двамата до ръба на екстаза. Тя се напрегна и той я усети как свършва.

Повече не можеше да се сдържа и се изля дълбоко в нея.

Падна до нея, без да я пуска.

За един блажен миг тя остана да лежи в обятията му. Сетне пое дълбоко дъх и се размърда, освободи го и се претъркули настрани.

— Можеш ли да ми подадеш одеялото, преди да си тръгнеш? — Зае лявата страна на леглото и отпусна глава на възглавницата.

Той не искаше да си отива.

Не искаше да я оставя. Искаше да спи до съпругата си.

— Може ли да остана?

Тя отново се претъркули и впи поглед в него.

— Ти не можеш да спиш с друг човек.

— Искам да спя с теб. Знам, че не го заслужавам, но ако имам само един месец, искам да го прекарам с теб.

Ели въздъхна.

— Няма да се получи. Не мога да ти имам доверие.

Щеше да му се наложи да се потруди. Тя не му вярваше и имаше основателна причина. Райли можеше единствено да се моли, че времето и близостта им ще оправят сгрешеното помежду им. Щеше да опитва да го постигне всеки път когато тя го пуснеше в леглото си. Накрая Ели щеше да се предаде.

И какво? Той щеше да се събужда с писъци или просто щеше да лежи буден през цялата нощ до нея. Може би беше по-добре, че му отказа.

Райли се надигна, за да вземе пижамата.

— Заключи вратата, изгаси светлината и се върни в леглото, Райли — пророни тя тихо.

Той хукна към вратата. Нямаше нужда да пъха стол под дръжката. Ключалката беше достатъчна. Нямаше да се покаже като пълна откачалка пред Ели.

— Може да използваш стола пред тоалетката. Струва ми се достатъчно тежък.

Райли застина. Откъде бе научила за това? Навярно Бран се е разприказвал, обяснявайки ѝ защо спи на дивана, а Райли в неговата стая. Той пое дълбоко дъх.

— Няма нужда от това.

— Всяко нещо с времето, Райли. Аз заспивам, затова залости вратата и се върни в леглото или си върви в стаята.

Всъщност това беше неговата стая. Райли грабна стола и го постави там, където трябваше. След като изгаси светлината, той се покатери в леглото при Ели и зави и двамата с одеялото.

Никога не бе правил това. Нито веднъж в живота си. Лежеше в леглото и се взираше в тавана. Щеше все някак да преживее нощта. Може би утре щеше да е по-лесно. Или би могъл да подремне. Да, би могъл да подремне следобед.

Ели се обърна и преметна ръка през него.

Топлината ѝ го заля, а уханието ѝ го обгърна. Той малко се отпусна и се намести до нея.

— Аз също съм ти задължена, Лолес. Не мога да понеса мисълта, че никога няма да можеш да спиш с друго човешко същество. Моят баща ти е отнел това. Може би аз ще успея да ти го върна. Не си мисли, че това означава нещо повече.

Със сигурност приличаше на нещо повече от компенсация. Приличаше на любов, привързаност и утеха.

— Разбрах, Лолес. — Райли нямаше да ѝ позволи да забрави, че се бе омъжила за него. — Това е прегръдка от съчувствие.

Тя се изкиска зад гърба му.

— Дяволски си прав.

Много скоро дишането ѝ стана равно и спокойно. Главата ѝ лежеше върху гърдите му, краката ѝ бяха преплетени с неговите и не след дълго и той се унесе.

* * *

Отначало не разбра. В него избухна болка, но не знаеше откъде идва. Те бяха запушили с нещо устата му, нещо мръсно.

Той се опита да го изплюе, но те здравата го натискаха.

Май не си толкова корав без брат си, нали?

Не виждаше нищо. Беше тъмно, но той позна гласа. Дони. Негодник. Двамата с Дрю бяха врагове през последните две години. Когато дойдоха в тази комуна за сираци, Дони беше грубиянът и побойникът, от когото всички се плашеха. Тогава Дрю го смля от бой, превръщайки го в ревяща дрипа.

Дрю бе заминал. Беше си тръгнал по-рано през деня. Беше спечелил пълна стипендия и се бе преместил в общежитието на Тексаския университет. Беше му обещал, че няма дълго да са разделени. Смяташе да открие някогашния бизнес партньор на баща им, да си намери работа и да събере всички заедно.

Най-много четири месеца, Рай. Трябва да оцелееш само четири месеца и аз ще те измъкна от тук.

Той не можеше да диша, не можеше да крещи. Някой заби юмрук в корема му и изкара целия въздух от дробовете му. Болката се разпростря по цялото му тяло, когато отвсякъде се посипаха удари. Той падна на пода и те започнаха да го ритат. Дони държеше здраво ръцете му.

Да, сега брат ти ще разбере кой е истинският крал.

Той се опита отново да извика.

* * *

— Бебче, сънуваш кошмар.

Една ръка се придвижи по гърдите му, но не беше същата. Мека. Топла. Нежна.

Той рязко се събуди.

Ели. Беше в леглото с Ели. Пое дълбоко дъх.

Дали я бе наранил?

— Добре ли си? Ударих ли те?

Тя изсумтя леко и се прозина. Ранната утринна светлина струеше през прозорците, но тя не понечи да стане от леглото.

— Това ли мислиш, че е щяло да се случи? Мислел си, че ще ме удариш в съня си?

— Беше жесток сън. — Райли се опита да прогони последните остатъци от кошмара. Този път беше по-лесно, защото тя се бе сгушила до него.

Не можеше да я сбърка с някой от онези потни, ужасни малки бандити. Тя никога нямаше да му причини болка. Не и съзнателно. Ели би се заключила в една стая с откачен мъж,

защото смяташе, че може да му помогне.

— Ти не си жесток мъж, Лолес. А сега млъквай и заспивай. Сънувах толкова хубав сън. Затворът приличаше на петзвезден спа курорт, а всички пазачи приличаха на Крис Хемсуърт.

Той все още малко трепереше, но това нямаше значение, защото тя беше тук, с него.

— Определено няма да позволя да влезеш в онзи затвор.

— Все да развалиш удоволствието на човек — промърмори тя и се обърна на другата страна.

Той се завъртя с нея и я обгърна с тялото си, докато тя отново се унасяше в сън. Дупето ѝ се сгуши до члена му и той откри какъв бе истинският проблем да спи с Ели. Светкавично се възбуждаше.

Целуна я по бузата. Тя имаше нужда от сън. Райли изтика кошмара от съзнанието си и се притисна към нея.

14

Две седмици по-късно Ели се взираше в зърнеста снимка. Бяха изминали четиринайсет дни от брака ѝ с Райли и тя се чувстваше различно. Не беше сигурна, че е за добро. Беше спокойна. Предстоеше ѝ изслушване в съда, но тя не заспиваше изтощена от плач всяка нощ, както си представяше.

Да, викаше името на Райли, но крещеше от страст. Този мъж ставаше все по-изобретателен и проявяваше творчество, а сега, след като бе доказал, че може да спи с друг човек, изглежда, бе забравил всичките си досегашни навици и прекарваше нощите, обвит около нея.

— Успях да се сдобия с това от охранителната камера срещу банката на Бахамите, където е открита сметката. — Кейс стоеше зад нея, останалите членове на семейството се бяха разположили около това, което тя сега наричаше маса за военни съвещания. Беше тежка дървена мебел, която спокойно можеше да краси щабквартирата на Уинстън Чърчил или Франклин Делано Рузвелт. Нямаше да се изненада, ако Дрю бе открил и купил антиката на някой търг. Този мъж имаше склонност към театралните ефекти.

— Не мога да я видя добре. — Очевидно беше жена, но беше с широкопола шапка и големи слънчеви очила. Дори не можеше да определи цвета на косата ѝ.

— Тази фотография ли е най-добрата, с която разполагаме? — поклати глава Хач. — Лесно би могла да бъде Ели.

— Прекалено е слаба, за да е Ели — възрази Бран.

Ели за миг погледна нагоре и видя, че Райли я наблюдава напрегнато.

Този мъж, изглежда, винаги я дебнеше. Щом вдигнеше поглед, пронизващите му очи бяха вперени в нея, застанал нащрек, за да предугади всяко нейно желание. Винаги беше наблизо. Един ден едва не се спъна на стълбището и Райли тутакси изникна отнякъде, за да я подхване и задържи на крака.

— Разбира се, че не е Ели. Трябва да проучим жените от обкръжението на Касталано, за да разберем коя би могъл да използва — рече съпругът ѝ с тъжна усмивка.

Да, тази тъжна усмивка започваше да я разстройва.

Бяха изминали две седмици, откакто се бе омъжила за този мъж, и вече усещаше неумолимото тиктакане на часовника. Съгласно тяхното споразумение, разполагаше с две седмици,

преди да се изнесе от тук. Можеше да се върне в апартамента си. Ченгетата бяха взели всичко, от което се нуждаеха за разследването. Райли щеше да плаща вноските по ипотеката, тъй като сметките ѝ бяха замразени. Можеше да се върне в дома си и да се опита отново да изгради живота си.

Младата жена вече свикна да не живее сама. Свикна да влиза в кухнята по което и да е време на деня и да заварва някого, с когото да си поговори или да играе военни игри със своите девери през нощта.

Всичко, изглежда, се нареждаше така, както Райли се надяваше. Но тя имаше изненада за него.

Въпреки всичко щеше да си тръгне. Нямаше да започне нов живот с човек, който можеше да я предаде. Колкото ѝ да се бе привързала към тези хора, не можеше да забрави, че те бяха причината да се озове тук. Те имаха да вършат работа и щяха да стъпчат всеки, който застане на пътя им.

— Ние знаем, че не е Ели — въздъхна Дрю. — Проблемът е, че властите няма да приемат като надеждна защита вярата ни в доброто сърце на Ели. Някой е открил сметка на нейно име.

— А имаме само тази неясна снимка на жената, която го е направила. — Кейс се потърка между веждите. Тя беше сигурна, че работи извънредно не само по един проблем. — Изпратих един от хората ми на Бахамите, за да проучи на място. Дори платихме на една банкова служителка, за да ни даде някаква информация, и никак не ни излезе евтино. Тя не си спомни много, тъй като са минали няколко години. Клиентката е имала редовни лични документи и оттогава не се е появявала в банката. Те не заснемат посетителите, нито пазят записи от охранителни камери. Като повечето банки от този тип, и тази съществува благодарение на конфиденциалността.

— И избягването на данъци. — Това навярно щеше да е поредното обвинение, с което трябваше да се справи. Ели сведе отново поглед към фотографията, опитвайки се да си представи коя би могла да бъде жената. — Секретарката на Касталано е на шейсет и две. Жената на снимката изглежда доста по-млада.

— Да, бих казала, че е на средна възраст — съгласи се Мия. — И не можем да разчитаме на това, че е била една от служителките. Касталано е много хитър. Конкретно тази сметка е открита, преди бащата на Ели да почине, веднага след като тя е постъпила в „Страткаст“. Дали бихме могли да допуснем, че Стратън би могъл да е открил сметката? Двамата с Касталано са били партньори от много дълго време. Заедно са извършили едно престъпление. Защо да не извършат и второ?

Ели ненавиждаше мисълта, че баща ѝ би могъл да я натопи,

но трябваше да бъде разумна.

— Възможно е баща ми и Касталано да са действали заедно. Те са от тези мъже, които гледат на една публична компания като на частен източник на доходи. И той не би се поколебал да натопи мен за техните измами.

Райли се намръщи, докато сочеше снимката.

— Има ли някаква вероятност тази жена да е сестра ти?

В очите ѝ запариха сълзи, но Ели побърза да ги сподави. Единствено истината имаше значение.

— Всичко е възможно. Бях смаяна, когато баща ми ѝ остави акциите. Всички трябваше да бъдат мои. Той не ѝ вярваше, че няма да ги продаде, както не вярваше, че ще запази и попечителския си фонд. Баща ми може и да изпитваше по-голяма привързаност към Шари, но отлично знаеше какво представлява.

— Смяташ, че акциите са били заплащане за това, че се е представила за теб? — попита Бран със съчувствена нотка в гласа. — Защото не съм сигурен дали твоята сестра би приела това като истински подкуп. Навярно би оценила много повече няколко чифта дизайнерски обувки.

— Спести си сарказма, Бран — скастри го Хач.

Бран сви рамене.

— Е, аз се запознах с нея. Аз заведох нея и онзи кретен на летището. Тя е тъпа като талпа. Човече, на Ели се е паднал всичкият мозък и всички готини извивки. Едно момиче трябва да похапва повечко бургери.

— Няма да е зле, ако престанеш да коментираш извивките на съпругата ми — изстреля Райли. — Но си прав за сестра ѝ. Не съм сигурен, че някой със здрав разум би я избрал за прикритие на престъпление.

Да, реализмът беше важен.

— Баща ми може и да направи нещо подобно, но Шари определено щеше да ми каже. Тя не може да сдържи злобния си език, а това е нещо, което би ме засегнало. Тя е кучка, но предсказуема кучка.

Дрю се изправи на стола.

— Добре. Все още нямаме никаква представа къде може да е сорсът. Не сме се придвижили по въпроса дори на сантиметър. Дори проникнах в базата данни на „Страткаст“, но не открих нищо, което би могло да прилича на сорса на баща ми.

— През последните двайсет години първоначалният сорс е претърпял промени, но аз съм сигурна, че ти знаеш това. Някои компании запазват оригиналния софтуер и го надграждат, но преди около седем години ние го осъвременихме със съвсем нов. Техниката се променя много бързо. Аз мога да предоставя

програмата, която въведохме тогава.

Дрю отхвърли идеята.

— Аз вече я проучих. Ти си права. Програмата е толкова променена, че почти не е останало нищо от тази на баща ми. Двайсет години в техниката са като сто в останалите области.

Все едно имаха труп, който толкова се бе разложил, че никой не можеше да го идентифицира. Ели долови обзелото ги всеобщо отчаяние.

Райли сложи ръка върху нейната. Ако тя бе започнала да усеща по-силните емоции на своите девери, Райли бе станал експерт по нейните. Толкова лесно отгатваше чувствата ѝ. Знаеше кога да улови ръката ѝ и да я заведе на някое уединено място, защото тя не можеше да издържи и секунда повече насаме с мислите си и се нуждаеше за малко да забрави за всичко. Тогава той ѝ даваше тялото си, успокоението да усеща топлата му кожа до нейната.

Ели отдръпна ръката си.

Как щеше да живее без него?

— Ще отида в дома на сестра ми. — Беше го обмислила дълго и съсредоточено. — Ще се срещна за час с Лили, за да пийнем по нещо, а после ще отида в жилището на Шари. Знам, че е взела някои вещи на татко. Може би ще успея да открия нещо. След като тя е извън страната, мога да претърся дома ѝ на спокойствие. Ако и за миг заподозре, че търся нещо, вечно ще ни шантажира с него.

— Мислех, че тя е живяла с баща ви до смъртта му. — Кейс се зарови в бележките си, сякаш бе изненадан, че е пропуснал нещо.

— Така е, но скоро след това се изнесе да живее с Колин. Използва своята половина от продажбата на жилището на татко, за да купи апартамент в Горен Ист Сайд. Взе всичко ценно, до което успя да се докопа. — Сестра ѝ не я бе попитала дали тя не желае да си поделят мебелите. Просто бе наредила на хамалите да изнесат всичко.

Навярно след това постепенно бе продала по-ценните вещи.

— Е, надявам се, че скоро ще се натъкнем на някаква следа, защото двамата с Кейс сме в задънена улица — призна Мия. — Баща ти не е имал любовница в края на живота си. Така че няма с кого да поговорим. Оставил е всичко на теб и на сестра ти.

— И не успяхме да открием дали е наел склад или сейф в банка. Опитахме всичко, за което успях да се сетя — обобщи Кейс. — Ако е скрил някъде сорса, се е постарал никой да не го намери.

— Защо Касталано не знае къде е? — попита Бран. — Двамата са били партньори. Не трябва ли и двамата да имат

копие?

— Баща ми е поел голяма част от техническата страна на нещата в „Страткаст“, докато Стивън и Патриша са се занимавали с инвестициите и капиталовложенията за новите разработки. След напускането на Патриша те си поделили ролите и аз подозирам, че в един момент баща ми е взел сорса, за да държи всички в ръцете си.

Това бе напълно възможен сценарий, след като познаваше жаждата за власт на баща си и дълбоката му убеденост, че винаги трябва да има резервен план.

Ели смяташе, че е параноик, но след като вече знаеше истината, не можеше да не признае прозорливостта на стария козел. Той е бил прав за Стивън.

Той ще те преследва. Винаги ще ни преследва. Не мога да избягам от това, което направих. Но и той не може. Греховете му ще запълнят пещера. Тъмна пещера. Разбираш ли? Ти си единствената достатъчно умна, за да разбереш.

Ели потрепери, докато си припомняше думите на баща си. Вече беше много болен. Ракът почти го бе довършил и той беше на морфин, но не спираше да говори.

Направих го заради нея. Сега я ненавиждам. Онзи кучка ни вкара в ада, а след това много бързо се изниза. Да я убия. Трябваше да я убия.

Баща ѝ наистина ненавиждаше Патриша Кейн.

— Мисля, че баща ми е имал връзка с Патриша — каза тя. — Не знам дали това може да помогне, но когато умираше, говореше, че е направил всичко заради жена, а тя го е изоставила.

Хач се намръщи.

— Не мога да си представя Фил и Пат заедно. Знам, че външно тя е красива, но е най-студената и безчувствена жена, която съм срещал в живота си.

— Омъжвала се е три пъти — изтъкна Райли. — Изглежда, има мъже, които не я смятат за студена и безчувствена.

— Това бяха много внимателно избрани съпрузи — възрази Хач. — Дори за първия си съпруг се омъжи заради връзките му. Да не би да казваш, че Фил може да ѝ е дал сорса?

— Не — призна тя. — Той я ненавиждаше. Просто се опитвам да разсъждавам. През онези последни дни той беше много по-открит и честен към мен, отколкото през целия си живот. За съжаление, беше прекалено упоен, затова не всичките му приказки имаха смисъл.

— Напиши подробно всичко, което си спомняш — рече Дрю и стана на крака. — Двамата с Райли имаме насрочен разговор по телефона с Гарисън относно твоите и неговите акции на

„Страткаст“. Гарисън е намерил експерт, който смята, че е докопал вратичка, която ще ни даде още месец или почти толкова.

— Не че това означава нещо — уточни Райли мрачно. — Касталано е открил нови начини да държи ниска цената на акциите. Публикувал е доклад, според който „Страткаст“ ще съкрати двайсет процента от служителите си.

Кръвта на Ели кипна. Нямаше причина да го прави. По-скоро обратното — трябваше да назначава нови служители.

— Този мръсник. Прави го, за да ми въздейства.

— Вече е уволнил Дарвиш — каза Дрю, без никакво съчувствие. — Той си е тръгнал рано тази сутрин.

Ели стисна ръце в юмруци.

— Това ще ни върне с месеци назад. Никога няма да мога да намеря някой с неговите възможности.

— Изпратих лимузина, за да го посрещне. Предложена му е работа в „4Л“ с условието, че ако ти застанеш начело на компанията като изпълнителен директор, той ще може да се върне на старата си работа в „Страткаст“. Беше непреклонен по въпроса, че предпочита да работи с теб — обясни Дрю.

— Тя е любимата опитомителка на гениите — кимна към нея Бран.

— Очевидно това не е много далеч от истината — додаде Хач. — Никой ли още не ѝ е казал?

— О, боже. — В съзнанието ѝ изникна най-лошият сценарий. — Целият Отдел по НИРД ли е напуснал?

— О, не, макар че трябва да очакваш, че ще бъдат уволнени, ако Касталано открие какво са направили — подхвана Райли. — Исках да запазя добрите новини за накрая. Напоследък са толкова малко. Онзи запис, който Касталано има и на който се вижда как бърникам в калибровъчните устройства, най-мистериозно е изчезнал и от ФБР, и от „Страткаст“. Напоследък информацията е само електронна. Агентът е проявил мързел. Копирал я е само върху локалната мрежа, но никъде другаде.

Мия се извърна към съпруга си.

— Освен ако Кейс не го е направил. „Маккей-Тагарт“ разполагат с някои изключително способни хакери в екипа си. Подвизават се като *специалисти по комуникациите.*

— Нищо не знам. — Изражението на Кейс беше абсолютно непроницаемо. — Но нещо подобно би могло потенциално да се случи, ако някой от стария екип на Ели по НИРД се обади и предложи помощта си, защото очевидно има цели отдели в „Страткаст“, които се опитват с всички сили да стъжнят живота на Касталано. Не че аз мога да потвърдя или отрека нещо.

Ели отново преглътна сълзите си, но този път по различна причина. Все още имаше приятели. Когато си тръгне от тук, можеше да има свой живот. Не се нуждаеше от тези хора.

Тя просто ги искаше.

Младата жена пое дълбоко дъх и пропъди мисълта. Още две седмици и тогава щеше да се прибере у дома и да обмисли положението си. Не можеше да взема решения, докато бе заключена в тайната щабквартира на семейство Лолес. Беше прекалено навътре в ситуацията, за да я анализира.

Направи стъпка назад. Огледай проблема от всички ъгли и решението само ще те намери.

Старият ѝ наставник често ѝ казваше, че няма проблем, който да не може да реши, ако му посвети време, дистанцира се от него и го обмисли логично и задълбочено.

Не беше способна на това, докато беше близо до Райли. Трябваше да се отдалечи от него и може би един ден щеше да му се обади, за да видят дали не бе останало нещо помежду им.

— Добре ли си? — попита Райли.

Тя кимна.

— Да, щастлива съм, че все още имам приятели там, но се тревожа, че Стивън ще унищожи компанията. Това е неговият начин да ме предизвика. Може и да успея да се измъкна от най-лошите обвинения, но няма да мога да се върна на работа. Той може да прави каквото пожелае. Може да се боря с всички сили и да си върна компанията, само за да установя, че вече нямам компания.

Стивън беше в състояние по своя воля да разпарчетоса и оплячкоса „Страткаст“, докато нея я нямаше.

— Ще измислим нещо — каза Дрю. — Райли, време е.

Райли я погледна, очевидно нежелаещ да я остави.

— Кейс и Мия заминават за няколко седмици за Тексас. Самолетът им скоро излита.

Кейс беше нейната сянка, когато Райли не беше там. Щеше да ѝ липсва този огромен каубой, но той си имаше работа у дома. Тя прегърна първо него, после и Мия. Сестрата, която ѝ се искаше да има.

— Ние скоро ще се върнем. Грижи се за моите момчета прошепна Мия. — Те се нуждаят от уравновесен и здравомислещ човек като теб. Толкова се радвам, че вече сме сестри.

Ели само кимна. Сърце не ѝ даваше да сподели с Мия и с останалите за споразумението си с Райли. Те навярно си мислеха, че след като двамата с Райли отново спят заедно, всичко между тях е наред.

— Бран, нали няма да имаш нещо против да я наглеждаш? —

обърна се Райли към по-малкия си брат. — Трябва да остана тук, а тя иска да излезе.

Бран вдигна палец.

— Аз ще охранявам Ели.

— Нямам нужда някой да ме охранява — заяви Ели.

Дрю възпря по-нататъшните ѝ възражения.

— Стивън Касталано е убил родителите ни. Ако сега излезеш сама, всички ние ще полудеем от тревога. Моля те, вземи Бран със себе си. Той се държи като идиот през по-голяма част от времето, но може да е много ефективен, когато пожелае.

Те наистина се тревожеха, а и имаха кауза. Не ѝ позволяваха да излиза сама, откакто Касталано я бе заплашил. Още едно нещо, което щеше да се промени след две седмици.

— Добре. Имам ключ от жилището на сестра ми; ще отидем заедно с Бран, след като се срещна с Лили. Тя се е сдобила с някаква информация, но не пожела да ми каже по телефона. Бран трябва да е дискретен. Тя не харесва никого от вас.

Райли се намръщи.

— Тя мисли, че сме те отвлекли.

Лили не можеше да повярва, че доброволно се е омъжила за Райли. Беше ѝ се обадила и се бе опитала да убеди Ели да го напусне, предлагайки да ѝ помогне с пари, с всичко, само и само да се махне по-далеч от мъжа, съсипал живота ѝ.

Ако не беше принудена да остане с Райли, да говори с него, да го наблюдава как наистина работи, щеше ли да се чувства по същия начин? Щеше ли да бъде изпълнена с горчивина и гняв?

Тя все още побесняваше, когато се замислеше за това, но ако и тя бе отгледана и възпитана като него, може би щеше да се държи по същия начин. Райли смяташе, че за него няма друг живот, освен да отмъсти за родителите си. Това бе целта, на която се бе посветил докрай.

Той може и да твърдеше, че заради нея ще изостави всичко, на което държи, но тя не му вярваше. Накрая щеше да предпочете семейството си. Щеше да избере отмъщението пред нея, както вече го бе направил.

— Ще се опитам да я убедя, че греши — обеща Ели. — Ще поговорим, когато се върна.

Ели също имаше мисия. И когато тя приключеше, всеки от тях най-после щеше да може да поеме по своя път.

* * *

Райли присъстваше на телефонния разговор, взираше се в бележките си, но в действителност не ги виждаше. Слава богу, че бе написал всичко, отнасящо се за Дрю и юридическия съветник по договора, тъй като не бе способен да мисли логично.

Чуваше как приказват около него и от време на време той успяваше да се съсредоточи достатъчно, за да подхвърли по някоя забележка, но как бе възможно да го е грижа за акции и интереси, когато само Ели имаше значение?

Той не беше глупак. Тя планираше да го напусне.

Мисълта, че Ели ще излезе през вратата, го паникьосваше. Това беше новият му кошмар. Някак си видението от жестокия побой в комуната за сираци бе изместено от образа на Ели, който постепенно чезнеше. Тя щеше да си тръгне и двамата може би щяха да разговарят понякога, но тя щеше да се отдалечи от него. Ако излезеше през вратата, той завинаги щеше да изгуби съпругата си.

За нея това беше фиктивен брак. За него беше цял един нов живот. Светът изглеждаше по-ярък и по-светъл, откакто се бе оженил за Ели. Той беше по-щастлив. Мислеше за бъдещето по друг начин, както никога досега. Не бе задължително животът му да представлява една безкрайна вертележка на отмъщение и себедоказване. Можеше да има много повече.

Той я обичаше. Как щеше да я остави да си отиде?

— Напоследък си много полезен — заяви Дрю, след като приключи разговора.

— Опитвам се — промърмори Райли разсеяно. Може би ако побързаше, щеше да успее да я хване, преди да е излязла за срещата с Лили.

Дрю изпъшка.

— Говорех саркастично. Напоследък не те бива за никаква работа. Освен ако не се захванеш да пишеш сонети за гаджето си. Сигурен съм, че ще бъдеш страхотен в това ново поприще. Ето как те виждам от сега нататък. Сврян в някой ъгъл да драскаш любовна поезия.

Райли подмина сарказма на брат си. Това бе начинът, по който Дрю общуваше.

— Тя не е мое гадже. Тя е моя съпруга.

Усмивката изчезна от лицето на Дрю.

— Виждаш ли, тъкмо това ме безпокои. Тя *наистина* ли е твоя съпруга?

— Спя с нея всяка нощ. Мисля, че можем да наречем брака консумиран. — Не му харесваше посоката на разговора. Той много внимаваше да се държи така, сякаш всичко между него и

Ели е наред. Когато бяха заедно в леглото, тя не го отблъскваше. Позволяваше да я прегръща през цялата нощ.

Дистанцираността идваше на сутринта, когато тя се отдръпваше от него. Може и да му се усмихваше, ала това не беше същата открита, сияйна усмивка, с която някога го даряваше. Беше любезното изражение, с което се отнасяше към всички.

— Само защото я чукаш, не означава, че тя смята да остане — отвърна Дрю. — Би трябвало да се защитиш. Не мисля, че тя има намерение да се опитва този брак да проработи.

— Защо го казваш? — Райли не бе сигурен, че иска да чуе отговора.

— Защото я чух да говори с управителя на сградата ѝ. Казваше му, че скоро ще се премести в апартамента си. Доколкото разбирам, тя не ти е казала.

Райли знаеше, че тя го обмисля, но нима наистина се бе обадила? Имаше свои планове? Нима не смяташе да им даде втори шанс?

Дрю се втренчи в него.

— Приемам го като „не“.

Райли имаше чувството, че са забили юмрук в корема му.

— Не. Не знаех, че вече урежда преместването си.

Дрю повдигна вежда.

— Вече? Тогава ти си знаел, че по някое време ще го направи? Мислех, че имаме план. Тя се съгласи да остане с нас, докато си върне компанията. Ще си върне ли компанията след две седмици? Би трябвало да ме уведомиш за този твой нов удивителен талант. Явно можеш да предсказваш бъдещето.

Нямаше нужда от това заяждане.

— Разбира се, че не.

— Тогава защо тя смята, че ще си тръгне от тук след две седмици?

— Не смятам да я задържам тук насила, след като тя не желае да остане. — Тогава щеше да се превърне в неин похитител също като мъжа, съсипал живота ѝ. Тя не се нуждаеше от още причини да го ненавижда. Беше сигурен, че Ели се събуждаше всяка сутрин, осъзнаваше, че няма да прави нещата, които обичаше, и обвиняваше мъжа, спящ до нея.

— Ние сключихме съвсем ясно споразумение. — От всяка дума, изречена от Дрю, вееше хлад. — Не можем да ѝ позволим да се върне в апартамента си. Касталано ще я докопа. Тя трябва да е тук, с нас, където ще можем да я наблюдаваме. Това е единственият начин, за да проработи този план.

Райли мразеше да наричат брака му „план“.

— Какво смяташ, че тя ще направи, когато се върне в апартамента си?

Дрю изпухтя раздразнено.

— Мисля, че Касталано много по-лесно ще влезе в контакт с нея. Може да я подлъже с обещания и познай какво? Сега тя разполага с акции на „4Л“, защото ние ѝ ги дадохме. Достатъчно е само Касталано да я убеди, че е по-добре да заложи на него, и ние ще си имаме сериозни проблеми. Затова искам да знам защо тя си мисли, че след две седмици ще си тръгне.

— Двамата така се разбрахме.

Дрю отпусна глава назад.

— Нека отгатна. Ти ще можеш да спиш с нея. Тя ще възвърне свободата си след определен брой предварително съгласувани оргазми.

— Не беше така.

Дрю вдигна глава и присви очи.

— Нима? И как беше?

— Аз я помолих да ми даде един месец. Мислех, че ако сме интимни, тя ще разбере колко много я обичам и държа на нея. Смятах, че ще осъзнае, че двамата трябва да сме заедно.

— Е, в такъв случай трябва да опиташ по-усърдно, братко — процеди Дрю и изви устни в противна гримаса. — Защото са минали само две седмици и тя вече обмисля план за напускане. Докато се усетиш, и ще седи начело на борда на „Страткаст“ и ще води заседанията.

— Наистина ли вярваш, че тя ще се съюзи с Касталано? Мислиш, че ще го покани на вечеря? — Той се тревожеше за много неща, ако Ели наистина се изнесе от пентхауса след уговорения срок, но последното, което би могло да му хрумне, бе, че ще ги предаде. Двуличието не беше в характера ѝ.

— Мисля, че всеки при определени обстоятелства може да затаи злоба и жажда за мъст, а ние сме ѝ дали достатъчно основания за това. Тя не е превъзмогнала това, което ѝ сторихме. Може и да спи с теб колкото си ще, но не ти е простила. И докато това стане, Ели трябва да остане тук, където ще мога да я наблюдавам.

Райли се изправи.

— Не.

Очите на Дрю се разшириха.

— Не?

Райли знаеше, че големият му брат не бе свикнал често да чува тази дума.

— Обичам те, братко, и никога няма да мога да ти се отблагодаря за всичко, което си направил за мен, но не. Ели е моя

съпруга и докато не подпише документите за развода, аз ще правя всичко, което е нужно, за да е щастлива. Мисля, че оплесках нещата с нея. Тревожех се и сключих сделка с нея. Определих ѝ график и го направих, защото така съм отраснал. Всичко в живота ми бе разчертано и се свеждаше до следващия етап от плана. До следващата стъпка, която трябва да направим. Няма следваща стъпка. За мен Ели е краят на пътя. Превръщам отношенията си с нея в игра, когато тя е много повече. Моят брак не е преговори и сделки, Дрю, и не само те моля да не се бъркаш в него, но настоявам.

Дрю се изправи.

— Става дума за много повече, отколкото за твоя брак, Райли. Става дума за всичко, за което сме работили толкова усилено, за да го постигнем.

Райли напоследък доста бе мислил за това.

— Какво? Наистина ли търсим убийците на татко и мама, или се опитваме да превържем отворена рана? Кажи ми честно, наистина ли вярваш, че ако вкараме Стивън Касталано в затвора, ще се почувстваш по-добре? И това ще заличи болката? Защото аз открих какво може завинаги да я излекува.

— Значи, смяташ да захвърлиш всичко на вятъра, защото някаква мацка те кара да изпиташ по-голям оргазъм от останалите? Да не би вагината ѝ да е вълшебна? Това ли е? Тя може да те излекува със силата на клитора си?

Райли реагира, без да се замисли. Цапардоса здравата брат си. Право в челюстта. Негодникът имаше здрава челюст. Ръката адски го заболя и не му стана по-леко. Отстъпи назад.

— Не говори за моята съпруга по този начин.

Дрю не можеше да го проумее. Все едно да помоли брат си да превежда на език, който не разбираше. Райли можеше цял ден безспирно да му повтаря какво представляваше Ели за него, но за мозъка на Дрю това винаги щеше да означава секс. Той не можеше да разбере любовта, защото никога не я бе изпитвал.

И може би никога нямаше да я изпита.

— Съжалявам, че те ударих. — Никога не бе удрял брат си.

Дрю прокара ръка по брадичката си.

— Аз съжалявам, че те обидих. Не схващам тази работа. Не ме разбирай погрешно. Аз харесвам Ели. Тя е мила жена, но не мисля, че те обича. Мисля, че ще страдаш, а аз се притеснявам да стоя и да наблюдавам как се измъчваш.

Мания да контролира. Дрю толкова отдавна се грижеше за тях, че за него не съществуваха други отношения.

— За някои неща си заслужава да страдаш. А и тя също ме обича. Знам го. Тя е като героинята от онази приказка, която

мама обичаше да ни чете. Спомняш ли си я? Онази за дракона.

— „Спящата красавица“. Винаги исках драконът да победи.

Защото за момчетата драконът беше най-готиният в приказката. Мия харесваше принцесата.

— В момента Ели е заспала. Тя е погребала една важна част от себе си, защото я нараних. Нараних я много жестоко. Тя е издигнала защитните си прегради, но накрая ще ги свали, защото Ели е такава. Някой принц ще дойде и ще я целуне, и отново ще я събуди. Аз съм шибаният дракон, който ще разгони всички и ще я целуне. Прекрасният принц е един пъзльо. Тя има нужда от дракон, за да я защитава.

Това накара Дрю да се усмихне.

— И смяташ, че можеш да я убедиш за две седмици?

— Не. Това беше грешка. — Райли най-после бе осъзнал какво ѝ бе причинил. Той беше този, който не спираше да чертае граници помежду им. Самият той ги поставяше в ужасно положение и трябваше да сложи край на това.

— Тя може да провали всички ни, Райли.

Горкият Дрю. Здраво вкопчен в своя план, който все не свършваше.

— Няма да го направи. Тя не е като нас, не и по този начин. Когато я погледне човек, може да си помисли, че тя има всичко, което болшинството хора нямат. Миналото ѝ прилича много повече на нашето, отколкото ти смяташ. Тя е израснала сама. Имала е баща, който трудно би могъл да се смята за настойник, камо ли за любящ родител. Не е имала майка. Отраснала е в интернати.

— Което не може да се сравни с комуна за сираци — контрира Дрю.

— Не е имала никого, но някак си е разбрала, че човек трябва да го е грижа за хората около него. Нито за секунда не си мисли, че тя е врагът. Тя е такава, каквито ние би трябвало да се опитаме да бъдем. Благодаря на бога, че Мия срещна Кейс, преди да я потопим напълно в нашето нещастие.

— Не е нещастие, по дяволите. Това е справедливост.

— Не, нарича се отмъщение. — Сега Райли съвсем ясно го осъзнаваше. — Ако беше справедливост, щяхме да докажем, че онзи мъж е убил баща ни, но нямаше да се стремим да унищожим него и всичко около него. Щом върнем компанията на Ели, аз се оттеглям.

— И не те интересува кой е четвъртият? — повиши глас Дрю, изпълнен с праведно възмущение. — Нима изобщо не те е грижа и не искаш да узнаеш името на четвъртия човек, който ги е убил?

— Грижа ме е и искам да го узная. Ако успея да свържа

Патриша Кейн и тази тайнствена личност с убийството на родителите ни, ще положа всички усилия, за да ги предадем на правосъдието. Но с изключение на това, смятам да правя нещата, които баща ми би искал. Ще живея своя живот. Ще бъда добър към хората, които ме заобикалят. Господи, Дрю, ти дори помниш ли ги?

— Помня и двамата. — Очите на Дрю пламтяха, ръцете му бяха стиснати в юмруци отстрани покрай тялото. — Помня как крещяха.

Той се обърна и излезе от стаята.

Сърцето на Райли се сви от мъка за брат му. Онези последни моменти бяха всичко, което Дрю бе способен да си спомня. Нима бе забравил колко обичани бяха всички те? Как майка им им печеше торти и ги наричаше малки чудовища? Как баща им ги вдигаше високо, въртеше ги във въздуха и им казваше, че светът е едно прекрасно и вълнуващо приключение?

Зърна съпругата си да минава покрай стаята.

Тутакси скочи на крака.

Бран следваше Ели по петите, преметнал леко сако през рамо. Райли успя да ги настигне, когато вратите на асансьора се отвориха.

— Ели, може ли да ми отделиш три минути?

Ели кимна и погледна към Бран.

— Ще се срещнем във фоайето. — След като вратите се затвориха след Бран, тя се извърна към Райли. — Какво искаш? Знаеш, че накрая все ще се наложи да ми позволиш да се разхождам без телохранител из града.

— Не и докато Касталано те преследва. — Не можа да сдържи усмивката си. Тя беше облечена с жълта пола, много приятно бяло горнище, кръстът ѝ бе пристегнат с черен колан и изглеждаше много сладка и секси.

— Защо се усмихваш?

— Защото съм щастлив само като те погледна.

Тя сведе очи.

— Райли, трябва да ти кажа нещо.

— Вече си се обадила на управителя на сградата, че скоро ще се върнеш в апартамента си.

— Откъде знаеш?

— Дрю те е чул. Това няма значение. Беше глупаво от моя страна да сключваме онова споразумение.

Тя вирна брадичка и върху лицето ѝ се изписа упорито изражение.

— Значи, смяташ да ми попречиш?

— Не. Ще си намеря апартамент в твоята сграда и отново ще

те ухажвам, бебче. Ще започна от началото. Ще ти се представя, защото съм те видял да минаваш и не съм могъл да откъсна очи от теб. Ще ти нося покупките, но трябва да знаеш, че ще правя всичко това, защото се моля и се надявам да излезеш с мен и да ми дадеш шанс.

Тя поклати глава.

— Няма да се получи.

Трябваше да се получи.

— Ще те чакам. Това не ти казах преди. Бях нетърпелив и се опитах да те принудя да направиш нещо, за което ти още не си готова, а не това е моята работа.

— Твоята работа като мой съпруг?

Райли поклати глава.

— Не. Може и да не бъда дълго такъв. Говоря за моята работа като мъж, който те обича, мъж, който те поставя над всички останали. Аз никога няма да те изоставя, Ели. Не и след две седмици. Не и след двайсет години. Ако ти вече никога не можеш да ме обичаш, тогава ще бъда най-добрият ти приятел. Приятел, на когото винаги ще можеш да разчиташ, който ще се грижи за теб и ще те закриля. Ще прекарам остатъка от живота си да те обичам, Ели. Като приятел или като любим.

В очите ѝ блестяха сълзи, но тя не пристъпи към него.

Време. Той трябваше да ѝ даде време, не заплахи или обещания, освен едно — винаги да бъде до нея.

— Приятен ден, любима, ако се нуждаеш от нещо, обади ми се. Аз ще чакам. — Райли отстъпи назад, за да ѝ даде път.

Когато асансьорът пристигна, тя влезе, но очите ѝ останаха приковани в него, докато вратите се затвориха.

Той се обърна и се отдалечи с олекнало и изпълнено с надежда сърце.

15

— Не разбирам как можеш да спиш с този мъж — процеди Лили през стиснати устни.

— Той наистина е много добър в леглото. — Ели сведе поглед към менюто. Чувстваше се зле и съжаляваше, че не бе отклонила поканата на Лили да се видят, за да пийнат и поговорят. Налагаше се да обмисли толкова много неща, но изглежда, приятелката ѝ бе решила най-вече да ѝ напомни всички причини, поради които тя трябваше да ненавижда съпруга си. Определено не биваше да споделя с Лили, че все още спи с Райли.

Очите на Лили се разшириха.

— Нима си забравила какво ти причини този мъж?

Ели остави менюто и прикова поглед в приятелката си.

— Ни най-малко. Мисля за това всеки божи ден.

И се питаше как ще постъпи. Разполагаше с две седмици, а все още не бе измислила как да се върне в собственото си жилище.

Райли знаеше, че е уредила да запази апартамента си. Това, което не знаеше, беше колко ѝ бе трудно да напусне пентхауса.

Планът му бе сработил отлично. Тя обичаше пентхауса и да се храни заедно с целия клан Лолес, да разговарят и спорят, докато похапват от вкусното говеждо задушено, полято с няколко бутилки вино.

Сега имаше всичко, за което толкова отчаяно бе копняла в детството си. Братята и сестрата Лолес бяха истинско семейство. Дрю беше авторитетът във фамилията. Мия бе тази, която караше всички да се смеят. Бран беше тих и замислен. Хач беше щурият чичо. А Райли си скъсваше задника от работа. Той беше силната дясна ръка на Дрю.

Ели много бързо бе открила своето място в тази сговорна дружина. Тя дълго и разпалено спори с Дрю и Райли и ги убеди да мислят по-мащабно, отвъд стремежа да отмъстят и спечелят пари. Тримата имаха няколко сериозни политически дискусии и тя бе заставила своите девери да преосмислят принципите си. Дрю обмисляше да приложи някои от идеите ѝ за работа в екип в „4Л“.

— Ели, той унищожи кариерата ти.

Тя вдигна глава. Бран седеше на бара и се усмихваше на барманката. По-малкият ѝ девер наистина имаше много меко сърце, що се отнасяше до жените. Тя сериозно се тревожеше за него. Имаше нещо в миналото му. Нещо, за което никой не

говореше. Бран имаше слабо място и това бяха жените с нещастна съдба. Той погледна към нея и окуражаващо ѝ се усмихна.

По дяволите. Тя наистина обичаше Бран. Не по начина, по който обичаше Райли. Искаше ѝ се да не обича Райли.

— Доколкото разбрах от теб, служителите все още ме подкрепят. — Тя доста бе размишлявала за това, което Райли бе смятал или не, че ще се случи, след като изпълни задачата си. Той наистина би могъл да вярва, че тя лесно ще се справи със създалата се ситуация, без много да пострада.

Лили отпи от виното.

— Някои от тях са твърдо зад теб, но те рискуват всичко, заставайки на твоя страна. Райли е виновникът за това. Той те използва.

— И сега се опитва да оправи нещата.

— Като се ожени за теб и вземе акциите ти?

— Които точно сега не струват много. — Когато се замислеше за това, всъщност Райли не беше длъжен да ѝ предлага брак. За него щеше да бъде по-лесно да не го прави. Дрю беше принуден да ѝ даде акции от своята компания. Това изискваше огромно доверие от негова страна. Тя можеше да използва акциите, за да постави Дрю и „4Л“ в доста трудно положение.

Дали да съди по думите, или по действията му? Действията му подсказваха нещо съвсем недвусмислено. Всеки ход, който бе предприел, след като Касталано им бе нанесъл съкрушителния си удар, обвинявайки я в измама и кражба на пари от компанията, бе с цел да ѝ помогне. Той бе направил всичко по силите си, за да я спаси.

Дали го бе направил единствено от угризения на съвестта?

— Те отново ще се вдигнат — заяви Лили.

Двете седяха в дъното на малък ресторант. Лили бе настояла да вземат предпазни мерки. Беше дошла по обиколен път и възнамеряваше да се измъкне през кухнята. Намираха се доста далеч от „Страткаст“, така че имаше много малка вероятност някой познат да влезе в ресторанта и да ги види заедно. Цялата тази тайнственост бе прекалена.

— Лили, мисля, че е време да напуснеш „Страткаст“.

Очите на приятелката ѝ се разшириха от изумление и тя се облегна назад, сякаш подобна идея никога не ѝ бе хрумвала.

— И защо да го правя? Да не би той да те е убедил да се откажеш от борбата? Толкова си щастлива с него, че си забравила за всички нас?

Ели се сви, обзета от чувство за вина.

— Не, не съм забравила. Просто се безпокоя за теб. Ти не знаеш на какво е способен Касталано.

— Мисля, че знам. В момента съм секретарка на Кайл. Той говори за баща си, сякаш е някакъв зъл гений. Твърди, че ако почакаме старецът да се махне от компанията, всичко ще бъде негово.

— Лили, кажи ми, че не се виждаш с него. — Това за Кайл беше лоша новина.

— Мога да се справя с него — увери я Лили. — А и той всъщност не е толкова лош. Баща му е ужасен, но Кайл ще ме защити. Много повече се тревожа за теб. Кайл ми обясни ситуацията със семейство Лолес и ти си в истинска опасност. Те играят сложни и подмолни игри.

— О, интересно ми е да чуя как го е обяснил Кайл.

Лили се наклони напред, сякаш Бран можеше да я чуе от бара.

— Те смятат, че баща ти и Стивън са откраднали някаква програма от техния баща. Те са толкова луди, че дори мислят, че Стивън, баща ти и Патриша Кейн се убили родителите им. Можеш ли да си представиш Патриша Кейн като убийца? Дали би посветила един раздел от ръководството си по етикет на убийството и какво да поднесем на гостите след това?

Всъщност жената беше достатъчно студенокръвна, за да го направи.

— Баща ми ми каза истината, преди да умре.

Лили кимна.

— Кайл знае всичко. Онази програма е била винаги на баща ти. Бенедикт Лолес е бил този, който се е опитал да я открадне.

— Не. Баща ми е убил Бенедикт, откраднал е програмата и благодарение на нея той, Стивън и Патриша Кейн са основали „Стратказ“. Той сам ми го разказа. Семейството на съпруга ми е право. Стивън дори ми се обади преди няколко седмици и заплаши да нарани всички, които обичам, ако не намеря сорса, който баща ми е пазил през всичките тези години. Мисля, че той се страхува, че програмата ще докаже престъпленията му. — Дрю не беше толкова сигурен, но искаше да види сорса. Ако Ели успееше да го намери, възнамеряваше да му го предаде с надеждата да оправи цялата бъркотия.

Дали Райли беше искрен в намеренията си? Наистина ли той щеше да се опита да започне всичко отначало? А дали тя щеше да му го позволи?

Ели се опита да си представи как му отказва, но не успя да извика картина в съзнанието си. Какво щеше да се случи, ако нищо от това не стоеше помежду им? Дали този път всичко щеше да е както трябва?

Лили се облегна назад.

— Не мога да си представя как Стивън ще убие някого. Знам, че това, което направи, е ужасно, но да стигне чак до убийство…

Трябваше да накара Лили да ѝ повярва.

— Направил го е. Баща ми умираше, когато ми призна. Освен това ми каза нещо, за което напоследък доста мисля.

— За програмата? Знам, че Стивън все още е бесен за нещо, което баща ти е взел. Твърди, че то принадлежи на компанията, но баща ти го е взел, за да държи Стивън в ръцете си. — Устните на Лили се извиха в кисела усмивка. — Естествено, в неговата версия на историята баща ти е злодеят. Стивън казал на Кайл, че ако му върнеш програмата, той ще оттегли обвиненията срещу теб.

Толкова много лъжи.

— Тогава Стивън лъже. Той ми каза, че ако му предам програмата, няма да те нарани.

Лили се намръщи.

— Мен? Той те заплашва с мен? Аз мога да се погрижа за себе си.

Лили щеше да се опита, но Ели не беше сигурна, че приятелката ѝ наистина е способна да се защити.

— Пази си гърба. Ще се чувствам по-спокойна, ако напуснеш компанията.

— Не мога. Някой трябва да ги наблюдава. Кайл уволни трима души, защото не ги харесвал. А те бяха добри и способни служители, Ели.

— Да, но ти не си могла да му попречиш. Те не говорят в твое присъствие. Не мисля, че си струва да рискуваш живота си, когато няма никаква полза от оставането ти в „Страткаст“.

— Е, съжалявам, че не се оказах много добра шпионка. — Лили сякаш се бореше с напиращите сълзи. — Може би ще успея да ти помогна да намериш тази програма.

Ели не искаше да замесва Лили повече, отколкото се налагаше.

— Имам идея къде баща ми може да я е скрил.

— Но ти няма да се откажеш, нали? Познавам те, Ели. Стивън е допуснал грешка, като те е заплашил по този начин.

Ели се протегна и сложи длан върху ръката на приятелката си.

— Точно заради това искам да напуснеш компанията. След като Касталано няма с кого да ме заплашва, всичко е просто бизнес. Трябва да вярвам, че този мръсник все още иска да докопа нещо от „Страткаст“. Той може да уволнява когото си ще, но има нужда от парите, които носи фирмата.

— Ти смяташ да дадеш програмата на съпруга си — заключи

Лили с почти фатално примирение.

Ели кимна.

— Вярвам на баща си. Вярвам, че онзи сорс или каквото там е, принадлежи на семейство Лолес. Но, Лили, не знам дали Райли още дълго време ще бъде мой съпруг. След две седмици се местя обратно в апартамента ми. Бъдещето ще покаже как ще се развият отношенията ни оттам нататък.

— Защо се местиш? Мислех, че целта беше да си в безопасност. Да не би той да те изхвърля?

Леле. Щом се отнасяше до Райли, приятелката ѝ тутакси се впускаше във възможно най-лошия сценарий.

— Не, аз реших да се върна към нормалния си начин на живот. Те ще ме подкрепят, докато разбера какво ще правя. И кой знае? Може би бихме могли да излизаме заедно на срещи. Важното е, че аз ще бъда вън от тази война, с това изключение, че си искам обратно работата и компанията.

— Значи, смяташ, че ще можеш да намериш тази програма?

Ели не бе сигурна за това.

— Мисля, че ми хрумна къде да потърся.

— И искаш аз да се махна по-скоро от там.

— Да. В мига, в който Касталано разбере, че имам това, което той иска, ще те използва срещу мен. Той знае колко много те обичам и държа на теб.

Лили стисна ръката ѝ.

— Аз също те обичам и държа на теб. И ще се опитам да не съдя толкова строго твоя човек. Предполагам, че така е редно. Всички вземаме погрешни решения и понякога те поставят в ужасни ситуации хората, които обичаме. Смятам, че просто никога не ми е идвало на ума, че ще можеш да му простиш.

— Все още не съм решила. Може да му простя, но е трудно да забравя. Разбирам вярата му, че постъпва правилно в името на семейството си. Но не съм сигурна, че бихме могли да бъдем заедно. Те няма да приключат войната, дори да вкарат Стивън зад решетките.

Идеално оформените вежди на Лили се извиха в очевидна изненада.

— Те искат да унищожат Патриша Кейн? И как ще го постигнат? Тя вече не е в бизнеса с технологиите. Да не би да смятат да сложат отрова в плодовия ѝ пай с бадеми или да изровят някое порно, което е снимала на младини? Защото това би било супер.

Ели се бе опитвала да стои настрани от плана им, що се отнасяше до тази жена.

— Не знам, но ако те смятат, че Стивън е чудовище, нямам

идея как биха нарекли Патриша.

— Ти никога не си я наричала леля Патриша.

— Никога. — Ели потръпна при мисълта. — Баща ми я ненавиждаше. Тя не е „Пат“ и колкото и да се опитва да бъде любимата домакиня на Америка, тази жена е истинска акула. Не ми харесва, че те смятат да я преследват. Някой ще пострада.

И не беше сигурна, че това ще е Патриша.

Кой щеше да бъде гласът на разума, ако тя си тръгне? Мия и Кейс трябваше да се върнат в Далас. Мия не можеше точно сега да остави съпруга си.

Ако Ели ги напусне, щяха да останат само мъже, а те невинаги вземаха най-добрите решения.

Тя погледна към Бран, който говореше тихо с барманката. Той хвърли поглед към Ели и ѝ се усмихна широко.

Дали щяха да изпратят него в леговището на Патриша Кейн? Или щеше да отиде Райли, след като вече няма какво друго да прави в Ню Йорк?

Тя бе намерила своето място в семейството. Наистина ли бе готова сега да си отиде?

— И така аз ще се върна в офиса и ще опаковам нещата си. Ще оставя на Кайл една бележка да си го начука. — Лили ѝ се ухили. — Мислиш ли, че в „4Л“ ще се намери за мен работа като секретарка?

— Мисля, че моят девер може да ти плаща заплата, докато си върна работата. — Дрю можеше да го уреди и щеше да бъде хубаво Лили отново да е близо до нея. Можеше отново да се заеме с бизнес.

Лили шеговито ѝ козирува.

— Аз съм твоят човек.

Сервитьорката се приближи до масата им и те поръчаха по още едно питие. Докато отпиваше от чашата си, Ели не спираше да мисли за бъдещето си.

* * *

Два часа по-късно Ели претърсваше апартамента на сестра си, чудейки се дали скоро ще може да изхвърли Райли от мислите си.

Как, по дяволите, трябваше да се държи с него сега? Не можеше да забрави последната му реч към нея. Защо бе изрекъл всички онези думи? Каква игра играеше сега?

И какво щеше да прави тя, ако той не играеше игра?

Бран подсвирна, докато кръстосваше наоколо, оглеждайки мястото.

— Приятно местенце. Леле. Изглежда, моделите добре печелят.

— Не и Шари. Тя започна добре, но понастоящем ѝ е доста сложно да си намери ангажименти, защото много трудно се работи с нея. Шари не смята, че работното време важи за нея, нито че е длъжна да се явява навреме за снимки.

— Е, някой тук се справя много добре. Това място не е евтино.

Ели бе имала огромна разправия със сестра си, когато Шари купи жилището.

— Двамата с Колин го купиха с неговия дял от продажбата на стария ни апартамент и неговата половина от всичко, което съм спечелила по време на брака ни, заедно с частта на Шари от наследството ни. Аз се опитах да ги убедя, че не бива да изхарчват всичко, което имат, но Шари заяви, че се нуждае от най-доброто, за да поддържа имиджа си. Ще имат късмет, ако до края на годината все още са тук.

— Много жалко. — Той взе фотографията, поставена върху малката масичка в огромното преддверие. — Това бившият ти съпруг ли е?

Тя погледна снимката. Разбира се, че имаше снимка на Шари и Колин.

— Аха. Направиха си я за миналата Коледа и я разпратиха на всичките си познати и приятели като коледна картичка.

— Той не ми прилича на твой тип. — Бран остави рамкираната фотография.

— Предполагам, че Райли прилича на моя тип.

Бран продължи да крачи из апартамента.

— Разбира се. Той е солиден. Мъжествен. Този тип на снимката явно отделя прекалено много време на косата си. Райли може и да ходи винаги изтупан, но това е заради работата му. Той тренира, защото трябва да е силен и в добра форма, а не защото иска да демонстрира мускули.

— Колин невинаги е бил такъв. — Ели се озърна. Бедата беше, че почти цялата мебелировка беше от някогашното жилище на баща ѝ. Елегантните дивани, масичките от трийсетте години на миналия век. Шари може и да беше глупачка, но имаше око за хубавите мебели.

Защо би взела нещо от офиса на баща им?

— О, точно това е проблемът. Виждаш ли, на човек винаги му олеква, когато сподели нещастията си. Не мога да убедя Дрю в това. Той си мисли, че трябва да е вечният стоик. Лично аз

смятам, че е много по-добре да си кажеш какво ти тежи на сърцето. Разбира се, това ми струва сума ти жени, които биха ми харесали, но, хей, ако не си падат по дългосрочни отношения, защо изобщо да започваме пътуването?

Тя се извърна към девера си.

— За какво, за бога, говориш?

— Говоря за факта, че голяма част от гнева ти към Райли не е истински гняв. Това е страх, че мъж, на когото държиш, може да те зареже. — Бран впери поглед в нея, в очите му бе стаена нежност. — Знаеш ли, той няма да го направи. Той не е от същата порода като първия ти съпруг. Той ще има нужда от теб много повече, отколкото ти можеш да си представиш, много повече, отколкото той някога ще признае. И определено много повече от кретена на онази снимка там.

— Не страдам заради развода, Бран. — Това беше нелепо. — Бясна съм, защото брат ти ме излъга и ме използва.

— Тогава защо още спиш с него?

Кейс никога не ѝ бе задавал подобни въпроси. Когато големият каубой я наглеждаше, той разговаряше за футбол и къде може да се хапне най-вкусният сандвич. Тя определено предпочиташе Кейс. Може би честността щеше да му затвори устата.

— Не че ти влиза в работата, но твоят брат е невероятен в леглото.

Бран само се ухили.

— Семейна черта. Но трябва да ти кажа, че това са глупости. Ти не си от жените, които спят с мъже само за удоволствие. Трябва да има още нещо.

— Не е ли достатъчно, че изпитвам удоволствие от оргазма?

— За теб оргазмът означава много повече от физическо освобождение. Ти се нуждаеш от много повече и го намираш с Райли, но тъй като и преди си мислела, че вече си го намерила, сега те е страх да се довериш.

Ели изпусна дълга въздишка.

— Върви да правиш психоанализа на някой друг, Бран. Аз трябва да… — Наистина не знаеше какво търсеше. — Трябва да намеря нещо.

Закрачи по коридора. Беше сигурна, че Колин бе пригодил някоя от стаите за свой кабинет. Въпреки че напоследък се бе оттеглил от научните занимания, той имаше навик да има кабинет. Сега, след като „менажираше“ почти несъществуващата кариера на Шари, не би се отказал от предишните привички.

Откри го надолу по коридора — елегантно помещение с дъбова ламперия и лавици с красиво подредени книги покрай

едната стена.

Колин обичаше книгите. Младата жена огледа рафтовете. Беше му подарила повечето от книгите тук. Шари никога досега не бе харесала някоя книга.

Горчивина. Усещаше вкуса ѝ в устата си.

Не обичаше Колин. Ни най-малко. Всъщност се питаше дали изобщо някога го бе обичала, но усети как гневът ѝ се надига.

Дали Бран беше прав? Дали човек можеше да изгуби любовта, но да не се освободи от страха и гнева? Дали наказваше Райли, защото се боеше, че чувствата му към нея ще се променят?

Той бе излъгал за причините да се запознае с нея, да стане неин любовник. Това означаваше ли, че е излъгал за себе си? За чувствата си към нея?

Можеше ли да вярва на думите му? Ах, всъщност това беше истинският въпрос.

Тя бе вярвала на Колин. Беше му купила дом, беше го въвела в света на бизнеса, бе планирала целия им живот, а чувствата ѝ към него не бяха наполовина на това, което изпитваше към Райли. Беше наранена, когато Колин я напусна. Как щеше да се почувства, когато Райли реши, че е достатъчно наказан за това, което ѝ бе сторил?

О, господи. Точно за това мислеше. Когато той ѝ предложи един месец, тя бе приела, защото смяташе, че той няма да издържи един месец с нея. И тя трябваше да си тръгне, преди той да го направи.

— Хей, Ел. — Бран стоеше на прага, едрото му тяло изпълваше цялото пространство. — Извинявай. Не биваше да те притискам. За свое оправдание мога само да кажа, че се тревожа, задето смяташ да си тръгнеш. Не искам да заминаваш. Хубаво ми е да си наоколо.

— Може и да не грешиш за това, че мисля, че Райли ще се промени към мен. Колин го направи. Той бе първият човек, когото истински допуснах в живота си, и той много бързо се промени.

— С Райли няма да стане така. Той не е като Колин. Той е постоянен. Ели, от двайсет години той има само една цел. Нищо не беше в състояние да промени тази цел, преди ти да се появиш в живота му. Той те обича. Райли има нужда от теб. Знам го, защото и аз се нуждая от някого като теб. Имаш ли представа какво бих направил, за да притежавам това, което Райли има?

Тя изсумтя. Нима наистина съпругът ѝ е бил искрен?

— Той има жена, която не желае да се обвърже за постоянно с него.

Бран пое дълбоко дъх и тя усети вълната от емоции,

надигнала се в него.

— Той има жена, която обича. Да, аз искам това. Искам да обичам някого. Това е огромната грешка, която правят хората. Те мислят, че имат нужда някой да ги обича. Но много по-важно е ти да обичаш някого. Ние се познаваме какви сме по това, дали можем да обичаме. Аз искам да обичам, Ели.

По дяволите. Той отново пробиваше защитата ѝ, думите му събуждаха емоции и страхове.

— Не зная какво ще се случи между мен и Райли.

— Това няма значение. Той пак ще те обича. Да обичаш някого, е много по-важно, отколкото да бъдеш обичан. Мисля, че брат ми те обича и това ще промени целия му живот. Може да изживее дните си в тази пещера на отмъщението, която ние изградихме, или да излезе на светло.

Баща ѝ бе живял в пещера, без да има някой, когото да обича или за когото да се грижи. Никой, който да го обича.

Той често говореше за своята пещера.

Беше казал, че се чувства защитен в пещерата. Твърдеше, че не се нуждаел от никого, затова неговата пещера била сигурна. Беше признал, че е погребал греховете си в пещерата.

Ами ако думите му са били истина? Тя бе помислила, че морфинът е развързал езика му, но ако баща ѝ съвсем целенасочено се е опитвал да ѝ каже нещо?

Неговата пещера. Той наричаше офиса си пещера.

— Може да сме загазили.

— Как така? — сепна се Бран.

— Мисля, че търсим нещо, което е било в офиса на баща ми.

— Добре. Можем да се справим с това.

Той не разбираше същинския проблем.

— Но аз знам със сигурност, че Шари е продала много от вещите му.

Лицето на Бран помръкна.

— По дяволите. Значи, това, което търсим, може да е навсякъде. Ами огледай се наоколо. Ти мислиш, че той го е скрил, нали? Къде би скрил тайните си баща ти?

— Не зная. Нека помисля. Погледни онези книги. Някои са от библиотеката на баща ми. — Шари бе продала някои от вещите на баща ѝ на търг в „Кристис“, а доста по-голяма част бе изтъргувана по ибей.

Ели претърси бюрото на Колин, но не откри нищо, освен бележки за срещите на Шари и партита, на които тя трябваше да присъства. Очевидно сестра ѝ се опитваше не особено успешно да пробие като актриса.

В бюрото нямаше нищо. Не успя да открие нито фалшиви

чекмеджета, нито скрити тайници.

Отново обиколи апартамента, но не попадна на абсолютно нищо. Беше минал час и отчаянието ѝ бързо достигаше пределната си точка.

Бран я откри във всекидневната да проклина тихо сестра си.

— Няма го — пророни тя. — Навярно е попаднало у някой търговец от Минесота или от Финландия.

Бран сложи ръка на рамото ѝ.

— Съжалявам, Ели. Ще намерим друг начин. Виж, ако нещо от тук ти харесва, можеш да го вземеш. Тя сигурно ще продаде всичко, след като получи парите от брат ми. Искаш ли онзи твой портрет като момиче?

Ели се закова на място. Той не би го направил. Баща ѝ бе задържал портрета ѝ, който мащехата ѝ бе поръчала. Изобразяваше Ели като младо момиче, а малката ѝ сестричка се бе сгушила в скута ѝ. На картината двете приличаха на ангелчета. Баща ѝ бе казал, че го е окачил на стената зад бюрото си, за да замаскира злодеянията му. Кой, бе попитал той, ще погледне тези два малки ангела и ще помисли, че баща им е дявол?

Типично за баща ѝ да скрие тайните си на подобно място.

— Помогни ми да свалим онази картина от стената. — Тя се върна отново във всекидневната, обзаведена от Шари. Мястото бе изпълнено с нейни снимки, включително големия портрет, на който тя държи сестра си в скута. Това бе единственият знак, че Шари някога е имала семейство.

Бран пристъпи до нея, високият ръст му позволи много лесно да свали картината. Повдигна я от куката и я сложи на пода.

— Какво точно търсиш? Мислиш ли, че е зад платното?

— Нямам представа. — Тя не прояви интерес към предната страна. Художникът е бил доста ловък с маслените бои. Платното беше напълно гладко. Младата жена го обърна и огледа картината отзад.

Платното бе поставено в дървена рамка. От пръв поглед не личаха следи от допълнителна намеса. Всичко изглеждаше съвсем нормално.

— Ели, под десния прав ъгъл има нещо — рече Бран тихо. — Трудно е да се забележи, защото цветовете го закриват, но мисля, че нещо е пъхнато под рамката.

Ели прокара ръка под дървото и наистина напипа нещо. Наложи се да бръкне по-навътре и извади малка флашка.

Бинго!

Бран я погледна и ѝ се усмихна.

— Надявам се да е това, което си мислим.

— Няма да знаем, докато не видим какво има в нея. Видя ли

компютър в онзи кабинет? — Искаше да пусне малката джаджа, за да се увери, че работи.

— Няма компютър. Мисля, че са го взели със себе си в Южния Пасифик, където най-вероятно ще установят, че нямат интернет. Аз гласувах да им се отрежат всички комуникации и да не им се доставят хранителни продукти. Така ще видим кой кого ще изяде пръв. Залагам на бившия ти съпруг. Сестра ти май не яде.

Ели внезапно се изпълни с необясним оптимизъм. Беше го намерила. Каквото и да имаше на флашката, беше важно.

— Не яде, но никой от онези двамата не би си изцапал ръцете с кръв.

— Нито пък ти, а това е добре.

Ето къде той грешеше. Тя беше по-силна, отколкото я мислеха всички.

— Ще си изцапам ръцете с кръв до лактите, ако каузата е справедлива. Готова съм да пусна малко от кръвта на Касталано.

И може би имаше шанс да оправи кашата. Може би не цялата, но щеше поне донякъде да поправи злото, сторено от баща ѝ.

Но всяко нещо с времето. Извади мобилния си телефон и изпрати есемес на Лили.

Ела в пентхауса. Намерих информацията.

Искаше да е със семейството си, когато отвори флашката. Лили беше семейството, което ѝ бе останало. Имаше нужда най-добрата ѝ приятелка да се разбере с новите ѝ роднини.

— Готова ли си? Аз ще се опитам да спра такси. — Бран ѝ намигна, докато я оставяше да заключи.

Мобилният ѝ телефон завибрира, тъкмо когато деверът ѝ затвори вратата. Когато отговори на обаждането, целият ѝ свят се сгромоляса.

16

Райли прегледа информацията, която специалистът на „Маккей-Тагарт“ му бе изпратил преди няколко минути. Не се свенеше да използва роднинството си с клана Тагарт като надежден инструмент. Беше се свързал по телефона с мъж, на име Адам, и след като обясни, че е брат на Мия, работата, която обикновено изискваше два или три дни, бе свършена приблизително за трийсет минути. Райли беше сигурен, че мъжът излизаше, но очевидно обожаваше Мия.

— Пропуснал ли съм някого? — попита Адам Майлс по спикърфона.

— Не мисля. Това просто са дяволски много имена. — В „Страткаст“ имаше доста служители. В годината, когато е била открита последната банкова сметка, в компанията са работили почти хиляда души. Голяма част от тях бяха пътували до Бахамите.

Подобна командировка беше чудесен начин да се измъкнеш от града през зимата. Би трябвало да се досети.

— Натъкнахме се на някои допълнителни проблеми — изтъкна Адам. Адам беше „специалистът по комуникациите“ на „Маккей-Тагарт“. Или, както Кейс обичаше да го нарича — пичът, който знае как да хакне една система.

Райли сведе поглед към списъка и разпозна няколко имена.

— Какви проблеми?

След като Ели и Бран излязоха, му бе хрумнала една идея. Той не бе разпознал жената на снимката, която Кейс бе открил, затова трябваше да стесни периметъра на евентуалните кандидати. Касталано нямаше много приятели. Той не се доверяваше на много хора. Вероятно бе наел някой да „изиграе“ Ели, но можеше да се обзаложи, че негодникът ще държи въпросната жена в близкото си обкръжение. Навярно разполагаше с нещо компрометиращо за нея.

Донякъде се надяваше Касталано да не е очистил момичето.

— Освен факта, че твоето лошо момче може да е използвало жена, която не е свързана с компанията, главният ти проблем са круизните кораби. Ако този тип е наистина умен, би я изпратил с круизен кораб, защото на тях, въпреки че проверяват паспортите, не им слагат печат — обясни Адам. — Ако е пътувала до там със самолет, ще е отбелязано в паспорта ѝ. Но ако е отишла за един ден с круизен кораб, нямаш никакъв късмет.

— Или можеш да провериш корабните дневници за тази

седмица. — Изглеждаше много просто.

Последва продължителна пауза.

— Голям си гадняр, пич.

„Маккей-Тагарт“ не обслужваха любезно клиентите си. Те бяха известни с умението да вършат ефективно работа. Освен това Райли навярно бе пратил професионализма по дяволите, когато бе осведомил Адам за наличието на спермата на Тагарт в родословното му дърво. Е, той беше сигурен, че понастоящем е и в дървото на сестра му или поне много скоро щеше да бъде, тъй като онези двамата, изглежда, го правеха по двайсет и четири часа седем дни в седмицата.

Жалко, че нямаше същото страхотно споразумение и с Ели. Двамата се любеха само нощем, когато се озоваваха в леглото. Това го правеше да изглежда като нещо мръсно, когато всъщност беше всичко друго, но не и такова. Това бе най-хубавата част от деня му, единственото време, когато наистина се чувстваше жив. Той искаше да има правото да улови ръката ѝ и да я люби така, както го правеше, преди тя да открие истината.

— Съжалявам. Важно е.

По линията се разнесе дълга въздишка.

— Става дума за съпругата ти, нали?

— Да. Тя е в беда. — Райли беше установил, че не може да лъже новото семейство на Мия. — Но тя се омъжи за мен, защото донякъде я принудих.

— Значи, бракът е само на хартия?

— Не и за мен. Този брак е завинаги. Обаче съм напълно сигурен, че тя не мисли така.

— Хей, ти имаш името ѝ върху документ, на който пише, че двамата си принадлежите. Имаш повече, отколкото имат болшинството от хората. Вкарай тази жена в леглото си. Направи нещо специално. Сериозно ти казвам, наистина е много по-лесно, когато сте само двама. С Джейк се редуваме да чукаме нашата съпруга и тя никога няма възможност да мисли прекалено усилено.

Да, Райли беше чул, че хората на „Маккей-Тагарт“ правят някакъв откачен секс.

— Ще се справя по моя си начин. — Прескочи няколко имена. — Хей, в списъка не фигурира името на Лили Гало.

— Ти ме помоли да проверя служителите, работили за „Страткаст“ през онази година. Щом не е в списъка, значи, не е била на заплата.

Нещо в момичето на снимката го бе накарало да се замисли за Лили. Може би защото му се искаше да е тя. Най-добрата приятелка на Ели го ненавиждаше.

Но ако се окажеше, че Лили е участвала в плана на Касталано, за да я натопи, Ели щеше да е съсипана.

— Разбира се — отвърна той. — Сигурен съм, че всичко е наред.

— Дай ми две секунди да въведа паспортните ѝ данни — каза Адам.

— Няма сми… — подхвана Райли, но по линията се разнесе мелодия на „Музак“[10]. В „Маккей-Тагарт“ до безкрай се въртеше сингълът „Сладко мое дете“ на „Гънс Ен Роузис“. Само това бе достатъчно да подлуди всеки.

На кого му бе хрумнала тази идея? Кой бе превърнал един класически рок в музика за асансьори?

И защо той постоянно си я тананикаше?

Съпругата на Касталано. Замисли се и отхвърли идеята. Тя беше прекалено слаба, за да е момичето на снимката. Според досието ѝ беше на шейсет и въпреки че пластичните хирурзи доста се бе потрудили върху лицето ѝ, не беше толкова млада като въпросната жена. Според Райли тя беше в края на двайсетте или началото на трийсетте си години. Доста по-млада от съпругата на Касталано или любовницата му, която наближаваше петдесетте.

Имаше и други жени, но Райли не мислеше, че някоя от тях е имала достатъчно основателна причина, за да бъде използвана. Касталано сигурно изнудваше с нещо тази жена и то беше много важно.

Мелодията продължаваше да се върти и Райли се зачуди къде беше Ели. Скоро трябваше да се върне. Бран му бе изпратил есемес, че срещата с Лили е приключила и те са на път към апартамента на Шари.

Шари. Безполезно човешко същество. Райли не разбираше как някой може да се отнася към сестра си или брат си по този начин. Може би ако родителите им не бяха жестоко убити, той, Дрю, Бран и Мия щяха да бъдат нормално семейство, което се събира за всеки Ден на благодарността и за Коледа, и съвсем бегло щяха да знаят какво се случва в живота на всеки от тях, но не бе станало така. Те имаха само себе си. Дори Мия, която бе открила щастието, бе готова на всичко заради братята си.

А Ели бе намерила своето място в това семейство. Може би тя не го осъзнаваше, но вече бе станала неделима част от клана Лолес. Тя ги предизвикваше и в същото време мобилизираше и сплотяваше. Те се нуждаеха от присъствието ѝ много повече, отколкото всеки един от тях бе склонен да признае. Е, Мия с радост го споделяше. Тя беше най-пламенният защитник на Ели. Харесваше ѝ да има още една жена в къщата, особено такава,

която оспорваше авторитета на братята Лолес.

Ели без страх се опълчваше на Дрю. Спореше с него за всичко — от политика и религия до това, което той прави, за да превърне света в по-добро място за живеене. Според Ели то не беше много. Тя не смяташе, че отмъщението лекува раните и заличава болката на този свят.

— Хей, имаш ли някаква вест от Бран кога се връща? — Хач надникна през вратата. Беше облечен за излизане, с панталон и елегантна риза. — Тази вечер имаме среща с две много привлекателни дами.

Господи.

— Под привлекателни дами имаш предвид стриптийзьорки?

Хач присви очи.

— Имам предвид привлекателни дами, които може би ще прекарат известно време на пилона. Те са артистки. Нима искаш да играеш ролята на досадния съдник?

Райли никога не бе желал да бъде „досаден съдник“, но му се щеше брат му да излезе най-после от стриптийзьорския си период.

— Мисля, че Бран трябва да бъде по-сериозен.

Хач влезе в стаята.

— Много му е трудно. Веднъж вече е бил сериозен и доколкото знам, всичко е приключило дяволски зле. Той се страхува отново да има по-задълбочени отношения.

Райли за пръв път чуваше това. Бран отказваше да говори за живота си в приемните семейства. Дрю го бе измъкнал от системата, когато по-малкият му брат беше на седемнайсет, но бяха минали години и Бран не бе имал късмета на Мия да си намери постоянен дом. Не бе прекарвал повече от година в нито едно от приемните семейства, но Райли не знаеше нищичко за живота му, освен имената на приемните родители, с които бе живял. В юношеските му години бе имало няколко прояви на лошо поведение. За повечето бе виновен Бран.

— Той говори ли за това?

— Само когато е много пиян. Това „Сладко мое дете“ ли е? Ужасно е. Кой съсипва това класическо рок парче?

Мелодията за изчакване отново зави по спикърфона. „Маккей-Тагарт“ сериозно трябваше да се замислят да я сменят.

— Не се тревожи за това. Какво казва Бран?

Хач въздъхна.

— Говори за едно момиче, когато бил на шестнайсет. Опитал се да я спаси и не могъл. Това е всичко, което зная, всичко, за което е говорил. Когато изтрезнее, се държи така, сякаш нищо не се е случило. Опитах се да измъкна името на момичето, но

безуспешно. Бран има много по-дълбоки рани в душата, отколкото показва.

В това нямаше съмнение. Бран бе участвал в прекалено много сбивания и гневните му изблици бяха твърде чести и силни, за да са нормални. Райли се тревожеше за гнева на Бран също толкова много, колкото и за смразяващата студенина на Дрю. И двете бяха много лоши.

Ели беше топла. Тя го правеше топъл и щастлив. Такъв трябваше да бъде един мъж. Много бързо стигаше до заключението, че единственият начин един мъж да живее пълноценно и да се справя с трудностите на живота, е да има правилната жена до себе си.

Или мъж. Ако един мъж си пада по мъже, би трябвало да е с точния мъж. Нито един човек не би могъл да бъде цялостен без своята сродна душа.

— Бран трябва всеки миг да се прибере. — Райли отново сведе поглед към списъка с имена. Трябваше да ги сравни със снимките и може би щеше да изключи повечето от тях. След като ги сведе до разумно число, ще започне истински да разследва. Ако не открие нищо в тази група, ще разшири търсенето.

— Има ли някаква вест от твоето момиче относно сорса? — попита Хач. — Макар да ми се струва странно, че Фил го е скрил.

Райли не вдигна глава, а продължи да сортира имената, които Майлс му бе изпратил.

— Откраднат е. Искал е да прикрие това.

— Защо? Нима на този етап някой честно се интересува от това? Замесени са прекалено много пари, за да има разследване и наистина да се повдигне обвинение. Не мисли, че това няма значение. Когато няма реален начин да се обезщетят жертвите, правосъдието си затваря очите. Това е главната причина, поради която се заехме с всичко това. Знаехме, че не можем да осъдим Стратън, Касталано и Кейн, задето са откраднали сорса.

Думите на Хач звучаха прекалено разумно.

— Добре. Нека да приемем, че това, което казваш, е истина. Тогава защо Касталано ще настоява Ели да намери този сорс?

— Защото има нещо друго, което той иска повече. Виж, знам как разсъждават и действат тези хора, защото някога бях един от тях. Касталано няма да участва в никаква игра, ако не се е подсигурил, че разрушението на единия ще доведе до разрушението на другия. Не би се съгласил да има партньор, още по-малко двама, без подобна гаранция.

— Я ми кажи нещо — подхвана Райли, — той опитвал ли се е да се свърже с теб?

Винаги си бе задавал този въпрос. Хач беше един от

първоначалните инвеститори. Участваше в компанията преди основаването на „Страткаст“.

Възрастният мъж поклати глава.

— Не. За мен това беше не по-малък шок, отколкото за теб, но аз винаги съм бил пределно ясен по въпроса кому принадлежи моята лоялност. Не мисля, че са толкова глупави, че да се опитат да ме привлекат на своя страна, но напълно разбирам защо ме питаш. Не мисля, че Дрю ме е разпитвал достатъчно.

Райли не беше сигурен каква е причината Дрю да има такова безрезервно доверие в Хач. Просто знаеше, че е така. Дрю се доверяваше на Хач за всичко — от „4Л“ до това, да наглежда Бран, а няколко години, след като бяха получили попечителството над по-малкия му брат, това беше доста тежка задача. И понякога все още бе такава.

— Ние знаем, че ти не си четвъртият липсващ в картинката, Хач.

Хач сякаш се затвори в черупката си.

— И откъде, по дяволите, го знаете?

Райли му даде единствения отговор, който имаше.

— Защото никой от нас не желае да се съмнява в теб.

Раменете на Хач увиснаха.

— Не бях аз. Аз обичах баща ти като брат, а колкото до Айрис…

— Ти просто си я обичал. — Айрис Лолес беше зашеметяваща жена. Той си спомняше колко красива беше, когато се приготвяше да излезе някъде. Сядаше пред тоалетката, за да се гримира, и му се усмихваше, докато той я наблюдаваше. Слагаше си руж с дълга четка, сетне протягаше ръка и бръсваше върха на носа му с нея. Той се кискаше и побягваше.

Спомняше си също, че бе заварвал майка си да плаче, но тя винаги го успокояваше и се кълнеше, че всичко е наред.

— Обичах я — призна Хач. — Но никога не съм ѝ говорил за чувствата си, нито съм се държал непристойно. Трудно е да проумееш, че родителите ти също са човешки същества. Те допускат грешки и понякога действат неправилно като всички останали на този свят. Знам, че не съм твой родител…

— Ти си бил много повече баща за мен, отколкото роднят ми баща. — Понякога му беше мъчно да го признае, но беше истина. И Хач беше прав. Райли трябваше да приеме факта, че двамата бащи, които бе имал, не са били съвършени. Навярно щеше да бъде принуден да се сблъска със същия факт, ако майка му и баща му бяха живи.

— Е, искаше ми се баща ти да е този, който ще поговори с Бран за секс. Онова момче има някои странни идеи, които не се

притеснява да сподели.

Райли се ухили.

Не беше сигурен, че на шестнайсет или седемнайсет Бран е имал нужда от много разговори.

Мобилният му изжужа и той погледна дисплея. За късмет, Адам Майлс се бе обадил по стационарния телефон. Когато отговори на мобилния, мелодията на „Маккей-Тагарт“ продължаваше да звучи.

— Здрасти, приятел. Как вървят нещата с Ели? Двете с Лили забавляваха ли се?

— Тя се отърва от мен, човече. Кълна се в бога, слязох долу, за да хвана такси, а тя така и не се появи. Търсих я навсякъде — обясни Бран.

— Какво искаш да каже с това, че се е отървала от теб? Защо, по дяволите, ще го прави? — Сърцето му бясно запрепуска.

— Искам да кажа, че говорих с един от наемателите в сградата и той каза, че я е видял да излиза през служебния вход. Знаела е какво прави. Опитвала се е да се измъкне от мен.

— И защо ще го прави? — В ума му се завъртяха стотици сценарии.

— Не знам, но тя намери сорса. Поне ние решихме, че е сорсът. Беше нещо, което баща ѝ бе оставил, но не можахме да пуснем флашката.

— Какво става? — Хач опря длани върху бюрото и се втренчи в Райли. — Има ли проблем с Ели?

Райли включи спикърфона.

— Напълно ли си сигурен, че Ели не е в сградата?

— Той е изгубил Ели? — Хач почти крещеше. Тутакси извади телефона си. Несъмнено звънеше на Дрю.

— Сигурен съм. Проверих навсякъде. Мъжът, с когото говорих, твърди, че е била сама — обясни Бран.

Райли имаше чувството, че е попаднал в сюрреалистичен филм. „Сладко мое дете“ продължаваше да звучи като неясен фон — странен съпровод на разпадащия му се живот. Тя си бе тръгнала. Беше намерила сорса и бе избягала от брат му.

Или може би не?

— Тя ли ти каза да слезеш да извикаш такси?

— Не. Аз предложих.

Райли бързо се извърна към лаптопа.

— Тя не те е отпратила. Не би го направила. Нещо се е случило. Някой се е добрал до нея.

Хач отпусна върху рамото си телефона, който държеше до ухото.

— Сериозно ли говориш? Помисли само за миг. Тя е

намерила сорса и веднага след това се е измъкнала от Бран. Очевидно или ще го занесе на Касталано в замяна на отказа му от съдебно дело, или ще изнудва брат ти с него. Много скоро ще се свърже с нас, за да поиска безумна сума пари.

Думите на Хач звучаха съвсем логично. Наистина беше така. Но Райли познаваше Ели. Познаваше тази жена до глъбините на душата ѝ.

— Не. Някой се е докопал до нея. Тя е в беда.

— Всички ние сме в беда, по дяволите. — Хач долепи отново телефона до ухото си. — Райли отново мисли с оная си работа.

Той мислеше с душата си. Звучеше глупаво, но дори не можеше да допусне, че Ели ще го предаде.

— Разтревожен съм за нея — каза Бран.

В телефона се разнесе писукане. Отдръпна го от ухото си. Обаждаше се Ели.

— Бран, тя ми звъни. Трябва да затварям. — Прекъсна връзката, без да дочака отговора на брат си, и отговори на обаждането ѝ. — Бебче, добре ли си? Какво става? Моля те, кажи ми къде си, за да дойда да те взема.

Хач се наведе към него.

— Кажи ѝ, че няма да ѝ дадем нито цент.

— Райли, сорсът е у мен, но не мога да ти го дам. — Гласът ѝ звучеше измъчено, сякаш плачеше.

— Какво става? Каквото и да е, всичко ще е наред. — Щом не желаеше да му даде сорса, значи, нещо много яко се бе объркало.

— Няма да е наред. Ще я съдим, ако не ни го даде — заяви Хач.

— Не се меси в това — отсече Райли и се отдалечи от бюрото, за да се съсредоточи в разговора.

— След малко влизам в „Страткаст“ — рече тя. — Знам, че завинаги ще ме намразиш, но трябва да го дам на Стивън.

Имаше само една причина, заради която Ели би го направила, и тя нямаше нищо общо нито с пари, нито с желанието да отмъсти на съпруга, който я бе предал.

— Разбирам. Той държи Лили. Бебче, има ли начин да ме почакаш, докато дойда там?

Той вече бе грабнал портфейла си.

— Той наистина я държи. Можеш ли да повярваш в това? Избягах от Бран, защото си мислех, че може да ми вземе сорса.

— Щях да му изритам задника и да ти го върна. — Трябваше да отиде при нея. — Ще бъда там след петнайсет минути, Ели. Моля те, почакай ме.

Нуждаеше се от оръжие. Защо нямаше оръжие?

Чу отчаяното ѝ хлипане по линията.

— Не мога да те чакам, но исках да знаеш. Искам… Цялото ти семейство ще ме намрази, Райли. Не мога да се върна.

Райли стисна силно телефона. Съжаляваше, че не може да види лицето ѝ.

— Аз не те мразя, бебче, Ще дойда колкото се може по-скоро.

— Съжалявам, Райли. Нямаш представа колко много съжалявам.

Връзката прекъсна и той остана задъхан и ужасен.

— Райли? — Гласът на Адам се разнесе по стационарния телефон, прекъсвайки нескончаемото парче на „Гънс Ен Роузес“. — Няма да повярваш на това. Лили Гало е била на Бахамите през онзи ден. Току-що го установих. Съжалявам, че ми отне толкова време, но едната следа доведе до друга и аз мисля, че тя е твоят човек. Изглежда, че баща ѝ някога е работил за „Страткаст“. Носят различни фамилии. Преди няколко години е бил арестуван за търговия с вътрешна информация и Касталано е платил гаранцията му.

Ели влизаше право в капана. Райли се извърна към Хач.

— Трябва ми оръжие.

Очите на възрастния мъж се разшириха.

— Мисля, че мога да ти помогна с това.

* * *

Ръцете на Ели трепереха, когато изключи телефона си. Райли щеше да ѝ позвъни. Ще се опита да я убеди да му предаде флашката.

Но не го бе сторил.

Тя му се бе обадила, защото не можеше да понесе мисълта, че ще предаде флашката на Касталано, без да уведоми Райли за това. С огромно усилие се бе сдържала да не му позвъни веднага, но изчака, докато не стигна пред сградата на компанията.

— Госпожице Стратън? — Дежурният пазач застана изпънат на поста си.

Тя вече не беше госпожица Стратън. Разбира се, скоро може отново да бъде.

— Здравей, Томас. Ако обичаш, може ли да съобщиш на господин Касталано, че съм дошла да се срещна с него.

Трябваше да моли за достъп до собствената си сграда. Ненавиждаше онзи мъж. Мразеше го с изгаряща страст. В този миг разбираше защо деверите ѝ търсеха отмъщение. Стивън беше

истинско зло.

Томас вдигна телефона и изпълни молбата ѝ. После го върна на мястото му и смръщи лице към нея.

— Сигурна ли сте, че искате да се качите? Всички вече си тръгнаха. Доколкото знам, май ще бъдете сами двамата.

Точно така искаше той. Касталано искаше тя да е сама и безпомощна.

— Всичко ще е наред.

Томас натисна бутона, за да я пусне да влезе.

— Не вярвам на нито една дума, която той разправя за вас. Почти никой от нас не вярва. Трябва да бъдете силна. Всички ние искаме да се върнете тук. Ако имате нужда от нещо, обадете ми се.

Може би щеше да се нуждае от нещо.

— Томас, знам, че това може да ти донесе неприятности, но навярно съпругът ми вече пътува насам. Знам, че бе изгонен от сградата.

— Той е умно момче. Сигурен съм, че е и доста изобретателен. Мъже като него винаги намират начин да се промъкнат покрай охраната. — Томас кимна. — Може би тъкмо когато дойде, ще се наложи да отида да проверя нещо.

Значи, тя нямаше да бъде сама през цялото време.

— Благодаря ти. — Ели се качи в асансьора и натисна бутона с трепереща ръка.

Райли не ѝ се бе разкрещял. О, тя бе чула Хач. Той бе реагирал така, както тя очакваше, че Райли ще направи.

Аз не те мразя, бебче, Ще дойда колкото се може по-скоро.

Не я бе обвинил, че се опитва да открадне от семейството му. Мигом бе разбрал какъв е проблемът, сякаш беше абсолютно сигурен, че ако зависеше от нея, тя никога нямаше да направи нещо, което да го нарани.

Райли ѝ вярваше. Вярваше ѝ, без дори да се замисля.

И тя знаеше дълбоко в сърцето си, че той ще дойде при нея. Щеше да се бори да стигне до нея, ако Томас беше по-лоялен към Касталано.

Тя пристъпи в асансьора и изчака вратите да се затворят зад нея, преди да натисне бутона за най-горния етаж.

Ели можеше да довери живота си на Райли. Навярно трябваше да се откаже от намерението да го накаже и да помисли за прошка.

Какво правеше? Етажите минаваха. Трябваше да се обади в полицията, въпреки това, което Касталано ѝ бе казал.

Разполагаш с много малко време да дойдеш тук и да спасиш приятелката си. Ако до двайсет минути не си пристигнала или

решиш да се обадиш в полицията, госпожица Гало ще бъде открита мъртва в дамската тоалетна. Тя вече е написала посмъртно писмо. Излиза, че е била замесена в твоите престъпления и не е могла да понесе мисълта, че ще трябва да отиде в затвора. В наше време е толкова лесно да се намерят всякакви хапчета. Не е ли тъжно?

Дали вече е бил заловил Лили, когато Ели ѝ бе изпратила есемеса? Или негодникът е подслушвал телефона ѝ и е чакал подобен шанс?

Най-разумно беше да се прибере право у дома, да остави всичко в ръцете на Райли и да приключи с цялата история. Но не. Трябваше да изпраща есемес на приятелката си. Искаше Лили да знае, че се е сдобила с нужната информация.

Сега Лили беше в опасност, а братята на съпруга ѝ навярно никога повече нямаше да ѝ проговорят.

Длъжна бе да го направи. Нито за миг не се съмняваше, че Касталано няма да се поколебае да изпълни заканата си. И щеше да го направи както трябва. Щом бе казал, че ще прилича на самоубийство, навярно наистина щеше да изглежда като такова.

В крайна сметка веднъж вече бе успял да представи едно престъпление за убийство и самоубийство.

Вратите на асансьора се отвориха и Кайл застана насреща ѝ. Беше облечен в костюм, елегантно изтупан за злодейството си. Поне си имаше работа с изискани и модерни престъпници.

Младата жена изпъна рамене.

— Няма да получите нищо от мен, докато не се убедя, че Лили е жива и е добре.

Кайл завъртя очи.

— Боже, ти наистина ще играеш това до края, нали? Благородната Ели, спасителката на бедните души. Толкова е противно, че направо ми призлява, и точно заради това ще изгубиш тази игра.

Беше сложил ръка на вратата на асансьора, задържайки я отворена.

— Може и да съм изгубила няколко битки — призна тя. — Но тази война навярно ще продължи.

Кайл ѝ се ухили самодоволно.

— Скъпа, ти дори не разбираш правилата на тази война. Ела. Очакват те. Ако исках, можех да го взема от теб, но така ще бъде безкрайно по-забавно за мен.

Тя излезе от асансьора и вдигна глава. Забеляза, че камерите са включени. Примигваше малка зелена светлина. В офиса на Касталано нямаше да има никакви охранителни камери. Баща ѝ и Касталано смятаха усамотението си за много по-важно. Но може

да е влачил Лили по коридора. Ако беше записано на камерите, може би все още имаха шанс да убедят полицията.

Лили щеше да свидетелства.

Ели спря насред коридора. Защо Касталано да освобождава Лили? Защо да ѝ позволява да си тръгне необезпокоявана?

Пръстите на Кайл се сключиха около лакътя ѝ.

— Има ли проблем, Ели?

О, имаше толкова много проблеми. Не бе обмислила добре ситуацията. Кайл беше прав за това. Беше хукнала в минутата, когато някой се нуждаеше от помощ.

Моля те, Господи, нека Райли да идва вече насам.

— Лили още ли е жива? — Двайсет минути бяха предостатъчно време, за да се отърват от неудобна свидетелка. Те са били сигурни, че тя ще изпълни условията им. Защо, за бога, си бе въобразила дори за секунда, че всичко това няма да свърши зле?

— Разбира се, че още в жива — изсумтя Кайл и я затегли напред.

— Но няма да остане дълго жива, нали? — Беше ѝ останало да изиграе само една карта. — Съпругът ми знае къде съм.

— Браво на добрия стар Райли. — Кайл зави надолу по коридора, подминавайки нейния офис. Кимна към вратата. — Сега е мой. Още от самото начало трябваше да бъде мой. Баща ти беше слабак, а Бог е свидетел колко си жалка. Ти не си създадена за бизнес от такова високо ниво. Винаги съм го знаел.

— Да, ти си много по-подходящ. Дори не можа да завършиш колеж. Ако си мислиш, че наистина можеш да управляваш тази компания, значи, си луд. Предполагам, че можеш успешно да я съсипеш, но започвам да подозирам, че точно това е планът на баща ти.

— Планът му е да предаде компанията на сина си, както винаги е трябвало да бъде. Защо си мислиш, че той направи всичко това? Заради мен.

— Сега вече бълнуваш. — Трябваше да го забави по някакъв начин. Озърна се, надявайки се някой да е останал в сградата. — Той ще продаде всички важни разработки и ще прибере парите само за себе си. Или просто ще измъкне колкото може повече пари и ще изчезне. Ще имаме късмет, ако „Страткаст“ просъществува още пет години. Обзалагам се, че вече е планирал оттеглянето си.

Кайл продължи да я влачи по коридора.

— Разбира се, че го е планирал. Точно това е идеята. Той ще се оттегли и аз ще поема управлението. Купил е прекрасно имение в Европа, а след по-малко от две седмици аз ще бъда

назначен за изпълнителен директор.

— Къде?

— Какво те интересува?

Тя имаше своите подозрения.

— Интересува ме. Къде смята да живее, след като се пенсионира?

— В Санкт Петербург. Уредил е всичко. Семейството на мащехата ми е от тази част на света. Северната Венеция. Татко ще бъде щастлив там, а аз ще се погрижа за бизнеса тук.

— Русия. Той ще живее в Русия? Знаеш ли кой отива да живее в Русия, глупако? Хората, които не желаят да бъдат екстрадирани в САЩ. — Това може и да не ѝ бе хрумвало досега, но Кайл доказваше, че изобщо не се замисля. Нито веднъж в проклетия си живот. — Наистина ли вярваш, че бордът ще те подкрепи за поста изпълнителен директор? Ти нямаш почти никакъв управленски опит, нито университетско образование.

Думите ѝ, изглежда, улучиха в целта. Кайл се спря за кратко, но сетне стисна упорито челюсти и отново я завлачи към офиса на баща му. Вратата беше затворена.

— Ще го направят, защото баща ми ще им нареди, а и той не би ми причинил това. Не би ме излъгал. Аз съм неговият единствен син.

— И здравата се постара да не плаща издръжка за теб.

— Майка ми беше курва — отвърна Кайл и се намръщи. — Той беше прав да не ѝ плати нито цент. Тя щеше да похарчи парите за дрога. Това е още една причина да ми остави компанията. Защото ме е зарязал и ме е оставил да живея с нея.

— Мислиш ли, че баща ти е способен да изпитва чувство на вина? Разбираш ли защо той иска тази флашка? Тя доказва, че е откраднал от Бенедикт Лолес програмата, върху която е изградена „Страткаст“. Той е убил родителите на съпруга ми.

— Да бе, сигурно. Сега кой бълнува?

— Вярно е. — Тя не бе сигурна защо прави усилия да го убеди, но продължи с опитите.

— Не. Твоят баща е бил крадецът. — Кайл отвори вратата и я бутна вътре. — Баща ми защитава мен и тази компания.

Касталано седеше зад бюрото.

— Точно така, синко. Защитавам твоето наследство от бившия си партньор.

Лили седеше на един стол пред бюрото. Извърна се със зачервени от плач очи.

— Ели, толкова съжалявам.

Тя кимна. Сега най-важното беше да не показва страха си, да се държи твърдо и самонадеяно.

— Всичко е наред. Ще ти дам флашката, когато слезем долу. Ела с нас и ще можем да приключим с това.

— Или Кайл ще я вземе от теб. — Той кимна към сина си.

Кайл смъкна чантата от рамото ѝ и изсипа съдържанието ѝ.

Много бързо откри флашката.

— Намерих я. А ти си глупачка, Ели. Още ли не си се досетила? Как разбрахме, че имаш това? Кой си мислиш, че те издаде?

Тя погледна Касталано.

— Подслушваш телефона на Лили.

Лили пребледня.

— Ели…

Касталано сложи ръка на рамото ѝ.

— Лили работи за мен от години. Аз отдавна съм предвидил този развой на нещата. Кой мислиш, че откри сметките на твое име?

Ели усети как огромна дупка се отваря в нея. Лили беше нейна приятелка от години и въпреки това тя много внимателно я е направлявала, водела е жертвеното агне на заколение. Лили беше единствената ѝ приятелка.

— Ели, направих го, за да спася баща ми — пророни Лили. — Никога не съм искала да те нараня.

Ели винаги е била на второ място. Втора за бизнеса на баща си. Втора след сестра си.

С изключение на Райли, на когото, изглежда, не му пукаше, че му е отнела най-добрата възможност за отмъщение. Райли може би се опитваше да я постави на първо място.

Нищо нямаше значение, освен да се върне при Райли.

— Ти вече притежаваш сорса и ми доказа, че си ми отнел всичко. — Нямаше да плаче заради тези хора. Те не заслужаваха сълзите ѝ. Щеше да ги запази за по-късно, когато ще се сгуши в обятията на съпруга си, докато силните му ръце я обгръщат здраво. И определено щеше да ги запази за Дрю, който навярно щеше да избухне, и за Хач, който със сигурност щеше да ѝ се разкрещи.

Можеше да понесе гнева им. И тогава разбра. Можеше да издържи яростта на Дрю и Хач, защото те нямаше да я прогонят. Щяха да покрещят известно време, а после щяха да я накарат да седне заедно с тях, за да решат всички заедно този нов проблем като истинско семейство.

Като семейство, каквото тя никога не бе имала.

— Прибирам се у дома. Ти можеш да останеш тук и цяла нощ да баламосваш тези двамата. — Ели се обърна, но Кайл ѝ препречи пътя.

— Има нещо, което все още мога да взема — заяви Касталано.

Тогава тя забеляза, че държи пистолет, насочен право към нея.

Ели не трепна.

— И как точно ще обясниш убийството ми?

— Ами, скъпа, ти си дошла тук, за да ме убиеш. Когато си се появила, неканена, смея да добавя, и си опитала да ме накараш да прекратя делото за измама, аз съм ти обяснил, че няма да го направя. Точно тогава ти си побесняла. Не беше ли така, Кайл?

Кайл се изкиска.

— Точно така. Аз съм свидетел. Ти също, нали, Лили? — Той се наведе. — Между другото, тя от години е моя любовница. Знаеш ли колко сме ти се присмивали?

Лили се изправи на крака.

— Това не е вярно, Ели. Спях с него, защото нямах голям избор, но никога не съм ти се присмивала. Аз те обичам. Възхищавам ти се. Ненавиждам се за това, което направих.

— Но ще продължиш да го правиш, нали, скъпа? — попита Касталано с копринено мек глас. — Ти ще кажеш на полицията, че приятелката ти е била корумпирана, че си видяла всичко.

Лили отвърна глава, сълзите се стичаха по лицето ѝ. Остана така за миг, сетне отново се извърна към шефа си.

— Не. Няма да ти помогна да убиеш Ели. Кайл, той от години продава технологии на руснаците. Той смята да изтърбуши компанията и да избяга от страната. Никога не е смятал да ти оставя каквото и да било.

— Колко жалко. — Касталано изви пистолета и застреля Лили в главата.

Ели застина ужасено. Не можеше да диша. Какво се бе случило? Нейната скъпа приятелка, жената, която я бе предала, се свлече на пода.

— Защо го направи? — изпищя Кайл и се спусна към трупа на Лили.

Ели искаше да крещи, да се нахвърли върху Касталано, но сега имаше шанс. Обърна се и изхвърча от офиса.

Сърцето ѝ бясно препускаше. Той бе убил Лили. Беше я застрелял най-хладнокръвно и Лили вече я нямаше. Без значение какво бе направила Лили, Ели не желаеше смъртта ѝ. В момента дори не можеше да мисли.

Разполагаше само със секунди. Не можеше да чака асансьора. Не беше сигурна, че ще успее да стигне до стълбището. Пред нея имаше редица с кабинки. Тя хлътна в първата и чу втори изстрел.

Ударите на сърцето ѝ отекваха в ушите, адреналинът препускаше във вените ѝ. Какво се бе случило? Нима той бе

застрелял собствения си син?

— Ели, скъпа, това не може да продължава. Защо уби приятелката си? И моето момче. Не мога да повярвам, че толкова си ревнувала от тяхната любов. Но ти на всяка цена трябваше да го имаш, нали? Би ли благодарила на съпруга си, задето изпрати онзи журналист? Той облекчи задачата ми. Всички знаят, че си била любовница на Кайл. Още нямах намерение да убивам Кайл, но всичко се нареди чудесно.

Естествено, той смяташе да продължи играта. Тя не издаде нито звук и продължи да слуша. Касталано бе излязъл от офиса си и вървеше по покрития с мраморни плочи коридор. Обувките му отекваха по мрамора, после отново заглъхнаха, когато пристъпи по килима, с който бе застлан подът на кабинките.

Не чуваше Кайл. Касталано можеше да лъже. Всичко можеше да е измама, но Ели не смяташе така. Мислеше, че той наистина го бе направил. Беше се отървал от всички свидетели, които можеха да проговорят за престъпленията му.

— Между другото, никога не съм вярвал, че момчето е мой син. Сякаш онази кучка не можеше да плати в някоя лаборатория за фалшив ДНК тест. — Стъпките му приближаваха.

Ели пропълзя до следващата редица, стараейки се да остане колкото може по-близо до стените на кабинката. Някак си трябваше да се добере до стълбището. Или да хукне надолу по коридора към задните стълби.

— Май ще се наложи да стане по трудния начин — въздъхна Касталано. — Всички камери са изключени. Когато полицаите попитат, ще им кажа, че не съм искал да видят молбите ти, излъчени по новините. В крайна сметка ти си дъщеря на моя партньор. Познавам те от дете. Уверявам те, че съм готов за всички въпроси.

Тя чу нещо, проскърцване, което привлече вниманието ѝ. Затаи дъх, а Касталано замлъкна за миг.

— Никой няма да дойде да те спаси. Дадох нареждания да не допускат никого в сградата. Сега сме само ти и аз. Защо не излезеш и не посрещнеш достойно съдбата си.

Той нямаше представа колко много го мразеха всички служители. Може би пазачът нямаше да пусне Райли, но можеше и да го направи.

Тогава какво? Райли щеше да попадне право в капана. Навярно щеше да вземе асансьора и Касталано щеше да го чуе. Щеше да застреля съпруга ѝ, както бе застрелял собствения си син и Лили.

Трябваше да накара Касталано да се махне от коридора. От сегашното си място, щеше веднага да види Райли.

— Съпругът ми няма да ти позволи да се измъкнеш. — Ели се придвижи бързо към следващата редица, държейки главата си ниско сведена. Стените на кабинката бяха достатъчно високи. Той не можеше да я види, освен ако не се покачи върху някое бюро — въпреки очевидно здравия си вид, Касталано все пак беше седемдесет и пет годишен мъж, с оперирана тазобедрена става.

Младата жена го чу да се движи, опитвайки се да я открие, като така се отдалечаваше от асансьорите. Това можеше да даде шанс на Райли, макар че тя вече не беше толкова сигурна, че той ще ѝ се притече на помощ.

Мисълта да го види мъртъв беше по-лоша от всичко. Не можеше да живее в един свят без Райли Лолес.

— Сигурен съм, че той ще се опита да ми попречи, но след няколко седмици вече ще съм заминал. Сключих последната си сделка.

— Продал си охладителната система на руснаците. — Тя отново се придвижи предпазливо към стълбището. Можеше да го надбяга. Нуждаеше се само от няколко секунди и малко отвличане на вниманието. Можеше да стигне до стълбите и да изтича на долния етаж. Той нямаше да я уцели от горе. Един етаж и тя щеше да има възможност да се обади в полицията. Можеше да се скрие в Отдела по НИРД.

— Твоята охладителна система ми донесе двайсет милиона и уверението, че няма да бъда екстрадиран. Аз наистина ще се оттегля, за да се наслаждавам на стариите си, а горките деца на Бенедикт ще останат с пръст в уста. Отново. Сорсът не е в онази флашка. Ние го унищожихме много отдавна. Не, там има нещо много по-лошо. Там е файлът с всички уличаващи доказателства на баща ти срещу мен. Документирано е всичко, което съм извършил. Аз имах същия файл за него, както и за Патриша. Подсигуровка за взаимно унищожение. Това беше единственият начин. Той трябваше да ми остави неговия в завещанието си, но баща ти беше гигантски задник. Изпрати на Патриша нейния, но запази моя, за да ме държи в ръцете си. Мисля, че по някое време се е досетил, че ще те изиграя. Той те обичаше по свой начин.

— В този файл има ли доказателство, че си убил Бенедикт и Айрис Лолес? — Вече почти бе стигнала. Още няколко бюра и щеше да бъде готова.

— Предполагам, че не. Ние отдавна ги унищожихме. Няма доказателство. Е, може и да има някакво, но само Патриша разполага с тази информация. Още не мога да разбера защо я оставихме в ръцете на онази кучка, но нашият приятел ѝ се доверяваше повече, отколкото на останалите.

Приятел?

Дали говореше за четвъртия участник в заговора? Ели бе научила всичко за нощта, когато бяха загинали родителите на Лолес. През последните две седмици бе проучила най-подробно всичко по случая. Тялото на Айрис е било намерено до това на съпруга ѝ, с куршум в главата. Заключението на следствието беше, че става дума за убийство и самоубийство. А всъщност беше жестоко двойно убийство.

Трябваше по някакъв начин да си върне онази тъпа флашка. Може би баща ѝ бе оставил много повече информация, отколкото предполагаше Касталано.

Тя чу вратите на асансьора да се отварят.

— Ели? — Гласът на Райли изпълни пространството.

— Той е въоръжен! — изкрещя Ели, без да я е грижа, че издава укритието си.

Прокънтя изстрел, последван от нечие сумтене.

— Ели, не мърдай от мястото си! — извика Райли.

— О, горката Ели. Улучих съпруга ти. Може и да съм стар, но съм бърз — похвали се Касталано.

Райли беше улучен? Повече не можеше да стои свита долу. Тя се изправи и хукна към коридора. Усети, че нещо я опари, когато Касталано стреля в нея, но не обърна внимание, а продължи да тича, защото Райли лежеше на пода. Беше зад стената на кабинките, но Касталано приближаваше. Тя се хвърли на пода, за да се добере до Райли, коленете ѝ се ожулиха върху килима и я прониза силна болка.

Яркочервено петно се бе разпростряло върху бялата му риза. Откъде изтичаше кръвта? Сякаш беше навсякъде.

— Казах ти да останеш на мястото си — промълви Райли. Все още държеше пистолета в ръката си, но трепереше.

Сълзите замъглиха погледа ѝ.

— Къде те улучи?

— Няма значение. Вземи този пистолет и изчезвай от тук. Аз имам револвер и ще отвлека вниманието на копелето. Дрю се качва по стълбите. Той ще те защити. Намери Дрю. Бран също е с него.

— Защо ти не си с тях?

Той я погледна, великолепните му устни се извиха леко нагоре.

— Прекалено съм нетърпелив. Трябваше да дойда при теб, бебче. Обичам те.

Лицето му беше мъртвешки бледо, кожата му посивяваше пред очите ѝ.

Той притисна нещо в ръката ѝ. Студеният метал докосна дланта ѝ. Беше пистолет. Очевидно съпругът ѝ бе дошъл напълно

въоръжен и готов за битка.

Ели никога досега през живота си не бе стреляла с пистолет, дори не бе държала оръжие в ръка.

Райли се опита да вдигне револвера, но ръката му трепереше, а после рамото му отскочи, когато Касталано го простреля отново.

— Той трябваше да прояви повече разум. Ти нямаш кураж за истинската игра, Ели. Нека ти кажа как ще се развият събитията оттук нататък.

Не ѝ пукаше. Беше приключила живота си на този свят. Без друга мисъл в главата, освен молитвата Райли да е вдигнал предпазителя, тя вдигна пистолета и стреля, стреля, стреля…

Остра, задушлива миризма изпълни ноздрите ѝ, докато наблюдаваше как Касталано свежда поглед. Обхвана с ръце корема си и се свлече на колене.

Ели се изправи, приближи се към него и изрита пистолета му по-надалеч.

— Ели! Райли! — Дрю се втурна по коридора, изглеждаше още по-силен и уверен с пистолет в ръка. Бран го следваше по петите.

Слава богу, те бяха тук, защото тя не искаше да се занимава с врага си. Имаше да върши по-важни неща.

Ели коленичи до съпруга си.

— Райли, къде те улучи?

— Имам чувството, че навсякъде. — Той се отпусна назад, ала ръката му потърси нейната. — Казвал ли съм ти някога колко си красива? — Очите му бяха изцъклени, когато я погледна. — Толкова дяволски красива. Моята Ели.

Не можеше да го загуби. Не и сега.

Бран падна на колене до нея.

— Линейката е на път.

— Не му позволявай — простена Райли и се опита да се надигне.

— Лежи долу и не мърдай — нареди му Ели.

— Дрю, не. — Думите излязоха на пресекулки от устата на Райли.

Ели погледна към Дрю, който коленичеше до Касталано.

— Моля те, не му позволявай — отрони Райли.

Тя се изправи, защото не можеше да не изпълни молбата на съпруга си. Той бе дошъл при нея, бе поел куршума вместо нея. Сърцето ѝ бе изпълнено единствено с безкрайна любов към него и тя не биваше да позволи на брат му да направи ужасна грешка.

— Дрю, недей.

Лицето на Дрю бе застинало в каменна маска, ръцете му

обвиваха гърлото на мъжа. Касталано още дишаше, макар че беше в безсъзнание.

— Нужно е само едно извиване, Ели. Само едно малко извиване.

— И тогава ти ще бъдеш също толкова лош, колкото него. — Тя отпусна ръка върху рамото на девера си.

— Аз вече съм.

— Не. — Младата жена коленичи до него. Той не бе сключил пръсти около гърлото на мъжа, но всеки миг щеше да го стори. — Не си.

— Ти нямаш представа какви неща съм вършил — отвърна той.

— Ти си спасил семейството си. Не ги изоставяй сега. Моля те, Дрю. Нека съдът се погрижи за него. Остави го в ръцете на правосъдието. Моля те.

Дрю изруга, сетне се изправи и отиде при братята си.

— Знаеш, че раната ти е повърхностна, Райли. — Той поклати глава. — И всичко е записано. Пазачът се съгласи да включи камерите, след като с Бран му обяснихме положението.

— Той призна — обясни Ели, приближавайки се отново към съпруга си. — И раната му не е повърхностна. Сериозна е.

Райли се ухили, погледът му бе премрежен.

— Мацките обичат коравите мъже с рани.

Вратите на асансьора се отвориха и коридорът внезапно се изпълни с парамедици и полицаи.

Ели гледаше как отвеждат съпруга ѝ, а Бран и Дрю държаха ръцете ѝ.

17

Три седмици по-късно

Райли пристъпи в асансьора и избута ръката на брат си. Бран се бе превърнал в истински досадник, винаги стоеше наблизо и го наблюдаваше.

— Добре съм.

— Човече, ти току-що излизаш от болница, където ти направиха няколко операции.

Райли се бе сдобил с няколко сериозни нови белега. Наистина се надяваше една конкретна мацка да харесва корави мъже с белези.

Макар че съпругата му не бе дошла в болницата, за да го вземе. Беше идвала да го посещава, бе държала ръката му, но се отнасяше към него толкова внимателно, че той не бе сигурен дали е израз на любов, или от чувство за вина.

Бран натисна бутона, който щеше да ги отведе в пентхауса.

— Ще ми кажеш ли най-сетне дали Ели се е изнесла, или не? — Не погледна към брат си, само се взираше напред.

Бран въздъхна.

— Да. Съжалявам, Райли. Тя се премести преди няколко дни.

Райли кимна, по-скоро на себе си.

— Добре.

Това нямаше значение. Веднага щом можеше, щеше да си опакова багажа и да намери жилище колкото е възможно по-близо до нея. Щеше да започне отново и този път всичко щеше да е както трябва.

— Тя каза да ти предадем, че съжалява, задето не е могла да дойде в болницата. Беше изненадана, че днес те изписват — обясни Бран.

— Знам. Тя ми изпрати есемес. — Тя му бе писала, за да му пожелае щастливо завръщане у дома. Още тогава трябваше да разбере, че Ели няма да го очаква. — Гледах и новините.

— Аха, смятах да стигна и до това.

— Не можете завинаги да ме държите в неведение. — Бран, Дрю и Хач не обелваха и дума за Касталано и случилото се, след като Ели го простреля. Той смътно си спомняше Дрю, надвесен над тялото на Касталано, и се молеше брат му да не е довършил старото копеле. Не че негодникът не го заслужаваше, но Райли не искаше Дрю да си цапа ръцете с кръвта му.

Спомняше си още, че Ели не се бе поколебала нито за миг. Тя

бе използвала пистолета, когато той вече нямаше сили. Не избяга, както той я помоли. Остана до него и стреля в онзи кучи син.

Който бе оживял след трите куршума, които бе забила в тялото му, но вчера бе получил инфаркт. Един ден, преди най-после да го разпита полицията. Адвокатът му настояваше клиентът му да сключи споразумение с прокурора за по-леко наказание, признавайки се за виновен, в замяна на пълното разкриване на цялата истина за действията на Касталано и партньорите му.

— Искам да знам имената на всички, които са влизали и излизали от болничната му стая — каза Райли.

— Кейс вече се е заел с това — отвърна Бран. — Разбира се, ти знаеш какво мисли Дрю.

— Предполагам, че същото, което си мисля и аз. Патриша Кейн и четвъртият им съучастник са се добрали до Касталано, преди да успее да проговори. Тя е знаела, че във флашката на Стратън няма нищо уличаващо за нея, след като от полицията изтече информация за съдържанието ѝ.

Имаше обстойни данни за сделките на Касталано с чуждестранни компании и правителства за продажба на технологии. Той бе спечелил милиони. За съжаление, ги бе похарчил.

Лили Гало също бе оставила доказателства. В компютъра ѝ откриха файл, в който тя описваше най-подробно всичко, което бе направила, уличавайки шефа си в престъпления. Файлът трябваше да се изпрати на Ели или в полицията, ако тя не проверява сървъра си на всеки трийсет и шест часа.

Ели беше свободна и от нея бяха свалени всички обвинения. И си бе отишла.

— Знаеш ли, на Ели ѝ се струпа доста работа през последните две седмици — каза Бран, сякаш прочел мислите му.

Пътуването до най-горния етаж на сградата му се стори безкрайно. Щеше да слезе обратно веднага щом можеше. Щеше да отиде до апартамента ѝ и да я покани на среща. Ако му откажеше, утре отново щеше да я помоли.

Нямаше да изгуби съпругата си. За него тя беше най-важният човек на света.

— Знам, че тя трябва да е в „Страткаст“.

— В компанията цареше хаос и имаше купища правни проблеми, с които се налагаше да се справи, а адвокатът ѝ беше в болницата на обезболяващи.

— Аз пак можех да ѝ помогна — възрази Райли.

— Не — поклати глава Бран. — Ти си най-твърдоглавият мъж, когото познавам, а това, че го казвам, означава доста. Преди

беше Дрю, но сега ти определено държиш първото място. Приятелят на Гарисън свърши страхотна работа. Акциите бяха прехвърлени на Ели съгласно договора за партньорство, сключен между Касталано и нейния баща. Всичко остава за нея в случай, че той почине и няма наследници. Въпреки факта, че не бе длъжна да го прави, след като Касталано е бил разследван за извършени престъпления по времето на смъртта му, тя написа доста щедър чек на вдовицата му.

— Такава е моята Ели. — Тя не би могла да понесе мисълта, че госпожа Касталано ще остане без средства. Тя беше тиха и не особено привлекателна жена, смачкана от живота и ужасния си съпруг.

— И плати погребението на Лили — додаде Бран тихо.

Райли беше бесен на Лили Гало, ала гневът му бе нищо в сравнение с болката на Ели.

— Жалко, че не бях там, за да държа ръката ѝ.

— Двамата с Дрю се погрижихме за нея.

— Малко съм изненадан, че тя ви е позволила. — Той бе очаквал, че тя ще се отдръпне от всички тях.

Вратите на асансьора се отвориха и Бран ги задържа с ръка.

— Тя беше много мила и доста властна и неотстъпчива за някои неща. Отначало Дрю се вбеси, но Ели изтъкна, че тя е жената в къщата. Той заяви, че проклетата къща е негова. Тогава тя заплаши, че ще вземе и теб, и невероятните си шоколадови курабийки със себе си. Тогава Дрю реши, че повече няма нужда да нарича стаята щабквартира.

— Какво? — слиса се Райли.

Дрю стоеше в коридора с кисела усмивка.

— Тя се опълчи срещу нашата щабквартира. Заяви, че няма да позволи децата ѝ да растат в дом, където има щабквартира. Така че сега моята проклета щабквартира се ремонтира.

Бран вдигна ръка за дай пет.

— Сега ще си имаме истинска стая за игри. Ели е много развълнувана и ентусиазирана да преобразува цялото място.

— Съпругата ти е истински трън в задника ми — оплака се Дрю. — Но тъй като е член на семейството, ще трябва да я търпим. Трябва по-скоро да се възстановиш, защото нейният борд е също голям трън в задника ми. Прехвърлих всичките си акции на теб. Ти ще трябва да се оправяш с факта, че тя е решила да промени света чрез по-добро управление и всякакви подобни тъпотии.

Райли застина и се втренчи в Бран.

— Ти ми каза, че тя се е изнесла.

— Бран, ти си голям гадняр — подхвърли Хач, докато

крачеше към асансьора.

Бран се ухили.

— Такъв съм. Хей, аз съм малкият брат, който никога нямаше възможност да тормози големите си братя. Имам много да си наваксвам. Освен това колата ни чака. Набелязал съм за тази вечер няколко страхотни стриптийз клубове.

Дрю завъртя очи, когато Хач се присъедини към Бран.

— Ще сляза долу след минута. И няма да ходим в стриптийз клуб. Отиваме на бейзболен мач.

— О, ще видим какво ще стане след това — ухили се дяволито Бран.

Вратите на асансьора се затвориха и Дрю сложи ръка върху рамото му.

— Добре ли си?

— Чувствам се фантастично, след като съпругата ми е все още тук и те е заставила да направиш ремонт. Знаеш, че можем да се преместим.

Дрю поклати глава.

— Не е нужно. Аз я помолих да останете. Вие двамата ще живеете тук много по-често, отколкото нас, останалите. Смятай това жилище за сватбен подарък. Знам, че накрая всички ще се изнесете, така че ми позволете да прекарам още малко време със семейството си. Дадох ви главния апартамент. Тя омая онзи наивник, строителния предприемач, и го накара да приключи с ремонта за една седмица. Никога не съм виждал майстори да работят толкова бързо. Очевидно аз обичам да живея в пещера. Ели харесва светлината. Мисля, че тя ще бъде много добра за теб, братко.

— За всички вас, ако ѝ позволите. Не си ли мислил и ти да се установиш и да имаш семейство?

Дрю отстъпи назад.

— Недей. Не засягай тази тема. Харесвам Ели, но трябва да знаеш, че няма да се оженя. Няма да имам деца.

— Защо? — Райли знаеше, че ако преди два месеца му бяха задали същия въпрос, и той навярно щеше да отговори като Дрю. Но сега, когато имаше Ели, бъдещето го мамеше като сочен зрял плод, който той нямаше търпение да откъсне. — Можеш да имаш бъдеще, Дрю.

— Само ако забравя миналото, а това никога няма да стане. — Вратите на асансьора отново се отвориха. — Ще преследвам Патриша Кейн до дупка. Ще ви държа настрани от това, но няма да се успокоя, докато не я видя в затвора или мъртва. И ще открия кой ни е предал.

Вратите се затвориха и Райли остана сам. Само дето

всъщност не беше сам. И никога вече нямаше да бъде.

Въпреки че сърцето му се свиваше от мъка за брат му, той нямаше търпение да я види. Тя бе светлината на живота му.

Зави надолу по коридора и се отправи към главния апартамент.

Когато пристъпи вътре, видя, че Ели бе преобразила мрачната мъжка пещера на брат му в нещо светло и просторно. Всекидневната на апартамента сега бе боядисана в прекрасен жълт цвят. Беше топло и слънчево. Като неговата Ели.

— Те ми казаха, че ще се приберeш след час. — Ели беше с дънки, които подчертаваха прелестните ѝ извивки, тениска и боси нозе. Очевидно бе заета с последни премествания, за да изглежда всичко перфектно.

За него. Как можеше да ѝ каже, че само присъствието ѝ в стаята я правеше перфектна?

— Братята ми са големи лъжци. Казаха ми, че си се изнесла.

Тя пристъпи пред него и обхвана лицето му в шепи.

— И защо да го правя?

Хрумнаха му поне няколко причини.

— Аз те излъгах. Предадох те.

— Тогава ти беше различен човек. Сега си много по-добър. Нужен ти бе малък „ремонт“, но след като баща ми беше тиранин и убиец, за мен ти действително си крачка напред.

— Кажи го. — Той имаше нужда да го чуе. Обичаше нейните дързост, остроумие и ум, но в този момент копнееше да чуе само три думи от устата ѝ. — Моля те.

— Обичам те, Райли.

Младият мъж се наклони и я целуна.

— И аз те обичам, Ели. И ще прекарам остатъка от живота си, за да ти го доказвам. Като за начало ще започнем с освещаването на тази стая. Мисля, че отдавна не е била свидетелка на някаква дейност.

Защото големият му брат още не бе осъзнал, че в живота има много по-важни неща от отмъщението.

— Стой! — спря го тя. — Забрави ли операциите?

Нямаше начин тя да се измъкне от това, което бе намислил. Райли отново я целуна и въздъхна от задоволство, когато тя се сгуши до него.

— Ще трябва да бъдеш нежна с мен. В крайна сметка ти си шефът, госпожо изпълнителен директор. Аз съм само един нисш адвокат.

Ели се засмя и се повдигна на пръсти.

— Струва ми се, че ти вече знаеш, че имам нежна ръка. Да видим какво можем да направим.

Той ѝ позволи да го поведе към спалнята. Крайно време беше да бъде заченато новото поколение Лолес.

Това беше план, който Райли бе сигурен, че баща му би одобрил.

Епилог

Сан Агустин, Флорида.
Два месеца по-късно

Бран погледна към момичето, седнало на една маса отвън на тротоара пред малкия италиански ресторант. Предполагаше се, че е на среща.

Карли Фишър отново бе започнала да излиза с мъже, след края на изключително неуспешен брак. В момента бившият ѝ съпруг излежаваше присъдата си в щатския затвор, а привлекателната Карли се опитваше да намери някой подходящ мъж в интернет.

Да, но това вероятно нямаше да стане. За жалост, срещата ѝ беше с брат му Дрю. Той възнамеряваше да се сближи с жената, да я очарова и да я вкара в леглото — и всичко това, за да се добере до шефката ѝ.

Изглежда, Карли беше истински магнит за мошеници. Тя работеше за водещата експертка на Америка по етикет, стил и начин на живот Патриша Кейн, която беше една от онези, платили да убият родителите на Бран.

Животът не беше особено благосклонен към красивата Карли. Тя беше пухкаво малко създание и под „малко“ той разбираше по-малко от него. Той никога не си бе падал по кльощави жени. Кльощавите жени бяха прекалено крехки. Въпреки че беше най-дребният от братята си, все пак беше висок метър и осемдесет и осем и беше доста мускулест. Бран обичаше жени с повечко плът. Жени, които можеха да го стоплят, защото понякога този свят беше дяволски студено място.

— Тя там ли е? — попита Хач в слушалката му.

Двамата с Хач провеждаха малко шпионско наблюдение. Още трима различни души следяха горкото момиче.

— Седи на масата.

— Добре, ще я оставя да се поизпоти още десетина минути — обясни Хач. — После ще изпратя Дрю.

Те я искаха уязвима и притеснена. Искаха я несигурна. Тя навярно щеше да погледне Дрю и да се зачуди защо бе избрал точно нея, а Дрю щеше да излъже и да отвърне, че я е харесал още в мига, в който е видял снимката ѝ.

Бран не бе очаквал да стигне толкова далеч, но тя бе събудила интереса му. Не беше подходящо облечена за фигурата си. Дрехите ѝ скриваха голяма част от нея. Навън бе топло, но тя

носеше дънки и черна риза, защото ѝ бяха казали, че черното те прави да изглеждаш по-слаб. Нямаше нужда да е по-слаба. Тъмната ѝ коса бе вързана на опашка. Жената се намръщи и сведе поглед към менюто.

От това, което бе прочел за нея, Бран знаеше, че Карли Фишър е на двайсет и осем години. Тя бе израснала, грижейки се за по-малката си сестра. Беше завършила колеж и бе постъпила на работа при суперужасната Патриша Кейн. Беше се омъжила, а после бе открила, че съпругът ѝ се е оженил за нея само за да се добере до мангизите на Патриша Кейн. Ах, злоупотреба и кражба. Това бе сложило край на брака, но колкото и да бе странно, не и на кариерата ѝ.

Дали като види Дрю, щеше да реши, че най-после и на нея ѝ е провървяло в този живот? Дали ще го приеме в леглото си и сърцето ѝ отново ще бъде разбито на парчета, когато узнае истината? Щеше да изгуби работата и любовника си. Дали това щеше да е последният пирон в ковчега на оптимизма ѝ?

Не изглеждаше особено оптимистична. Прехапа долната си устна и се озърна, сякаш се готвеше да побегне.

В този миг сервитьорът се приближи и я попита нещо.

Когато момичето се усмихна, сякаш целият свят грейна. Бран остана втренчен в нея за миг, защото тя беше прекрасна, когато се усмихваше.

— Дрю, готов ли си? — попита Хач.

— Готов съм, когато и ти си готов — отвърна Дрю с леден глас.

Не когато тя е готова. Карли Фишър нямаше значение. Не и за брат му.

Бран прекоси улицата и се отправи към малкото заведение.

— Бран, какво правиш? — разнесе се в слушалката му резкият глас на Дрю.

Правилното нещо. Той измъкна слушалката от ухото си и я хвърли. Понякога се налагаше промяна в плана.

Издърпа стола срещу Карли.

— Здравей, името ми е Бран Лолес.

Тя се озърна, сякаш търсеше някого.

— Ъ, попаднал си на погрешното момиче.

Бран ѝ се усмихна.

— Съвсем не. Попаднах на правилното момиче. Карли, преди двайсет години твоята шефка е убила родителите ми. Искаш ли да ми помогнеш да въздам справедливост?

— Луд ли си?

Да, често реагираха така.

РАЗПЛАТА
Лекси Блейк
(откъс)

Лос Анджелис, Калифорния

Карли се облегна назад и пое дълбоко дъх. Всичко бе свършило. Почти. Само още едно последно нещо и тогава ще може да се прибере у дома и да помисли какво точно ще прави с остатъка от живота си.

Можеше да продаде колата. Това беше единствената ценна вещ, която притежаваше. Къщата много скоро щеше да стане собственост на банката. Мисълта ѝ причиняваше болка. Тя бе превърнала тази малка градска къща в красив дом. Щеше да има късмет, ако намери апартамент, чийто наем ще ѝ бъде по джоба. Най-вероятно ще свърши като продавачка в някой магазин или сервитьорка в закусвалня. Всичко, за което бе работила, се бе превърнало в една голяма димяща купчина боклуци.

Това се случваше, когато едно момиче се влюбеше в мазен мошеник и крадец.

Тя бе изгубила съпруга си. В най-скоро време щеше да изгуби работата си и съгласно правилото на доминото щеше да последва и всичко останало — къща, положение в обществото, кола. Повече нямаше да има красиви обувки за Карли. Щеше да е късметлийка, ако имаше пари да си купува обувки втора употреба. Повече нямаше да може да става и дума за модели на „Маноло Бланик“ и „Прада“, каквито бе свикнала да носи през последните години, защото шефката ѝ настояваше, че тя е част от дясната ръка на Патриша Кейн. Много бързо бе научила, че дясната ръка на Патриша Кейн носеше доста скъпи неща. Но това важеше и за лявата ѝ ръка, глезен, коляно и всяка останала част от нея.

Щеше да изгуби работа, за която милиони жени биха убили.

Слава на бога.

Карли разчисти бюрото си и се подготви за предстоящото стълкновение. Откакто полицаите бяха отвели Роджър с белезници, тя го очакваше. Младата жена обходи с поглед коридора. Жалко, че всичко това не се бе случило, докато бяха в Сан Агустин, където поне нямаше да се налага да се прибира у дома, но Лос Анджелис бе не по-лошо място от всички други, за да проведе последната си битка.

Вратата на офиса се отвори и очите на Емили блеснаха, когато видя празното бюро на Карли.

— Кайл от счетоводството каза, че си била тук. Не му повярвах. Какво правиш?

Карли реши да се държи смело, вирна брадичка и изпъна рамене.

— Чакам да говоря с Патриша.

— Защото смяташ да я убиеш? — Емили остави вратата да се затръшне след нея. — О, боже, наистина ще го направиш, нали? Всички говорят, че някой ден асистентката ѝ ще я застреля. Знаех си, че ти ще бъдеш тази. Ти не си злобна овца като нас останалите.

— Няма да я застрелям — отвърна Карли, макар че много често си го бе мислила.

Емили ѝ хвърли съчувствен поглед.

— Заради нея арестуваха съпруга ти. Никой не би те обвинил.

— Полицията ще го направи. Както и прокурорът. Вероятно и съдебните заседатели. Роджър е откраднал един милион долара от „Кейн Корпорейшън“. Той заслужава да отиде в затвора. — Тя вярваше на всяко едно от обвиненията, повдигнати срещу бъдещия ѝ бивш съпруг. Можеше да добави и още няколко. Измами. Лъжи. Хазарт. Изпразване на кредитните ѝ карти, за които много скоро нямаше да може да плаща. И всичко това за две години. Тя бе тази, която го бе уредила на работа тук, откъдето той бе успял да отмъкне всички онези пари и да ги похарчи само един бог знаеше за какво.

И сега бе дошло време да се разплати с гайдарите[11]. Или в случая — с правосъдието. Патриша Кейн никога не би свирила на гайда. Беше под достойнството ѝ.

Емили работеше като редактор в списанието на компанията. Тя беше мило момиче и двете с Карли винаги обядваха заедно, когато бяха в Лос Анджелис.

— Сериозно, би трябвало да си тръгнеш. Тя ще излее цялата си злоба върху теб.

И какво значение имаше това?

— Смятам да ѝ връча оставката си и да си тръгна достойно.

Най-евтиният билет, който успя да намери, вече бе в чантата ѝ. В осем часа довечера щеше да излети от лосанджелиското летище за Джаксънвил. Щеше да си купи най-евтиното вино и да удави мъката си.

И донякъде да празнува, защото никога повече нямаше да се налага да види изваяното от естетичната хирургия лице на Патриша Кейн. Нямаше да ѝ се налага да оправя кашите на тази жена. Напускаше в момента, когато Кралицата на домашното

блаженство планираше собствената си сватба, за да се омъжи за отвратителен милиардер, чийто най-голям талант, изглежда, беше да се заглежда похотливо по жени на половината на годините му без капчица свян.

Свобода. Това бе единственото хубаво нещо, което Роджър бе сторил за нея. Тя щеше да бъде свободна.

Това, което тя никога не бе събрала смелост да стори, той го бе направил. Тя бе работила за Патриша Кейн три ужасни години и през цялото време си бе повтаряла, че е само въпрос на време, за да бъде възнаградена за всички нощи, през които бе работила, за всички унизителни задачи, които бе изпълнявала. Щеше да натрупа опит, да завърже връзки, а след това да продължи напред. Всички знаеха, че асистентките на Патриша не се задържаха на поста си повече от пет години, след което тя ги преместваше на работа в голямата мрежа от телевизия, издателство и компания за производство на стоки за дома и обзавеждането, откъдето ѝ плащаха солидни комисиони. Нова блестяща секретарка щеше да се появи, а предишната биваше изхвърлена, защото вече беше прекалено стара, за да заема длъжността.

Карли нямаше да може да издържи толкова дълго. Още две години работа за кучката щяха да я убият, независимо какво я очакваше в края на дъгата. Някои неща просто не заслужаваха цената, която се налагаше да плати.

Сега всичко бе приключило и тя можеше да започне нов живот, далеч от Патриша Кейн и Роджър. Беше напълно фалирала, без никакви надежди за бъдещето, но тази перспектива внезапно ѝ се стори дяволски привлекателна.

Вратата се отвори и Патриша влезе. Беше облечена в делови костюм на „Шанел“, бляскавата ѝ като лед руса коса бе прибрана в стегнат кок. Когато снимаше високорейтинговото си шоу „Раят на Патриша“, тя носеше дънки и дори тениски, косата ѝ се стелеше свободно по раменете, а гримът ѝ бе почти незабележим. Тя беше лицето на съвременната американска домакиня. Елегантна, но непринудена. Подканваща.

Сега пред нея беше истинската Патриша. Акула в марков костюм. Тя извърна студените си очи към Емили.

— Вън.

Емили се изнесе, без да промълви нито дума, и Карли остана сама.

Нямаше друг начин, освен по-бързо да приключи с това. Прекалено дълго се бе страхувала от тази жена.

— Госпожице Кейн, изчаках, защото исках лично да ви дам това. — Подаде ѝ добре обмислената си молба за напускане.

Патриша погледна листа, сякаш беше нещо заразно.

— Не, благодаря. Мисля, че трябва да проведем тази дискусия в офиса ми. Къде ми е кафето?

Тя започваше деня с дълго кафе лате с ванилия, без пяна, без захар. Всеки ден през последните три години, без изключение, Карли я очакваше с приготвеното кафе. Но не и днес.

— Това е молбата ми за напускане, госпожице Кейн. Вече не съм ваша асистентка. Ще трябва да намерите някой друг да ви приготвя кафето. Оставям молбата си в писмена форма, но съм изпратила и копие по имейла. Късмет с новата асистентка.

Патриша Кейн не се нуждаеше от късмет. Щом се разчуеше новината за напускането на Карли, щеше да има километрична опашка от кандидатки за длъжността. След новините снощи, вече навярно се бе оформила. Арестът на Роджър беше централната новина във всички вечерни емисии, затова несъмнено хората си шушукаха.

Вечните клевети и клюки — нищо от това нямаше да ѝ липсва.

Патриша се втренчи в нея, студените ѝ змийски очи бездушно я преценяваха.

— Мисля, че трябва да дойдеш в офиса ми, Карли. Трябва да ти изясня някои неща. Правни въпроси.

Младата жена сериозно се замисли дали да не хукне през вратата, без да поглежда назад. Нямаше да е трудно, след като Патриша се обърна и закрачи към офиса си, високите ѝ токчета потропваха по елегантния дървен под. Нещо в начина, по който шефката ѝ бе произнесла думата „правни“, я накара да я последва.

Карли бе подписала договор, когато бе назначена за асистентка на Патриша. Младата жена се зае бясно да прехвърля наум всичко, на което се бе съгласила в замяна на полуприлична заплата, маркови дрехи с намаление и командировъчни. Трябваше да продаде единствено душата си.

Имаше един куп клаузи за неразгласяване на лични и служебни тайни, което, имайки предвид някои методи и навици на шефката ѝ, беше дяволски добра идея. Нито една „откровена книга“ не можеше да бъде написана за Патриша Кейн от някоя от асистентките ѝ, без да бъде последвана от дълга правна битка. Карли трябваше за петнайсет минути да напусне имението на шефката си в Сан Агустин. Имаше още доста правни дрънканици, но тя не можеше да си спомни нещо конкретно при напускане, като например, че трябва да даде предизвестие или в противен случай ще следват глоби. Беше почти сигурна, че това дори не бе законно. Патриша не можеше да я задържи тук, затова тя я

последва.

Една последна битка.

— Затвори вратата зад себе си — нареди Патриша, без да се обръща.

Карли изпълни заповедта и застана пред диктаторката, която се отпускаше в старинното кресло зад бюрото, което Карли беше почти сигурна, че някога е красяло залите на Версай.

— Имате ли нужда от нещо друго, освен от оставката ми? Бих могла да остана седмица или две, но след снощи, мислех, че ще искате незабавно да напусна.

Патриша се облегна назад и кръстоса един върху друг дългите си крака.

— Случилото се снощи се отнасяше за съпруга ти. Не за теб. Аз определено не смятам, че ти си достатъчно умна или смела, за да се опиташ да откраднеш от мен.

Да, това бяха остроумието и чаровното отношение, които толкова обичаше.

— Въпреки това бях достатъчно глупава, за да се омъжа за него и да го доведа в компанията. Смятам, че ще е най-добре да прекратя нашия договор. В момента се развеждаме с него, но ще е нужно време, за да се оправя с последствията от ареста му.

— Да, времето е проблем, нали? Трябва да подготвя есенния старт на телевизионното шоу, а предстои и венчавката ми с Кенет. Ще е доста трудно новата асистентка да навлезе в работата.

Стомахът на Карли се сви на топка.

— Сигурна съм, че ще ми намерите подходяща заместница.

— Но аз мисля, че ти се справяш много добре с работата. Виждаш ли, има нещо, което не ти е известно, скъпа моя. Нещо, за което моите адвокати не подозират и аз ще продължа да ги държа в неведение. Съпругът ти откраднa два милиона долара. Не един. Той беше доста интелигентен, но аз съм по-умна. Или по-точно, хората, на които плащам да следят подобни неща, са по-умни. Искаш ли да знаеш на чие име е втората сметка?

Сега стомахът на Карли се бе стегнал в болезнен възел.

— Той не би го направил.

От устата на Патриша се разнесе зловещ смях.

— Не е на твое, скъпа. Това би било прекалено лесно. Не. Той е помолил сладката ти сестричка да открие сметката. Предполагам, че ѝ е казал, че иска да те изненада и да ти купи подарък за годишнината.

В гърдите ѝ избухна гняв. Щеше да убие Роджър. Почти се виждаше как го прави. Мери беше в колежа. Целият ѝ живот бе пред нея. На тази планета нямаше нищо, което Карли да обича

повече от малката си сестричка, и тя лесно можеше да си представи как е била измамена Мери, мислейки, че прави нещо добро.

— Тя няма нищо общо с всичко това.

— О, обаче има. Парите са били на нейно име, преди съпругът ти да ги изтегли — изрече Патриша бавно. Въздъхна и се намести по-удобно. — Обмислях това доста дълго и усилено. Виждаш ли, аз разбирам, че съм жена, с която е трудно да се работи. Обичам всичко да става по определен начин, а теб много те бива да изпълняваш заповеди. Освобождавах останалите си асистентки, защото се нуждаех от тях в други сфери на бизнеса. Те образуват нещо като мрежа.

— Те ви снабдяват с информация. — Какво общо имаше всичко това със сестра ѝ? Трябваше да си намери адвокат. Нямаше да стои със скръстени ръце, щеше да се бори. Нямаше начин да позволи сестра ѝ да стане жертва на алчността на Роджър.

— Да, те шпионират за мен. Те ми казват кой с кого се чука и кой се среща с конкурентите ми. Те се грижат за хората, за които аз имам нужда да се погрижат. Около шест месеца след като ти постъпи на работа тук, вече знаех, че никога няма да те бива за подобна работа. Ти излъчваш невинност, от която човек направо го втриса.

Не, тя не би могла да шпионира колегите си. Веднага се виждаше, че е прекалено наивна.

— Още една много добра причина, за да приемете оставката ми. Но Мередит не се е докоснала до парите ви, госпожице Кейн.

— Да, както казах, знам това. Но това може да ми послужи като отлично средство. Уморих се от нови асистентки. Искам една, която да ми е напълно лоялна. Щом не мога да намеря такава, ще се задоволя с някоя, която толкова се страхува от това, което мога да ѝ причиня, че ще е отлична за работата. Отдавна съм разбрала, че е по-добре да се страхуват от теб, отколкото да те обичат. Предполагам, че си чела Макиавели.

Беше напълно типично Патриша да ѝ цитира философ от Ренесанса за това, как да се управляват селяндури като нея. В крайна сметка тази жена наистина вярваше, че е от онези кралици, които са завзели със сила короната.

— Разбира се.

— Е, в такъв случай разбираш моята гледна точка. Аз имам много шпиони. Нуждая се от послушна мишка, която ще изпълнява всичко, което ѝ наредя. Разполагам с цялата документация и съпругът ти беше повече от съгласен да подпише декларация, че и сестра ти е била замесена. Накрая законът за

давност ще влезе в сила, аз мисля, че дотогава двете с теб отлично ще се разбираме.

— За какво е всичко това? — Едва ли тази жена изгаряше от желание да има служителка, която със сигурност я ненавиждаше.

Устните на Патриша се извиха в лека усмивка.

— Ти ще направиш изявление, че си ми дълбоко благодарна, задето съм ти позволила да запазиш работата си след ужасните неща, направени от съпруга ти. Аз ще платя на адвоката за развода ти. Ти ще разкажеш надълго и нашироко колко великодушен и добър човек съм и как си била сигурна, че ще бъдеш уволнена.

По дяволите. Всичко си идваше на мястото. Преди три седмици „Ню Йорк Таймс“ бе публикувал статия, в която се твърдеше, че „Кейн Груп“ има фабрики в Третия свят, в които работничките се трудят при отвратителни условия с мизерно заплащане, за да се произвеждат евтини стоки за домакинството.

— От компанията смятат, че имиджът ви е съсипан, и вие се опитвате да го възстановите.

— Те смятат, че се нуждая от излъскване, и ти ще го направиш. Както казах, ти излъчваш невинност. Точно това на първо място е привлякло съпруга ти към теб. Той е знаел, че може да те използва. Сега аз ще те използвам. Ще пуснем специално издание в едно от сутрешните ни шоута. Ще отлетим за Камбоджа, за да посетим жените, които са били най-безскрупулно използвани. Естествено, аз не съм знаела нищо за ужасните условия на труд. Отговорността наистина е моя, но аз съм искрено потресена. В крайна сметка аз правя всичко възможно, за да помогна на много жени да се издигнат.

И после да ги бутне от покрива.

— Няма да го направя. Вие отлично знаехте какво става в онези фабрики. Вие подписахте договорите, в които се определят мизерното заплащане и дългото работно време.

— Нима? Съмнявам се, че ще можеш да докажеш подобно нещо. Не, аз съм постъпила глупаво и други са се възползвали от това. А сега трябва да решиш дали ще останеш да си вършиш работата, или предпочиташ сестра ти да се озове в затвора.

Ръцете ѝ трепереха. Наистина трепереха. Нито за миг не се съмняваше, че Патриша ще изпълни заканата си. Тя никога не блъфираше. Дяволът нямаше нужда да го прави. Дяволът винаги печелеше.

— Ще отида да ви донеса кафето.

— И, Карли?

Младата жена се обърна.

— Да, госпожице?

— Свали няколко килограма, преди да заминем за Камбоджа. Не мога да позволя да приличаш на крава върху екрана.

Карли излезе, чудейки се дали някога ще се почувства отново цялостна.

БЛАГОДАРНОСТИ

Бих искала да благодаря на моята удивителна редакторка Кейт Сийвър и на всички от издателството „Бъркли“ за помощта им при тази промяна. Сама нямаше да успея да се справя с всичките тези решения. Искам също да благодаря на моя екип: Ким, Райън, Сторми и на чудесния ми съпруг Ричард.

Посвещавам тази книга на моята литературна агентка Мерили Хайфец, която пое риска да работи с мен, когато никой друг не се осмели. Необходимо ни беше известно време, за да стигнем дотук, затова съм безкрайно щастлива, че беше до мен по време на това пътуване.

notes

Бележки

1

Първично публично предлагане на акции. — Б. пр.

2

Играч от линията на защитата в американския футбол. — Б. пр.

3

Игра, при която двама души сплитат пръстите на ръцете си и всеки се опитва да затисне палеца на другия. — Б. пр.

4

Обсесивно-компулсивно разстройство. Характеризира се с неволни натрапчиви мисли. — Б. пр.

5

Федерална търговска комисия — независима правителствена агенция на САЩ, чиято задача е да защитава правата на потребителите и да следи спазването на антимонополното законодателство. — Б. пр.

Научноизследователска и развойна дейност. — Б. пр.

7

Алюзия с романа „Аленатa буква“ на американския писател Натаниъл Хоторн; главната героиня е осъдена от обществото да носи алена буква на гърдите като символ за греховната ѝ любовна връзка. — Б. пр.

8

Вид тревожно разстройство — фобия, страх при напускане на дома, смесване с тълпи, пътуване сам. — Б. пр.

9

Магистър по бизнес администрация. — Б. пр.

10

Фонова музика в асансьори, търговски центрове, големи вериги магазини; през трийсетте години на XX век американската музикална компания „Музак“ започва произвеждането и продаването на подобни мелодии първоначално за успокояване и повишаване продуктивността на служителите. — Б. пр.

11

Английският идиом *pay the piper* означава да понесеш неприятните последици от действията си или наказание. — Б. пр.